

Маргарет Вайс, Трейси Хикман

Дракони на пролетната зора

ДРАКОНИ НА ПРОЛЕТНОТО ВЪЗРАЖДАНЕ

Китиара, дните се люлеят
Между очакване и мрак, и в съжаления.
Сега, когато пиша, тъмни облаци
Се спускат над града и бавят
И мисълта, и изгрева. А улиците
Блуждаят между светлината и нощта.
И превъзмогнал своите колебания
Успявам да ти кажа:
Щом те няма,
Ти ставаш още по-красива и обсебваща –
Като дъха на орхидеи в жарка нощ.
Страстта кръжи из вените като акула,
Унищожава всички сетива, освен вкуса,
Заложен в нея – вкус на кръв.
Започва тя със лекичко ухапване,
А после те разкъсва и усещаш
Как пламъкът от слабините се надига
Като в тунел към гърлото. И затова
Нощта е тъй богата на копнежи,
На битки, търсещи примирение.
Бих се поддал на нощната съблазън
И с друга бих те заменил,
Благословена и безименна
Във мрака.
Ала когато дойде онзи час,
когато слънцето преплита блясък
С догарящата светлина на лампите
В дъга из локвите, аз тръгвам...
И въпреки че бурята не спира,
Си спомням Стърм, Лорана, другите...
Най-вече Стърм, защото той умее
да вижда слънцето през облак и мъгла.
Как бих ги изоставил?
Затова, във сянката –
не твоята, а сянката на здрача,
След който винаги настъпва изгрев,
Аз яхвам бурята.

– Виж, Берели тук има пътека... Колко странно. Толкова пъти сме ловували по тези места и никога не съм я виждали.

– Защо да е странно? Пожарът е унищожил повечето храсти, това е. Или е направена от животни.

– Да тръгнем по нея. Ако е била направена от животни, може да попаднем на някоя сърна. Цял ден нищо не сме ударили. Не обичам да се прибирам вкъщи с празни ръце.

Без да чака отговора ми, тя тръгва по пътеката. Вдигам рамене и поемам след нея. Приятно е да си навън днес – първият топъл ден след суровия студ на зимата. Слънцето сгрива врата и раменете ми. Придвижването през опожарените гори е лесно – няма лози, които да те препъват и бодливи храсти, които да късат дрехите ти. Сякаш ги е ударила светкавицата, която помним от миналата есен.

Вървим дълго и накрая започвам да се изморявала. Объркала се е – не животни са утъпкали тази пътека, а хора, и то отдавна. Цял ден нищо не видяхме. Животните или са измрели, или са избягали. Тази вечер няма да има прясно месо.

Продължаваме да вървим. Слънцето е високо в небето. Уморен съм, гладен съм. Не видяхме и следа от живо същество.

– Да се връщаме, сестричке. Тук няма да намерим нищо.

Тя спира и въздъхва. Потна е, уморена и отчаяна, знам. И твърде слаба. Върши и женската работа, и мъжката. Ходи на лов, вместо да си седи у дома и да разглежда молбите на тържители. Хубава е, струва ми се. Хората казват, че си приличаме, но грешат. Просто сме много близки – по-близки от другите братя и сестри. Но това е необходимост. Животът ни беше много труден...

– Май си прав, Берем. Не видях следи... Чакай малко... Погледни напред... Какво е това?

Виждам някаква ярка светлина, многоцветно сияние, което блести на слънцето, сякаш всички скъпоценни камъни в Крин са събрани в кошница.

Очите й се разширяват.

– Може би това е Портата под Дъгата!

Ама че глупост. Смя се, но се затичвам напред. Трудно е да я настигна. Аз съм по-силен, но тя е пъргава като сърна.

Стигаме до просека. Ако гръм е ударил тази гора, точно това е било мястото. Земята наоколо е обгоряла и опустошена. Забелязвам, че някога тук е имало постройка. Прекършени, порутени колони стърчат като кости от разлагаща се плът. Над мястото тегне злокобно усещане. Нищо

не расте тук, нищо не е поникнало от много пролети. Искам да си тръгна, но не мога...

Пред мен се открива най-красивата и вълнуваща гледка, която съм виждал в живота и сънищата си... Част от каменна колона, инкрустирана със скъпоценни камъни! Не съм познавач, но мога да преценя, че са изключителни! Разтреперан, хукам диво напред, коленича пред опожарения камък и избързвам мръсотията и пепелта.

Тя се отпуска на колене до мен.

– Берем, колко е красиво! Виждал ли си някога нещо подобно? Такива прекрасни камъни на такова ужасно място. – Тя се оглежда, чувствам, че потръпва. – Чудя се какво ли е имало тук. Долавям свято и същевременно злокобно излъчване. Сигурно е било храм преди Катаклизма. Храм на старите богове... Берем! Какво правиш?

Извадил съм ловджийския си нож и се опитвам да изстържа един блестящ зелен камък. Голям е колкото юмука ми и сияе по-ярко от слънчев лъч върху зелено листо. Колоната се рони под ножа ми като пясък.

– Спри, Берем! – Гласът ѝ е рязък. – Това е... светотатство! Мястото е посветено на някой бог! Сигурна съм!

Зеленият кристал е студен, но същевременно гори със собствен блясък. Не обръщам внимание на възраженията ѝ.

– Ха! Преди малко каза, че това е Портата на Дъгата! Права си! Намерихме богатството под нея, както се казва в старата легенда. Ако това място е било свещено за боговете, явно са го изоставили отдавна. Огледай се, това са само развалини! Ако са искали да го запазят, щяха да се погрижат за него. А и едва ли ще имат нещо против да взема няколко от тези скъпоценни камъни...

– Берем!

В гласа ѝ се долавя страх. Наистина е уплашена. Глупаво момиче. Почва да ме дразни. Почти съм издълбал камъка. Мога да го извадя.

– Слушай, Ясия! – Целият треперя от възбуда. Едва говоря. – Нямаме с какво да преживяваме след пожара и тежката зима. Тези скъпоценности ще се продадат добре на пазара в Гаргат и ще можем да се махнем от това ужасно място. Ще отидем в някой град, например в Палантас! Винаги си искала да видиш какви чудеса има там.

– Не, Берем, забранявам ти! Това е светотатство! Гласът ѝ е строг. Никога не съм я виждал такава. За миг се разколебавам. Отдръпвам се от прекършената колона, украсена със скъпоценни камъни. Аз също започвам да усещам, че това място крие нещо злокобно. Но камъните са

толкова красиви! Когато ги погледна, блясъкът им ме заслепява. Тук няма никакъв бог. Никой от боговете не го е грижа. На никой от тях не му трябват камъни, вградени в някаква стара, срутена колона.

Посягам да извадя камъка с ножа си. Той сияе като слънчев лъч, преминал през зелените листа на дърветата...

– Берем! Спри!

Ръката ѝ сграбчва моята, ноктите ѝ се впиват в плътта ми. Боли... Ядосвам се и, както става понякога, пред очите ми се спуска завеса. Усещам, че се задушavam. Главата ми така пулсира, че очите ми сякаш всеки момент ще изскочат.

– Остави ме на мира! – чувам гласа си.

Блъскам я...

Тя полита...

Всичко става много бавно. Сякаш пада цяла вечност... Искam да я хвана... Но не мога да помръдна.

Тя се удря в пречупената колона.

Кръв... кръв...

– Яс – шепна и я прегръщам.

Но тя не отговаря. Кръвта облива камъните и те вече не блестят. И в тях, както в очите ѝ, светлината е угаснала...

И тогава земята се разцепва. Колоните се издигат от изпепелената почва и пробождат небето! Настава мрак и чувствам ужасна, изгаряща болка в гърдите си...

– Берем!

Маквеста стоеше на бака и гледаше кормчията си.

– Берем, казах ти, че идва буря. Искam кораба̀т ми да бъде на сигурно място, а ти какво правиш? Стоиш и зяпаш морето! Да не би да тренираш за паметник?! Размърдай се, дръвнико! Не плащам на паметници!

Мъжът се стресна. Лицето му пребледня и той се сви. Изглеждаше толкова жалък, че капитанът на „Перешон“ почувства вина, задето си е изкарала яда върху безпомощно дете.

„Та той е точно това“, каза си тя уморено. Макар да беше 50 или 60-годишен и един от най-добрите кормчии, които е имала, умствено той бе дете.

– Съжалявам, Берем – въздъхна Мак. – Не исках да ти крещя. Просто бурята... ме изнервя. Хайде, стига, не ме гледай така. Ех, ако можеше да говориш, щях да знам какво става в главата ти, ако в нея изобщо има нещо! Е, както и да е. Свърши си работата и слез долу. Най-добре ще е да си лежиш в койката, докато ураганът премине.

Берем ѝ се усмихна с естествената, открита усмивка на дете.

Маквеста поклати глава и се отдалечи, погълната от мисълта как да подготви любимия си кораб за предстоящата буря. С зъглчето на окоето си видя Берем да се тътри надолу, но забрави за него, когато първият ѝ помощник се появи и събщи, че една трета от моряците ѝ са толкова пиани, че за нищо не стават...

Берем лежеше в помещението за екипажа. Хамакът му яростно се залюля, когато първите пориви на бурята атакуваха кораба, докато акостираше в пристанището Флотсам в Кървавото море на Ищар. Като положи ръцете си, които изглеждаха твърде млади за тялото на петдесетгодишен човек под главата си, той се загледа в лампата, която се люлееше от гредите.

– Виж, Берем, тук има пътека... Колко странно. Толкова пъти сме ловували в тази гора, а не сме я виждали.

– Не е странно. Направили са я животните.

– Надявам се да видим някоя сърна. Цял ден не уловихме нищо. Мразя да се прибирам с празни ръце.

Без да чака отговора ми, тя тръгва по пътеката. Свивам рамене и я следвам. Приятно е да си навън днес – първият топъл ден след суровия студ на зимата. Слънцето сгрива врата и раменете ми. Придвижването през опожарените гори е лесно. Няма лози, които да те препъват. Няма бодливи храсти, които късат дрехите ти. Сякаш ги е ударила светкавицата, която помним от миналата есен.

Книга 1

Глава 1

Полет от мрака към мрака.

Офицерът от драконовата армия бавно слезе по стълбите от втория етаж на хана „Солен бриз“. Минаваше полунощ и повечето посетители отдавна си бяха легнали. Единственият звук идваше от вълните, които се плискаха върху скалите на Кървавия.

Той спря за момент на стълбите и хвърли надолу бърз, но обстоен поглед. Пивницата беше празна с изключение на един драконянин, който, проснат на една маса, хъркаше пиянски. Крилете му потрепваха при всяко вдишване, а дървената маса скърцаше и се олюляваше под тежестта му.

Офицерът се усмихна горчиво и продължи надолу. Беше облечен в стоманена броня, изработена по подобие на онези, които носеха Драконовите господари. Шлемът скриваше лицето му и единственото, което се виждаше беше червеникавокафява брада, която показваше, че е човек.

В края на стълбището той спря внезапно, объркан, че вижда ханджията още буден. След като му кимна леко, офицерът понечи да излезе, но кръчмарят го спря с въпрос.

– Очакваш ли Господарката тази вечер?

Мъжът спря и се обърна. Извади чифт ръкавици и без да поглежда към ханджията, започна да си ги слага. Времето беше ужасно студено. В крайморския град Флотсам вилнееше зимна буря каквато не бе имало от триста години по бреговете на Кървавия залив.

– По това време? – изръмжа офицерът. – Едва ли. Дори драконите не летят в такива бури.

– Да, в такава нощ ни човек, ни звяр пътува – съгласи се ханджията. После го изгледа проницателно. – Какво тогава те кара да излезеш в това време?

Офицерът го изгледа студено.

– Не е твоя работа къде отивам или какво правя.

– Извини ме! – Ханджията вдигна ръце, сякаш да се предпази от удар. – Просто, ако Господарката се върне, може да й потрябваш. Ще се

радвам да ѝ съобща къде може да те намери.

– Няма да се наложи – промърмори офицерът. – Оставих ѝ съобщение... в което обяснявам всичко. А и ще се върна преди да се съмне. Аз... просто отивам да подишам чист въздух.

– Не се и съмнявам – изкикоти се кръчмарят. – Нали не си излизал от стаята ѝ цели три дни! Или трябва да кажа три нощи?! Не се ядосвай – бързо добави той, като видя, че офицерът се изчерви от ярост под шлема, – възхищавам се на мъжете, които успяват да я задоволяват толкова дълго време! Накъде тръгна тя?

– Трябваше да разреши някакъв проблем на изток, близо до Соламния – отговори офицерът начумерено. – На твое място не бих разпитвал повече за работите ѝ.

– Не, не – отвърна припряно ханджията. – Разбира се. Е, желая ти приятна вечер... как ти беше името? Тя ни запозна, но го забравих.

– Танис – отвърна офицерът с приглушен глас. – Танис, полуелфът. Приятна вечер и на теб.

Той кимна студено, уви се плътно в наметката и излезе в бурята. Хапещият вятър нахлу в стаята, угаси свещите и завъртя във въздуха листата. Офицерът не успя да затвори веднага тежката врата и ханджията, псувайки цветисто, се опита да задържи разхвърчалите се сметки. Най-накрая Танис успя да я тръшне зад себе си и в хана отново стана топло и тихо.

Съдържателят го видя да минава пред прозореца с наведена глава и развято от насрещния вятър наметало.

Още един човек наблюдаваше офицера. В мига, когато вратата се затвори, пияният драконянин се надигна и черните му, неподвижни като на влечуго очи блеснаха. Той стана от масата с бързи и сигурни движения, промъкна се безшумно до прозореца и се взря навън. Почака малко, после отвори вратата и също изчезна в бурята.

Ханджията го видя да поема след офицера и се загледа след него. Навън беше тъмно и ветровито, независимо че високите железни мангали, в които гореше смола, бяха запалени. Все пак му се стори, че офицерът зави по улицата, която водеше към центъра на града, а драконянинът го следваше, прокрадвайки се зад него в сенките. Ханджията поклати глава и събуди нощния дежурен, който дремеше на стола зад тезгяха.

– Имам чувството, че Господарката ще се върне тази вечер независимо от бурята – каза му той. – Събуди ме, ако дойде.

Потръпвайки, ханджията погледна отново в нощта.

– Всъщност – добави той – не ме буди.

Бурята принуди гражданите на Флотсам да си легнат рано тази нощ. Баровете, които обичайно работеха, докато зората с мъка проникнеше през мръсните им прозорци, бяха затворени и обезопасени срещу урагана. По улиците нямаше хора, никой не рискуваше да излезе заради ветровете, които можеха да повалят човек.

Танис вървеше бързо с наведена глава, като се придържаше близо до тъмните сгради, които го засланиха от силния вятър. Суграшицата болезнено щипеше лицето му. Той потрепери от студ и изруга металната броня, която плътно прилепваше към кожата му. От време на време хвърляше поглед назад, за да провери дали някой е проявил интерес от необичайната му разходка, но не различаваше почти нищо. Суграшицата беше толкова силна, че едва виждаше високите сгради. Не след дълго се вкочани от студ и вече не се вълнуваше дали някой го следва, или не.

Не беше дошъл отдавна във Флотсам – само четири дни, ако трябва да бъде точен – и повечето от тях бе прекарал с нея.

Танис прогони тази мисъл от ума си и се взря през дъжда в уличните знаци. Смътно осъзнаваше къде трябва да отиде. Приятелите му бяха в някакъв хан на края на града – далеч от кея, далеч от кръчмите и бордеите. За миг се отчая и се зачуди какво ще прави, ако се изгуби. Не смееше да пита за тях...

Изведнъж го откри. Като се препъваше по пустите улици и се пързаляше по леда, той почти изхлипа от облекчение, когато видя табелата, люлееща се лудо от вятъра. Не си спомняше името, но веднага го позна – „Вълноломите“. Глупаво име за хан, помисли си той. Разтреперан от студ, Танис с мъка отвори вратата.

В това запуснато място нямаше нощен прислужник. На светлината на пушещия огън в мръсното огнище видя угарка от свещ, сложена на тезгяха, очевидно за удобство на посетителите, които се прибират късно. Ръцете му трепереха и той с усилие удари кремъка, запали свещта и тръгна нагоре по стълбите на слабата ѝ светлина.

Ако се беше обърнал да погледне през прозореца, щеше да види една неясна фигура, сгушена във входа отсреща. Но Танис не се огледа, очите му бяха приковани в стълбите.

– Карамон!

Снажният воин моментално скочи и ръката му инстинктивно хвана меча, преди да погледне въпросително към брат си.

– Чух шум отвън – прошепна Райстлин. – Звук от ножница, която се търка в броня.

Карамон разтърси глава, опитвайки се да прогони съня, и стана от

леглото с меч в ръка. Пристъпи тихо към вратата и стоя зад нея, докато долови шума, който беше събудил леко спящия му брат. Звукът от дрънчаща броня замря точно пред тяхната стая и Карамон видя слаб отблясък от запалена свещ под прага.

Стиснал меча си, той направи знак на брат си. Райстлин кимна и се притаи в сянката. Очите му бяха замислени. Опитваше се да се сети за подходящо заклинание. Близнаците работеха добре заедно, ефективното съчетание от магия и стомана сразяваше враговете им.

Светлината от свещта потрепна. Вероятно мъжът я прехвърляше в другата си ръка, за да извади меча си. Карамон бавно и тихо отмести резето на вратата. Почака миг, но нищо не се случи. Човекът се колебаеше, може би се чудеше дали това е стаята, която търси. „Съвсем скоро ще разбере“, помисли си воинът.

Той внезапно отвори вратата, сграбчи тъмната фигура и с цялата сила на мускулестите си ръце я тръшна на пода в стаята. Свещта падна и пламъкът угасна в разтопения восък. Райстлин започна да припява магическо заклинание, което щеше да обвие пленника им в материя, подобна на лепкава паяжина.

– Спри! Райстлин, спри! – извика мъжът. Карамон разпозна гласа, сграбчи брат си и го разтърси, за да наруши концентрацията му, необходима за заклинанието.

– Райст! Танис е!

Райстлин излезе от транса и ръцете му вяло се отпуснаха до тялото. После се закашля и притисна гърдите си.

Карамон го погледна разтревожено и понечи да отиде при него, но той го отпъди с движение на ръката. Едва тогава воинът се обърна и помогна на полуелфа да стане от пода.

– Танис! – извика той и почти му изкара дъха с възторжената си прегръдка. – Къде беше? Поболяхме се от тревога. В името на всички богове, та ти си премръзнал! Ела, ще разпали огъня. Райст, сигурен ли си, че си добре?

– Не се грижи за мен! – прошепна магьосникът и се отпусна задъхан на леглото. В трептящата светлина на огъня очите му изглеждаха златни, когато погледна към полуелфа, който благодарно се сгуши пред пламъците. – По-добре извикай другите.

– Добре. – Карамон тръгна към вратата.

– На твоё място бих се облякъл – отбеляза хапливо Райстлин.

Карамон се изчерви, върна се до леглото си и грабна кожените бричове. Обу ги, нахлузи ризата през главата си и излезе в коридора, като

тихичко притвори вратата след себе си. Танис и Райстлин чуха как почука на вратата на хората от Равнините, резкия отговор на Речен вятър и забързаното, развълнувано обяснение на Карамон.

Полуелфът забеляза, че странните, златисти очи на магьосника са вперени в него и притеснен се вгледа отново в огъня.

– Къде беше досега? – попита Райстлин с мекия си, шепнеш глас.

Танис нервно преглътна.

– Плени ме един драконов господар – кача предварително подготовения си отговор. – Реши, че съм един от офицерите му и поиска да го придружа до войските, разположени извън града.

Трябваше да го направя, за да не предизвикам подозренията му. Едва тази вечер успях да се измъкна.

– Интересно – Райстлин сякаш изляя думата.

– Кое е интересно? – погледна го остро полуелфът. – Никога преди не съм те чувал да лъжеш. Намирам го за... доста... забавно.

Танис отвори уста, но преди да успее да възрази, Карамон се върна, следван от Речен вятър, Златна Лупа и Тика, която сънено се прозяваше.

Варварката изтича при него и го прегърна.

– Приятелю мой! – каза тя прочувствено, притискайки го силно. – Толкова се тревожихме...

Речен вятър стисна ръката му и суровото му лице се озари от усмивка. Той внимателно издърпа съпругата си от прегръдките му, но само за да заеме мястото ѝ.

– Братко мой! – каза Речен вятър на каешу, езика на хората от равнините и го прегърни силно. – Бояхме се, че си заловен! Мъртъв! Не знаехме...

– Какво стана? Къде беше? – питаше нетърпеливо Тика и се приближи, за да го прегърне и тя.

Танис погледна Райстлин, но той се беше отпуснал на твърдата си възглавница и се взираше в тавана, очевидно без да се интересува от нещата, за които говореха.

Полуелфът прочисти гърлото си смутено и с пълното съзнание, че магьосникът го слуша, повтори историята си. Останалите я изслушаха с интерес и съчувствие. От време на време задаваха въпроси – кой е Господарят, колко голяма е армията, къде се намира, какво правят драконяните във Флотсам, наистина ли ги търсят, как е избягал?

Танис отговаряше с лекота. Не бил виждал много Господаря.

Не знаел кой е. Армията не била голяма и е разположена извън града. Драконяните търсели някого, но не тях. Издирвали човек на име

Берем или нещо също толкова странно.

Той хвърли бърз поглед към Карамон, но изражението на едрия мъж му показва, че не е разпознал името. Танис задиша по-леко. Или приятелят му не помнеше човека, когото бяха видели да кърпи платното на „Перешон“, или не беше чул името му. Във всички случаи това беше добре.

Останалите кимаха, погълнати от историята му. Колкото до Райстлин... всъщност нямаше значение какво мисли или казва магьосникът. Приятелите щяха да повярват на него, дори ако им каже, че денят е нощ. Несъмнено Райст го знаеше, затова не се опита да хвърли съмнение върху историята му. Чувствайки се гузен и с надеждата, че никой няма да го разпитва повече и да го принуди да затъне още по-дълбоко в лъжите си, Танис се прозя и изстена, сякаш беше изтощен до крайност.

Златна Луна веднага се изправи и на лицето ѝ се изписа загриженост.

– Съжалявам, Танис – каза нежно тя. – Държим се егоистично. Ти си премръзнал и уморен, а ние те караме да говориш. Пък и трябва да станем рано сутринта, за да се качим на кораба.

– По дяволите, не ставай глупава. Няма да се качим на никакъв кораб в тази буря! – изръмжа Танис.

Всички го погледнаха изумени, дори Райстлин се изправи в леглото. Очите на Златна Луна потъмняха от обида и лицето ѝ се изостри, напомняйки на полуелфа, че никой не може да ѝ говори по този начин. Речен вятър стоеше до нея с угрижено изражение.

Настъпи напрегнато мълчание. Накрая Карамон прочисти шумно гърлото си.

– Ако не можем да тръгнем утре, ще опитаме вдруги ден – каза успокояващо. – Не се тревожи, Танис. Драконяните няма да излязат в това време. В безопасност сме...

– Знам. Съжалявам. Не исках да бъда груб, Златна Луна. Просто последните дни бяха много изнервящи. Толкова съм уморен, че не мога да мисля нормално. Ще се прибера в стаята си.

– Ханджията я даде на друг – каза Карамон, но бързо добави: – Но можеш да спиш тук, на моето легло.

– Не, ще легна на пода.

Танис започна да разкопчава драконозащитната си броня с очи, приковани върху треперещите си пръсти.

– Приятни сънища, приятелю – каза нежно Златна Луна.

Речен вятър го потупа по рамото съчувствено и те си тръгнаха.

Тика също им пожела лека нощ и тихо затвори вратата след себе си.

– Чакай, нека да ти помогна – предложи Карамон, защото знаеше, че Танис трудно се оправя с връзките и закопчалките на доспехите. – Да ти потърся ли нещо за ядене? За пиене? Малко греяно вино?

– Не – каза уморено полуелфът и въздъхна от облекчение, когато се измъкна от бронята. Опита се да не мисли, че след няколко часа ще трябва отново да я сложи. – Имам нужда само от сън.

– Поне вземи одеялото ми – настоя Карамон, като видя, че трепери от студ.

Танис с благодарност прие завивката, макар че не беше сигурен дали трепери от студ или от силата на необузданите си емоции. Легна и се уви в одеялото и наметката си и се помъчи да диша спокойно и равномерно, защото знаеше, че Карамон няма да заспи, докато не се убеди, че се е настанил удобно. Скоро го чу да си ляга. Огънят догоря, стана тъмно. След малко се разнесе силното хъркане на Карамон и нахъсаната кашлица на Райстлин.

Когато се убеди, че и двамата са заспали, Танис се протегна, сложи ръце под главата си и се взря в тъмнината.

Почти се беше съмнало, когато Господарката на драконите се върна в хана „Солен бриз“. Нощният прислужник веднага усети, че е в лошо настроение, защото блъсна силно вратата и яростно огледа хана, сякаш топлината и удобството бяха престъпление. Приличаше на урагана, който вилнееше отвън. Тя, а не вятърът, накара свещите да примигнат и донесе мрак в помещението. Прислужникът уплашено скочи, но очите на Китиара не бяха насочени към него, а към драконянина, който седеше на една маса и с почти недоловимо примигване й даде знак, че нещо не е наред.

Очите зад страховитата драконова маска тревожно се присвиха и погледът стана студен. За миг Господарката остана до вратата, без да обръща внимание на ледения вятър, който нахлу в хана.

– Ела горе! – заповяда грубо на драконянина.

Той кимна и тръгна след нея, като драскаше по дървения под с ноктестите си крака.

– Има ли нещо? – попита раболепно прислужникът, когато вратата се затвори с трясък.

– Не – изръмжа Китиара. С ръка върху дръжката на меча, тя премина край треперещия мъж, без да го погледне и се заизкачва към покоите си, оставяйки го разтреперан на стола. След кратко опипване отключи вратата и бързо огледа стаята си.

Беше празна.

Драконянинът чакаше зад нея търпеливо и безмълвно.

Китиара яростно дръпна връзките на маската си и я свали. Хвърли я на леглото и каза през рамо:

– Влез и затвори вратата. Драконянинът бързо се подчини.

Китиара не се обърна, а мрачно се взираше в разтуреното легло.

– Значи... си е отишъл. – Беше констатация, а не въпрос.

– Да, Господарке – изфъфли драконянинът със съскащия си глас.

– Последва ли го както ти наредих?

– Разбира се, Господарке – поклони се той.

– И къде отиде?

Китиара прокара ръка през тъмната си, къдрава коса все още с гръб към него. Драконянинът не можеше да види лицето ѝ и нямаше представа какви чувства, ако изобщо имаше такива, крие от него.

– В един хан, Господарке, на края на града. Нарича се „Вълноломи“.

– При друга жена? – Гласът на Китиара беше напрегнат.

– Мисля, че не, Господарке. – Драконянинът прикри усмивката си.

– Май има приятели там. Докладвах ми, че в хана са отседнали чужденци, но тъй като не отговаряха на описанието на Мъжа със Зеления камък, не сме ги проверявали.

– Някой наблюдава ли го сега?

– Разбира се, Господарке. Ще бъдеш уведомена веднага, ако той или някой от другите в хана, го напусне.

Китиара помълча още миг, после се обърна. Лицето ѝ беше студено и спокойно, но необичайно бледо. Е, има достатъчно основания за бледността ѝ, помисли си драконянинът. Полетът от Кулите на Клерикалите беше дълъг и според слуховете, армиите ѝ бяха разбити там, а легендарното Драконово копие се беше появило отново заедно с Драконовите кълба. Беше се провалила и в търсенето на Мъжа със Зеления Камък, отчаяно издирван от Кралицата на Мрака, за когото беше съобщено, че е видян във Флотсам. Господарката имаше още много неща, за които да се безпокои, мислеше Драконянинът заинтригуван. Защо трябваше да се тревожи за някакъв си мъж? Беше имала много любовници, повечето от тях по-очарователни и по-ревностни в желанието си да ѝ доставят удоволствие, отколкото меланхоличният полуелф. Бакарис, например...

– Добре си се справил – прекъсвайки размишленията му Китиара. Свали бронята си пред него и махна небрежно с ръка. – Ще бъдеш възнаграден. Сега ме остави.

Драконянинът отново се поклони и излезе с очи, вперени в пода. Не беше го заблудила. Когато излизаше, видя погледът ѝ да се спира върху парче пергамент, изписано с изящен елфски почерк. Беше го забелязал още когато влезе. След като затвори вратата, чу трясък – звук от броня, запратена с пълна сила към стената.

Глава 2 Преследването.

На сутринта вятърът утихна. Звукът от водата, която се стичаше монотонно от стрехите, засилваше главоболието на Танис и той почти мечтаеше за пронизващия вихър. Небето беше сиво и оловната му тежест го потискаше.

– Морето ще е бурно – каза мъдро Карамон.

Воинът се смяташе за експерт по мореплаването след като беше изслушал всички морски истории, разказвани от Уилям, ханджията на „Прасето и свирката“ в Порт Балифор. Никой не му възрази, тъй като нищо не знаеха морето.

– Може би не трябва да рискуваме – започна Тика.

– Тръгваме още днес – отсече мрачно Танис. – Ще напуснем Флотсам, дори ако трябва да плуваме.

Останалите се спогледаха, после отново насочиха погледите си към него. Прав, загледан през прозореца, той не забеляза вдигнатите им вежди и свиването на раменете, но че ги усети.

Бяха се събрали в стаята на близнаците. Оставаше още час до разсъмване, но Танис ги беше събудил веднага щом чу, че свирепият рев на вятъра утихна.

Той си пое дълбоко дъх и се обърна към тях:

– Съжалявам. Знам, че звуча като тиранин, но ни дебнат опасности, които не мога да ви обясня сега. Няма време. Мога да ви кажа само едно – никога в живота си не сме били в по-ужасна беда, отколкото в момента. Трябва да заминем, и то веднага! – Той долови истерична нотка да се прокрадва в гласа му и млъкна.

Настъпи тишина. Накрая Карамон каза неловко:

– Разбира се, Танис.

– Багажът ни е готов – добави Златна Луна. – Можем да тръгнем, когато кажеш.

– Тогава да вървим.

– Трябва да си взема нещата – заекна Тика.

– Добре, но побързай – нареди й полуелфът.

– А-аз ще ѝ помогна – предложи Карамон с тих глас. Облечен като Танис в откраднатата броня на офицер от драконовата армия, той тръгна бързо след Тика с надеждата да открадне няколко минути насаме с нея. Златна луна и Речен вятър също отидоха да си вземат багажа. Райстлин остана неподвижен. Всичко, което щеше да вземе беше при него – торбичките с безценните съставки, необходими за заклинанията му, Жезълът на Магиус и Драконовото кълбо от полиран мрамор, прибрано в невзрачната му торба.

Танис чувстваше как странните му очи го пронизват и златистият им блясък сякаш проникваше в мрака на душата му. Но магьосникът не казваше нищо. „Защо“, питаше се ядосано Танис. Той би се зарадвал на възможността да свали товара от плещите си и да разкрие истината, макар да знаеше какви ще бъдат резултатите. Но като се изключи непрестанната му кашлица, Райстлин мълчеше.

След няколко минути останалите се върнаха в стаята.

– Готови сме, Танис – каза Златна Луна с приглушен глас.

За миг полуелфът не можа да проговори.

„Ще им кажа“ реши той. Пое дълбоко дъх и се обърна, но като видя лицата им, доверието, което имаха в него, се разколеба. Не можеше да ги разочарова, не можеше да разклати вратата им. Тя беше единственото, на което можеха да се уповават. И той с въздишка преглътна думите, които щеше да изговори.

– Да потегляме – каза прегракнало и тръгна към вратата.

Маквеста Кар-Тон се пробуди от дълбокия си сън от удари по вратата на каютата. Свикнала да прекъсват почивката ѝ по всяко време, тя скочи и посегна към бутоните си.

– Какво има?

Преди да чуе отговора, вече преценяваше състоянието на кораба и ситуацията. Един поглед през амбразурацията ѝ показва, че вятърът е стихнал, но от полюшването на „Перешон“ усети, че морето все още се вълнува.

– Пътниците са тук – извика първият ѝ помощник.

„Сухоземни плъхове“, помисли горчиво Маквеста, въздъхна и събу бутуша, който почти беше нахлузила.

– Върнете ги – нареди тя и отново си легна. – Няма да отплаваме днес.

Отвън, изглежда, започна някакъв спор, защото дочу първия

помощник да повишава гневно глас и някой друг да му отвръща. Маквеста уморено се изправи. Помощник-капитанът, Бас Он-Кораф, беше минотавър – раса, която не се отличаваше с благ характер. Беше изключително силен и известен с това, че убива без причина – една от причините да тръгне по море. На кораб като „Першон“ никои не задаваше въпроси за миналото ти.

Мак рязко отвори вратата на каютата си и излезе на палубата.

– Какво става тук? – попита тя с най-суровия си глас а очите ѝ се местеха от животинското лице на първия помощник към брадатия мъж, който явно беше офицер от драконовата армия. Но тя разпозна леко дръпнатите му кафяви очи и го изгледа студено. – Казах, че няма да отплаваме днес, полуелфе, и...

– Маквеста – прекъсна я бързо Танис, – трябва да говоря с теб. – Той се опита да мине покрай минотавъра и да стигне до нея, но Кораф го сграбчи и го блъсна на земята. Огромният мъж зад него изръмжа и пристъпи напред. Очите на минотавъра проблеснаха и с бързо движение той извади кортика от широкия, ярък пояс на кръста си. Екипажът веднага се насъбра около него с надеждата, че ще стане бой.

– Карамон! – прошепна предупредително Танис и вдигна ръка с възпиращ жест.

– Кораф! – грубо извика Маквеста с яростна гримаса, за да напомни на първия си помощник, че това са клиенти, които си плащат и не бива да се отнася грубо с тях, поне докато сушата не се скрие от погледа им.

Минотавърът се навъси, но кортикът изчезна така бързо, както се беше появил. Той се обърна и надменно се отдалечи. Екипажът замърмори разочаровано, но след това се развесели. Очертаваше се интересно пътуване.

Маквеста помогна на Танис да се изправи на крака, изучавайки го със същия пронизателен поглед, с който оглеждаше всеки, който искаше да стане член на екипажа. Веднага забеляза, че се е променил много, откакто го беше видяла за първи път. Изглеждаше така сякаш бе минал през ада и се бе върнал обратно. „Вероятно е в беда, – реши тя мрачно. – Е, не съм аз тази, която ще го отърве от нея. Няма да рискувам кораба си!“ Но все пак той и приятелите му ѝ бяха платили за половината път, а парите ѝ трябваха. В днешно време беше трудно за един пират да се състезава с Господарите.

– Ела в каютата ми – нареди грубо тя и тръгна пред него надолу.

– Остани с другите, Карамон – каза полуелфът. Снажният мъж кимна. Той хвърли мрачен поглед към Минотавъра и отиде при приятелите

си, които се бяха скупчили мълчаливо край малобройните си вещи.

Танис последва Мак до каютата ѝ. Вътре беше тясно дори за двама души. „Першон“ бе малък кораб, бърз и маневрен, идеален за търговията на Маквеста. Тя трябваше да влиза и излиза бързо от пристанищата, за да разтоварва или товари, независимо дали стоката е предназначена за нея, или не. Понякога увеличаваше приходите си като настигаше някой добре натоварен търговски кораб, излизащ от Палантас или Тарсия, и го завладяваше, преди някой да разбере какво става. След като екипажът го плякосаше, „Першон“ бързо изчезваше в морето.

Беше ненадминат и в изпреварването на тежките кораби на драконовите Господари, макар че по принцип ги избягваше. Но напоследък твърде често техни кораби „ескортираха“ търговските плавателни съдове. Маквеста беше изгубила доста пари при последните си две пътувания и затова се реши да качи пътници – нещо, което при нормални обстоятелства никога не би допуснала.

Полуелфът свали шлема си и седна или по-скоро падна до масата, не свикнал с полюшването на кораба. Маквеста остана права, като балансираше с лекота.

– Какво искате? – попита тя, прозявайки се. – Казах ви, че не можем да отплаваме. Морето е...

– Трябва да заминем! – прекъсна я рязко Танис.

– Слушай – Маквеста се опитваше да говори спокойно, тъй като си напомни, че той плащаше, – ако имаш проблеми, това не е моя грижа! Няма да рискувам кораба или екипажа си...

– Не аз имам проблеми – прекъсна я отново Танис, като я гледеше напрегнато, – а ти.

– Аз! – попита учудено Маквеста и отстъпи.

Танис силете ръце на масата и се вгледа в тях. От люлеенето на закотвения кораб и изтощението през последните няколко дни му прилошаваше. Гледайки зеленикавия оттенък на кожата му, тя помисли, че е виждала трупове, които изглеждаха по-добре.

– Какво искаш да кажеш? – попита сковано.

– Бях заловен от драконов Господар... преди три дни. – Танис говореше тихо, без да вдига очи от ръцете си. – Не, заловен не е точната дума. Той ме видя облечен по този начин и реши, че съм един от техните хора. Трябваше да го придружа до лагера му. Бях там последните няколко дни и открих защо Господарят и драконяните претърсват Флотсам. Знаем какво или по-точно кого търсят.

– Е? – попита рязко Маквеста, чувствайки как страхът прониква в

нея като зараза. – Не може да е „Першон“...

– Твоят кормчия. – Танис най-после я погледна. – Берем.

– Берем?! – повтори Маквеста поразена. – За какво? Та той е ням и слабоумен! Добър кормчия е, но нищо повече. Какво може да е направил, че Господарят го търси?

– Не знам – каза уморено Танис, като се бореше с гаденето. – Не можах да открия. Не съм сигурен, че и те знаят. Но имат заповед да го намерят на всяка цена и да го заведат жив при – той затвори очи, за да не вижда люлеещите се лампи – Кралицата на Мрака.

Светлината на разпукващата се зора хвърляше коси червени отблясъци върху набраздената повърхност на морето. За секунда те озариха блестящата черна кожа на Мак, а златните обици, които стигаха почти до раменете ѝ, заискриха. Тя нервно прокара пръсти през късата си черна коса. Гърлото ѝ беше свито.

– Ще се отървем от него! – промърмори тя със свити устни и стана от масата. – Ще го оставим на брега. Мога да си намеря друг кормчия...

– Слушай! – Танис стисна ръката ѝ, за да я накара да млъкне. – Може би вече знаят, че е тук, но и да не знаят и го хванат, няма да има никакво значение. Щом разберат, че е бил на кораба – а те ще открият, повярвай ми, защото има начин дори немите да бъдат накарани да проговорят, – ще арестуват теб и екипажа, а най-вероятно е да се отърват от вас. – Той пусна ръката ѝ, осъзнал, че няма силата да я задържи. – Правили са го и преди, знам. Господарят ми каза. Унищожавали са цели села. Измъчвали са хора, след което са ги избивали. Всеки, с който този човек е бил в контакт, е обречен. Боят се, че смъртоносната тайна, която крие, ще се разчуе, а те не могат да си позволят това.

Маквеста седна.

– Берем? – прошепна тя невярващо.

– Не са могли да направят нищо заради бурята – продължи Танис, – а Господарят беше призован в Соламния заради някаква битка. Но т-т-той ще се върне днес. И тогава... – Той не довърши. Главата му увисна между ръцете и силна тръпка разтресе тялото му.

Маквеста го изучаваше съсредоточено. Казваше ли истината или го е измислил, за да спаси себе си? Тя тихичко изруга, гледайки отпуснатото му тяло. Капитанът умееше да преценява хората, за да може да управлява екипажа си, събран от кол и въже. Усещаше, че не лъже. Поне не напълно. Подозираше, че има неща, които не ѝ казва, но историята за Берем, колкото ѝ странна да беше, звучеше искрено.

„Всичко се връзва“, помисли си тя разтревожено, като се ругаше наум. Гордееше се с преценката, с усета си и все пак не се заинтересува от странностите на Берем. Защо? Устните ѝ презрително се свиха. Трябваше да признае, че го харесва. Беше весел и безхитростен като дете. За това не бе обърнала внимание на нежеланието му да слиза на брега, страха му от непознати, желанието му да работи за пирати, отказа му да взима дял от плячката. Маквеста постоя за миг, преценявайки движението на кораба. Погледна навън и видя как слънцето проблесна над белите върхове, а после изчезна, погълнато от надвисналите сиви облаци. Щеше да бъде опасно да изкара кораба в морето, но вятърът бе подходящ...

– По-добре в открито море – промърмори тя на себе си, – отколкото да съм притисната на брега като плъх в капан.

Взела това решение, тя бързо се изправи и тръгна към вратата. Изведнъж чу Танис да стене. Обърна се и го погледна със съжаление.

– Ела, полуелфе. – Маквеста го прегърна и му помогна да се изправи. – Ще се чувстваш по-добре на палубата, на чист въздух. А и трябва да кажеш на приятелите си, че това няма да бъде приятно морско пътешествие. Знаеш ли какво рискувате?

Танис кимна. Като се подпираше на Маквеста, той тръгна по люлеещия се под.

– Сигурна съм, че не ми казваш всичко – каза тя тихичко, докато отваряше вратата с ритник и му помагаше да се изкатери по стълбите към главната палуба. – Обзалагам се, че Берем не е единственият, когото Господарите търсят. Имам и чувството че това не е първата буря, която ти и екипажът ти сте яхвали. Надявам се само късметът да не ви напусне!

„Перешон“ се носеше в открито море. Свил повечето си платна, корабът едва напредваше, борейки се за всеки сантиметър. За щастие югозападният вятър им помагаше и ги водеше право към Кървавото море на Ишар. Тъй като пътуваха за Каламан, на северозапад от Флотсам, това малко ги отклоняваше от пътя, но Маквеста нямаше нищо против. Искаше да избегне сушата, доколкото може. Дори съществуваше възможност, сподели тя с Танис; да плават на североизток и да отидат в Митрас, родината на минотаврите. Въпреки че някои от тях се биеха в армите на Господарите, те не се бяха клели в подчинение на Кралицата на Мрака. Според Кораф, народът му искал властта над източен Ансалон в замяна на услугите си. А контролът върху изтока току-що бе поверен в ръцете на нов Господар на дракони, таласъм на име Тоде. Минотаврите

не обичаха хората и елфите, а сега към тях се причислиха и Господарите. Мак и екипажът ѝ и преди се бяха крили в Митрас. Там щяха да бъдат в безопасност, поне за известно време.

Танис не се зарадва на това забавяне, но съдбата му вече не бе в собствените му ръце. Замислен, той погледна през рамо мъжа, което беше причината за вихрушката от кръв и пламъци. Берем въртеше руля с твърда, сигурна ръка, а по безизразното му лице не личаха никакви грижи или тревоги.

Взрян в предницата на ризата му, Танис помисли, че долавя блед зелен проблясък. Каква ли тъмна тайна се криеше в гърдите му? Защо стотици драконяни си губеха времето да го търсят, когато войната още не бе спечелена от никого? Защо Китиара така отчаяно искаше да го намери, че бе наредила на войските си в Соламния да претърсят Флотсам само заради слуха, че са го видели там?

„Той е ключът! – спомни си Танис думите на ѝ. – Ако го заловим, Крин ще се преклони пред мощта на Кралицата на Мрака. Тогава няма да има сила на света, която да ни победи.“

Въпреки че потръпваше и усещаше стомаха си свит, Танис наблюдаваше внимателно мъжа. Берем изглеждаше толкова... толкова над всичко, сякаш проблемите на света изобщо не го засягаха. Беше ли малоумен, както твърдеше Маквеста, чудеше се той. Помнеше Берем, когато го видя за първи път в онези кратки секунди наред ужаса в Пакс Таркас. Спомняше си лицето му, когато позволи на предателя Ебен да го отведе в отчаяния си опит да избяга. То не изразяваше страх, глупост или безсъръдечност. Беше... какво? Примирено? Точно така! Сякаш знаеше каква съдба го очаква, но въпреки това продължаваше напред. След като Берем и Ебен стигнаха портите, стотици тонове скали паднаха от блокиращия механизъм и ги погребяха под канари, които само дракон би могъл да повдигне.

Или само Берем, защото няколко седмици по-късно на сватбата на Златна Луна и Речен вятър, Танис и Стърмотново го видяха – жив! Оттогава не го бяха срещали, докато Танис не го откри преди три, не, четири дни, спокойно да кърпи платна на този кораб.

Кормчията поддържаше курса със спокойно лице. Танис се наведе през борда и повърна.

Маквеста не каза на екипажа нищо за Берем. Обясни внезапното им заминаване със слуха, че един Господар се интересува прекалено много от кораба им и е по-разумно да излязат в открито море. Никой не зададе въпроси. Те не обичаха Господарите, а и бяха изхарчили всичките си

пари във Флотсам.

Танис също не разкри на приятелите си причината да бързат толкова. Спътниците му бяха чували историята за Мъжа със Зеления камък и въпреки че бяха достатъчно възпитани, за да го кажат (с изключение на Карамон), си мислеха, че Танис и Стърм са вдигали малко повече надравици на сватбата. Не попитаха защо рискуват живота си в бурното море. Доверяваха му се напълно.

Разкъсван между пристъпите на гадене и гризящото чувство за вина, Танис стоеше приведен на палубата. Лечителските умения на Златна Луна му бяха помогнали малко да се възстанови, но очевидно дори жреците не можеха да спрат разбунтувания му стомах. А пред смута в душата му, лечителката беше безсилна.

Той седна на палубата и се загледа в морето, за да се увери, че няма платна на хоризонта. Може би защото бяха добре отпочинали, спътниците му по-леко понасяха люлеенето на кораба през бурните морски води, само дето бяха мокри до кости от високите вълни, които се разбиваха в борда. Дори Райстлин, за учудване на Карамон, изглеждаше доста добре. Той беше легнал встрани от останалите върху платно, което един моряк извади, за да се запазят пътниците доколкото могат от пръските на вълните. Райстлин не страдаше от морска болест. Дори не кашляше много. Изглеждаше потънал в мислите си, а златистите му очи блестяха по-ярко от утринното слънце, което ту се показваше, ту се скриваше зад препускащите буреносни облаци.

Маквеста само сви рамене, когато Танис ѝ спомена, че има вероятност да ги преследват, защото знаеше, че „Перешон“ е по-бърз от тежките кораби на Господарите. Успяха да се измъкнат незабелязано от пристанището и единствените, които ги видяха, бяха другите пиратски кораби, но в тяхното братство никой не задаваше въпроси.

След известно време морето се поуспокои и изглади под постоянния бриз. Цял ден буреносните облаци се снижаваха заплашително, но накрая свежия вятър ги разпръсна. Нощта беше ясна и звездна. Маквеста вдигна още няколко платна и корабът сякаш литна над водата. Когато спътниците се събудиха сутринта, пред очите им се разкри една от най-зловещите гледки в цял Крин.

Бяха на прага на Кървавото море на Ищар. Слънцето се издигаше като огромна златна топка на източния хоризонт, когато „Перешон“ нагази във водите, алени като робата на магьосника и като кръвта, която избиваше по устните му, когато кашляше.

– Името му подхожда – сподели Танис с Речен вятър, докато седяха

на палубата, загледани в зловещите кървави води. Не виждаха надалеч заради бурята, която се носеше над морето и обгръщаше водата с оловносива завеса.

– Досега не вярвах. – Речен вятър поклати глава. – Чух разказа на Уилям за морски дракони, които поглъщали цели кораби, и за жени с опашки вместо крака. Но това... – Варваринът замълча и се загледа тревожно в алените води.

– Вярно ли е, че това е кръвта на загиналите в Ищар, когато разгневената планина унищожила храма на кралските жреци? – попита тихичко Златна Луна и застана до съпруга си.

– Ама че глупости! – изръмжа Маквеста, но очите ѝ шареха във всички посоки, за да се убеди, че екипажът дава най-доброто от себе си. – Уилям обича да плаши сухоземните плъхове. Водата е червена заради почвата, която се размива от дъното. Запомнете, това над което плаваме не е пясък. Тук е била столицата на Ищар. Когато разгневената планина се срутила, разцепила сушата на две. Сега богатствата на града лежат дълбоко под водата.

Маквеста се запъти към парапета със замечтани очи сякаш искаше да проникне с поглед през развълнуваното море, за да види легендарните съкровища на потъналият град. Тя въздъхна с копнеж. Златна Луна я погледна с отвращение, но очите ѝ се изпълниха с тъга и ужас при мисълта за ужасяващата катастрофа и погубения живот.

– Защо почвата се размива? – попита Речен вятър, гледайки кървавочервената вода. – Въпреки движението на вълните и приливите, пръстта би трябвало да лежи на дъното.

– Прав си, варварино. – Маквеста погледна високия, красив мъж от Равнините с възхищение. – Твоят народ се е занимавал със земеделие, или поне така съм чувала. Вие знаете много за почвите. Ако потопиш ръката си във водата, можеш да почувстваш пращинките земя. Вероятно в средата на Кървавото море има огромен водовъртеж, който се вихри с такава сила, че вдига почвата от дъното. Но дали е така, или това е още една от историите на Прасето – не знам. Никога не съм го виждала, нито някой от онези, с които съм плавала, а кръстосвам тези води от дете, още когато учех занаята при баща си. Никой от познатите ми не е бил толкова глупав, че да се опита да мине през стихията, която бушува над центъра на морето.

– Как ще стигнем до Митрас тогава? – изръмжа Танис. – Той е от другата страна на Кървавото море, ако картите ти са верни.

– Ако ни преследват, ще плаваме на изток, ако не, ще тръгнем на

запад, а после ще се отправим на север към Нордмаар. Не се тревожи, полуелфе. – Мак махна великодушно с ръка. – Поне ще можеш да разказваш, че си видял Кървавото море, едно от чудесата на Крин.

Маквеста се обърна, но в този миг чу вик от наблюдателницата.

– Платно на запад!

Кораф и капитанът веднага вдигнаха далекогледите и ги насочиха към западния хоризонт. Приятелите размениха тревожни погледи и се събраха. Дори Райстлин напусна мястото си и прекоси палубата, като се взираше на запад със златните си очи.

– Кораб ли е? – тихо попита Маквеста Кораф.

– Не – изсумтя минотавърът на развален общ език. – Може би е облак. Но се движи бързо, много по-бързо от другите облаци.

Сега всички различиха тъмните петна на хоризонта, които нарастваха пред очите им.

Внезапно Танис почувства остра болка, сякаш го бе пронизал меч. Усещането беше толкова реално, че той рязко си пое дъх и сграбчи Карамон, за да не падне. Останалите загрижено го изгледаха, а снажният воин обви ръката си около него и го подхвана.

Танис знаеше какво лети към тях.

И знаеше кой го предвожда.

Глава 3

Мракът се съгъства.

– Ято драconi – каза Райстлин и застана до брат си. – Пет, струва ми се.

– Драconi? – задъха се Маквеста. Тя стисна перилото с треперещи ръце и се обърна. – Вдигнете всички платна!

Моряците стояха вцепенени с очи, приковани в приближаващия се ужас. Маквеста отново изкрещя заповедта, с единствената мисъл да спаси кораба си. Силата и спокойствието в гласа ѝ разбиха първата вълна от страх, обхванал екипажа. Няколко души хукнаха да вдигат платната, последвани от други. Кораф удряше с камшика безмилостно всеки, който, според него, не се движеше достатъчно бързо. След няколко минути огромните платна бяха опънати. Въжетата скърцаха зловещо.

– Дръж ръба на бурята! – извика Мак на Берем. Мъжът бавно кимна, но от безизразното му лице не се разбираше дали я е чул, или не. Очевидно я бе чул, защото „Перешон“ се понесе близо до вечния

водовъртеж, плъзгайки се по вълните.

– Безсмислено е – отбеляза хладно Райстлин. – Не можеш да изпревариш драконите. Виж колко бързо ни настигат. Преследват те, полуелфе – обърна се към Танис. – Или са те проследили, когато си напуснал лагера... или – изсъска той – си ги довел нарочно.

– Не! Кълна се... – Танис внезапно млъкна.

Пияният драконянин... Полуелфът затвори очи и се наруга наум. Разбира се, че Кит е наредила да го наблюдават. Тя не му вярваше повече, отколкото на другите мъже, които споделяха леглото ѝ. Какъв самонителен глупак е бил! Да вярва, че за нея е по-специален, че го обича! Тя не обичаше никого. Беше неспособна на това...

– Проследили са ме! – кача Танис през зъби. – Трябва да ми повярвате. Аз... съм глупак. Не мислех, че някой ще ме следи в такава буря. Но не съм ви предал, кълна се!

– Вярваме ти, Танис. – Златна Луна отиде при него, като хвърли гневен поглед на Речен вятър.

Съпругът ѝ не каза нищо, само сви презрително устни. Танис избегна погледа му, като се обърна към драконите. Сега ясно ги различаваше. Виждаха се маховите на огромните им криле, дългите опашки, които се виеха след тях, жестоките ноктести крака под едрите сини тела.

– Единият има ездач – съобщи мрачно Маквеста, наблюдавайки през далекогледа. – Носи маска с рога.

– Господар на дракони – обяви ненужно Карамон, защото всички знаеха какво се крие зад това описание. Той погледна мрачно Танис. – По-добре ни кажи какво става. Ако този Господар е мислел, че си войник под негово командване, защо си е дал труда да те следи и е тръгнал след теб?

Танис започна да отговаря, но несвързаните му думи бяха заглушени от агонизиращ, нечленоразделен вик – смесица от страх и гняв, – изпълнен с такъв нечовешки ужас че всички забравиха за драконите. Идваше откъм руля. С ръце върху оръжията си, приятелите се обърнаха. Членовете на екипажа прекратиха трескавия си труд, дори Кораф замръзна с изкривено от учудване лице. Ревът ставаше все по-силен и по-ужасен. Само Мак запази самообладание.

– Берем! – извика тя и затича по палубата.

С израз на безумен страх, кормчията гледаше приближаващите се дракони. После отново нададе ужасяващия си вик, който смрази дори кръвта на минотавъра. Над него платната се издуваха от вятъра, такелажът беше обтегнат докрай. Вдигнал всичките си платна, корабът сякаш

летеше над вълните, оставяйки след себе си следа от бяла пяна. Но драконите бързо приближаваха.

Мак почти беше стигнала до него, когато мятайки глава като ранено животно, кормчията завъртя руля.

– Не, Берем! – изпищя Маквеста.

Внезапното му движение така бързо завъртя кораба, че той едва не потъна. Бизанмачтата се счупи от силата на вятъра. Въжета, платна и хора се изтърколиха по палубата, а някои паднаха в Кървавото море.

Кораф сграбчи Мак и я издърпа изпод падащата мачта. Карамон вдигна брат си на ръце и го притисна към палубата, като прикри слабото му тяло със своето от въжетата и парчетата дърво, които се стовариха върху тях. Моряците лежаха на палубата или се подпираха на стените. Отдолу се чуваше блъскането на товара, който се бе развързал. Приятелите се държаха здраво за въжетата, защото помислиха, че Берем е решил да потопи кораба. Платната плющяха страховито като криле на мъртва птица, такелажът висеше и „Перешон“ безпомощно се люшкеше.

Но макар и обезумял от паника, кормчията беше истински моряк. Той инстинктивно задържа руля, който искаше да се изтръгне от ръцете му и бавно насочи кораба отново по вятъра като грижовна майка, приведена над смъртно болно дете. „Перешон“ бавно се изправи. Безжизнено увисналите платна уловиха вятъра и се издуха. Корабът смени посоката и нос по новия си курс. Едва тогава всички осъзнаха, че ако бяха потънали, смъртта им щеше да бъде по-бърза и лека. Плътна завеса от сива мъгла обгръщаше кораба.

– Той е луд! Кара ни през бурята! – извика Маквеста е дрезгав, почти неразбираем глас, когато се изправи.

Кораф тръгна към Берем с ръмжене и колче в ръка.

– Не! Кораф! – Мак задъхано го сграбчи. – Може би той е прав. Възможно е това да е единственият ни шанс. Драконите няма да се осмелят да ни последват в бурята. Берем е единственият кормчия, който може да ни преведе през урагана! Ако можем само да се държим в периферията...

Мъглата се вдигна и разкри страховита гледка – черни облаци се вихреха в бушуващия вятър, зелени светкавици проблясваха и изпълваха въздуха с остър мирис на сяр. Алените води се издигаха и падаха с грохот. За миг никой не помръдна. Гледаха безмълвно, чувствайки се незначителни и дребни, изправени срещу грандиозните природни стихии. После вятърът ги удари. Плисна силен дъжд, който премина в град.

Сивата завеса пак ги обгърна.

По нареждане на Маквеста няколко мъже се изкатериха по мачтите, за да свият останалите платна. Друга група отчаяно се опитваше да изхвърли счупената мачта, която се люлееше като обезумяла. Моряците я атакуваха с брадви и чак след като отрязаха въжетата, тя падна в кърваво-червената вода. Освободен от тежката мачта, корабът бавно се изправи. Макар и още подмятан от вятъра, свил повечето си платна, „Перешон“ изглеждаше способен да избяга от бурята, дори без една мачта.

Внезапната беда почти беше изместила мисълта за драконите от умовете им. Сега, когато изглеждаше, че животът им ще продължи още малко, приятелите се вгледаха в силния оловносив дъжд.

– Мислиш ли, че им се измъкнахме? – попита Карамон.

Дълбоката рана на главата му кървеше, в очите му се четеше болка, но той беше по-загрижен за брат си Райстлин се препъваше до него без наранявания, но кашляше толкова силно, че едва се държеше на крака. Танис поклати мрачно глава. Огледа се бързо, за да види дали още някой е ранен и им направи знак да се съберат Един по един те се запрепваха под дъжда, стиснали въжетата, и го наобиколиха. Всички гледаха бушуващото море.

Отначало не виждаха нищо – заради дъжда и бурята беше трудно да се различи дори носът на кораба. Някои от моряците нададоха радостни викове, като мислеха, че са се изплъзнали. Но Танис, вперил поглед на запад, знаеше, че нищо освен смъртта не може да ги избави от преследването на Господарите. Както очакваше, веселите викове на моряците преминаха в ужасени крясъци, когато главата на един дракон внезапно се показа от сивите облаци. Очите му бяха червени от омраза, а зъбатата му уста – широко отворена.

Драконът бързо ги настигаше. Крилете му се движеха равномерно, въпреки поривите на вятъра, дъжда и градушката.

Господарката седеше на гърба му. Няма оръжие, отбеляза горчиво Танис, но и не ѝ е необходимо. Ще вземе Берем, а после драконът ще унищожи останалите. Той сведе глава, отвратен от мисълта за онова, което предстоеше, отвратен от съзнанието, че той е причината за това.

Изведнъж вдигна глава. Имаме шанс, помисли си трескаво. Може би тя няма да разпознае Берем... и няма да посмее да унищожи всички, за да не убие самия него. Но когато погледна кормчията, надеждите му умряха. Очевидно боговете бяха срещу тях.

Вятърът беше разтворил ризата на Берем и дори през сивата завеса

на дъжда, Танис виждаше как зеленият камък в плътта му блести като фар, който отчаяно сигнализира на загубилите се кораби. Кормчията не забелязваше нищо, дори не виждаше дракона. Очите му се взираха напред, докато с уверена ръка водеше кораба все по-навътре в Кървавото море на Ищар.

Само двама души видяха блестящия камък – Танис и Господарката. Всички останали бяха вцепенени от страх и не можеха да откъснат поглед от огромното синьо чудовище, което летеше над тях. Очите ѝ зад металната маска бяха привлечени от блясъка му, после срещнаха погледа на Танис, който стоеше на люлеещата се палуба.

Внезапен порив на вятъра подхвана синия дракон и той леко се отклони, но погледът на Господарката не трепна. Танис прочете ужасната им съдба в кафявите ѝ очи – драконът щеше да връхлети и да сграбчи Берем в ноктите си, след което щеше да ги унищожи.

Танис го четеше в очите ѝ така ясно, както беше прочел страстта в тях само преди няколко дни, когато я държеше в прегръдките си.

Без да сваля поглед от него, Господарката вдигна облечената си в ръкавица ръка. Това можеше да е сигнал за дракона да ги нападне или сбогуване с Танис. Никога не разбра, защото в този момент треперещ глас надвика рева на вятъра с небивала сила.

– Китиара! – извика Райстлин.

Магът отблъсна Карамон и затича към дракона, но се подхлъзна на мократа палуба и червената роба прилепна към тялото му от вятъра, който се усиливаше с всеки изминал миг. Дъждът блестеше върху кожата му с цвят на метал, очите му блестяха като злато в съгъстващия се мрак на бурята.

Господарката сграбчи юздата на дракона и я дръпна толкова рязко, че той изрева възмутен. Тя замръзна от изненада и очите ѝ зад драконовия шлем се разшириха, когато видя крехкия си полубрат, когото беше отгледала от бебе. Погледът ѝ леко се отклони, когато и Карамон заста на до него.

– Китиара?! – прошепна невярващо воинът. Лицето му беше пребледняло от ужас, докато наблюдаваше как драконът връхлита върху тях, яхнал ветровете на бурята.

Господарката отново се обърна към Танис, после очите ѝ се спряха на Берем. В погледа ѝ личеше объркване. Танис затаи дъх.

За да вземе Берем, трябваше да убие малкото си братче, което бе научила да държи меч, да убие болнавия му близък и накрая мъжа, когото обичаше някога. После Танис видя как погледът ѝ се вледени и

отчаяно поклати глава. Нямаше значение, тя щеше да го направи. Тогава си спомни думите ѝ: „Хванете Берем и Крин ще бъде в краката ни. Кралицата на Мрака ще ни възнагради така, както не сте и сънували!“

Китиара посочи Берем и отпусна юздата на дракона. С див крясък Скай се приготви да се спусне, но колебанието на Господарката се оказа фатално. Кормчията насочи кораба право в сърцето на бурята. Вятърът виеше и опъваше въжетата. Вълните се разбиваха в бордовете. Дъждовните струи режеха като ножове, а градушката бе затрупала палубата с лед.

Внезапно един порив на вятъра подхвана дракона, последваха и други. Градушката го удряше по главата и заплашваше да разкъса ципестите му криле. Само силната воля на Господарката му го задържаше да не избяга в по-спокойни небеса.

Танис видя, че Китиара ядосано сочи Берем и Скай направи отчаян опит да се доближи до него.

Нов порив на вятъра удари кораба. Една вълна се разби на палубата и повали хората. Корабът се накриви. Всеки се вкопчи в каквото можеше – въжета, мрежи само и само да не падне зад борда.

Берем се бореше с шурвала, който като живо същество подскачаше в ръцете му. Платната се цепеха, хора изчезваха в морето с ужасени писъци. После, много бавно, корабът се изправи, а корпусът му скърцаше от напрежение. Танис бързо погледна нагоре.

Драконът и Китиара ги нямаше.

Сега, когато вече не се боеше от тях, Маквеста пристъпи към действия, решена да спаси на всяка цена рушация се кораб. Крещейки заповеди, тя тичаше по палубата, но изведнъж се спъна в Тика.

– Слезте долу, сухоземни плъхове! – изкрещя Мак гневно на Танис през бурния вятър. – Вземи приятелите си и слизайте долу! Пречите ни! Идете в каютата ми!

Танис мълчаливо кимна. Действайки инстинктивно, с чувството, че сънува безсмислен сън, той ги поведе надолу през ревящия мрак.

Полуелфът изчака всички да се настанят, после се облегна на вратата, неспособен да ги погледне. Беше видял тъжния поглед на Карамон, когато мина покрай него, и екзалтирания блясък в очите на Райстлин. Чу Златна Луна да плаче тихичко и си пожела да умре на място, преди да я погледне.

Но това не можеше да стане. Той бавно се обърна. Речен вятър стоеше до съпругата си със замислено лице, Тика хапеше устни и по бузите ѝ се стичайкай сълзи. Дълго време никой не проговори. Чуваше се само

ревът на бурята и грохотът на вълните, които се стоварваха върху палубата.

Всички бяха мокри, премръзнали и трепереха от страх, отчаяние и шок.

– А-аз, съжалявам – започна заеквайки Танис, като облизваше покритите си със сол устни. Гърлото му беше свито и една говореше. – Исках да ви кажа...

– Ето къде си бил тези четири дни – промърмори Карамон. – Със сестра ни.

Танис сведе глава. Корабът под краката му се залюля и го запрати към писалището на Маквеста, което беше закрепено за пода. Хвана се за него и бавно се обърна с лице към приятелите си. Беше преживял много болки в живота си – болка от предрасъдъците и загуби, болка от ножове, стрели и мечове, но му се струваше, че тази няма да преживее. Отвращението в очите им от предателството му пронизваше душата му.

– Моля ви, трябва да ми повярвате... – „Каква глупост, помисли си той сурово. Защо трябва да ми вярват? Откакто се върнах само ги лъжа.“ – Добре – започна отначало. – Знам че нямате причина да ми вярвате, но поне ме изслушайте Вървах из Флотсам, когато един елф ме нападна. Като ме видя в това облекло – Танис посочи бронята си – помисли че съм драконов офицер. Китиара спаси живота ми, после ме позна. Помисли, че съм се присъединил към драконовата армия. Какво можех да й кажа? Тя – Танис преглътна и изтри лицето си ръка, – тя ме заведе обратно в хана и... и... – Той се задави, неспособен да продължи.

– И прекара четири дни и нощи в любящата й прегръдка! – довърши гневно Карамон, скочи на крака и насочи обвиняващо пръст към него. – А след това ти трябваше малко почивка, затова си спомни за нас и дойде, за да се убедиш, че още те чакаме. И ние чакахме! Като банда доверчиви идиоти...

– Добре, бях с Китиара – извика ядосан Танис. – Да, любих се с нея. Не очаквам да го разберете. Никой от вас! Но не съм ви предал! Кълна се в боговете! Единствената ми възможност да избягам бе, когато тя замина за Соламния и я използвах. Един драконянин ме е следил, очевидно по нейно нареждане. Може да съм глупак, но не съм предател.

– Пфу! – изплю се Райстлин на пода.

– Слушай, магъоснико! – изрева Танис. – Ако съм ви предал, защо тя се изненада като ви видя? Ако исках да ви предам, можех просто да изпратя няколко драконяни в хана да ви приберат. Можех да ги изпратя да задържат Берем, защото тя иска него! Него търсят драконяните във

Флотсам. Знаех, че е на този кораб. Китиара ми предложи да управлявам Крин, ако ѝ кажа къде е. Трябваше само да я отведа при него и самата Кралица на Мрака щеше да ме възнагради.

– Не ни казвай, че не си мислил за това! – изсъска Райстлин.

Танис отвори уста, но замълча. Разбираше, че вината му е толкова явна, колкото брадата, която никоой елф не би могъл да си пусне. Той се задави от сълзи и скри очи с ръка, за да не вижда лицата им.

– А-аз я обичах – промълви съкрушен. – Всичките тези години отказвах да приема истината за нея и дори сега когато се уверих, това не ми помогна. Ти обичаш. – Той се обърна към Речен вятър. – Ти също – погледна към Карамон. В този момент корабът отново се залюля и Танис се хвана здраво за писалището, защото почувства, че палубата се изплъзва изпод краката му. – Какво бихте направили на мое място? От пет години мечтая за нея.

Всички мълчаха. Лицето на Карамон беше необичайно замислено. Очите на Речен вятър бяха приковани върху Златна луна.

– Когато тя замина – продължи Танис с тих, изпълнен с болка глас, – лежах в леглото ѝ и се мразех. Вие може да ме мразите, но едва ли толкова силно, колкото аз мразя и презирам онова, в което се превърнах. Спомних си за Лорана и...

Той замълча и вдигна глава, защото усети промяна в движението на кораба. Останалите също се огледаха. Не беше нужно да си опитен мореплавател, за да забележиш, че вече не се носят неуправляеми и без посока. Сега се плъзгаха напред и движението им се струваше злокобно, защото беше неестествено плавно. Преди да се попитат какво става, някой затропа по вратата така силно, че щеше да я разцепи. – Маквеста ви вика на палубата! – извика дрезгаво Кораф.

Танис хвърли бърз поглед на приятелите си. Лицето на Речен вятър беше мрачно. Той срещна погледа му, но в него нямаше светлина. Варваринът отдавна нямаше доверие на онези, които не бяха хора. Едва след седмици на споделени опасности, беше започнал да обича и вярва на Танис като на брат. Беше ли свършено с това? Полуелфът издържа погледа му. Речен вятър отмести очи, опита се да мине безмълвно покрай него, но спря.

– Прав си, приятелю. Аз обичам. – И без повече думи се обърна рязко и се качи на палубата.

Златна Луна погледна безмълвно Танис, докато вървеше след съпруга си и той съзря съчувствие и разбиране в очите ѝ. Надяваше се, че и той би могъл да прощава така.

Карамон се поколеба, после мина покрай него но не каза нищо, дори не го погледна. Райстлин го следваше мълчаливо, без да сваля златистия си поглед от Танис. Имаше ли проблясък на радост в очите му? Обект на вечно недоверие, беше ли доволен, че най-накрая не е сам в безчестието си? Полуелфът нямаше представа. Тика мина край него последна и лекичко го потупа по ръката. Тя знаеше какво е да обичаш...

Танис постоя за миг сам в каютата, потънал в мрака на душата си. После въздъхна и последва приятелите си.

Щом стъпи на палубата, осъзна какво е станало. Всички гледаха през борда с бледи и напрегнати лица. Маквеста кръстосваше бака, тръскайки глава, и ругаеше цветисто на родния си език. Когато чу стъпките му, тя го погледна с омраза в черните си, блестящи очи.

– Ти ни унищожи! – каза тя жлъчно. – Ти и проклетият кормчия!

Думите ѝ бяха излишни, защото отразяваха онези, които звучаха в ума му. Танис започна да се чуди дали тя изобщо беше казала нещо, или чуваше собствения си глас.

– Попаднахме във водовъртежа.

Глава 4 „Братко мой...“

„Перешон“ се плъзгаше по вълните леко като птица. Но птица със завързани криле, понесена от водовъртежа в аления мрак.

Ужасната стихия пригладжаше морските води, докато заприличаха на рисувано стъкло. Кънтящ, неописуем рев се носеше от мрачните дълбини. Цялата природа беше уловена от водовъртежа и корабът се носеше към собствената си гибел.

Танис стисна толкова силно перилото, че ръцете го заболяха от напрежение. Загледан в сърцето на стихията, той не усещаше нито страх, нито ужас, а някакво странно вцепенение. Нищо вече нямаше значение. Смъртта щеше да бъде бърза и желана.

Всички на борда на обречения кораб стояха мълчаливи и гледаха с разширени от ужас очи. Все още бяха далеч от центъра – водовъртежът имаше диаметър много мили. Над тях и около тях ревяха ветрове, дъждът биеше лицата им, а водата неумолимо ги тласкаше към сърцето на мрака. След първия шок Маквеста започна да крещи команди. Замаяните мъже ги изпълняваха, но усилията им бяха напразни. Вихърът цепеше плуощащите платна, въжетата се късаха и изхвърляха крещящите

моряци във водата. Колкото и да се напругаше, Берем не можеше да обърне кораба или да го изтръгне от гибелната прегръдка на водната стихия. Кораф присъедини усилията си за овладяване на руля, но все едно се опитваха да попречат на земята да се върти.

Тогава Берем се предаде. Раменете му увиснаха. Стоеше взрян в дълбините на водовъртежа, без да обръща внимание на Маквеста или на Кораф. Лицето му беше спокойно. Танис видя същото изражение, както в деня, когато двамата с Ебен побягнаха към смъртоносната стихия от падащи скали. Зеленият камък в гърдите му блестеше със странна светлина, отразявайки кървавочервения цвят на водата.

Нечия силна ръка го сграбчи за рамото и го отърси от ужасяващите спомени.

– Танис! Къде е Райстлин?

Полуелфът се обърна. Погледна Карамон без да го познае, после сви рамене.

– Какво значение има? – промълви горчиво. – И той Ще умре...

– Танис! – Карамон го хвана за раменете и го разтърси.

– Танис! Драконовото кълбо! Магията! Може би ще помогне!

Полуелфът се осъзна.

– В името на боговете, прав си!

Той бързо се огледа, но не видя и следа от магьосника. Студена тръпка го разтърси. Райстлин можеше да им помогне, а можеше и да се спаси сам! Той смътно си спомни думите на принцеса Алхана, че драконовите кълба са заредени от своите създатели със силно чувство за самосъхранение.

– Долу! – изкрещя полуелфът и заслиза по стълбите. Карамон го последва.

– Какво става? – извика Речен вятър откъм перилата.

– Райстлин! – извика Танис през рамо. – Драконовото кълбо! Не идвай! Карамон и аз ще се справим. Остани тук, при тях.

– Карамон! – извика Тика и затича след тях, но Речен вятър я задържа. Като хвърли изтерзан поглед към воина, тя се отпусна до перилата.

Воинът не я забеляза. Той изпревари Танис, като се движеше със забележителна бързина въпреки забележителния си ръст. Докато се препъваше по стълбите след него, полуелфът видя, че вратата на каютата на Маквеста е отворена и се люлее на пантите си. Той се втурна вътре, но внезапно спря, сякаш се беше блъснал в стена.

Райстлин стоеше в центъра на малката каюта. Беше запалил свещ в лампата, прикрепена на стената. Лицето му проблясваше на светлината

й като метална маска, а очите му горяха като златни огньове. В ръцете си държеше драконовото кълбо, спечелено в Силванести. То беше нараснало и сега беше голямо колкото детска топка. Многобройни цветове танцуваха в него. Танис почувства, че се замайва, докато го гледа и отместа поглед.

Карамон застана пред Райстлин, а лицето му беше бледо като в съня, в който Танис бе видял трупа на приятеля си да лежи в краката му.

Райст се изкашля и притисна ръка към гърдите си, полуелфът се втурна напред, но магьосникът бързо вдигна очи.

– Не се приближавай, Танис! – издиша той през окървавените си устни.

– Какво правиш?

– Спасявам се от сигурна смърт! – Магьосникът се засмя с онзи странен смях, който Танис беше чувал само два ти досега. – Какво мислиш, че правя?

– Но как? – попита Танис и усети, че го обхваща необичаен страх, когато погледна в златистите му очи и видя отразена в тях завихрената светлина на сферата.

– Използвам магията си. И магията на кълбото. Съвсем проста е, макар че недоразвитият ти мозък едва ли може да го схване. Сега имам силата да слея енергията на физическото си тяло с енергията на духа си. Ще се превърна в чиста енергия – в светлина, ако така предпочиташ. А когато го направя, мога да пътувам през небесата като слънчевите лъчи и да се връщам във физическия свят, когато и където пожелаея.

Танис поклати глава. Райстлин беше прав – мисълта беше недостъпна за него. Не можеше да я възприеме, но в сърцето му покълна надежда.

– Може ли кълбото да направи това за всички ни? – попита той.

– Възможно е – отвърна Райстлин, кашляйки, – но не съм сигурен, затова няма да рискувам. Знам, че аз мога да се спася. Не ме е грижа за другите. Ти ги обрече на алената смърт, ти ги спасявай.

– Поне брат ти – каза той меко.

– Никой! Отдръпни се!

Дива, отчаяна ярост завладя Танис. Трябваше да го накара да се вслуша в гласа на разума, за да се възползват всички от тази странна магия и да се спасят. Знаеше достатъчно за магията, за да осъзнае, че на Райстлин щеше да му е необходима цялата сила, за да контролира драконовото кълбо. Пристъпи напред и видя нещо да проблясва в ръката на магьосника. Сребърната кама, отдавна скрита в замаскираната кожена

кания на китката му, се появи изневиделица. Танис спря и очите им се срещнаха.

– Добре – каза задъхан той. – Мен ще убиеш без да се замисляш, но няма да нараниш брат си. Карамон, спри го!

Войнът пристъпи към близнака си. Райстлин заплашително вдигна сребърната кама.

– Не го прави, братко – каза меко той. – Не се приближавай.

Карамон се поколеба.

– Върви, Карамон! – заповяда Танис. – Той няма да те нарани.

– Кажу ми, братле – прошепна Райстлин, като не откъсваше поглед от очите на брат си. Блестящите му зеници се разшириха и златистата светлина опасно проблясваше. – Кажу ми какво съм способен да направя. Ти помниш. Аз също. Сещаме се за това винаги, когато се погледнем, нали?

– За какво говори той? – попита Танис, като слушаше с половин ухо. Чудеше се как да разсее Райстлин, за да го нападне.

Карамон пребледня.

– За Кулите на Висшата магия... Но ни е забранено да говорим за това. Пар-Салиан каза...

– Сега вече няма значение – прекъсна го Райстлин с дрезгавия си глас. – Той нищо не може да ми направи. Щом получа онова, което ми беше обещано, дори великият Пар Салиан няма да има силата да се изправи срещу мен. Но това не е ваша грижа. Стига!

Райстлин си пое дълбоко дъх и заговори с очи, все още вперени в брат си. Танис предпазливо се приближи. Сърцето му биеше в гърлото. Само миг и немощният магьосник щеше да падне... Изведнъж откри, че е завладян от гласа му и изпита непреодолимо желание да спре, сякаш го беше обвързал със заклинание.

– Последният изпит в Кулата на Висшата Магия, Танис, беше срещу самия мен. И се провалих. Убих го, убих брат си – гласът на Райстлин беше спокоен, – или поне онова, което сметнах за него. – Той сви рамене. – Оказа се, че е илюзия, създадена да ме научи да осъзная дълбочината на ревността и омразата си. Така са смятали да пречистят душата ми от мрака. А всъщност научих, че ми липсва само контрол. Но тъй като това не беше част от истинския изпит, провалът ми не се обърна срещу мен освен в очите на един човек.

– Видях как ме уби! – изкрещя нещастно Карамон. – Накараха ме да гледам, за да го опозная. – Главата му се отпусна и тялото му конвулсивно потръпна. – Още тогава разбрах – изхлипа той. – Съжалявам, но

не ме оставяй Райст. Толкова си слаб! Имаш нужда от мен...

– Вече не, Карамон – прошепна с лека въздишка магьосникът.

Танис се взираше в двамата, обзет от ужас. Не можеше да повярва! Дори когато ставаше дума за Райстлин.

– Хайде, Карамон – нареди дрезгаво той.

– Не го карай да се приближава до мен, Танис – каза Райстлин меко, сякаш беше прочел мислите му. – Уверявам те, способен съм на това. Всичко, което съм търсил цял живот е на една ръка разстояние. Няма да позволя нищо да ме спре. Погледни лицето на Карамон, Танис. Той знае! Убих го веднъж, мога пак да го направя. Сбогом, братко.

Райстлин хвана драконовото кълбо и го вдигна към светлината на горящата свещ. Цветовете в него лудо се завъртяха, проблясвайки ярко. Мощна магическа аура обгърна магьосника.

Като се бореше със страха, Танис се напрегна в последен отчаян опит да го спре, но не можеше да помръдне. Само слушаше как припява странни думи и ярката, завихрена светлина стана толкова бяла, че сякаш прониза главата му. Покри очите си с ръце, но тя минаваше през плътта му и се насочваше към мозъка. Болката беше ужасна. Чуваше агонизиращите викове на Карамон и как тялото му с трясък се строполи на земята.

Изведнъж настъпи тишина и каютата потъна в мрак.

Треперещ, Танис отвори очи. За миг не видя нищо освен образа на гигантския червен глобус, запечатан в паметта му. После очите му привикнаха към мрака. Свещта се топеше, лойта ѝ капеше по дървения под на каютата и образуваше бяла локва, близо до Карамон. Той лежеше студен и неподвижен с широко отворени очи, вперени безизразно в празното пространство. Райстлин беше изчезнал.

Тика стоеше на палубата на „Перешон“, загледана в аленото море и с всички сили се опитваше да не заплаче. „Трябва да бъдеш смела“, повтаряше си тя непрекъснато. „Научи се да се биеш без страх в битките. И Карамон ти го каза. Не бива да ме вижда да плача.“

Но последните четири дни бяха изнервящи за всички. За да не бъдат открити от драконяните, от които гъмжеше Флотсам, спътниците се криеха в мръсния хан. Странното изчезване на Танис ги бе уплашило. Бяха безпомощни и не смееха да направят нищо, дори да попитат за него и затова четири дълги дни останаха в стаите си. Тика беше близо до Карамон. Напрежението от силното привличане помежду им – привличане, което не можеха да споделят – бе истинско мъчение. Искаше ѝ се да го прегърне, да почувства ръцете му около себе си и да се притисне

към силното му, мускулесто тяло. Знаеше, че и той иска същото. Понякога я поглеждаше с такава нежност, че тя копнееше да се сгуши в него и да сподели любовта, която се криеше в сърцето на снажния мъж.

Но това не можеше да стане, докато Райстлин се въртеше около него като крехка сянка. Тя отново и отново си повтаряше думите, които Карамон ѝ беше казал, преди да стигнат Флотсам: „Посветил съм се на брат си. В Кулата на Висшата магия ми казаха, че неговата сила ще помогне да бъде спасен светът. Аз съм неговата сила – физическата му сила. Той се нуждае от мен. Имам дълг към него и докато това не се промени, не мога да се обвържа с никого. Ти заслужаваш някой, за когото ще бъдеш на първо място, затова те оставям свободна да намериш такъв човек.“

„Но аз не искам никой друг“, изкрещя тя мислено и сълзите и закапаха. Обърна се бързо, за да ги скрие от Златна Луна и Речен вятър. Щяха да я разберат погрешно, да помислят, че се е уплашила. Не, отдавна се беше преборила със страха от смъртта. Боеше се само да не умре сама.

„Какво правят?“, чудеше се тя разтревожена, докато триеше очи с опакото на ръката си. Корабът все повече се приближава до ужасяващия център на водовъртежа. „Къде е Карамон? Ще ги намеря, реши тя, каквото и да казва Танис“.

После го видя да излиза бавно от вътрешността на кораба и да влачи подпрения на него Карамон. Един поглед към бледото лице на едрия воин и сърцето ѝ спря.

Опита се да извика, но не можа. При звука от нечленоразделното ѝ възклицание Златна Луна и Речен вятър, които наблюдаваха ужасяващия водовъртеж, се обърнаха. Мъжът от Равнините веднага се притече на помощ на Танис, който залиташе под тежестта на товара си. Карамон вървеше като в пиянско вцепенение, а очите му бяха застинали и невидящи. Речен вятър го подхвана, точно когато краката на полуелфа се подкосиха.

– Аз съм добре – каза Танис в отговор на загрижения му поглед. – Златна Луна, Карамон има нужда от помощта ти.

– Какво стана, Танис? – Страхът на Тика ѝ помогна да проговори. – Къде е Райстлин? Да не би... – Тя млъкна. Очите на полуелфа бяха потъмнели от спомена за онова, което беше чул и видял.

– Райстлин замина – отговори той лаконично.

– Замина? Къде? – попита момичето, докато помагаше на Речен вятър да положи Карамон върху купчина въжета. Едрият воин не каза

нищо, втречил застиналия си поглед над аленото море.

– Помниш ли колко настояваше да отидем в Палантас, за да се научи как да използва драконовото кълбо? А сега изчезна. Сигурно е там, но това няма значение. – Той погледна Карамон, поклати глава със съжаление, после рязко се обърна и отиде до перилата.

Златна Луна докосна с нежните си ръце едрия мъж, произнасяйки името му толкова тихо, че останалите не можеха да чуят нищо през рева на вятъра. Карамон потръпна от докосването ѝ и започна силно да трепери, Тика коленичи до него и хвана ръката му. Все още загледан пред себе си, той заплака. Златна Луна също се продължи, но продължи да галя челото му и да го вика както майка зове изгубеното си дете.

Речен вятър, чието сурово лице беше потъмняло от гняв, отиде при Танис.

– Какво стана?

– Райстлин каза, че... не мога да говоря за това. Не и сега! – Танис поклати глава и потръпна. Надвесен през перилата, той се вираше в потъмнените води под себе си. Като ругаеше тихо на езика на елфите, който рядко и използваше, полуелфът обхвана главата си с ръце.

Натъжен от мъката на приятеля си Речен вятър успокояващо сложи ръка на приведените му рамене.

– Значи, в края на краищата, сънят се сбъдна – каза мъжът, магьосникът замина и остави брат си да умре.

– И както сънувахме, че ви провалих – смутолеви Танис с нисък, треперещ глас. – Какво направих! Вината е моя! Аз съм причината че този кошмар!

– Приятелю! – Речен вятър се развълнува от страданието му. – Ние не можем да се противопоставяме на волята на боговете...

– Какви ти богове! – извика Танис яростно и удари с юмрук по перилото. – Аз съм виновен! Мой е изборът! Колко често през опечени нощи, когато я държах в прегръдките си, си качвах, че е толкова лесно да остана завинаги там с нея! Не мога да осъждам Райстлин! Лис много си приличаме, той и аз. И двамата бяхме унищожени от всепоглъщащата си страст.

– Ти не си унищожен, Танис! – Речен вятър го стисна силно че раменете и го принуди да се обърне към него. – Ти не стана жертва на страстта си като магьосника. Ако беше така, щеше да останеш с Китиара, но ти я напусна, Танис – Не съм я напуснал – каза горчиво полуелфът. – Изнизях се като крадец. Трябваше да ѝ се противопоставя, да и кажа истината за себе си! Сигурно щеше да ме увие, но вие щяхте да

бъдете в безопасност, можехте да се спасите. Колко по-лека щеше да бъде смъртта ми... Но аз не намерих тази смелост и ви доведох дотук! – Танис се освободи от прегръдката му. – Погубих не само себе си, но и вас...

Той огледа палубата. Берем още стискаше ненужния щурвал с онзи странен израз на примирение. Маквеста се бореше да спаси кораба си и крещеше заповеди, опитвайки се да надвика воя на вятъра и силния рев, който се носеше от дълбините на водовъртежа. Но екипажът ѝ, обезумял от ужас, вече не се подчиняваше. Някои плачеха, други ругаеха. Повечето мълчаха и гледаха като омагьосани гигантската фуния, която безвъзвратно ги всмукваше в мрака на дълбините. Танис почувства ръката на Речен вятър отново на рамото си. Ядосан, той опита да се отскубне, но варваринът не го пусна.

– Танис, братко мой, ти сам избра да тръгнеш по този път, още когато ни се притече на помощ в хана „Последен дом“. От гордост щях да откажа да я приема и двамата с нея щяхме да загинем. За това, че не ни изостави в нужда, ние върнахме на света старите богове. Донесохме лек, донесохме надежда. Спомни си какво ни каза Господарката на гората: „Ние не тъгуваме за онези, които изпълняват предопределението си в живота.“ Изпълнихме мисията си, приятелю. Кой знае на колко хора сме променили живота? Кой знае дали тази надежда няма да доведе до величава победа? За нас, изглежда, битката свърши. Тъй да бъде. Ще пуснем мечовете, но други ще ги вдигнат и ще продължат боя.

– Думите ти са хубави, но кажи ми честно, можеш ли да се изправиш пред смъртта без горчивина? Ти имаш всичко, заради което си заслужава да живееш – Златна Луна, неродените ви деца...

Болка сгърчи лицето на варварина. Той извърна глава, за да я скрие, но Танис, който го наблюдаваше внимателно, видя израза му и внезапно разбра. Значи унищожаваше и това! Той отчаяно затвори очи.

– Не искахме да ти кажем. Имаше си достатъчно притеснения. – Речен вятър въздъхна. – Бебето ни щеше да се роди през есента, когато листата на валеновите дървета се обагрят в златисто и червено. Тогава със Златна Луна пристигнахме в Солас със синия кристален жезъл и рицарят Стърм Блестящото острие ни откри и ни заведе в хана „Последен дом“...

Танис се разхлипа. Силните ридания раздираха тялото му като ножове. Речен вятър го прегърна и го притисна към себе си.

– Валеновите дървета, които познавахме, вече са мъртви – продължи той с приглушен глас. – Щяхме да покажем на детето си само

овъглени и изгнили дънери. Но сега то ще види цели гори, както са ги създали боговете, в една страна, където дърветата живеят вечно. Не тъгувай, братко мой. Ти помогна знанието за старите богове да стигне до хората. Имай вяра в тези богове.

Танис лекичко избута Речен вятър встрани. Не можеше да срещне очите му. Вгледа се в собствената си душа и я видя да се гърчи и тръпне като обезобразените дървета в Силванести. Вяра ли? Той нямаше вяра. Какво общо имаха боговете? Той беше взимал решенията. Той захвърли всичко, което имаше смисъл в живота му – родината си, любовта на Лорана. Беше на път да захвърли и приятелството. Само лоялността на Речен вятър, така незаслужена, му пречеше да го отхвърли.

При елфите самоубийството е забранено. Те го считат за светотатство, защото животът е най-ценния от всички дарове. Но Танис се вираше в червеното море с очакване и копнеж.

„Нека смъртта бъде бърза, молеше се той. Нека алените вълни се затворят над главата ми. И ако има богове, ако ме чувате, моля ви само за едно: Лорана никога да не узнае за срама ми. Причиних болка на толкова много хора...“

Но докато мислено произнасяше молитвата, сянка, по-тъмна от буреносните облаци, падна върху него. Танис чу вика на Речен вятър и писъка на Златна Луна, но гласовете им се изгубиха в рева на водата, когато корабът започна да потъва в сърцето на водовъртежа. Полуелфът с безразличие вдигна поглед и срещна яростните червени очи на синия дракон, които проблясваха през тъмните облаци. На гърба му седеше Китиара.

Те толкова силно искаха наградата, която щеше да им донесе блестява победа, че си бяха пробили път през бурята и сега драконът с разперени нокти се спускаше към Берем. Краката на мъжа сякаш бяха приковани за палубата. Безпомощен, той се вираше във връхлитащото чудовище.

Без да мисли, Танис се хвърли на палубата в мига, когато една алена вълна ги заля. Удари Берем силно в корема и го повали, точно когато нова вълна се стовари върху тях. Той се вкопчи в нещо, не беше сигурен в какво, и се притисна към палубата, която се клатеше под него. Изведнъж корабът се изправи. Когато вдигна очи, Берем го нямаше. Драконът крещеше от яд в небето.

Тогава гласът на Китиара се извиси над бурята и тя посочи Танис. Яростният поглед на Скай се обърна към него. Полуелфът вдигна ръка, сякаш можеше да се предпази от дракона, и погледна в пламтящите очи

на звяра, който се бореше с всичка сила да овладее полета си сред бушуващите ветрове.

„Това е спасението, помисли си Танис, когато видя ноктите му над себе си. Това е спасението!“ Да живее, да бъде изтръгнат от този ужас. Той усети, че се носи във въздуха и осъзна, че разтърсва бясно глава и крещи нечленоразделно. Драконът и водата стигнаха до него едновременно. Виждаше само кръв...

Тика се сви до Карамон. Страхът ѝ от смъртта беше изместен от загрижеността за него. Но той дори не усещаше присъствието ѝ. Загледан в мрака, със стичащи се по лицето сълзи и свити в юруци ръце, повтаряше непрекъснато две думи в беззвучна литания.

Агонизиращо бавно, като насън, „Перешон“ застина на границата на водовъртежа сякаш самото дърво, от което беше направен, се колебаеше от страх. Маквеста се присъедини към крехкия си кораб в последната отчаяна битка на живот и смърт, опитвайки се да промени природните закони със силата на волята си, но напразно. С последно сърцераздирателно потръпване „Перешон“ се плъзна в ревящата, завихрена тъмнина.

Дървото прашеше. Мачтите падаха. Хората с писъци излитаха от наклонената палуба, докато аленият мрак поглъщаше „Перешон“ в разворената си паст.

Когато всичко свърши, две думи увиснаха във въздуха като благословия.

– Братко мой...

Глава 5

Хронистът и магьосникът.

Астинус от Палантас седеше в кабинета си. Ръката му водеше перодръжката с уверени, равномерни движения. Едрият, ясен почерк се четеше лесно, дори от разстояние. Той бързо изпълни страницата от пергамента, като рядко спираше, за да помисли. Страничен наблюдател щеше да каже, че мислите му преминават от главата направо в писалката и оттам върху хартията. Потокът им прекъсваше, само когато потапяше перото в мастилото, но това движение също беше автоматизирано, така че му отнемаше време, колкото да изпише точка или тире.

Вратата на работната му стая се отвори със скърцане. Астинус не вдигна глава от листа, макар това да не ставаше често, когато работеше.

Можеше да преброи на пръсти изключенията. Едно от тях беше Катаклизъмът. Беше му попречил на писането. Той си спомни с отвращение разлятото мастило, съсипало цяла страница.

Върху бюрото му падна сянка, но не се чу никакъв звук, макар мъжът, на когото принадлежеше тя, да си пое дъх, сякаш се канеше да каже нещо. Ясното съзнание за нечуваната простъпка разтърси тялото.

Бертрем е, отбеляза Астинус, който забелязваше всичко и запамети информацията за бъдещите си бележки в едно от многото отделения на мозъка си.

На гореспоменатия ден, докато изтичаше 30-ият Час от Бдението, Бертрем влезе в кабинета ми.

Перото продължи да напредва уверено по страницата. Когато я завърши, Астинус внимателно я сложи върху другите парчета пергамент, спретнато подредени в края на бюрото му. По-късно същата нощ, когато историкът свършеше работата си и се оттеглише за почивка, Естетите щяха да влязат в кабинета с благоговението на жреци в светилище, да ги вземат и внимателно да ги отнесат в голямата библиотека. Там пергаментите, изписани с ясни, уверен почерк, щяха да бъдат прегледани, класифицирани и подредени в огромните книги с надпис „Хроники, Историята на Криен“ от Астинус от Палантас.

– Учителю – проговори Бертрем с треперещ глас.

На гореспоменатия ден, докато изтичаше 30-ият Час от Бдението, Бертрем каза..., запомни Астинус.

– Съжالياвам, че те безпокоя, Учителю, но един млад мъж умира на прага ти.

На гореспоменатия ден, в началото на 30-ият Час за Почивка, млад мъж умря на прага ми.

– Научи името му – каза Астинус без да вдига поглед или да спира да пише, – за да мога да го отбележа. Уточни правописа. И разбери откъде е и на колко години, ако още може да говори...

– Знаем името му, Учителю – отвърна Бертрем. – Казва се Райстлин. Идва от Солас, малко градче в Абанасиния.

На горепосочения ден, с приближаването на 28-ият Час за Почивка, Райстлин от Солас умря... Астинус спря да пише и вдигна глава.

– Райстлин... от Солас?

– Да, Учителю. – Бертрем се поклони за оказаната му голяма чест. За пръв път Астинус беше погледнал право към него, макар послушникът да се беше присъединил към ордена на Естетите преди повече от десет години. – Познаваш ли го, господарю? Само заради това си

позволих да прекъсна работата ти. Помоли да го приемеш.

– Райстлин...

Капка мастило падна от писалката върху хартията.

– Къде е?

– На стъпалата, Учителю, където го намерихме. Мислехме, че някой от новите лечители, за които чухме, онези, които се кланят на богинята Мишакал, може да му помогне...

Историкът раздразнено погледна мастиленото петно. Взе щипка фин бял пясък и внимателно го посипа, за да го подсуши и да не изцапа другите страници, които щеше да сложи отгоре.

– Никакъв лечител не може да излекува болестта му – отбеляза историкът с глас, който сякаш идваше от дебрите на времето. – Покани го вътре. Дай му стая.

– Да го покани в библиотеката? – повтори Бертрем с огромно изумление. – Учителю, никой никога не е бил допускан тук освен членовете на нашия Орден...

– Ще го видя, ако имам време, в края на деня – продължи Астинус, сякаш не беше чул думите на Естета. – Ако, разбира се, все още е жив.

Писалката се задвижи бързо по листа.

– Слушам, Учителю – промърмори Бертрем и излезе от стаята.

Естетът затвори вратата на кабинета и забърза през студените и тихи мраморни зали на древната библиотека с широко разтворени от учудване очи. Плътната тежка роба се влачеше по пода зад него, бръснатата му глава блестеше от пот, докато тичаше, непривикнал на подобно усилие. Другите членове на Ордена го погледнаха с удивление, когато се втурна към предния вход на библиотеката. През стъкленото прозорче на вратата той видя тялото на младежа на стълбите.

– Наредено ни е да го вкараме вътре – каза Бертрем на останалите. – Астинус ще се срещне с него довечера, ако магьосникът е още жив.

Естетите се спогледаха с нямо удивление, чудейки се каква съдба им предвещава това.

Умирам.

Мисълта за това му тежеше. Докато лежеше в леглото в студената бяла килия, където го оставиха Естетите, Райстлин ругаше крехкото си болнаво тяло, изпитанията, които го бяха съсипали, и боговете, докарали го дотук. Руга, докато не му останаха думи и не се изтощи дотолкова, че не можеше и да мисли. После се отпусна под белите ленени чаршафи, които приличаха на погребален саван и усети как сърцето му трепка в гърдите като уловена птица.

За втори път в живота си беше сам и уплашен. Първият път бе по време на трите мъчителни дни на Изпитания в Кулата на Висшата магия. А беше ли сам? Не знаеше със сигурност, макар че не помнеше ясно. Гласът... гласът, който му говореше понякога и не можеше да разпознае му се струваше познат... Винаги го свързваше с Кулата. Беше му помогнал там и оттогава го напътстваше. Благодарение на този глас преживя Изпитанията.

Нямаше да оживее. Магическото превъплъщение, което беше осъществил, изтощи прекалено крехкото му тяло. Успя, но на каква цена!

Естетите го намериха увит в червената си роба да повръща кръв на стълбището им. Успя само да промълви името на Астинус и своето, след което изгуби съзнание. Когато се съвеси, видя, че се намира в студената, тясна монашеска килия и осъзна, че умира. Беше подложил тялото си на по-голямо натоварване, отколкото то можеше да понесе. Драконовото кълбо го бе спасило, но той нямаше вече сила да използва магията му. Думите на заклинанието бяха изчезнали от ума му.

„При всички случаи съм твърде слаб, за да контролирам огромната му сила, осъзна той. А разбере ли, че съм изгубил властта си, ще ме разкъса.“

Оставаше му само един шанс – книгите в голямата библиотека. Кълбото му беше обещало, че в тях ще намери тайните на древните магьосници, каквито вече нямаше вече в Крин. Може би така щеше да успее да удължи живота си. Трябваше да говори с Астинус. Трябваше да получи достъп до голямата библиотека, както беше изкрещял на безучастните Естети.

– Астинус ще те види – казаха те – тази вечер, ако има време.

Ако той имал време! Райстлин яростно изруга. Не, ако аз имам време! Чувстваше как песъчинките на живота изтичат през пръстите му и колкото и да се вкопчва в тях, не може да ги задържи.

Като го гледаха с нажалени очи и не знаеха какво да направят, за да му помогнат, Естетите му донесоха храна, но той не можеше да яде. Не успя да преглътне дори горещата билкова отвара, която успокояваше кашлицата му. Вбесен, отпрати идиотите във от стаята, облегна се на твърдата възглавница и се загледа в слънчевата светлина, която пълзеше по пода на килията. Вкопчен в живота с последни сили, Райстлин си наложи да се успокои, защото знаеше, че трескавият гняв само ще го изтощи. Мислите му се отправиха към брат му.

Магьосникът затвори очи и си представи, че Карамон седи до него. Почти усещаше ръцете му да го подкрепят, за да може да диша по-леко.

Вдъхваше обичайния му мирис на пот, кожа и стомана. Карамон щеше да се погрижи за него. Карамон нямаше да го остави да умре...

„Не, помисли сънено Райстлин, брат ми вече е мъртъв. Всички са мъртви. Какви глупаци! Трябва сам да се погрижа за себе си.“ Внезапно осъзна, че отново губи съзнание. Започна да се бори отчаяно, но битката беше обречена. С последно свръхусилие той пхна ръка в джоба на робата си. Докато потъваше в мрака, пръстите му се склочиха около драконовото кълбо, смалило се до топче за игра.

Събуди се от звука на гласове и усещането, че в килията има някой. Райстлин изплува от дълбините на мрака и отвори очи.

Беше вечер. Червената светлина на Лунитари блестеше през прозореца и хвърляше алено отражение върху стената. До леглото му гореше свещ и на светлината ѝ той видя двама души, надвесени над него. Разпозна в единия Естета, който го беше открил. А другият? Струваше му се познат...

– Идва в съзнание, Учителю – каза Бертрем.

– Така е – потвърди другият невъзмутимо. Наведе се и внимателно огледа лицето на младия магьосник, после се усмихна и кимна сякаш някой, когото отдавна е чакал, най-после е пристигнал. Погледът му беше странен и не остана незабелязан нито от Райстлин, нито от Естета.

– Аз съм Астинус – представи се той, – а ти си Райстлин от Солас.

– Така е. – Райстлин едва изричаше думите, а гласът му приличаше на крякане. При вида на Астинус гневът отново го връхлетя, защото си спомни безсърдечното му изказване, че щял да го види, ако има време. Докато го гледаше, усети, че изстива. Никога не беше виждал толкова студено и безчувствено лице, напълно лишено от човешки емоции и страсти. Лице, недокоснато от времето...

Райстлин шумно си пое дъх. Изправи се с мъка, подпомогнат от Естета, и погледна Астинус.

Забелязал реакцията му, хронистът проговори:

– Гледаш ме странно, млади магьоснико. Какво виждаш с тези зеници, подобни на пясъчен часовник?

– Виждам човек... който не умира – произнесе Райстлин, като болезнено се бореше да си поеме дъх.

– Разбира се, ти какво очакваше? – сгълча го Естетът и го намести по-удобно на възглавниците. – Учителят е описал раждането на първия човек в Крин и ще бъде тук, за да отбележи смъртта и на последния. Така ни учи Гилиън, Богът на Книгата.

– Вярно ли е това? – прошепна Райстлин. Астинус сви леко рамене.

– Моят живот няма значение, когато става дума за историята на света. Сега говори, Райстлин от Солас. Какво искаш от мен? Цели томовете събития остават пропуснати, докато си губя времето в празни приказки с теб.

– Моля те... Умолявам те... за услуга! – Думите с мъка се откъснаха от гърдите на Райстлин и излязоха от устата му окървавени. – Животът ми... ще свърши... след часове. Позволи ми... да ги прекарам... в учение... в голямата библиотека.

Бертрем цъкна с език, притеснен от дързостта на младия магьосник и уплашено погледна Астинуc. Очакваше с нетърпение унищожителния отказ, който щеше да заглади перушината на този нахален младеж.

Измина дълъг миг тишина, нарушаван само от затрудненото дишане на Райстлин. Лицето на Астинуc не се промени. Най-после студено отговори:

– Прави каквото ще правиш.

Без да обръща внимание на шокирания вид на Бертрем, той се обърна и тръгна към вратата.

– Чакай! – хрипливо го повика Райстлин. Магьосникът вдигна треперещата си ръка, когато хронистът бавно спря. – Попита ме какво виждам, когато те гледам. Сега аз те питам същото. Видях израза ти, когато се наведе над мен. Ти ме позна. Знаеш за мен. Кой съм аз? Какво виждаш?

Астинуc го погледна. Лицето му беше студено, безизразно и непроницаемо като издялано от мрамор.

– Ти каза, че виждаш човек, който не умира – каза тихо историкът. Поколеба се за миг, вдигна рамене и отново извърна глава. – А аз виждам човек, който умира.

С тези думи той излезе от стаята.

Смята се, че Ти, който държиш тази Книга в Ръцете си, успешно си преминал Изпитанията в една от Кулите на Висшата магия и си демонстрирал Способността Си да упражняваш Контрол над Драконовото кълбо или някой от другите одобрени Магически Артефакти (виж приложение С) и освен това Си демонстрирал Доказани Способности при изричането на Заклинания...

– Да, да – промърмори Райстлин, докато преглеждаше набързо руните, които пълзяха като паяци по страницата. След като прочете нетърпеливо списъка със заклинания, най-после стигна до заключението.

Щом си изпълнил тези Изисквания Удовлетворително, според Учителите си, Ние полагаме в Ръцете Ти тази Книга със заклинания. Така, с

помощта на Ключа, ще разкриеш. Нашите Мистерии, с писък на необуздан гняв Райстлин блъсна книгата с тъмносиня подвързия и сребърни руни настрани. С трепереща ръка посегна към следващия том от голямата купчина, която беше натрупал до себе си, но пристъп на кашлица го принуди да спре. Докато се бореше да си поеме дъх, за миг се уплаши, че няма да успее.

Болката беше непоносима. Понякога копнееше да потъне в забрава, да приключи с мъчението, което понасяше всеки ден. Слаб и замаян, той отпусна глава върху опряните си на писалището ръце. Покой, сладък безболезнен покой. В съзнанието му изплува образът на Карамон, който очакваше в отвъдния живот малкия си брат. Райстлин виждаше тъжните, кучешки очи на близнака си, усещаше съчувствието му...

Шумно си пое дъх и си наложи да се изправи. Да срещне Карамон! „Ставам лекомислен“, изръмжа той. Каква глупост!

Облиза покритите си със засъхнала кръв устни и при-тегли към себе си следващата книга. Сребърните ѝ руни проблясваха на светлината на свещта, а подвързията, леденостудена на допир, беше същата като на онази, която вече притежаваше – книгата със заклинания на най-великия магьосник живял някога – Фистадантилус.

С треперещи ръце Райстлин я разгърна. Трескавите му очи погълнаха страницата, където бяха описани същите изисквания – само високоставени в Ордена магьосници имаха уменията и силата, необходими да изучат заклинанията, записани тук. Онези, които не ги притежаваха и се опитваха да четат, нямаше да видят нищо освен драсканици на страниците.

Райстлин отговаряше на всички изисквания. Беше сигурно единственият между Белите и Червени магьосници в Крин, с изключение на Пар-Салиан, който можеше да докаже това. Но когато погледна написаното в книгата, то приличаше на безмислени драсканици.

Така с Ключа ще разкриеш Нашите Мистерии...

Райстлин изкрещя – тънък, виещ звук, прекъснат от задавено ридание. С горчива ярост и разочарование той помете книгите на пода. Ръцете му трескаво драскаха във въздуха и той отново изкрещя. Магията, която беше твърде слаб да призове, се подхрани от гнева му.

Естетите, които минаваха в този момент пред вратите на голямата библиотека, си размениха стреснати погледи, като чуха ужасните писъци. После доловиха друг звук – прашене, последвано от шумна експлозия. Те загледаха уплашено вратата. Един сложи ръка на дръжката и я завъртя, но беше здраво залостена. Друг посочи с ръка и всички се

отдръпнаха, когато призрачна светлина просветна под прага. От библиотеката се понесе мирис на сярa. Силен порив на вятъра го разнесе и бълсна вратата с такава сила, че едва не я разцепи на две. Естетите отново дочуха задавен стон на ярост, после хукнаха по мраморния коридор, призовавайки с пълен глас Астинус.

Историкът се появи и намери вратата към голямата библиотека омагьосана. Не се изненада. Светкавиците бляскаха край нея толкова често, все едно в стаята беше ден, а не късна нощ. Воят и писъкът на бурята се смесваха с пронизителните крясъци на магьосника. Чуваха се звуци от удари и падане, шумолене на свитъци пергамент. Огнени езици се промъкнаха под вратата.

– Учителю! – извика ужасен един от Естетите, сочейки към тях. – Той унищожавa книгите!

Астинус поклати глава, без да спира да пише.

Изведнъж настъпи тишина. Светлината, която проникваше под прага угасна, сякаш погълната от мрака. Естетите колебливо доближиха вратата и протегнаха глави, ослушвайки се. Отвътре не се чуваше нищо, освен леко шумолене. Бертрем сложи ръка на вратата и тя поддаде на лекия му натиск.

– Отваря се, Учителю. Астинус се изправи.

– Върнете се в стайте си – нареди той на Естетите. – Тук не можете да помогнете с нищо.

Те се поклониха мълчаливо, хвърлиха към вратата последен уплашен поглед и бързо се отдалечиха по коридора, оставяйки Астинус сам. Той изчака малко, за да се убеди, че са се прибрали, после бавно отвори вратата към голямата библиотека.

Сребриста и червена лунна светлина струеше през малките прозорци. Стройните редици шкафове, които съдържаха хиляди подвързани книги, се простираха надалеч в мрака. В дълбоки ниши покрай стената лежахa хиляди свитъци. Лунната светлина осветяваше масата, покрита с купчина пергаменти. Полуизгоряла свещ стоеше в средата и, а до нея имаше разтворена книга със заклинания в тъмносиня подвързния. Лунните лъчи проблясваха върху белите й като кости страници. На пода лежахa разхвърляни други магически книги.

Астинус се огледа и се намръщи. По стените имаше черни следи от сажди. Миризмата на сярa и огън тук беше по-силна. Листове хартия се носеха във въздуха и капеха като листа след есенна буря върху тялото, проснато на земята.

Хронистът внимателно затвори и заключи вратата след себе си.

После отиде при тялото, като газеше купчината пергаменти, разхвърляни по пода. Не каза нищо, не се и наведе да помогне на младия магьосник. Застана до него и замислено го загледа.

Но когато се приближи, робата му докосна протегнатата ръка с метален цвят. При допира магьосникът вдигна глава и го погледна. Очите му вече потъмняваха от сянката на смъртта.

– Не намери ли каквото търсеше? – попита Астинус, втрещил студения си поглед в младия мъж.

– Ключът! – Райстлин шумно си пое дъх през побелелите устни, опръскани с кръв. – Изгубен... във времето!... Глупаци!... – Костеливата му ръка се сви от гняв – единственият пламък, който гореше у него. – Толкова бил прост! Всички го знаели... и никой не го записал! Ключът... всичко, което ми трябва... е изгубено!

– Тогава това е краят на пътуването ти, приятелю – каза Астинус без капка съчувствие.

Райстлин повдигна глава. Златистите му очи блестяха трескаво.

– Ти знаеш кой съм! Кой съм аз? – настоя той.

– Това вече няма значение. – Астинус се обърна и тръгна да излиза от библиотеката.

Зад него се чу пронизващ писък и една ръка сграбчи робата му, за да го принуди да спре.

– Не ми обръщай гръб, както си го обърнал на света! – изръмжа Райстлин.

– Обърнал съм гръб на света... – повтори тихо и бавно историкът и се извърна, за да го погледне. – Обърнал съм гръб на света?! – В равния му глас рядко се прокрадваха емоции, но сега гневът разби невъзмутимото му спокойствие като камък тиха вода. – Аз? Аз съм обърнал гръб на света?! – Гласът му ехтеше из библиотеката като гръмотевиците преди това. – Аз съм светът, както добре знаеш, стари приятелю! Безброй пъти съм се раждал и умирал! Плакал съм за всяка пролята сълза! За всяка капка пролята кръв моята е била пресушавана! Споделил съм всяка агония, всяка радост, преживяна някога! Седя с ръка върху Сферата на Времето, която ти направи за мен, стари приятелю, и пътувам нашир и дълж по този свят, за да запиша историята му. Извършил съм най-черните дела и най-благородните жертви! Аз съм човек, елф и великан, мъж и жена. Раждал съм деца и съм убивал деца. Виждал съм те какъвто беше, виждам какъв си сега. Ако ти изглеждам студен и безчувствен, това е защото само така мога да оцелея, без да полудея. Чувствата се изливат в думите ми. Онези, които четат книгите ми, знаят какво е да

живееш във всяко време в тела, които съществуват на света.

Райстлин пусна робата му и падна на земята. Силите му бързо го напускаха... Но магьосникът се вкопчи в думите на Астинус, макар да усещаше как смъртта сграбчва сърцето му. „Трябва да живея поне още миг. Лунитари, дай ми още един миг“, молеше се той на духа на луната, от която Червените магьосници черпеха магията си. Знаеше, че ще чуе някаква Дума. Дума, която ще го спаси. Само да можеше да я дочака!

Очите на Астинус горяха, докато се вираше в умирация.

– Последния прекрасен ден – каза хронистът с разтреперан глас – тримата богове ще се съберат: Паладин в своето Сияние, кралица Такхисис в своя Мрак и най-накрая Гилиън, Господар на Неопределеното. В ръцете си всеки от тях ще държи Ключа на Познанието. Те ще ги положат върху големия Олтар заедно с много книги – историята на всяко създание, живяло навремето в Крин. И тогава, най-накрая, светът ще бъде завършен...

Той млъкна ужасен, осъзнавайки какво е казал и направил.

Но очите на Райстлин вече не го виждаха. Зениците му бяха разширени, а златистите ириса сякаш бълваха пламъци.

– Ключът... – прошепна тържествуващо. – Ключът!

Знам го... Знам!

Отслабнал толкова, че едва се движеше, магьосникът бръкна в малката невзрачна кесия, която висеше на пояса му и извади голямото колкото топче драконово кълбо. Стиснал го в треперещата си ръка, той го гледаше с очи, които бързо се замъгляваха.

– Знам кой си ти – прошепна Райстлин с последния си дъх. – Знам кой си и те призовавам! Помогни ми, както го направи в Кулата и в Силванести. Имаме сделка! Спаси ме и ще спасиш себе си!

После магьосникът припадна. Главата му, покрита с рядка бяла коса, се отпусна на пода и необикновените му очи се затвориха. Ръката, която държеше кълбото се отпусна, но пръстите не се разтвориха. Те го стискаха в прегръдка по-силна от смъртта.

Подобно на купчина кокали, увити в кървавочервена роба, Райстлин лежеше неподвижен между листата, които покриваха пода на омагьосаната библиотека.

Астинус дълго гледа тялото, окъпано в ярката пурпурна светлина на двете луни. След това излезе с наведена глава и заключи вратата след себе си с треперещи ръце.

Когато се върна в кабинета си, стоя часове наред, загледан невидящо в мрака.

Глава 6 Палантас.

– Казвам ти, беше Райстлин!

– А аз ти казвам, че ако ми разкажеш още една история като онези за бесния слон, телепортиращия се пръстен и растенията, които живеят без въздух, ще усуча хупака около врата ти! – яростно отсече Флинт.

– Беше съвсем като Райстлин – промърмори под носа си Таселхоф, докато двамаха вървяха по широките, светли улици на красивия град Палантас.

Кендерът отдавна беше разбрал докъде може да стига с джуджето, а прагът му на дразнене тези дни бе много нисък.

– И да не си посмял да отегчаваш Лорана с безумните си истории – нареди Флинт, разгадал правилно намеренията на Тас. Има си достатъчно проблеми.

– Но...

Джуджето спря и свирепо изгледа кендера изпод рошавите си вежди.

– Обещай ми!

– Добре, добре – въздъхна Тас.

Нямаше да се чувства толкова зле, ако не беше сигурен, че наистина е видял Райстлин. Дватамата с джуджето минаваха край стълбите на голямата библиотека на Палантас, когато острите очи на кендера забелязаха група монаси, скупчени около нещо на земята, Флинт спря за миг, за да се възхити на някакъв особено красив елемент от каменната украса на отсрещната сграда, дялана от джуджета, и Тас се възползва от възможността да се промъкне безшумно по стълбите, за да види какво става.

За свое учудване видя човек, който изглеждаше досущ като Райстлин – с металнозлатиста кожа и червена роба. Монасите го вдигнаха, за да го внесат в библиотеката, и когато развълнуваният кендер пресече улицата и повлече мърморещото джудже обратно, групата се беше прибрала.

Таселхоф даже изтича до вратата и затропа по нея, настоявайки да го пуснат вътре. Но Естетът, който отвори, изглеждаше толкова ужасен при мисълта кендер да влезе в голямата библиотека, че джуджето издърпа набързо Тас, преди монахът да си отвори устата.

Тъй като обещанията бяха нещо мъгляво за кендерите, той реши

все пак да каже на Лорана, но като си спомни колко зле изглеждаше напоследък – от мъка, тревоги и липса на сън, – реши, че Флинт може би има право. Ако беше Райстлин, сигурно е дошъл по някоя своя тайна работа и нямаше да им благодари, ако му се натрапят неканени. И все пак...

Тас въздъхна и продължи напред, като подритваше камъните и оглеждаше града за пореден път. Палантас определено го заслужаваше. Дори през Епохата на Могъществото, той беше легендарен с красотата и изяществото си. Нямаше друг град в Крин, който да се сравнява с него – поне от човешка гледна точка. Тъй като Палантас беше разположен в кръг, центърът му представляваше главина на колело. Всички важни държавни сгради се намираха тук, а огромните вити стълбища и изящни колони поразяваха със своето великолепие. Осем широки булеварда тръгваха от центъра в главните географски посоки. Павирани с дялани камъни (работа на джуджетата, разбира се), и с дървета от двете страни, чиито листа през цялата година приличаха на златна дантела, те водеха до пристанището на север и към седемте порти на Старата градска стена.

Портите също бяха архитектурни шедеври, всяка обградена от две симетрични минарета, чиито изящни кули се издигаха на височина около сто метра. Самата стена беше украсена с изящни релефи, които разказваха историята на Палантас през Епохата на Сънищата. Отвъд нея се намираше Новият град. Внимателно планиран, за да съответства на оригиналния проект, той се простираше зад Старата градска стена също кръгообразно и имаше широки булеварди. Около Новия град нямаше стени. Гражданите на Палантас не ги обичаха много, защото пречеха на изгледа и нищо в Стария или Новия град не се строеше вече, без да се съобразява с цялостния архитектурен план отвън и отвътре. Силуетът на Палантас, очертан на фона на вечерния хоризонт, беше приятен за окото като самия град, с едно изключение.

Мислите на Тас бяха грубо прекъснати от удар в гърба. Какво ти става? – сопна се кендерът на джуджето.

– Къде се намираме? – попита то сърдито с ръце на бедрата.

– Ами... – Тас се огледа. – Значи трябва да сме... или може би не сме... – Той студено погледна Флинт. – Как успя да ни загубиш?

– Аз ли?! – избухна джуджето. – Ти водеше! Ти разбираш от карти! Ти си този, който познавал града като собствената си къща!

– Но аз мислех – каза надменно Тас.

– За какво? – изрева Флинт.

– Мислех си за сериозни неща – обиди се кендерът.

– Аз... няма значение – изръмжа джуджето и започна да оглежда улицата в двете посоки. Това, което виждаше никак не му харесваше.

– Наистина изглежда странно – каза весело Тас, сякаш прочете мислите му. – Толкова е пусто, не е като по другите улици на Палантас. – Той с копнеж се загледа в редиците тихи, празни здания. – Чудя се...

– Не! В никакъв случай! Връщаме се по същия път.

– О, я стига! – Тас тръгна по пустата улица. – Ще повървим малко, за да видим какво има тук. Знаеш, че Лорана ни помоли да се огледаме и да проверим укре... укри... как се казваха?

– Укрепленията – промърмори Флинт и неохотно се затътри след него. – Но тук няма укрепления, главчо! Това е центърът. Тя говореше за стените около и вън от града.

– Няма никакви стени около и вън от града – каза тържествуващо Тас. – Поне около Новия град. А ако това е центърът, защо е толкова пусто? Не е зле да разберем.

Флинт изсумтя. Кендерът имаше право. Той поклати глава и се зачуди дали да не полегне някъде на сянка.

Двамата вървяха мълчаливо няколко минути и навлизаха все по-навътре в сърцето на града. От едната им страна, само няколко улици по-нататък, се издигаше разкошното имение на Лорда на Палантас. Стърчащите му шпилове се виждаха чак оттук. Но пред тях всичко се губеше в сянка.

Тас поглеждаше през прозорците и промушваше глава във входовете на сградите, които подминаваха. Стигнаха До края на улицата, преди кендерът да проговори.

– Знаеш ли, Флинт – каза той притеснено, – всички сгради са празни.

– Изоставени – поправи го джуджето с приглушен глас.

Беше сложило ръка на бойната си брадва, стреснато от пронизителния му глас.

– Има нещо странно в това място – каза кендерът и се доближи до него. – Аз не се боя, но ти...

– Аз, да – прекъсна го Флинт. – Да се махаме оттук.

Тас погледна към високите сгради от двете им страни. Бяха добре поддържани. Очевидно жителите на Палантас толкова се гордееха с града си, че харчеха пари и за поддръжката на празни здания. Имаше магазини и жилища, и то съвсем солидни. Улиците бяха чисти, не се виждаше никакъв боклук, но нямаше никой. „Някога това е бил богаташки

квартал, помисли си кендерът. Защо вече не е? Защо всички са заминали?“ От мястото лъхаше нещо злокобно, а малко неща можеха да накарат един кендер да изпита подобно чувство.

– Няма дори плъхове – промърмори Флинт, хвана ръката на Тас и го дръпна. – Видяхме достатъчно.

– О, я стига!

Тас издърпа ръката си, пребори се със странното злокобно чувство и като изпъчи тесните си раменца, отново тръгна по тротоара. Не беше изминал и метър, когато установи, че е сам. Раздразнен, той спря и погледна назад. Джуджето стоеше на тротоара и гледаше намръщено след него.

– Хайде да отидем само до горичката в края на улицата – посочи Тас. – Виж, най-обикновена горичка от най-обикновени дъбове. Сигурно е парк или нещо такова. Можем да обядваме...

– Това място не ми харесва! – заинати се Флинт. – Напомня ми за... Тъмната гора, където Райстлин говореше с призраците.

– Ти си единственият призрак тук – раздразнено отвърна Тас, преоблеждайки факта, че и на него му напомняше за същото. – Посред бял ден е. В центъра на града сме, в името на Реоркс!

– Тогава защо е толкова студено?

– Зима е! – извика кендерът и размаха ръце, но веднага се смълча и започна да се оглежда, когато думите му злокобно отекнаха из пустите улици. – Идваш ли? – попита той със силен шепот.

Флинт си пое дълбоко дъх. Стисна намръщен бойната си брадва и с маршова стъпка настигна кендера, като оглеждаше бдително сградите, сякаш всеки момент някое привидение можеше да изскочи от тях.

– Вече не е зима – промърмори джуджето с тъглчето на устата си, – освен тук.

– Има още седмици до пролетта – възрази Тас, доволен да започне какъвто и да е спор, само за да отвлече вниманието от стомаха си, който се беше свил на бучка.

Но Флинт отказа да спори и те продължиха мълчаливо да вървят по пустата улица, докато стигнаха края на карето. Тук сградите изведнъж свършваха с горичка. Както беше казал Тас, изглеждаше най-обикновена горичка от дъбови дървета, макар че това бяха най-високите дъбове, които бяха виждали през всичките си години на пътешествия из Крин. Но когато я доближиха, почувстваха как смразяващото усещане се засили толкова, че стана по-вледеняващо и от, най-големите студове, които бяха преживели – дори на Ледената стена. Защо беше толкова студено в

тази част на града? Слънцето грееше. В небето нямаше нито облаче, но пръстите им бяха безчувствени, изтръпнали от студ. Флинт не можеше да държи дори брадвата си. Зъбите на Тас тракаха, изобщо не усещаше острите си уши и се тресеше силно.

– Д-д-да с-се махаме от-тук – запелтечи джуджето през посинелите си устни.

– П-просто стоим в с-сянката на сграда. – Тас за малко щеше да си прехапе езика. – К-когато из-злезем на с-слънце, ще с-се стоплим.

– Н-нито един от огньовете на К-крин н-няма да ни топли – отсече Флинт ядосано, докато тропаше по земята, за да възстанови кръвообращението в краката си.

– С-само още н-няколко м-метра. – Тас продължаваше да върви решително напред, въпреки че коленете му трепереха от студ. Но Флинт не му отговори. Той се обърна и видя, че джуджето не можеше да помръдне.

„Трябва да се върна“, каза си Тас, но не можеше. Любопитството, което беше основна причина за намаляване броя на кендерите в Крин, го тласкаше напред.

Когато стигна края на дъбовата горичка, сърцето му едва не спря. Обичайно кендерите са имунизирани срещу страх, затова бе успял да стигне дотук. Но сега се почувства жертвана най-безпричинния ужас, който беше преживявал някога. Онова, което го предизвикваше, се наричаше именно в горичката.

„Това са обикновени дървета, каза си Тас, треперейки. Разговарях с призраци в Тъмната гора. Бих се срещу три или четири дракона. Бях затворник в замъка на магьосник. Видях демон да излиза от ада. Това е просто горичка.“

Бавно, говорейки си сам, той вървеше между дъбовете. Не стигна много далеч, не премина дори редицата дървета, която очертаваше периметъра на гората, когато се обърна и хукна назад.

Като го видя да бяга, Флинт разбра, че всичко е свършено – нещо ужасно щеше да изскочи от горичката. Джуджето толкова бързо се завъртя, че преплете крака и се затъркаля по паважа. Тас изтича до него, хвана го за пояса и го изправи. После двамата хукнаха бясно по улицата, Флинт бягаше, сякаш от това зависеше живота му. Струваше му се, че чува гигантски стъпки да трополят зад него и не смееше да се обърне. Представата за олигавено чудовище със зинала паст го преследваше и сърцето му едва не се пръсна. Най-после стигнаха края на улицата.

Беше топло. Слънцето грееше.

От оживените съседни улици се носеха гласове на хора. Флинт спря изтощен и задъхан. Той погледна уплашено назад, но с изненада видя, че улицата е съвсем пуста.

– Какво имаше там? – попита, когато успя да надвика бученето на сърцето си.

Лицето на кендера беше бледо като смъртта.

– Една к-кула.

Очите на Флинт се разшириха от изненада.

– Кула? Тичах толкова дълго, за малко не се пребих, а сега научавам, че съм бягал от някаква кула! Предполагам – рошавите му вежди заплашително се събраха, – че не те е преследвала?

– Н-не. Просто си стоеше. Но беше най-ужасното нещо, което съм виждал в живота си – призна тържествено кендерът и сви рамене.

– Трябва да е била Кулата на Висшата магия – каза Лордът на Палантас същата вечер, когато седяха в Залата с Картите в красивия дворец на хълма с изглед към града. – Нищо чудно, че малкият ти приятел е побягнал. По-скоро се учудвам, че е стигнал чак до дъбовата гора Шоикан.

– Той е кендер – отвърна Лорана усмихната.

– Е, това обяснява всичко. Ето нещо, за което не съм се сещал – да наема кендери да вършат работата около кулата. Плащаме невероятни пари, за да накараме хората да влязат веднъж годишно в онези здания и да ги поддържат. Но от друга страна – ентузиазмът му се изпари, – предполагам, че на съгражданите ми никак няма да им е приятно да гледат толкова много кендери в града.

Амотус, Лорд на Палантас, се разхождаше по полирания мраморен под, облечен в церемониалната си роба, с ръце зад гърба. Лорана вървеше до него, като се опитваше да не се спъва в дългата си, богато набрана рокля, която беше облякла по настояване на палантианците. Те бяха много деликатни като й я подариха, но тя знаеше, че се ужасяват, когато гледат принцеса от Куалинести да се разхожда в окървавена и нащърбена от битките броня. Лорана нямаше избор, освен да я приеме. Не можеше да си позволи да ги обиди, защото разчиташе на помощта им. Но се чувстваше гола, крехка и беззащитна без меча и стоманата около тялото си.

Знаеше, че генералите от палантианската армия, временните командири на соламнийските рицари и другите благородници – съветници от Градския сенат – са тези, които я карат да се чувства крехка и беззащитна. С всеки поглед те й напомняха, че за тях тя е жена, която си играе на

войник. Да, беше се справила добре, но е време пак да се върне в кухнята.

– Какво представлява Кулата на Висшата Магия? – попита рязко Лорана. След седмица преговори с Лорда беше научила, че макар и интелигентен човек, мислите му бродеха в неизвестна посока и само постоянните напътствия можеха да го задържат върху основната тема.

– О, да. Можеш да я видиш през прозореца отгук, ако наистина го искаш – каза той колебливо.

– Бих искала – каза хладно Лорана.

Лорд Амотус сви рамене и я поведе към единствения прозорец, скрит зад дебели пердета. Завесите на останалите бяха вдигнати и разриваха зашеметяващ изглед към града във всички посоки.

– Да, това е причината да ги държа спуснати – отвърна с въздишка Лордът в отговор на въпроса ѝ. – Много жалко. Според старите архиви някога това е бил най-красивият изглед към града. Но преди Кулата да бъде прокълната...

Лордът дръпна завесите встрани с трепереща ръка и потъмняло от скръб лице. Стресната от силните му емоции, Лорана погледна навън с любопитство и затаи дъх. Слънцето, което потъваше зад заснежените върхове на планините, беше нашарило небето в червено и пурпурно. Ярките цветове проблясваха върху чистите бели сгради на Палантас, а скъпият, прозрачен мрамор, от който бяха построени, отразяваше светлината на умиращия ден. Лорана не беше допускала, че подобна красота може да съществува в света на хората. Тя си съперничеше с любимата ѝ родна Куалинести.

Внезапно очите ѝ бяха привлечени от високата кула, която се открояваше сред блестящото перлено сияние и се издигаше в небето. Въпреки че дворецът беше построен на хълм, върхът му стигаше малко по-ниско от линията на погледа ѝ. Построена от черен мрамор, тя се издигаше в явен контраст с белия мраморен град. Забеляза, че някога минарета са украсявали блестящата ѝ повърхност, но сега бяха разрушени. Тъмни прозорци като празни очни кухни гледаха невидящо към света. Около кулата имаше ограда, също черна, а до самата порта видя нещо да трепти. За миг помисли, че е огромна птица, заклещена в оградата. Тъкмо щеше да привлече вниманието на Лорда към това, когато той дръпна завесите.

– Съжалявам – извини се Амотус. – Не мога да я понасям. Ужасна е, а като си помисля, че от векове живеем с нея.

– Не е толкова ужасна – каза искрено Лорана. – Изглежда... на

място. Градът ви е много красив, но красотата му е толкова студена и съвършена, че понякога не я забелязвам. – Поглеждайки през другите прозорци, тя отново се възхити от изгледа както първия път, когато влезе в Палантас. – Но след като видях това... несъвършенство, красотата изпъква повече в ума ми, ако ме разбирате.

От изумения израз на Лорда ѝ стана ясно, че не разбира. Лорана въздъхна и се загледа в спуснатите завеси със странен копнеж.

– Защо Кулата е била прокълната? – попита тя.

– Било е през... А, ето някой, който може да разкаже историята по-добре от мен – каза Лорд Амотус, поглеждайки с облекчение към отварящата се врата. – Честно казано не е от историите, които обичам.

– Астинуc от Библиотеката на Палантас – обяви херолдът.

За учудване на Лорана присъстващите станаха в знак на почит – дори най-известните генерали и благородници. „И всичко това заради един библиотекар?“, помисли тя.

Но после се изуми още повече, като видя как всички генерали и благородници се поклониха, когато историкът влезе.

Лорана също се поклати, от учтивост. Като член на кралското семейство на Куалиности, тя не се кланяше пред никого, освен пред баща си, но когато се изправи и го огледа, внезапно почувства, че това е най-правилната постъпка.

Като видя с каква увереност влезе, тя помисли, че би останал невъзмутим в присъствието на всички кралски особи в Крин, дори пред боговете. Беше на средна възраст, но създаваше усещане за вечна младост. Лицето му изглеждаше като издялано от палантиански мрамор и отначало студените му, безстрастни черти я отблъснаха. После видя очите му, които светеха от живот, сякаш в него гореше огънят на хиляди души.

– Закъсня, Астинуc – каза с подчертано уважение Лордът.

Той и генералите му останаха прави, докато историкът седна, дори Рицарите от Соламния го изчакаха. Изпълнена с огромно любопитство, Лорана седна на мястото си до огромната кръгла маса, покрита с карти.

– Имах работа – отвърна Астинуc с глас, който сякаш идваше от бездънен кладенец.

– Чух, че се е случило нещо много странно. – Лордът на Палантас се изчерви от неудобство. – Дълга ти извинение. Нямам представа как младежът се е озовал в такова състояние на стълбите ти. Защо не ни каза? Щяхме да преместим тялото без да вдигаме шум...

– Не беше проблем – каза рязко Астинуc и погледна Лорана. – Решихме въпросът, както се полага. Съвършено е с това.

– А какво стана с... останките? – попита колебливо Лордът. – Знам колко болезнено е било, но има определени здравни изисквания, узаконени от Сената, и искам да се уверя, че всичко е направено както трябва.

– Може би трябва да си вървя – каза Лорана студено и се изправи.

– Какво? Да си отидеш? – Лордът я загледа с недоумение. – Но ти едва дойде...

– Мисля, че разговорът ни разстройва принцесата – забеляза Астинус. – Както знаете, милорд, елфите много уважават живота. Те не обсъждат смъртта по такъв безсърдечен начин.

– О, небеса! – Амотус се изчерви, изправи се и хвана ръката ѝ. – Моля за извинение, скъпа моя. Ужасно е от моя страна. Моля те да ми простиш и да седнеш отново. Донесете вино на принцесата! – Лордът махна с ръка на един слуга, който веднага напълни чашата ѝ.

– Говорехте за Кулите на Висшата магия, когато влязох. Какво знаеш за тях? – попита Астинус и очите му сякаш проникнаха в душата на Лорана.

Потръпвайки под проникателния му поглед, тя отпи глътка вино, съжалявайки, че е заговорила за тях.

– Не е ли по-добре да се заемем с работа? Сигурна съм, че генералите с нетърпение чакат да се върнат при войските си, а аз...

– Какво знаеш за Кулите? – повтори Астинус.

– Аз... Не много – заекна Лорана, чувствайки се като ученичка, изправена пред учителя си. – Имах приятел, всъщност познат, който издържа Изпитанията в Кулата на Висшата Магия в Уейрет, но той е...

– Райстлин от Солас, предполагам – каза спокойно Астинус.

– Да, но как...

– Аз съм историк. Работата ми е да знам. Ще ти разкажа историята на Кулата на Палантас, защото е свързана със съдбата ти. – Без да обръща внимание на стреснатия ѝ израз, той се обърна към един от генералите. – Дръпни онази завеса. Закрива най-хубавия изглед в града, както ми се стори, че отбеляза принцесата преди да вляза... Ето каква е историята на Кулата на Висшата магия в Палантас. Тя започва от онези отдавна отминали дни, известни под името Изгубените Битки. През Епохата на Могъществото Върховният жрец на Ищар започнал да се стряска и от сянката си и дал име на страховете си – Магъосниците. Боял се от тях и от огромната им сила. Не я разбирал, затова тя се превърнала в заплаха за него. Било лесно да настрои населението срещу магъосниците. Макар че всички ги уважавали, никой не им вярвал, най-вече защото позволили в редиците им да влязат представители и на трите основни сили във

Вселената – Белите Магове на Доброто, Червените Магове на Неопределеното и Черните магове на Злото. Те, за разлика от Върховния жрец, разбирали, че във Вселената съществува равновесие между тях и ако го нарушиш, ще предизвикаш катастрофа... И така, хората се вдигнали срещу магьосниците. Естествено те се насочили първо към Петте Кули на Висшата Магия, защото в тях била концентрирана силата на Ордена. Именно там младите магове се подлагали на Изпитанието – или поне онези от тях, които се осмелявали, защото изпитите били не само трудни, но и рисковани. Всъщност провалът означавал само едно – смърт.

– Смърт? – повтори невярващо Лорана. – Тогава Райстлин...

– ...е рискувал живота си, за да издържи Изпитанията и едва не умрял. Заради смъртното наказание в случай на провал, за Кулите се разпространявали какви ли не злокобни слухове. Напразно магьосниците се опитвали да обяснят, че те са само учебни центрове и всеки млад маг, който рискува живота си, го прави доброволно. В тях държали и книгите със заклинания, ръкописите, магическите си атрибути. Но никой не им вярвал. Сред хората се носели разкази за странни ритуали, церемонии и жертвоприношения, пускани от Върховния жрец и неговите подчинени за собствена изгода... Настъпил денят, когато населението въстало срещу магьосниците. И тогава, за втори път в историята на Ордена, те се съюзили. Първият път бил, когато създали драконовите кълба, които съдържали есенцията на Доброто и Злото, преплетени с Неопределеното. Но после всички поели отново по пътя си. Сега, обединени от общата заплаха, те още веднъж се съюзили, за да се защитят. Самите магьосници унищожили две от Кулите, за да не позволят на тълпите да ги завладеят и да се забъркат в неща, които не разбират. Разрушението им унищожило околността около тях и уплашило Върховния жрец, защото в Ищар и в Палантас също имало Кули на Висшата магия. Колкото до третата, в Гората на Уейрет, малко се интересували какво ще стане с нея, защото била отдалечена от който и да е център на цивилизацията. Затова Върховният жрец се престорил на милостив към магьосниците. Казал им, че ако оставят двете Кули, ще им позволи да се оттеглят в мир, като вземат книгите, ръкописите и магическите си атрибути и ги занесат в Кулата в Уейрет. За съжаление те приели предложението му...

– Но защо не са се борили? – прекъсна го Лорана. – Виждала съм Райстлин... и Физбан, когато са ядосани. Дори не искам да си представя какво могат да направят наистина могъщите магьосници!

– Помисли малко. Твоят добър приятел Райстлин се изтощава, дори след като направи няколко относително слаби заклинания. А щом едно

заклинание е произнесено, то завинаги изчезва от паметта му, освен ако не прочете отново книгата с ръкописите. Това важи и за маговете от най-висок ранг. Така боговете ни защитават от онези, които ламтят за могъщество и смятат, че са богоподобни. Мъдреците трябва да спят, за да могат да се концентрират и да прекарват дните си, в учение. Как да се противопоставят на обсаждащите ги тълпи? Затова решили да приемат предложението на Върховния жрец. Дори Черните магове се съгласили магията да изчезне от този свят. Изнесли се от Кулата на Висшата магия в Ищар и почти веднага Върховният жрец я завладял. После изоставили и Кулата в Палантас. Нейната история е ужасна.

Астинус, който изреждаше фактите без да промени гласа си, изведнъж стана мрачен и лицето му се натъжи.

– Спомням си този ден – продължи той като говореше повече на себе си. – Донесоха книгите и ръкописите си в моята библиотека, защото знаели, че аз ще ги пазя и ценя. Много от тях бяха древни и никой не можеше да ги прочете, тъй като бяха омагьосани с предпазни заклинания, Ключът, за които... изгубили. Ключът...

Астинус млъкна замислено. После въздъхна, сякаш за Да отхвърли мрачните мисли и продължи:

– Хората на Палантас стояли край Кулата, докато най-високопоставеният в Ордена, Белият маг, затворил златните й порти и ги заключил със сребърен ключ. Лордът на Палантас го гледал нетърпеливо. Всички знаели, че възнамерява да се нанесе в нея, както направил и неговият ментор, Върховният жрец на Ищар. Очите му алчно я оглеждали, защото легендите за чудесата в нея – и добри, и зли – се носели из цялата страна. От всички красиви сгради в Палантас Кулата на Висшата магия се смятала за най-прекрасната. Но сега... Тъкмо магьосникът подавал Сребърния ключ на Лорда – продължи Астинус с дълбок, тъжен глас, – когато внезапно един от Черните магове се появил на прозорец от горните етажи и извикал: „Портите ще останат затворени, а залите празни, докато дойде денят, когато господарят на миналото и настоящето се върне на власт!“ После злият маг изскочил навън и се проврял под портите. Когато златните и сребърните шипове пронизали черната му роба, той проклет Кулата. Кръвта му попила в земята, а портите се изкривили, похабили и почернели. Блестящата бяло-червена кула почерняла, а минаретата се срутили. Лордът и хората му се разбягали и до този ден никой не смее да се приближи до Кулата на Палантас. Дори и кендер – Астинус се усмихна леко, – който не се бои от нищо. Проклятието е толкова мощно, че отпъжда всички смъртни...

– Докато господарят на миналото и настоящето не се завърне – прошепна Лорана.

– Трябва да е бил луд – изсумтя Лорд Амотус. – Никой не е господар на миналото и настоящето, освен ако не си ти, Астинуус.

– Аз не съм господар на нищо – отвърна историкът с толкова силен и кънтящ глас, че всички в залата го погледнаха. – Помня миналото, записвам настоящето, но не се опитвам да ги владя.

– Казах ви, бил е луд. – Лордът сви рамене. – А сега ние сме принудени да търпим тази грозотия, защото никой не може да издържи да живее близо до нея или да я приближи достатъчно, за да я събори.

– Мисля, че би било срамно да я събаряте – каза меко Лорана, заледана в Кулата през прозореца. – Мястото ѝ е тук.

– Така е – съгласи се Астинуус и я изгледа странно. Вечерните сенки се стъстиха и Кулата потъна в мрак, докато останалата част от града блестеше от светлина. „Палантас сякаш се опитва да затъмни звездите, помисли си Лорана, но един кръг от мрак винаги ще помрачава центъра му.“

– Колко тъжно и трагично – промърмори тя, защото усещаше, че трябва да каже нещо, след като Астинуус гледаше право в нея. – А онова... онова тъмно нещо, което видях да трепка, забодено за оградата... – Тя млъкна ужасена.

– Предполагаме, че това са останките от тялото на лудия маг, но никой не е успял да се доближи достатъчно, за да провери – каза мрачно Лорд Амотус.

Лорана сви рамене. Допряла ръце до главата си, която пулсираше от болка, тя осъзна, че тази зловеща история ще я преследва нощи наред и пожела никога да не я беше чувала. Свързана със съдбата ти! Тя ядосано изхвърли мисълта от ума си. Съдбата ѝ изглеждаше достатъчно мрачна и без да прибавя към нея кошмарни приказки за деца. Сякаш прочел мислите ѝ, Астинуус внезапно се изправи и поиска повече светлина.

– Защото – каза студено той, загледан в Лорана – миналото е изгубено, бъдещето ти принадлежи, а ние имаме много работа до сутринта.

Глава 7

Командирът на рицарите от Соламния.

– Първо трябва да прочета известието, което получих от Лорд

Гюнтар само преди няколко часа. – Амотус извади един свитък от гънките на фино изтъканата си вълнена роба и го разгърна на масата, като го приглади внимателно с ръце. Той се втренчи в него, явно опитвайки се да го фокусира.

Лорана, която знаеше, че това е отговорът на съобщението ѝ до Лорд Гюнтар, изпратено преди два дни, нетърпеливо хапеше устните си.

– Малко е смачкано – извини се домакинът. – Грифоните, които елфите толкова щедро ни заеха – той се поклони на Лорана и тя му отвърна, потискайки желанието си да изтръгне съобщението от ръцете му – не могат да се научат да носят свитъците, без да ги измачкват. Ей сега ще го разчета: „Лорд Гюнтар до Амотус, Лорд на Палантас. Поздрави.“ Очарователен е този Лорд Гюнтар. Беше тук миналата година на празника на Настъпващата пролет, който, впрочем, ще започне след три седмици, скъпа моя. Може би ще украсиш тържествата ни...

– С удоволствие, Лорде, ако сме тук до тогава – каза Лорана, стиснала здраво юмруци под масата, опитвайки се да остане спокойна.

Лорд Амотус примигна, после се усмихна снизходително:

– Разбира се, драконовите армии. Да продължим с четенето. „С тъга узнах за загубата на толкова много от нашите рицари. Нека се утешим с мисълта, че те загинаха, но победиха най-голямото зло, което някога е помрачавало земите ни. Още повече тъгувам за загубата на трима от най-изтъкнатите ни водачи – Дерек Краунгард, Рицар на Розата; Алфред Маркенин, Рицар на Меча и Стърм Брайтблейд, Рицар на Короната.“ – Лордът се обърна към Лорана. – Брайтблейд не беше ли твой близък приятел, скъпа?

– Да, милорд – промълви тя и наведе глава, за да скрие зад златистата си коса мъката в очите си. Беше минало съвсем малко време, откак заровиха Стърм в гробницата на Паладин до развалините на Кулите на Висшите Клерикали. Болката от загубата му още я измъчваше.

– Продължавай да четеш, Амотус – хладно нареди Астинус. – Нямам време за празни приказки.

– Разбира се. – Лордът се изчерви и бързо поднови четенето: – „Тази трагедия ни поставя в необичайни обстоятелства. Доколкото разбирам, нашето съсловие се състои предимно от Рицари на Короната – най-низшият орден. Това означава, че макар да са издържали изпитите си и спечелили гербове, те са още млади, и неопитни. За повечето от тях това беше първата битка. Тази е причината оттогава да нямаме подходящи командири – според Устава в командването трябва да има представител и на трите ордена.“

Лорана чуваше тихото звънене на доспехите и тракането на щитовете, когато присъстващите рицари се раздвижиха неловко. Те бяха временни предводители, докато въпросът с командването бъде решен. Тя затвори очи и въздъхна. „Моля те, Гюнтар, дано изборът ти е мъдър. Толкова хора умряха заради политически игрички. Сложи край на това!“ – помисли си тя.

– „Затова назначавам за командир на Рицарите от Соламния Лоранталаса от кралската династия Куалиности...“ – Лордът млькна, чудейки се дали е прочел вярно написаното.

Очите на Лорана се разшириха от изненада и тя го зяпна с открито недоверие. Но рицарите бяха по-изненадани от нея.

Лорд Амотус се вгледа в свитъка и препрочете изречението. После, като чу нетърпеливото мърморене на Астинус, бързо продължи:

– „... която е най-опитният боец в тази област за момента и единствена знае как да използва драконовите копия. Потвърждавам валидността на този Указ с моя печат. Гюнтар Ут Уистан, Велик майстор на Рицарите на Соламния и т.н...“ – Лордът вдигна очи. – Поздравления, скъпа моя, или може би трябва да кажа „генерале“?

Лорана остана неподвижна. За момент си помисли, че ще експлодира от ярост. Видения преминаваха пред очите ѝ – обезглавеният труп на лорд Алфред, Дерек, умиращ в лудостта си, изпълнените с покой безжизнени очи на Стърм, подредените в редица тела на рицарите, които бяха умрели в Кулата...

А сега тя е командир. Една девойка от кралско семейство, която не беше достатъчно стара дори и според елфските стандарти, за да напусне бащината си къща. Разглезено момиченце, избягало от дома си, за да преследва детската си любов. Но тя беше пораснала. Страхът, болката, тежките загуби и голямата скръб я бяха променили и тя се чувстваше по-възрастна от баща си.

Обърна глава и видя сър Маркам и сър Патрик да си разменят погледи. От всички Рицари на Короната, те бяха воювали най-дълго време. Тя знаеше, че са храбри войници и почтени мъже. Бяха се били смело при Кулите на Висшите Клерикали. Защо Гюнтар не бе избрал един от тях както му беше препоръчала?

Сър Патрик се изправи със зачервено лице.

– Не мога да приема това – каза той с плътния си глас. – Разбира се, лейди Лорана е смел воин, но никога не е командвала мъже в битка.

– А ти командвал ли си, млади рицарю? – запита го невъзмутимо Астинус.

– Не, но това е различно. Тя е же...

– Я стига, Патрик! – разсмя се сър Маркам. Той беше безгрижен, непринуден младеж, съвсем различен от суровия и сериозен Патрик. – Космите по гърдите ти не те правят генерал. Спокойно! Това е политика. Според мен Гюнтар е направил мъдър ход.

Лорана се изчерви, защото знаеше, че Гюнтар е направил най-подходящия избор, докато успее да възстанови Рицарството и да наложи себе си твърдо за водач.

– Но такъв прецедент няма! – възрази Патрик, избягвайки погледа на Лорана. – Според Устава жени не се допускат в Рицарството.

– Греша – твърдо заяви Астинус. – Има прецедент. В Третата Драконова война една млада жена била приета за Рицар след смъртта на баща си и братята си. Издигнала се До Рицар на Меча и загинала достойно в битка, оплаквана от събратята си.

Никой не проговори. Лорд Амотус изглеждаше напълно объркан и почти се беше смъкнал под масата при забележката на сър Маркам за космите по гърдите. Астинус студено гледаше сър Патрик, а Маркам си играеше с чашата и от време на време поглеждаше към Лорана и се усмихваше. След кратка вътрешна борба сър Патрик седна, ръмжейки.

– За нашия командир! – вдигна чаша сър Маркам.

„Но на какво?, питаше се горчиво Лорана. На жалките останки от Рицарите, изпратени в Палантас? От стотиците оцеляха не повече от петдесет. Победихме, но на каква цена? Едно драконово кълбо е унищожено, Високата Кула на Клерикалите е в руини...“

– Да, Лорана – каза Астинус, – избрах те, за да събереш отломките.

Тя вдигна глава, уплашена от този странен мъж, който изговаряше на глас мислите й.

– Не исках да съм аз – прошепна тя през безчувствените си устни.

– Не вярвам някой от нас да се е молил за война – забеляза язвително историкът, – но война има и сега трябва да направиш всичко, за да я спечелиш. – Той се изправи.

Лордът на Палантас, генералите и рицарите почтително станаха. Лорана остана седнала, вперила поглед в ръцете си. Усещаше, че Астинус я гледа, но упорито отказваше да отвърне на погледа му.

– Трябва ли да тръгваш, Астинус? – попита жално лорд Амотус.

– Твърде дълго, отсъствах, а вие имате много работа, повечето досадна и светска, така че нямате нужда от мен. Вече си имате командир. – Той направи движение с ръка.

– Какво? – попита Лорана, уловила жеста с ъгълчето на очите си. Погледна към него, а после към Лорда на Палантас. – Аз ли? Не говорите сериозно. Аз ще командвам само Рицарите.

– Това те прави командир на армията на град Палантас, ако решим така – каза Лордът. – И щом Астинус те препоръчва...

– Не я препоръчвам – прекъсна го рязко хронистът. – Аз не създавам историята... – Той внезапно млъкна и Лорана с изненада видя как маската се смъкна и лицето му се изпълни със скръб и съжаление. – Искам да кажа, че поне се старая да не я създавам, но понякога дори и аз не успявам... – Астинус въздъхна, после се овладя и лицето му отново се превърна в маска. – Свърших онова, за което бях дошъл, разказах ви за миналото. Това може да се окаже важно за бъдещето ви. – Той се обърна и тръгна към вратата.

– Чакай! – извика Лорана и стана. Пристъпи към него, но се поколеба, когато студентите, непроницаеми като каменна стена очи срещнаха нейните. – Ти... ти виждаш какво става още докато то става, нали?

– Така е.

– Тогава можеш да ми кажеш къде са драконовите армии, какво правят...

– Знаеш го така добре, както и аз. – Астинус отново се отправи към вратата.

Лорана се огледа бързо и видя, че Лордът и генералите я наблюдават с интерес. Знаеше, че пак се държи като глезено момиченце, но имаше нужда от отговори! Астинус стоеше пред вратата и чакаше слугите да я отворят. Като хвърли предизвикателен поглед към останалите, Лорана бързо тръгна по полирания мраморен под. Астинус я чу и спря на прага.

– Имам два въпроса – каза тя тихо, когато го доближи.

– Знаем, един в главата, другият в сърцето ти. Задай първия.

– Съществуват ли и други драконови кълба?

Астинус помълча известно време и Лорана отново съзря болката в очите му. Недокоснатото му от възрастта лице изведнъж ѝ се стори старо.

– Да – каза той накрая. – Мога да ти кажа, че има още една, но не е в твоите възможности да я използваш или да я намериш. Не мисли за нея.

– Тя беше у Танис – настоя Лорана. – Значи ли това, че я е изгубил? Къде... – Тя се поколеба, защото това беше въпросът в сърцето ѝ – Къде е той?

– Не мисли за него.

– Какво искаш да кажеш? – Лорана изтръпна от ледения му глас.

– Аз не предсказвам бъдещето. Виждам само настоящето, докато се превръща в минало. Наблюдавам го от началото на времето. Виждал съм любов, която със своята жертвоготовност е донесла надежда на света. Виждал съм любов, която се опитва да надвие гордостта и желанието за власт, но не успява. Светът става по-мрачен заради този неуспех, но той е като облак, скрил слънцето. Но слънцето и любовта все още съществуват. И накрая, виждал съм любов, изгубена в мрака. Любов, неразбрана и незаслужена, защото онзи, който обича не познава собственото си сърце.

– Говориш с гатанки – ядоса се Лорана. – Нима? – попита Астинус и се поклони. – Сбогом, Лораланталаса. Моят съвет е да се съсредоточиш върху дълга си. – Историкът излезе през вратата.

Лорана остана загледана след него като си повтаряше думите му: „Любов, изгубена в мрака“. Това гатанка ли беше или тя знаеше отговора, но просто отказваше да го признае пред себе си, както намекваше Астинус? „Оставих Танис във Флотсам, за да ръководи нещата в мое отсъствие.“ Китиара беше казала тези думи. Китиара, Господарката на дракони, жената, която Танис обичаше.

Внезапно болката в сърцето на Лорана изчезна и остави след себе си студена празнота и непрогледен мрак. „Любов, изгубена в мрака“. Танис беше изгубен за нея. Това се опитваше да ѝ каже Астинус. „Съсредоточи се върху задълженията си“. Да, така щеше да направи, защото само това ѝ оставаше. Тя се обърна към Лорд Амотус и неговите генерали, отметна глава и златистата ѝ коса заблестя на светлината на свещите.

– Ще поема ръководството на армиите – каза тя и гласът ѝ беше студен като празнотата в душата ѝ.

– Ето това е каменоделство! – гордо каза Флинт като тропаше върху наъбения парапет на старата градска стена. – Няма съмнение, че са я строили джуджета. Виж колко прецизно е издялан всеки камък, така че съвършено да приляга в стената. А няма да намериш и два еднакви.

– Забележително – прозя се Тас. – Джуджета ли са строили онази кула, която...

– Джуджетата не са построили Кулите на Висшата Магия. Издигнали са ги самите магьосници от костите на света, като извлекли камъните от почвата с помощта на магия.

– Това е чудесно! – въздъхна Тас. – Така ми се иска да съм бил там.

Как...

– Това е нищо в сравнение с работата на джуджетата-каменоделци, които столетия наред са усъвършенствали изкуството си. Само погледни този камък. Виж колко гладки са следите от длетото...

– Ето я и Лорана – възкликна Тас, доволен, че най-накрая лекцията по джуджешка архитектура ще приключи.

Флинт спря да се взира в каменната стена и се загледа в Лорана, която идваше към тях по широкия тъмен коридор. Беше облечена отново в старата си броня – кръвта беше изчистена от украсения със злато нагръдник, а вдлъбнатините – изчукани. Дългата ѝ коса с цвят на мед се спускаше под шлема, украсен с червени пера, и блестеше на светлината на Солинари. Тя вървеше бавно, с очи, вперени в източния хоризонт, където планините се очертаваха като тъмни сенки на фона на звездното небе. Лунната светлина озаряваше лицето ѝ. Когато я погледна, Флинт въздъхна.

– Тя се е променила – каза тихичко на Таселхоф, – а елфите никога не се променят. Помниш ли когато я срещнахме в Куалинести? Това беше само преди шест месеца, а ми се струва, че са минали години.

– Още не е преживяла смъртта на Стърм – въздъхна Тас. Дяволито-то му лице беше необичайно сериозно и замислено.

– Не е само това – поклати глава джуджето. – Според мен има нещо общо със срещата ѝ с Китиара. Тя е казала или направила нещо. Проклетата да е! Никога не съм ѝ вярвал. Дори и в старите времена. Не се изненадах, когато я видях в униформата на Драконов Господар. Бих дал планина железни монети, за да разбере какво е казала на Лорана, че така е затъмнила светлината в нея. Приличаше на призрак, когато я свалихме от стената, след като Китиара и синият ѝ дракон отлетяха. Залагам брадата си, че е било нещо, свързано с Танис.

– Не мога да повярвам, че Китиара е станала Господарка. Тя беше винаги... винаги... – Тас се опитваше да намери точните думи – ...много забавна!

– Забавна може би, но едновременно с това студена и себелюбива. Да, когато искаше, можеше да бъде много чаровна. – Гласът му спадна до шепот, защото Лорана беше достатъчно близо, за да ги чуе. – Но Танис никога не го разбра. Винаги е вярвал, че Китиара има нежно сърце, скрито под твърда черупка и само той я познава. Ха! Ако тя има сърце, то и тези камъни имат!

– Какви са новините, Лорана? – запита весело Тас когато тя дойде при тях.

Лорана се усмихна на старите си приятели, но, както беше казал Флинт, това не беше невинната усмивка на момичето, появило се изпод трепетликите в Куалиности. Сега усмивката ѝ напомняше блещукането на слънцето в зимно небе. Излъчваше светлина, но не и топлина, защото очите ѝ бяха студени.

– Избраха ме за командир на армиите – каза тя безизразно.

– Поздравле... – започна Тас, но гласът му замря при вида на лицето ѝ.

– Няма за какво да ме поздравяваш. Кого ще командвам? Шепа рицари, натъпкани в срутена крепост на мили оттук в планините Вингаард, и хиляда души, които пазят стените на този град? – Тя стисна ръката си в юмрук и очите ѝ се насочиха на изток. – Трябва да отидем там сега, докато драконовата армия е още разкъсана и се опитва да се прегрупира! Можехме лесно да ги победим, но не посмяхме да излезем в Равнините, дори с драконовите копия, защото каква работа вършат те срещу летящи дракони? Ако имахме драконово кълбо...

Тя въздъхна дълбоко. Лицето ѝ се ожесточи.

– Но нямаме. Няма смисъл да мислим за това, така че ще стоим тук и ще чакаме смъртта.

– Виж, Лорана – прокашля се Флинт, – може би нещата не са толкова черни, колкото изглеждат. Градът е заобиколен със здрави стени и хиляда души лесно могат да го защитят. Гномите с катапултите пазят пристанището, рицарите охраняват единствения проход през планините Вингаард и освен това имаме драконови копия. Вярно, че са малко, но Гюнтар писа, че е изпратил още. Драконите доста ще си помислят, преди да прелетят над стените.

– Това не е достатъчно, Флинт – въздъхна Лорана. – Да, можем да задържим драконовата армия седмица, две, дори месец. А после? Какво ще стане с нас, когато завладеят околността?

Лорана подпря глава на ръката си и се облегна на стената.

– Откога не си спала? – попита Флинт сурово.

– Не знам. Реалността и сънят ми изглеждат свързани. През половината време се движа като насън, а през останалата част проспивам действителността.

– Иди да поспиш – нареди джуджето с тон, който Тас наричаше „Гласът на дядо ми“. – И ние се прибираме. Дежурството ни почти свърши.

– Не мога – въздъхна Лорана, но мисълта за сън внезапно я накара да осъзнае колко е изтощена. – Дойдох да ви кажа, че получихме

съобщения за дракони, които летели на запад над град Каламан.

– Значи са се насочили насам – каза Тас, като си представи веднага картата.

– От кого са съобщенията? – попита джуджето с подозрение.

– От грифоните. Не се мръщи така. – Лорана се усмихна на отвращението му. – Те ни оказаха голяма помощ. Дори ако елфите бяха допринесли за тази война само с грифоните си, пак е много.

– Те са глупави животни – заяви Флинт. – Вярвам им колкото вярвам и на кендерите. Освен това – продължи той, без да обръща внимание на обидения поглед на Тас, – не ми звучи логично. Господарите не изпращат дракони в атака, без армията да ги следва.

– Може би тя не е толкова дезорганизирана, както чухме. – Лорана уморено въздъхна. – Или са изпратили драконите само да направят каквито могат поразии – да деморализират града, да унищожат околността... Не знам. Вижте, слухът се е разнесъл.

Флинт се огледа. Войниците, които не бяха дежурни, още стояха по местата си и се взираха на изток към планините, чиито покрити със сняг върхове блестяха в нежнорозово от светлината на настъпващата зора. Скоро към тях се присъединиха й други.

– Точно от това се страхувах – въздъхна Лорана. – Сега ще настане паника. Предупредих лорд Амотус да си мълчи, но палантиняните не са свикнали да пазят тайни. Ето, какво ви казах?

Тримата погледнаха от стената и видяха, че улиците започват да се пълнят с хора – полуоблечени, сънени, уплашени. Като ги гледаше как тичат от къща на къща, Лорана разбра как се разпространяват слуховете. Тя прехапа устни и зелените ѝ очи засветиха гневно.

– Сега ще трябва да отклоня мъжете от задълженията им, за да приберат хората по домовете им. Не мога да ги оставя на улицата, когато драконите нападнат. Момчета, елате с мен. – Тя направи знак на група войници, застанали наблизко и забързано изчезна.

Скоро след това въоръжени патрули тръгнаха по улиците, прибираха хората по домовете и укротяваха надигащата се вълна от паника.

Нищо не правят! – изсумтя Флинт, наблюдавайки как с всеки изминал миг улиците стават все по-многолюдни.

– Няма значение! – прошепна отчаяно Тас. – Флинт, гледай...

Джуджето бързо се покачи до приятеля си. Хората сочеха и нещо крещяха, грабнали лъкове и копия. Тук-там проблясваше сребърно острие на драконово копие.

– Колко са? – попита Флинт и присви очи.

– Десет – отвърна бавно Тас. – Две ята големи дракони. Може би червени, каквито видяхме в Тарсис. Не мога да видя цвета им на фона на зората, но виждам, че имат ездачи Може и Китиара да е там... Олеле! – извика той, осенен от някаква мисъл. – Надявам се този път да говоря с нея. Сигурно е интересно да си Господар... Думите му се изгубиха в шума на камбаните, които биеха от всички кули в града. Малко по-късно Тас видя Лорана да излиза от двореца на Лорда, следвана от самия него и двама генерали. От напрегнатите ѝ рамене Тас прецени, че е бясна. Тя посочи камбаните, очевидно, за да спрат да ги бият, но твърде късно. Хората бяха полудели от ужас. Письци, хленчене и дрезгави викове се носеха из въздуха. Мрачни спомени за Тарсис изпълниха ума на Тас – хора, стъпкани на улицата, къщи, избухващи в пламъци. Кендерът бавно се обърна.

– Мисля, че не искам да говоря с Китиара – каза тихо той, наблюдавайки как драконите приближават. – Не искам да знам какво е да си Господар, защото сигурно е тъжно, мрачно и ужасно... Чакай... – Тас погледна на изток. Не можеше да повярва на очите си, затова се наведе толкова, че имаше опасност да падне от стената.

– Флинт! – извика той и махна с ръка.

– Какво има? – джуджето отиде при него, хвана го за пояса и рязко го издърпа.

– Като в Пакс Таркас! – бърбореше несвързано кендерът. – Като гробницата на Хума. Както каза Физбан! Те са тук! Те дойдоха!

– Кой дойде, бе? – изрева Флинт.

Като подскачаше нагоре-надолу от възбуда, Тас се обърна и хукна нанякъде. Джуджето остана да фучи на стълбите и да вика:

– Кои са те, бе, малоумнико?

– Лорана! – изкрещя пискливо Тас и гласът му прониза ранния утринен въздух като фалшив тромпет. – Лорана, те дойдоха! Те са тук! Както каза Физбан! Лорана!

Като ругаеше тихичко, Флинт се загледа на изток. После бръкна в джоба на жилетката си, бързо извади чифт очила и като се увери, че никой не го гледа, ги сложи. Сега можеше да различи какво е онова, което му се виждаше като розово сияние, разцепено от остриите, тъмни планински върхове. Джуджето въздъхна и очите му се замъглиха от сълзи. То бързо свали очилата от носа си, сложи ги в калъфката и ги пхна обратно в джобчето. Един поглед му стигаше, за да види как зората докосва крилете на драконите с розовото си сияние и те проблясват като сребро.

– Свалете оръжията, момчета – извика Флинт на мъжете наоколо, като бършеше очите си с една от носните кърпички на кендера. – Слава на Реорк! Сега имаме шанс! Сега имаме шанс...

Глава 8

Клетвата на драконите.

Когато сребърните драconi се приземиха в покрайнините на великия Палантас, крилете им изпълниха утринното небе с ослепителна светлина. Хората се струпаха по стените, за да разгледат красивите, величествени създания.

Първоначално бяха ужасени от огромните чудовища и искаха да ги прогонят, дори когато Лорана ги увери, че тези драconi не са зли. Най-после самият Астинус излезе от библиотеката си и студено осведоми лорд Амотус, че създанията няма да ги нападнат. Чак тогава гражданите на Палантас колебливо оставиха оръжията си.

Но Лорана вече знаеше, че на Астинус биха повярвали, дори ако им каже, че слънцето ще изгрее в полунощ. Те не вярваха на драконите. Чак когато самата тя излезе през градските порти и прегърна мъжа, слязъл от красивото сребърно създание, хората решиха, че може би в онази детска приказка има нещо вярно.

– Кой е този човек? Кой е довел драконите при нас? Защо ги е довел? – питаха се те, като се блъскаха и побутваха.

Една жена с блестяща сребриста коса също слезе от драконите и Лорана прегърна и нея. А после, за учудване на наблюдателите, Астинус поведе и тримата към библиотеката, където ги посрещнаха Естетите и затвориха голямата врата след тях.

Хората обикаляха отвън и си задаваха въпроси, хвърляйки подозрителни погледи на драконите, застанали пред градските стени. Лорд Амотус свика събрание и градския площад пред двореца му бързо се изпълни.

– Това са сребърни драconi – извика той. – Добри драconi, които се присъединиха към нашата битка срещу лошите, както гласи легендата за Хума. Те бяха доведени в града ни от...

Думите му се изгубиха сред радостните възгласи и празничния камбанен звън. Хората пееха и танцуваха. След неуспешен опит да продължи словото си, Лордът обяви деня за празник и се прибра в двореца си.

Следващите редове са извадка от Хрониките, История на Крин,

записана от Астинус от Палантас. Можете да ги намерите под заглавие „Клетвата на драконите“.

„Когато аз, Астинус, пиша тези редове, виждам пред себе си лицето на елфа Гилтанас, по-малкият син на Солостаран, Говорителя на Слънцата, господар на Куалинести. Той много прилича на сестра си Лорана не само защото са роднини. И двамата имат деликатните черти и неостаряващото излъчване на елфите, но са различни от тях. По лицата им се чете тъга, която не можеш да видиш при останалите от тяхната раса. Но се боя, че преди тази война свърши, много елфи ще изглеждат по същия начин. И може би това не е лошо, защото те най-накрая ще осъзнаят, че са част от този свят, а не стоят над него.

От едната страна на Гилтанас седи сестра му. От другата – едно от най-красивите създания, които съм виждал в Крин, но не може да ме заблуди с магията си. Тя не е била раждана от жена, а е сестра на Сребърния Дракон, който бил любима на Хума, Соламнийския рицар. Но за разлика от него, този смъртен, Гилтанас, не може да приеме съдбата си. Той я гледа... тя го гледа. Но вместо любов в него тлее гняв, който бавно отравя душите им.

Силвара говори. Гласът ѝ е сладък и музикален. Пламъкът на свещта се отразява в прекрасната ѝ сребриста коса, в дълбоките ѝ тъмносини очи.

– След като дарих Терос Айрънфелд със способността да кове драконови копия в сърцето на Монумента на Сребърния Дракон – казва тя, – прекарах много време с приятелите ни, преди да занесат копията на Съвета на Уайтстоун. Разведох ги из Монумента, показах им картините от Драконовата война, където добрите дракони – сребърни, златни и бронзови – се бият с лошите. «Къде е твоят народ? – питаха ме спътниците ми. – Къде са добрите дракони? Защо не ни помагат, когато имаме нужда от тях?» Удържах на въпросите им колкото можах...

Силвара млъква и поглежда Гилтанас с очи, които отразяват сърцето ѝ. Той не отвръща на погледа ѝ, а се взира в пода. Тя въздъхва и продължава разказа си:

– Накрая не можах да удържа на натиска и им казах за Клетвата. Когато Такхисис, Кралицата на Мрака, и нейните зли дракони били прогонени, добрите дракони напуснали страната, за да запазят равновесието между злото и доброто. Върнахме се към вечния си сън и щяхме да си останем в света на сънищата, но тогава дойде Катаклизмът и Такхисис отново се появи. Тя дълго била планирала как да осъществи завръщането си, ако съдбата ѝ го дари, и беше готова. Преди Паладин да

усети присъствието ѝ, Такхисис пробуди злите дракони и им наредят да се промъкнат в тайните подземия на света и да откраднат яйцата на добрите дракони, които спяха без нищо да подозират... Яйцата бяха занесени в град Санктион, където се създаваха драконовите армии, скрити във вулканите, познати като Господарите на Съдбата. Добрите дракони много тъгуваха, когато Паладин ги събуди и им каза какво се е случило. Отидоха при Такхисис, за да разберат цената, която трябва да платят, за да си върнат неродените деца. Тя беше ужасна! Кралицата на Мрака ги накара да се закълнат, че няма да участват във войната, която ще обяви на Крин. Тъй като именно те бяха помогнали за предишното ѝ поражение, искаше да се увери, че този път няма да се намесят.

На това място Силвара ме поглежда умолително, сякаш аз трябва да ги съдя. Поклащам сурово глава. Не е моя работа да съдя когото и да било, аз съм историк. Тя продължава:

– Какво можем да направим? Такхисис ни каза, че ще убият децата ни както си спят в яйцата, ако не се закълнем. Паладин не можеше да ни помогне. Трябваше да избираме...

Главата на Силвара клюмва, косата скрива лицето ѝ. Чувам как сълзите задушават гласа ѝ. Едва разбирам думите ѝ.

– И ние се закълхме.

Явно е, че не може да продължи. След като се взира в нея за миг, Гилтанас прочиства гърлото си и започва да разказва с дрезгав глас:

– Терос, сестра ми и аз се опитахме да я убедим, че тази клетва е неправилна. «Трябва да има начин, казахме ние, да освободим яйцата на добрите дракони. Може би малка група воители ще успее да ги открадне обратно.» Силвара не беше убедена, но след много разговори се съгласи да ме заведе в Санктион, за да да видя сам дали този план може да успее. Пътуването беше дълго и тежко. Някой ден може да ви разкажа за опасностите, с които се сблъскахме, но не сега. Умерен съм, а и нямаме много време. Драконовите армии се прегрупирват и само ако ги нападне бързо, можем да ги изненадаме. Виждам, че Лорана гори от нетърпение да тръгнем, затова ще карам накратко. Силвара, както я виждате сега – горчивината в гласа на Гилтанас беше неопикуема, – и аз бяхме заловени пред Санктион и станяхме, пленници на Господаря на драконовите Ариакас.

Гилтанас сви юмруци, лицето му беше преbledняло от гняв и страх.

– Верминаард изобщо не приличаше на Ариакас. Злата сила на този човек е огромна. Той е колкото жесток, толкова и умен и именно неговата стратегия е в основата на многобройните победи на драконовите

армии. Не мога да опиша мъченията, които преживяхме, докато бяхме в ръцете му. Не мога дори приблизително да ви кажа какво правиха с нас.

Младият елф трепери яростно. Силвара посяга да го утеши, но той се дръпва и продължава разказа си.

– Най-накрая ни помогнаха да избягаме. Намирахме се в самия Санктион – ужасен град, построен в долината, образувана от вулканите Господарите на Съдбата. Те са надвиснали над нея и мръсният им дим трови въздуха. Всички сгради са нови и модерни, построени с кръвта на робите. Врязан в склоновете на планините, се намира храмът на Такхисис, Кралицата на мрака. Драконовите яйца бяха скрити в сърцето на вулканите. Точно оттам минахме със Силвара. Няма да описвам храма, само ще кажа, че е изпълнен с мрак и пламъци. Огромни колони, издялани в пламтящите скали, пронизват горещите пещери. По тайни проходи, известни само на жреците на Такхисис, слизахме все по-надолу и надолу. Ще питате кой ни е помогнал? Не мога да ви кажа, защото ще застраша живота й. Ще добавя само, че някой от боговете трябва да ни е закрилял.

Тук Силвара го прекъсва тихичко с думата «Паладин», но Гилтанас поклаща глава.

– Стигнахме до най-долните помещения и открихме яйцата на добрите дракони. Отначало всичко изглеждаше наред. Имах... план. Знаех как можем да освободим яйцата. Минавахме от пещера в пещера и виждахме яйца със златни, сребърни и бронзови черупки, които проблясваха на светлината на огъня. И тогава...

Елфът млъква. Лицето му, бледо като смъртта, пребледнява още повече. Уплашен, че може да припадне, нареждам на един от Естетите да му донесе вино. Той отпива глътка, съвзема се, но от блуждаещия му поглед разбирам, че отново преживява ужаса, на който е бил свидетел. Колкото до Силвара, за нея ще пиша, когато му дойде времето. Гилтанас продължава:

– Стигнахме до една пещера, но в нея нямаше яйца, а само черупки... смачкани, счупени. Силвара изкрещя и аз се уплаших, че ще ни разкрият. Не знаехме какво предвещава това, но кръвта ни се смрази така, че дори вулканът не можеше да ни стопли.

Гилтанас млъква. Силвара хлипа тихичко. Той я поглежда и за пръв път виждам в очите му любов и състрадание.

– Изведете я – казва на един от Естетите. – Тя трябва да си почине.

Естетът я извежда от стаята. Гилтанас облизва пресъхналите си, напукани устни и тихичко продължава.

– Това, което стана после ще ме преследва, дори след смъртта ми. Оттогава почти не съм спал, защото се събуждам с виковете. Силвара и аз стояхме пред пещерата с черупките, гледахме ги и се чудехме, когато чухме някакъв напев от осветения коридор. «Магически думи», прошепна тя. Внимателно се приближихме и тогава видяхме...

Той затваря очи и започва да хлипа. Лорана слага ръка на рамото му, очите ѝ го гледат с безмълвно състрадание. Гилтанас се овладява и продължава да разказва.

– В една пещера в дъното на вулкана имаше олтар на Такхисис. Не мога да ви кажа какво представлява, защото беше покрит със зелена кръв и черна слюз и приличаше на отвратително растение, поникнало от скалата. Около него стояха злите жреци на Такхисис и Черни магьосници. Силвара и аз наблюдавахме с ужас как един от тях сложи златно драконово яйце върху страховития олтар. Скръстили ръце, жреците и Черните магьосници започнаха да изричат заклинание. Думите изгаряха умовете ни. Вкопчихме се един в друг, уплашени да не обезумеем от злото, което чувствахме, но не разбирахме. И тогава... златното яйце, положено върху олтара, започна да потъмнява. Пред очите ни то стана зелено, после черно и се разчупи. От него се показа подобно на ларва създание. Беше отвратително и грозно и от вида му ми призля. Исках да избягам, но Силвара разбра какво става и отказа да си тръгне. Продължихме да наблюдаваме как ларвата разцепи покритата със слюз кожа и от тялото ѝ се появи... грозната фигура на драконянин.

При това разкритие всички ахват от учудване. Гилтанас обгръща главата си с ръце. Не може да продължи. Лорана го прегръща и успокоява, той се обляга на нея. Най-накрая на пресекулки си поема дъх.

– Силвара и аз... едва не бяхме разкрити. Благодарение на нашия закрилник успяхме да се измъкнем от Санктион стигнахме по непознати за хората и елфите пътеки до древното леговище на добрите драconi.

Гилтанас въздъхва. Лицето му се изпълва с покой.

– В сравнение с ужасите, които преживяхме то беше като сладка почивка след нощ на трескави кошмари. На такова красиво място трудно можехме да си представим, че онова, което видяхме, е било истина. Отначало драконите отказаха да повярват, когато Силвара им разказа какво става с яйцата им. Някои дори я обвиниха, че си го е измислила, за да ги накара да ни помогнат. Но дълбоко в сърцата си всички разбираха, че говори истината и накрая признаха, че са били измамени и Клетвата вече не ги обвързва. Върнаха се в Монумента на Драконите и помогнаха за изработването на драконови копия, както са го правили за

Хума преди много време. Донесоха със себе си и Големите копия, които могат да се прикрепят към самите дракони, както сме виждали на картините. Сега можем да яздим драконите и да се бием с техните Господари в небето.

Гилтанас добавя още няколко дребни подробности, които не е нужно да записвам. После сестра му го отвежда в двореца, за да си починат. Боя се, че ще мине дълго време преди ужасът им да избледнее, ако това изобщо стане. Както толкова много красиви неща на света, може би тяхната любов ще стане жертва на мрака, който е разперил нечистите си криле над Крин.“

Така завършва описаното от Астинус от Палантас за Клетвата на Драконите. Бележка под линия съобщава, че повече подробности за пътуването на Гилтанас и Силвара до Санктион, приключенията им там и трагичната история на тяхната любов са били записани от Астинус покъсно и може да бъдат открити в следващите томове на Хрониките.

Лорана остана до късно да пише заповедите си. Само ден беше минал от пристигането на Гилтанас и сребърните дракони, но плановете ѝ как да обсади враговете вече се оформяха. След още няколко дни щеше да поведе ята с ездачи, за да изпита новите драконови копия в битка.

Надяваше се първо да завземе крепостта на Вингаард и да освободи затворниците и робите. После планираше да продължи на югоизток, изтласквайки драконовите армии, за да ги приклепти между войските си и планините Даргаард, които отделяха Соламния от Естуилд. Ако успеше да си върне и пристанищния град Каламан, можеше да прекъсне снабдяването, на което разчиташе драконовата армия, за да оцелее в тази част на континента.

Тя така се бе съсредоточила върху плановете си, че не чу предупреждението на стражата пред стаята ѝ, нито отговора му. Вратата се отвори, но тъй като помисли, че е някой от помощниците ѝ, не вдигна глава, докато не запиша заповедите си в най-големи подробности. Едва когато влезлият си позволи свободата да седне на стола срещу нея, Лорана го погледна стресната.

– О! – възкликна тя и се изчерви. – Гилтанас, извинявай. Как си? Тревожех се...

– Добре съм – каза рязко елфът. – Толкова съм уморен, но не мога да спя след Санктион. – Той замълча и се взря в картите, които беше разгърнала на писалището. Разсеяно взе едно подострено перо и започна да го глади между пръстите си.

– Какво има, Гилтанас?

Брат ѝ вдигна очи и тъжно се усмихна.

– Прекалено добре ме познаваш. Никога не можех да скрия нещо от теб, дори когато бяхме деца.

– Нещо за татко ли? – изплаши се Лорана. – Чул ли си нещо...

– Не, нищо не знам за нашите хора, освен онова, което ти казах – че са се съюзили с хората и се опитват заедно да изтласкат драконовите армии от Санкрис и островите Ергот.

– Алхана допринесе за това – прошепна Лорана. – Убеди ги, че не могат повече да живеят далеч от света. Дори накара Потюос...

– Разбрах, че го е убедила в много повече от това – каза Гилтанас, без да погледне сестра си и започна да пробива дупки в пергамента с върха на перото.

– Говореше се за женитба – колебливо промърмори Лорана. – Ако е така, сигурна съм, че ще е брак по сметка, за да се обединят хората ни. Не мога да си представя, че Потюос може да обича някого, дори жена, красива като Алхана. Колкото до нея...

– Сърцето ѝ е заровено във Високата Кула на Клерикалите при Стърм – въздъхна брат ѝ.

– Откъде знаеш? – погледна го изненадана Лорана.

– Бяха заедно в Тарсис. Видях лицата им. Знаех и за Звездата. Тъй като Стърм явно искаше да го запази в тайна, не го издадох. Беше добър човек. – Гилтанас се замисли и добави: – Гордея се, че го познавах, а никога не съм мислил, че ще кажа подобно нещо за човек.

Лорана преглътна и избърса очите си.

– Да – прошепна тя задавено, – но не си дошъл да ми кажеш това.

– Не – съгласи се Гилтанас, – макар че е свързано с него. – За момент остана мълчалив сякаш се опитваше да вземе решение, после си пое дъх и продължи: – Лорана, в Санктион се случи нещо, което не казах на Астинус. Няма да го кажа на никой освен на теб, ако поискаш...

– Защо на мен? – попита Лорана и пребледня. Ръката ѝ се разтрепери и тя остави перото.

Гилтанас сякаш не я чу, загледан втренчено в картата.

– От Санктион – трябваше да се върнем в двореца на лорд Ариакас. Не мога да ти кажа повече, защото ще издам онази, която неколкратно ни помогна и рискува живота си, за да спаси колкото се може повече от своите хора. Нощта, когато се криехме там и чакахме да се измъкнем, подслушахме разговор между лорд Ариакас и един от Господарите му. Беше жена. – Гилтанас едва сега я погледна. – Казваше се Китиара.

Лорана не каза нищо, но лицето ѝ стана мъртвешко бледо, а очите – големи и тъмни на светлината на лампата.

Брат ѝ въздъхна, наведе се към нея и сложи ръка върху нейната. Беше студена като на труп и Гилтанас осъзна, че тя вече знае какво ще каже.

– Спомних си какво сподели с мен преди да напуснем Куалиности – че това е жената, която Танис обича, сестра на Карамон и Райстлин. Разпознах я по това, което разказваха братята ѝ за нея, но бих я познал винаги – тя и Райстлин много си приличат. – Гилтанас замълча, чудейки се дали трябва да продължи. Лорана седеше напълно неподвижна, а лицето ѝ напомняше ледена маска.

– Прости ми, че ти причинявам болка, но трябва да знаеш. – Той преглътна мъчително. – Китиара се подиграваше на Танис и каза... – Гилтанас се изчерви.

– Не, не мога да повтора думите ѝ, но те са любовници.

Тя ясно го подчерта. Дори поиска разрешението на Ариакас да го повиши в ранг на генерал в Драконовата армия в замяна на информацията, която той щял да ѝ даде. Нещо, свързано с Мъжа със Зеления камък...

– Млъкни! – прошепна сестра му.

– Съжалявам, Лорана! – Гилтанас стисна ръката ѝ. – Знам колко много го обичаш. Сега разбирам какво е да обичаш някого толкова силно. – Той затвори очи и сведе глава. – И разбирам какво е някой да предаде любовта ти...

– Остави ме, Гилтанас – прошепна Лорана.

Той погали ръката ѝ с мълчаливо съчувствие, стана и тихо излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Лорана дълго седя без да помръдне. После, стиснала твърдо устни, взе перото и продължи да пише оттам, където беше спряла преди да влезе брат ѝ.

Глава 9 Победа.

– Нека ти помогна – предложи услужливо Тас.

– Аз... не! Чакай! – изкрещя Флинт, но твърде късно.

Енергичният кендер вече бе сграбчил ботуша му, повдигна го и джуджето удари главата си в мускулестото тяло на младия дракон. Като

размахаше диво ръце, то го сграбчи за врата и увисна на него, полюшвайки се във въздуха като торба, окачена на пирон.

– Какво правиш? – попита Тас, загледан в него. – Не е време за игра. Хайде, опитвам се да ти помогна...

– Престани! Пусни ме! – изрева Флинт и изрита ръцете му. – Дръпни се ти казвам!

– Тогава се оправяй сам – Тас обидено отстъпи. Запъхтяно и зачервено, джуджето скочи на земята.

– Ще се кача и сам, когато му дойде времето! – каза то, гледайки гневно кендера. – Не ти искам помощта!

– По-добре да побързаш! – извика Тас, размахал ръце, – защото останалите вече ги яхнаха.

Джуджето хвърли поглед към бронзовия дракон и упорито скръсти ръце.

– Трябва да си помисля!

– Хайде, Флинт! – замоли го Тас. – Само отлагаш. Искам да летя! Моля те, побързай! – Лицето му внезапно засия. – Е, мога да го направя и сам!

– Нищо подобно! – изрева джуджето. – Лорана каза, че единственият начин да летиш е с мен!

– Тогава се качвай – изкрещя пронизително кендерът, – преди войната да е свършила! Ще стана дядо, докато мръднеш оттам!

– Ти – дядо? – измърмори Флинт, поглеждайки дракона, който го наблюдаваше доста неприязнено, или поне така му се струваше. – Денят, когато станеш дядо, аз ще си обръсна брадата.

Кхирсах, драконът, ги гледаше с изумление. Беше един от първите, откликнал на Призива, отправен към бронзовите и сребърните, златните и медни драconi. Огънят на битката гореше в сърцето му. Но тъй като беше млад, уважаваше и почиташе по-възрастните. Макар и доста по-стар на години от джуджето, Кхирсах смяташе, че Флинт е водил дълъг и изпълнен със събития живот, заслужаващ уважение. „Но, помисли си той с въздишка, кендерът е прав. Ако не направя нещо, ще пропуснем битката.“

– Извини ме, уважаеми сир – обърна се той към Флинт като използва обръщение, изразяващо голяма почит между Джуджетата, – мога ли да ви помогна?

Стреснат, Флинт се обърна, за да види кой говори.

– Благородни и уважаеми сир – повтори Кхирсах на езика на джуджетата и сведе голямата си глава.

Флинт бързо отстъпи, препъна се в Таселхоф и го събори на земята.

Драконът протегна глава, захапа лекичко кожата елек на кендера с огромните си зъби и го вдигна като новородено котенце.

– Аз... аз не знам – заекна Флинт, объркан и почервенял от удоволствие, че драконът се обръща към него по този начин. – Някои могат... а други не. – Възвърнал достойнството си, той реши да не показва страха си. – Правил съм го много пъти. Да яздя дракон не е нещо ново за мен. Просто, просто аз...

– Никога през живота си не си яздил дракон! – прекъсна го възмутено Тас. – И... ох!

– Просто напоследък имах да върша по-важни неща – каза високо Флинт, като го смуща в ребрата – и ще ми трябва малко време, за да вляза във форма.

– Разбира се, сир. Мога ли да те наричам Флинт?

– Ами... да – прокашля се джуджето.

– А аз съм Таселхоф Бърфут – представи се кендерът и протегна малката си ръчичка. – Флинт не ходи никъде без мен. О, забравих, че нямаш ръка. Е, няма значение. Как се казваш?

– За смъртните името ми е Пламтяща искра. – Драконът склони грациозно глава. – А сега, сир Флинт, ако наредиш на оръженосеца си, кендера...

– Оръженосец! – изуми се Тас, но драконът не му обърна внимание.

– Ако му наредиш да дойде тук, ще му помогна да подготви седлото и копието за теб.

Флинт замислено се почеса по главата, после направи великодушен жест.

– Оръженосецо – нареди той на Тас, който го гледаше с отворена уста, – иди и направи каквото ти казват.

– Аз... ти... ние – заекна кендерът, но не успя да довърши, защото драконът отново го повдигна от земята. Впил здраво зъби в кожата му елек, Кхирсах безцеремонно го пушна върху седлото, прикрепено към тялото му.

Тас, очарован от мисълта, че се намира на гърба на дракон, млъкна, както очакваше Кхирсах.

– Слушай, Таселхоф Бърфут – каза той, – ти се опитваше да повдигнеш господаря си; на седлото с гърба напред. Правилното положение е това, в което си сега. Металното гнездо на копието трябва да бъде отпред и вдясно от ездача и да сочи точно напред от гънката на дясното ми крило и над рамото. Разбираш ли?

– Разбирам! – изписка Тас възбудено.

– Щитът, който виждаш на земята, ще ви защити от повече го драконови дихания.

– Охо! – извика джуджето и като кръстоса ръце, го погледна упорито. – И какво значи повечето? А как ще летя и ще държа копие и щит едновременно? Да не говоря, че проклетият щит е по-голям от мен и кендера взети заедно.

– Мислех, че си го правил и преди, сир Флинт! – подигра му се Тас.

Лицето на джуджето почервения от гняв и то изкрещя, но Кхирсах успокоявашо се намеси:

– Сир Флинт вероятно не е свикнал с този най-нов модел, оръжено-сецо Бърфут. Щитът се прикрепя над копието, което се мушка през тази дупка, подпира се на седлото и се плъзга в двете посоки. Когато ни нападнат, просто се скривате зад него.

– Подай ми го, сир Флинт! – извика кендерът. Мърморейки, джуджето отиде до огромния щит, който лежеше на земята. Стенещ под тежестта му, успя да го вдигне и с помощта на дракона и кендера го закрепил. След това Флинт се върна за драконовото копие. Накланяйки го назад, той подаде върха му на Тас, който го хвана и след като едва не падна от седлото, го пхна през дупката на Щита. Когато влезе на мястото си, копието се уравни и малката ръка на кендера с лекота го насочваше.

– Това е страхотно! – извика Тас, докато тренираше. – Бам, един дракон! Бам, още един! Ох! – Той се изправи на гърба на Кхирсах, балансирайки с лекота. – Флинт, побързай! Готови са да излетят! Виждам Лорана. Тя язди един голям сребърен дракон и идва насам, за да провери строя. След минута ще дадат сигнал за тръгване. Хайде, Флинт! – Тас подскочаше от вълнение.

– Първо, сир Флинт – каза Кхирсах, – трябва да сложите подплатената жилетка. Точно така. Пъхнете сега ремъка през катарамата. Не, не този, другият. Добре.

– Приличаш на вълнестия мамут, когото веднъж видях – ухили се Тас. – Разказвал ли съм ти тази история?

– Я стига! – изрева Флинт, като едва вървеше в тежката, обшита с кожа жилетка. – Нямам време за безумните ти истории. – Той се изправи пред дракона. – Е, и как да се кача? И внимавай, да не си посмьл да ме захапеш!

– Разбира се, сир – каза Кхирсах с дълбоко уважение. Той наведе глава и разпъна лявото си крило в цялата му дължина на земята.

– Така е по-добре! – промърмори Флинт. Поглаждайки гордо брада, той хвърли самодоволен поглед на изумения кендер. После с достойнство се изкачи по крилото и царствено зае мястото си в предната част на седлото.

– Ей сега ще дадат сигнала! – извика Тас и скрита с пети дракона: – Давай! Давай!

– Не бързай толкова! – смърри го Флинт, докато разучаваше движението на драконовото копие. – Ей, как да завивам?

– Като дърпате юздите – обясни Кхирсах, който чакаше сигнала.

– О, разбирам. Все пак аз съм командирът!

– Разбира се, сир. – Кхирсах подскочи във въздуха и разпери огромните си криле, за да улови въздушните течения, които се издигаха над скалата, където бяха кацнали.

– Чакай, юздите! – извика Флинт, когато те увиснаха далеч от ръцете му.

Кхирсах се престори, че не го чува.

Добрите дракони и рицарите, които ги язدهа се събраха на хълмовете източно от планините Вангаард. Тук смразяващите зимни ветрове бяха отстъпили място на топлите бризове от север, които разтопяваха леда. Силният аромат на цветя и обновление изпълваше въздуха, докато драконите кръжаха в широка дъга, за да заемат мястото си във формациите.

Гледката беше зашеметяваща и Таселхоф щеше да я помни винаги. Бронзови и сребърни, медни и златни криле трептяха в утринната светлина. Големите копия, прикрепени към седлата, блестяха на слънцето. Рицарските брони сияеха величествено, а небесносиният флаг, пронизан от златни нишки, искреше на фона на небето.

Последните няколко седмици бяха увенчани с победа и както беше казал Флинт, изглежда войната най-после се обръщаше в тяхна полза.

Златният Генерал, както войниците започнаха да наричат Лорана, беше сформирал армия сякаш от нищото. Палантиняните, обзети от възторг, се обединиха около каузата ѝ. Тя спечели уважението и на соламнийските рицари със смелите си идеи и твърди, решителни действия. Сухоземните ѝ войски, тръгнали от Палантас, обърнаха неорганизираните армии на Кралицата на Мрака в панически бяг.

Сега, когато печелеха победа след победа, мъжете смятаха войната за спечелена. Но Лорана не се самозалъгваше. Все още не бяха победили драконите на Господарката. Тя и офицерите ѝ не можеха да разберат къде са и защо още не се появяваха и ден след ден рицари и дракони

стояха в готовност да полетят.

И този ден настъпи. Бяха видели ята сини и червени драconi да летят на запад, за да спрат дръзкия генерал и армията му.

В блестяща верига от сребро и бронз, драconiите от Уайтстоун, както ги наричаха, прелетяха над соламнийската равнина. Макар рицарите-ездачи да бяха тренирали летенето колкото им беше позволило времето с изключение на джуджето, което упорито отказа този свят на перести, надвиснали облаци и свистящ въздух все още беше нов и непознат за тях.

Знамената им плющяха диво и пешаците под тях изглеждаха като буболечки, промъкващи се през тревата. За някои рицари летенето беше приятно преживяване, но за други – изпитание. Но пред тях летеше Лорана на големия сребърен дракон, с който брат ѝ беше долетял от Драконовите острови. Дори слънчевата светлина бледнееше пред златистата ѝ коса, която се развяваше под шлема. Беше се превърнала в символ за тях – стройна, деликатна, красива и смъртоносна. Тя ги предвождаше и поглеждаше назад, за да се увери, че никой не изостава, а понякога се навеждаше да се посьветва със сребърния дракон. Очевидно владееше положението, затова Тас реши да се отпусне и да се наслади на летенето. Това беше едно от най-чудесните преживявания в живота му и сълзи се стичаха по обветреното му лице, докато гледаше надолу, обзет от огромна радост.

Кендерът, който обичаше картите, беше открил Съвършената карта. Тя се простираше под него в най-подробни детайли – реки и дървета, хълмове и долини, градове и ферми. Повече от всичко на света Тас искаше да запомни тази гледка завинаги. „А защо не?“, запита се внезапно той и като се крепеше на седлото с колене и бедра, кендерът пусна Флинт и започна да ровичка в торбите си. Извади парче пергамент, подпря го на гърба на джуджето и започна да рисува върху него с парче въглен.

– Не се криви! – викна на Флинт, който още се опитваше да хване юздите.

– Какво правиш, главчо? – изкрещя джуджето и яростно се протегна назад към кендера.

– Рисувам карта! – изкрещя в екстаз Тас. – Съвършената карта! Ще стана известен! Виж! Ето ги нашите войски, които приличат на мравчици. Ето я и крепостта Вингаард. Ей, не мърдай! Заради теб ще сгреша!

Стенейки, Флинт се отказа от опитите си да хване юздите или да избута кендера. Реши, че е по-добре да се съсредоточи върху това да

задържи едновременно врата на дракона и закуската в стомаха си. Беше направил огромна грешка като погледна надолу, затова сега се визираше право напред, потръпващ и с изправено тяло. Грифонската грива, която украсяваше шлема му, шибаше силно лицето му под бесния вятър. Птици кръжаха в небето под него. Флинт реши, че драконите влизат в списъка на лодките и конете като Неща, които Трябва да се Избягват на Всяка цена.

– О! – възкликна възбудено Тас. – Ето ги драконовите армии! Води се битка и аз виждам всичко оттук! – Той се наведе от седлото и се взря надолу. От време на време през ревящия вихър дочуваше дрънченето на оръжие, викове и кръсъци.

– Ей, не можем ли да летим малко по-ниско? Аз... ох! О, не! Карта ми!

Кхирсах се спусна рязко и пергаментът излетя от ръцете на Тас. Той със съжаление го проследи как отлита, но нямаше време за тъга, защото внезапно почувства как тялото на Флинт се стегна.

– Какво има? Какво става? – извика Тас.

Флинт крещеше нещо и сочеше надолу. Кендерът отчаяно се опитваше да види или чуе нещо, но в този момент навлязоха в облак и той не можеше да различи и носата си, както казваха джуджетата-земерови. Когато Кхирсах излезе от облака, Тас видя какво става.

– Олеле! – извика уплашено той.

Под тях, върху подобните на мравки войници, връхлитаха многобройни редици дракони. Червените и сините им криле се развяваха като знамена на злото, докато се спускаха към безпомощните армии на Златния Генерал. Правите им редици се изкривиха и разкъсаха, когато драконовият страх обзе воините. Но те нямаше нито къде да избягат, нито къде да се скрият сред просторните равнини. Затова драконите ги бяха изчакали, осъзна кендерът, припомняйки си за огненото им дихание.

– Трябва да ги спрем! Уф!

Кхирсах зави така внезапно, че Тас за малко да си глътне езика. Небето се наклони и за секунда той имаше необичайното усещане, че пада нагоре. По-скоро инстинктивно отколкото съзнателно, той сграбчи пояса на Флинт, като си спомни изведнъж, че трябваше да се привърже като него. Е, следващият път щеше да го направи. Ако имаше следващ път. Вятърът реवेशе край него и земята се въртеше, докато драконът се спускаше спираловидно надолу. Кендерите обичат новите преживявания и това определено бе едно от най-вълнуващите, но Тас би искал земята да не бърза толкова да го посрещне.

– Нямах предвид да ги спрем веднага! – извика той на Флинт. Далеч долу, или отгоре, виждаше другите дракони. Значи трябва да е долу. Нещата губеха местата си. Сега бяха отпред! Сами! Какво правеше Флинт!

– Не толкова бързо! Намали това нещо! – изкрещя той на джуджето. – Изпреварихме всички, дори Лорана!

Флинт повече от всичко би искал драконът да забави скоростта си. При последното спускане юздите бяха попаднали в обсега му и сега ги стискаше с всички сили, викайки „Тпrrrr, тпrrrr!“ , защото смътно си спомняше, че така викаха на конете. Но очевидно не действаше на драконите.

Флинт не се успокои и когато забележа, че не е единственият, който има проблем с управлението на драконите. Зад него редицата от бронз и сребро се разкъса и драконите се разделиха на малки групи от по два и три. Рицарите отчаяно дърпах юздите, за да ги върнат в строя, но крилатите създания знаеха по-добре от тях какво да направят, защото небето бе тяхното царство. Въздушният бой беше много по-различен от онзи на земята. Щяха да покажат на тези ездачи на коне как да се бият на гърба на дракони.

Като се завъртя грациозно, Кхирсах навлезе в друг облак и Тас ментално изгуби представа къде е горе и къде долу, когато гъстата мъгла го обгърна. Внезапно слънчевото небе избухна пред очите му и той различи посоките. Всъщност долу беше неприятно близко.

Изведнъж Флинт изрева. Стреснат, Тас вдигна поглед и видя, че летят под ято сини дракони, които, съсредоточени върху преследването на уплашените пешаци, още не ги бяха видели.

– Копието! Копието! – изкрещя кендерът.

Джуджето го сграбчи, но нямаше време да го насочи или да го нагласи удобно на рамото си. Не че това имаше значение.

Кхирсах се плъзна от облака зад тях, после като бронзов пламък се издигна над ятото сини дракони и се насочи към водача им, на чийто гръб имаше ездач с шлем. Той се спусна бързо и тихо и впи в дракона-водач четирите си убийствено остри нокътя. Силата на удара завари неподготвен Флинт. Тас падна върху него и го притисна. Джуджето трескаво се опитваше да стане, но кендерът го беше обгърнал здраво с една ръка, а с другата го удряше по шлема, за да окуражи дракона.

– Bravo! Удари го пак!

Ругайки силно, Флинт откъсна кендера от себе си. В този момент Кхирсах се устреми нагоре и влезе като стрела в друг облак, преди ятото

сини дракони да реагира на нападението му. Там изчака секунда, две, за да даде време на ездачите си да се опомнят, Флинт седна и Тас го обгърна здраво с ръце. Помисли си, че джуджето изглежда странно, някак посивяло и напрегнато. Но това не беше обичайно преживяване. Преди да успее да го попита дали е добре, Кхиррах излетя отново от облака.

Тас отново видя сините дракони под себе си. Предводителят им се беше издигнал високо, размахвайки с огромните си криле. Беше уплашен и леко ранен – на задните му хълбоци, където ноктите на Кхирсах бяха пронизали грубата му кожа – имаше кръв. Внезапно ездачът му ги посочи.

Тас рискува да погледне зад себе си и затаи дъх. Гледката беше величествена. Бронз и сребро проблясваха на слънцето, когато драконите от Уайстоун излязоха от облачното си прикритие и с крясък се спуснаха върху противника. Ятото веднага се разкъса. Сините се бореха да наберат височина и да не позволят на преследвачите си да ги атакуват отзад. Тук-там се завързаха битки. Една светкавица проблясна и едва не ослепи кендера, когато големият бронзов дракон от дясната му страна изкрещя от болка и започна да пада с почерняла горяща глава. Тас видя как ездачът безпомощно стиска юздите, а устата му е отворена в мълчалив писък, когато двамата се сгромолясаха.

Кендерът се загледа в земята, която все повече се приближаваше и се зачуди какво ли ще е ако се строполят върху тревата. Но нямаше много време за чудене, защото внезапно Кхирсах изрева.

Синият водач ги видя и чу предизвикателния му вик. Без да обръща внимание на другите дракони, които се биеха в небето над тях, той и ездачът му полетяха насреща им, за да продължат двубоя.

– Сега е твой ред, джудже! Пригответи копието! – изкрещя Кхирсах. Той разпери мощните си криле и се издигна, за да има пространство за маневриране и да даде време на Флинт да се подготви.

– Аз ще хвана юздите! – извика Тас.

Но не разбра дали джуджето го чу. Тръпнеш от нетърпение, Тас не можеше да направи нищо, освен да държи юздите и да гледа как Флинт мърда сивите си пръсти, докато най-накрая закрепил дръжката на копие-то под рамото си и я застопори, както му беше казано. После погледна право напред с безизразно лице.

Кхирсах първо се издигна, след което полетя хоризонтално и Тас се огледа учуден къде са враговете им. Внезапно младият дракон се впусна напред и кендерът шумно си пое дъх. Точно пред тях бяха техните противници!

Видя как синият дракон отваря огромната си зъбата уста и като си спомни за светкавицата, се скри зад щита. След малко се подаде и погледна към Флинт, който продължаваше да стои изправен и мрачно да се взира към приближаващия дракон. Кендерът го обгърна през кръста, сграбчи брадата му и скри главата му зад щита. Край тях с трясък проблесна светкавица и внезапният гръм едва не ги оглуши. Кхирсах изрева от болка, но продължи да лети.

Драконите се сблъскаха челно и копието прониза жертвата си.

За миг всичко, което виждаше Тас бяха сини и розови петна. По едно време ужасяващите, яростни очи на дракона на се втренчиха в него заплашително. Проблеснаха нокти. Кхирсах изпищя, синият извика. Земята се въртеше неистово, докато борещите се дракони падаха към нея.

„Заклещили сме се“, осъзна Таселхоф вцепенен.

Драконовото копие беше пропуснало целта си. То се прегъна и се заклещи под рамото на дракона. Синият отчаяно се бореше да се освободи, но Кхирсах, изпълнен с войнствена ярост, се нахвърли върху него с острите си зъби и нокти.

Улисани в битката двата дракона напълно забравиха ездачите си. Тас също не се сещаше за противника, докато не вдигна очи и не видя офицера със син шлем, увиснал несигурно от седлото си само на няколко метра.

После небето и земята отново се превърнаха в неясни петна, докато драконите се въртяха, вкопчени в схватка. Тас наблюдаваше в унес как синият шлем на офицера падна от главата му и русата му коса се развя на вятъра. Очите му бяха студени и той се втренчи право в кендера.

„Изглежда ми познат, помисли си Тас безстрастно, сякаш това се случваше на някой друг. Къде може да съм го виждал, преди?“ Кой знае защо се сети за Сърм.

Драконовият офицер се освободи от сбруята и се изправи в стремелата. Дясната му ръка висеше безжизнено отпусната до тялото, а другата посягаше напред...

Изведнъж Тас разбра всичко. Знаеше какво смята да направи офицерът, сякаш сам му беше съобщил за плановете си...

– Флинт! – изкрещя отчаяно. – Пусни копието! Пусни го!

Но джуджето го стискаше здраво със същия отнесен израз на лицето. Драконите се биеха със зъби и нокти във въздуха, синият се гърчеше и се опитваше да се освободи от копието, както и да отблъсне нападателя си. Тас чу, че ездачът му извика нещо на дракона и той за миг прекрати атаката и размахна криле.

С необичайна пъргавина офицерът скочи на техния дракон. Като обгърна врата му със здравата си ръка, той се изправи и го обви здраво със силните си бедра. Кхирсах не му обърна внимание, концентрирай върху противника.

Офицерът хвърли бърз поглед на кендера и джуджето зад себе си и разбра, че не представляват заплаха, тъй като бяха привързани за седлото. Той извади хладнокръвно дългия си меч и започна да сече сбруята, там където се кръстосваше върху сърцето на дракона – пред огромните криле.

– Флинт! Пусни копието! Виж! – Кендерът го разтърси силно. – Ако този офицер среже ремъците, седлото ни ще падне. Ние ще паднем!

Флинт бавно обърна глава и внезапно разбра. С треперещи ръце се зае с механизма, който освобождаваше копието, за да раздели драконите от смъртоносната им прегръдка.

Тас видя меча да проблясва във въздуха и един от ремъците на седлото се разцепи и се развя. Нямахме време да състави план, затова предпазливо се надигна, уви юздите около китката си и като увисна на ръба на седлото, заобиколи пълзешком джуджето и мина пред него. Там легна на врата на дракона и пропъгълзя тихо зад офицера.

Той не обръщаше внимание на ездачите зад себе си, защото знаеше, че са здраво приковани към седлото. Зает с работата си, която беше вече към края, така и не разбра какво му се е случило.

Тас се изправи и скочи на гърба му. Стреснат, офицерът диво размаха ръце, за да запази равновесие, при което мечът му падна и той се вкопчи отчаяно във врата на дракона.

Мъжът изрева гневно и се опита да види какво го е ударило, но изведнъж някакви малки ръце се увиха около очите му и го заслепиха. Той пусна дракона, за да се освободи от онова, което му се струваше като същество с шест ръце и шест крака, впити в него като лепкави вендузи, но почувства, че се смъква от дракона и отново сграбчи врата му.

– Флинт, освободи копието! Флинт! – Тас дори не знаеше какво говори вече. Земята заплашително се приближаваше към тях. Не можеше да мисли. Бяла светлина избухна в главата му, докато стискаше с все сила офицера, който се бореше под него.

Тогава се чу силно металическо щракане.

Копието се освободил драконите се разделиха.

Кхирсах разпери криле и плавно започна да се издига. Небето и земята заеха обичайните си места. Сълзи се стичаха по бузите на Тас. „Не се уплаших“, каза си той, хлипайки. Но никога нищо не му се беше

виждало по-красиво от това синьо, синьо небе, което се беше върнало на мястото си.

– Добре ли си, Пламтяща искра? – попита кендерът. Бронзовият дракон уморено кимна.

– Имам пленник – извика Тас, внезапно осъзнал този факт и бавно пусна мъжа, който поклати замаян глава. – Да не си мръднал – промърмори кендерът, смъкна се от гърба му и запълзя към раменете на дракона. Видя как офицерът погледна към небето и сви юмрук в горчива ярост, докато наблюдаваше как Лорана и армията ѝ изтласкват неговите драconi. Очите му бяха вперени право в нея и изведнъж Тас се сети къде го беше виждал преди.

– По-добре ни свали на земята, Пламтяща искра! – извика кендерът, целият треперещ. – Бързо!

Драконът изви глава, за да погледне ездачите си и Тас видя, че едното му око е затворено и подуто, по бронзовата му глава имаше белези от издраскано и изгорено, а от разкъсаната му ноздра течеше кръв. Кендерът се огледа за синия дракон, но той не се виждаше никъде. Когато отново погледна офицера, Тас изведнъж се почувства прекрасно. Чак сега разбра какво беше направил.

– Ей! – извика той, замаян от гордост, и се обърна към Флинт. – Направихме го! Бихме се с дракон и аз залових пленник! Съвсем сам! – Обърнат назад, Тас гледаше как земята се надига да го посрещне и си помисли, че никога преди не му се беше виждала толкова... земна.

Кхирсах се приземи и пешаците се събраха край тях с радостни викове и поздравления. Някой отведе офицера, но преди това той хвърли остър, пронизващ поглед към Тас. Кендерът се сепна, но когато погледна Флинт, напълно забрави за него.

Джуджето се беше свлякло от седлото, лицето му изглеждаше уморено и старо, устните му – посинели.

– Какво има?

– Нищо.

– Държиш се за гърдите. Ранен ли си?

– Не, не съм.

– Тогава защо се държиш там?

– Явно няма да ме оставиш на мира, докато не ти кажа – изръмжа Флинт. – Е, добре, беше заради онова копие. Онзи, който е измислил тази тъпа жилетка е бил по-голям мухльо и от теб. Дръжката на копието се вряза в ключицата ми и сега цяла седмица ще имам синини. Колкото до твоя пленник, чудя се как и двамата оживяхте, кречетало такова!

Заловил го бил! Мен ако питаш, беше съвсем случайно. Ще ти кажа и друго! Докато съм жив, няма да се кача на някое от тези създания.

Флинт гневно затвори уста и с такава ярост го погледна, че Тас се обърна и бързо се отдалечи, защото знаеше, че когато изпадне в такова настроение, най-добре е да го остави да се успокои. Щеше да се почувства по-добре, след като обядва.

Едва през нощта, когато Таселхоф се беше свил до Кхирсах и удобно почиваше върху големия му бронзов хълбок, той си спомни, че Флинт се държеше за лявата страна.

А копието беше от дясната му страна.

Книга 2

Глава 1

Настъпването на пролетта.

С изгрева на деня розовозлатиста светлина обля земята и жителите на Каламан се събудиха от звука на камбаните. Децата скочиха от леглата и нахлуха в спалните на родителите си, като настояваха да станат, за да не пропуснат нищо от този специален ден. Макар някои да мърмореха и да се опитваха да се завият през глава, повечето със смях скочиха от леглата, също толкова нетърпеливи колкото и децата си.

Този ден беше забележителен в историята на Каламан. Освен ежегодния Пролетен фестивал, днес се честваше и победата на Рицарите на Соламния. Лагеруващата пред градските стени армия, предвождана от своя вече легендарен генерал, Лорана, щеше тържествено да влезе в града по обяд. Небето над Каламан беше изпълнено с дим от огънове и скоро мирисът на цвъртяща шунка и топли кифлички, пържен бекон и екзотично кафе измъкна дори най-големите сънливци от леглата им. Дисциплината не беше строга заради празника на Пролетта. След дългата зима децата най-после можеха да тичат на воля. Вечерта щеше да има спукани глави, обелени колене и стомашни болки от твърде многото сладкиши, но всички щяха да запомнят този прекрасен ден.

Празникът течеше с пълна сила. Продавачи предлагаха изделията си от ярко оцветени палатки. Наивниците губеха пари на хазартни игри. Танцуващи мечки подскачаха по улиците, фокусници предизвикваха учудени възклицания у млади и стари.

По обед камбаните отново забиха и улиците се опразниха и хората се скупчиха по тротоарите. Градските врати се отвориха и Рицарите на Соламния се приготвиха да влязат в Каламан.

Тълпата притихна в очакване. Взирайки се с нетърпение напред, всички се бутаха, за да видят добре Рицарите и особено Лорана, за която бяха слушали толкова много легенди. Тя влезе първа, яхнала снежнобял кон. Тълпата, готова да я аплодира, замря омагьосана от красотата и величието ѝ. Облечена в блестяща сребърна броня, украсена с ковано злато, тя поведе коня си през градските порти. Група деца, предварително подготвена да хвърля цветя по пътя ѝ, но толкова се захласнаха от

красотата ѝ, че само ги стискаха.

След Лорана язدهа двама войници и присъстващите ги сочеха с учудване – кендер и джудже, яхнали заедно рошаво пони, с гръб, широк като бъчва. Кендерът явно се забавляваше добре, викаше и махаше на тълпите. Но джуджето, стиснало го в смъртна хватка през кръста, толкова често кихаше, че имаше опасност всеки момент да се търкулне от гърба на животното.

След тях яздеше елф, който много приличаше на предводителката и на всички им стана ясно, че са брат и сестра. Съпровождаше го друга жена със странна сребриста коса и тъмносини очи. Тя изглеждаше стеснителна и нервна сред толкова хора. Следваха Рицарите на Соламния, около 75 на брой, сияещи в блестящите си брони. Тълпата започна да ги аплодира и да размахва знамената.

Неколцина рицари си размениха мрачни погледи при този радушен прием като си мислеха, че ако бяха влезли в Каламан само преди месец, щяха да ги посрещнат по съвсем различен начин. Но сега бяха герои. Триста години на омраза, горчивина и несправедливи обвинения бяха заличени от умовете на хората и те приветстваха онези, които ги бяха спасили от кошмара на драконовите армии.

Зад рицарите маршируваха няколко хиляди пехотинци. А после тълпата изпадна във възторг, когато небето се изпълни с дракони, но не омразните сини и червени ята, от които се бяха страхували цяла зима. Слънцето се отразяваше в бронзовите, сребърни и златни криле, докато страховитите създания се спускаха и се издигаха във въздуха. На гърбовете им седяха рицари и остриетата на драконовите копия проблясваха в утринната светлина.

След парада гражданите се събраха, за да чуят речта на Лорда в чест на героите. Лорана се изчерви, когато той каза, че само на нея се дължи откриването на драконовите копия, завръщането на добрите дракони и значителните победи на армията. Заеквайки, тя се опита да отрече, като посочи брат си и Рицарите, но виковете и приветствията на тълпата заглушиха думите ѝ. Лорана безпомощно погледна към Лорд Майкъл, представител на Великия Майстор Гюнтар Ут Уистан, който преди няколко дни беше пристигнал от Санкрис, но той само се усмихна.

– Нека ги оставим да имат своя герой – или по-скоро героиня. Те го заслужават. Цяла зима живяха в страх да не се появят драконите в небесата. Сега имат своята прекрасна принцеса, излязла от детските приказки, за да ги спаси.

– Но това не е вярно! – възрази Лорана и се наведе към Майкъл, за

да може да я чуе. В ръцете си държеше огромен букет зимни рози. Ароматът им беше натрапчив, но тя не смееше да ги остави, за да не обиди никого. – Не съм излязла от детските приказки. Минах през огън, мрак и кръв. Избирането ми за командир на армията беше политическа стратегия на лорд Гюнтар – и двамата го знаем. Ако брат ми и Силвара не бяха рискували живота си, за да доведат добрите драconi, щяхме да минем по тези улици оковани във вериги след Кралицата на Мрака.

– Стига! Те се чувстват добре, ние – също. – Майкъл погледна Лорана с гълчето на окоото си, докато махаше на тълпата. – Преди няколко седмици не можехме да помолим Лорда да ни даде и сух комат, а сега, благодарение на б[???], той се съгласи армията да бъде на гарнизон в града, да осигури припаси, коне и всичко, което поискаме. Младите мъже се тълпят, за да се присъединят към нас. Армията ни ще се увеличи стократно, преди да тръгнем за Даргаард. Но ти повдигна морала и на собствените ни хора. Знаеш какви бяха рицарите във Високата Кула на Клерикалите – погледни ги сега.

„Да, помисли си Лорана горчиво, разкъсвани от разногласия, опозорени, препиращи се и заговорнически помежду си. Единствено смъртта на един прекрасен и благороден мъж ги накара да се осъзнаят.“ Тя затвори очи. Шумът, мирисът на розите, които ѝ напомняха за Стърм, изтощението от битката и горещината на обедното слънце я заляха като вълна. Почувства се замаяна и се уплаши, че ще припадне. Тази мисъл ѝ се стори забавна. Какво ще кажат хората, ако Златният генерал клюмне като увехнало цвете. Изведнъж почувства една силна ръка да я обгръща.

– Дръж се, сестричке – каза Гилтанас, като я подкрепяше, а Силвара взе розите от ръцете ѝ. С въздишка Лорана отвори очи и леко се усмихна на Лорда, който довършваше втората си за сутринта реч сред бурни аплодисменти.

„В капан съм, осъзна тя. Ще стоя тук през остатъка от следобед, да се усмихвам, да махам и да слушам реч след реч, които възхваляват героизма ми, когато всичко, което искам е да легна на някое тъмно, прохладно място и да спя. А и всичко е лъжа и измама. Ако знаеха истината! Ако им кажа, че съм била толкова уплашена по време на битките, че си спомням подробностите само в кошмарите си. Че не съм нищо освен пинка за Рицарите. Че съм тук, само защото избягах от дома си – едно разглежено момиченце, преследващо полуелф, който не я обичаше. Какво биха казали тогава?“

– А сега – гласът на Лорда на Каламан се издигна над шума на тълпата – за мен е чест и огромна привилегия да ви представя тази, която

обърна хода на тази война и накара драконовите армии да спасяват живота си в бягство над равнините. Тази, която прогони злите дракони от небето и чиито армии плениха злия Бакарис, командир на драконовите армии. Тази, чието име вече свързваме с това на великия Хума, най-смелият воин на Крин. След една седмица тя ще тръгне за крепостта Даргард, за да накара Господарката, известна като Кралицата на Мрака, да се предаде...

Гласът на Лорда се изгуби във възторжените приветствия. Той направи драматична пауза, после хвана Лорана и почти я повлече напред.

– Лораланталаса от Кралския дом в Куалинест!

Шумът беше оглушителен и отекваше във високите каменни сгради. Лорана погледна морето от викащи хора и бясно люлеещи се знамена. „Те не искат да слушат за моите страхове“, осъзна тя уморено. „Достатъчно са им техните. Не искат да слушат за мрака и смъртта, а детски приказки за любов, прераждане и сребърни дракони. Като всички нас“.

Тя въздъхна, взе от Силвара розите, помахаше с тях на екзалтираната тълпа и започна речта си.

Таселхоф Бърфут си прекарваше чудесно. За него не представляваше трудност да се изплъзне от бдителния поглед на Флинт и да скочи от платформата, където трябваше да стои с останалите знаменитости. Той се сля с тълпата и се почувства свободен да изследва отново този интересен град. Беше идвал в Каламан много отдавна, с родителите си и пазеше прекрасни спомени от открития пазар, пристанището, където акостираха кораби с бели платна, и стотици други чудеса.

Тас ловко се промъкваше покрай празнично облечените хора и често прибираше предмети, които пъхаше в торбите си, а пък кесиите им имаха необикновеното свойство да скачат от поясите на собствениците си право в ръцете му. Улиците можеха да са павирани с бижута, ако се съдеше по лекотата, с която откриваше пръстени и други интересни джунджурийки.

Изведнъж кендерът се оказа пред сергия с карти и понеже съдбата го покровителстваше, картографът го нямаше. Павилионът беше заключен, а на кука висеше голяма табела „затворено“.

„Колко жалко, каза си Тас, но съм сигурен, че той не би имал нищо против да погледна картите му.“ Кендерът подръпна опитно ключалката и се усмихна радостно. Още няколко такива „подръпвания“ и тя лесно щеше да се отвори. „Очевидно не е искал да държи хората отвън, щом е сложил такава елементарна ключалка. Само ще погледна и ще копирам няколко карти, за да попълня колекцията си.“

Внезапно някой го хвана за рамото. Раздразнен, че го безпокоят в момент като този, Тас се обърна и видя странна фигура, която му изгледаше смъртно позната. Мъжът носеше тежка роба и наметка, макар денят да беше топъл. Дори ръцете му бяха увити в платно, подобно на бинтове. „Каква досада – духовник“, помисли си кендерът, ядосан и напрегнат.

– Извинете ме – каза той на натрапника, който продължаваше да го държи, – не искам да бъда груб, но точно щях...

– Бърфут? – прекъсна го духовникът със студен, съскащ глас. – Кендерът, който е в армиите на Златния Генерал?

– Да, аз съм – разтопи се от удоволствие Тас, че някой го е познал. – Яздя с Лора... Златния генерал от дълго време. Да видим... мисля, че беше късна есен. Да, срещнахме я в Куалиности, точно след като избягахме от затворническите коли на таласъмните, след което убихме черния дракон от Ксак Тсарот. Това е страхотна история. – Тас забрави за картите. – Бяхме в един много стар град, пропаднал в една пещера, който беше пълен с джуджета – земерови. Райстлин омагьоса едно от тях, на име Бупу...

– Млъкни!

Увитата в платно ръка на духовника се придвижи от рамото на Таселхоф към яката на ризата му. Като я сграбчи опитно, той рязко го повдигна от земята. Макар че кендерите са имунизирани срещу страх, Тас установи, че невъзможността да дишаш, е изключително неприятно усещане.

– Чуй ме внимателно – изсъска духовникът с тих и заплашителен глас, докато разтърсваше отчаяне борецкия се кендер като вълк, опитващ се да пречупи врата на птица. – Стой мирен и ще те боли по-малко. Имам съобщение за Златния Генерал. Ето го. – Тас почувства грубата му ръка да пъха нещо в джоба на елека му. – Постарай се да й го предадеш по някое време довечера, когато е сама. Разбра ли?

Полузадушен, Тас не можеше нито да отговори, нито дори да кимне, но премигна два пъти. Закачулената фигура го пусна на земята и бързо се отдалечи по улицата.

Задъхан, кендерът се вторачи след нея и разсеяно потупа свитъка в джоба си. Този глас му навя много неприятни спомени: засадата на пътя от Солас, забулените фигури, подобни на духовници... но те не бяха никакви духовници. Тас потръпна. Драконянин! Тук! В Каламан! Той поклати глава и се обърна към сергията, но удоволствието се беше изпарило. Дори не се развълнува, когато отвори ключалката.

– Ей, ти! – изкрещя нечий глас. – Кендерът! Дръпни се оттам!

Един мъж тичаше към него запъхтян, със зачервено лице. Вероятно картографът.

– Няма защо да тичаш – каза Тас равнодушно. – Не исках да те безпокоя да отваряш заради мен.

– Да отварям?! – Челюстта на мъжа увисна. – Ах, ти, дребен крадец! Дойдох точно навреме...

– Все пак благодаря. – Тас му даде ключалката и се отдалечи, като ловко избегна опита на вбесения картограф да го хване. – Сега си тръгвам. Не се чувствам много добре. Между другото, тази ключалка е счупена. Безполезна е. Трябва да бъдеш по-внимателен. Не знаеш кой може да се промъкне вътре. Не, не ми благодари, нямам време. Довиждане. – И той продължи пътя си.

– Крадец! Крадец! – прозвуча зад него.

Появи се градската стража и Тас се скри в един месарски магазин. Клатейки глава замислен върху покварата на този свят, той се огледа с надеждата да зърне виновника. Като не видя нищо интересно, кендерът излезе и с раздражение се зачуди как Флинт отново бе успял да го изгуби.

Лорана превъртя ключа и с благодарност се облегна на вратата, наслаждавайки се на тишината, спокойствието и уединението на стаята си. Хвърли ключа на масата и отиде до леглото, без да си дава труда да пали свещ. Лъчите на сребрилата луна струяха през оловните стъкла на дългия, тесен прозорец.

Отдолу се чуваха звуците на празненството, от което току-що си беше тръгнала. От два часа опитваше да се измъкне. Само намесата на Лорд Майкъл с молба да я извинят заради изтощението ѝ от многобройните битки успя да убеди лордовете и техните съпруги да се разделят с нея.

Главата я болеше от задуха, миризмата на силни парфюми и много вино. Знаеше, че не трябва да пие толкова. Но болката в главата ѝ беше по-поносима, отколкото онази в сърцето ѝ.

Тя се хвърли на леглото и се запита разсеяно дали да не стане и затвори капачите, но лунната светлина ѝ действаше успокоително. Лорана не обичаше мрака. Разни неща се спотайваха в сенките, готови да се нахвърлят върху нея. „Трябваше да се съблека, ще измачкам роклята... а тя не е моя.“ – бяха последните ѝ мисли преди да заспи.

На вратата се почука.

Лорана се събуди стресната и трепереща. После си спомни къде е.

Въздъхна, но остана да лежи неподвижна и отново затвори очи. Надяваше се да разберат, че спи и ще я оставят на мира.

Отново се почука, този път по-настоятелно.

– Лорана...

– Спя, Тас – отвърна тя, опитвайки се да не издаде раздражението си.

– Важно е. И Флинт е с мен. Лорана чу шумолящ звук зад вратата.

– Хайде, кажи й...

– Няма! Ти си виновен!

– Но той каза, че е важно и аз...

– Добре, идвам! – въздъхна Лорана. Стана с мъка от леглото, потърси опипом ключа на масата и отвори вратата.

– Здравей – каза весело кендерът, докато влизаше. – Какво прекрасно празненство! Досега не бях ял печен паун...

– Какво има, Тас?

Като видя бледото й, изпито лице, Флинт сръга кендера в гърба. Тас му хвърли укорителен поглед, бръкна в джоба на мъхестия си елек и извади свитък пергамент, завързан със синя панделка.

– Един духовник, или нещо такова, каза да ти дам това.

– И затова ме будиш? – попита Лорана раздражено, изтръгвайки пергаментата от ръката му. – Сигурно е предложение за женитба. През последната седмица получих поне двацет, без да броим предложенията от по-интересен характер.

– О, не. – Тас внезапно стана сериозен. – Не е нищо такова. То е от... – Той млъкна.

– Откъде знаеш от кого е? – Елфата го прониза с поглед.

– Ами... попрегледах го – призна си Тас, – само защото не исках да те занимавам с нещо, което не е от значение.

Флинт изсумтя.

– Благодаря ти – каза Лорана.

Тя разви свитъка и отиде до прозореца, където лунната светлина беше достатъчно силна, за да може да се чете на нея.

– Е, ние ще тръгваме – промърмори Флинт и забута протестиращия кендер към вратата.

– Не! Чакайте! – задави се Лорана. Флинт се обърна и тревожно я загледа.

– Добре ли си? – Той бързо се отпрати към нея, когато видя как се отпусна на близкия стол. – Тас, повикай Силвара.

– Не, не, не води никого. Аз съм... добре. Знаеш ли какво пише

тук? – попита тя шепнешком.

– Опитих се да му кажа – каза Тас обидено, – но той не ми позволи.

С трепереща ръка Лорана подаде свитъка на Флинт. „Танис Полуелфът беше ранен в битката при Вингаард. Макар в началото да смяташе, че раната му е лека, тя се влоши и сега дори Черните магьосници не могат да му помогнат. Наредих да го доведат в крепостта Даргаард, за да грижа за него. Той иска да му позволиш да бъде с теб, за да може да ти обясни всичко и да умре спокоен.

Предлагам ти следното. Ти държиш в плен моя офицер Бакарис, който беше заловен близо до Вингаард. Ще го разменя за Танис. Размяната ще стане утре при зори в горичката извън градските стени. Доведи Бакарис. Ако не ми вярваш, доведи Флинт Файърфорд и Таселхоф Бърфут, никой друг! Приносителят на тази бележка чака пред адските врати. Срещни се с него утре при изгрев. Ако той оцени, че всичко е наред, ще те заведе при Полуелфа, ако не, никога няма да го видиш жив. Правя го, защото и двете сме жени и се разбираме. Китиара“

Настъпи неловка тишина, после Флинт изсумтя и нави ръкописа.

– Как може да си толкова спокоен! – извика Лорана и го изтръгна от ръката му. – А ти – очите й яростно се втренчиха в Таселхоф, – защо не ми каза по-рано? Откога знаеш? Прочел си, че умира, но си толкова...

Той я погледна с отворена уста.

– Лорана, нали не мислиш, че Танис...

– Вие не вярвате ли на това съобщение? – попита тя недоверчиво, местейки погледа си от единия към другия.

– Разбира се, че не! – каза Флинт.

– Това е номер – допълни Тас. – Даде ми го един драконянин! Пък и Китиара сега е Драконова Господарка. Какво ще прави Танис с нея...

Лорана пребледня и скри лицето си. Таселхоф млъкна и погледна Флинт.

– Значи това е... – каза меко джуджето. – Видяхме, че говориш с Китиара на стената на Кулата на Клерикалите. Явно сте обсъждали нещо повече, освен смъртта на Стърм, нали?

Лорана кимна, втренчена в отпуснатите в скута си ръце.

– Не ви казах – прошепна тя едва чуто. – Не можех... Надявах се... Тя каза... че е оставила Танис в някакъв град на име Флотсам... за да се грижи за нещата, докато я няма.

– Лъжкия! – извика Тас.

– Не – поклати глава Лорана. – Когато казва, че като жени се

разбираме, е права. При Кулата тя спомена и за съня. – Лорана вдигна глава. – Помните ли го?

Флинт кимна неловко, а Таселхоф запристъпва от крак на крак.

– Само Танис може да ѝ е казал за съня, който всички сънувахме – продължи Лорана, като преглътна задушаващото я чувство. – В този сън аз го видях с нея, видях и смъртта на Стърм, както и моята. Той се сбъдва...

– Чакай малко. – Флинт се вкопчи в реалността като удавник за сламка. – Казваш, че си видяла смъртта си, веднага след тази на Стърм. Но ти си жива, а и нищо не разкъса тялото на Стърм.

– И аз не умрях както в съня – бързо добави Тас. – Отключвах много ключалки, е, не много, но и досега не съм попаднал на отровна. Пък и Танис не би...

Флинт му хвърли предупредителен поглед и той млъкна. Но Лорана видя всичко и разбра. Устните ѝ се свиха.

– Напротив, и двамата знаете, че я обича. – Тя замълча и след малко продължи: – Ще го направя. Ще разменя Бакарис.

Флинт въздъхна. Знаеше, че така ще стане.

– Лорана...

– Не, изслушай ме! – прекъсна го тя. – Ако Танис получи съобщение, че умираш, какво мислиш, че ще направи?

– Това не е важно – промърмори Флинт.

– Той би влязъл и в ада, би избил хиляди дракона, за да дойде при теб...

– Не и ако е командир на армия. Ако има отговорности и хората завият от него.

Лицето ѝ стана безстрастно и студено.

– Не съм искала тези отговорности, не са ми притрябвали... Ще направим да изглежда така, сякаш Бакарис е избягал...

– Не го прави, Лорана – замоли я Тас. – Той е офицерът, който донесе телата на Дерек и Лорд Алфред във Високата Кула на Клерикалите; офицерът, когото ти простреля в ръката със стрела. Той те мрази. Видях как те гледаше в деня, когато го пленихме!

Флинт свъси вежди.

– Лордовете и брат ти са още долу. Да обсъдим най-добрия начин, по който да постъпим...

– Няма да обсъждам нищо – отсече Лорана, като вдигна на брадичката си с упоритост, която джуджето добре познаваше. – Аз съм генералът. Аз ще реша.

– Може би трябва да се посъветваш с някого...

– С кого? – попита тя горчиво. – С Гилтанас? И какво да му кажа? Че Китиара и аз искаме да си разменим любовниците? А и рицарите ми дължат нещо, заради това, което направих. Ще приема Бакарис като отплата.

– Лорана – Флинт отчаяно се опитваше да измисли как да проникне зад студената ѝ маска, – при размяната на затворници има протокол, който трябва да се спазва. Права си, ти си генералът и трябва да знаеш колко важно е това. Достатъчно дълго си живяла в двора на баща си...

Това беше грешка. Джуджето го разбра веднага щом го каза и вътрешно изстена.

– Вече не съм в двора на баща ми! – избухна Лорана. – Протоколът да върви по дяволите!

Тя се изправи и го изгледа студено, сякаш току-що се е запознала с него. Джуджето си припомни вечерта, когато избяга от къщи, следвайки детинското си увлечение по Танис.

– Благодаря, че ми донесохте съобщението. Имам много работа до сутринта. Ако държите на Танис, моля ви, върнете се в стаите си и не казвайте нищо на никого.

Тас хвърли на Флинт тревожен поглед. Джуджето се изчерви и се опита бързо да поправи грешката си.

– Лорана, ако вече си решила, ще те подкрепя. Просто съм един стар, опърничав дядо, това е всичко. Тревожа се за теб, макар че си генерал. Трябва да ме вземеш със себе си, както пише в бележката...

– Мен също! – извика Тас възмутен.

Флинт му хвърли яростен поглед, но Лорана не го забеляза. Изражението ѝ се смекчи.

– Благодаря ви – каза тя уморено. – Съжалявам, че бях рязка с вас. Но смятам, че трябва да отида сама.

– Не – заяви решително Флинт. – Аз обичам Танис колкото и ти. Ако има вероятност да уми... – Той се задави и изтри очите си с ръка. После преглътна буцата в гърлото си. – Искам да бъда с него.

– И аз – промърмори Тас тихичко.

– Добре – усмихна се тъжно Лорана. – Сигурна съм, че и той би искал да бъдете там.

Тя изглеждаше толкова убедена, че ще види Танис, затова джуджето направи последно усилие.

– Лорана, ами ако това е капан? Засада... Изражението ѝ отново замръзна. Очите ѝ се присвиха гневно и думите на Флинт се изгубиха в

брадата му. Той погледна Тас, но кендерът само поклати глава. Старото джудже въздъхна.

Глава 2

Неприятните последици на неуспеха.

– Ето я крепостта Даргаард, сър – каза драконът, огромно червено чудовище с блестящи черни очи и криле, под чийто размах, сякаш настъпваше нощта. – Ще я видите ясно на светлината на луната, когато облаците се разкъсат.

– Виждам я – отвърна дълбок глас.

Доловил унищожителния гняв в тона на мъжа, драконът бързо започна да се спуска спираловидно, като проучваше променящите се въздушни течения между планините. Той наблюдаваше нервно крепостта, заобиколена от каменистите чукари на назъбените планини и търсеше място, където да кацне гладко, за да не раздруса Лорд Ариакас.

Някога, когато светът бил млад, твърдината Даргаард красяла планинските склонове, а розовите ѝ стени се издигали зашеметяващо от скалите и наподобявали истинска роза. „Но сега, помисли си мрачно Акариас, тя е мъртва.“ Господарят не беше поет, нито се отдаваше на въображението, но опожареният, срутен замък на скалата приличаше толкова много на увяхнало цвете върху изсъхнал храст, че сравнението хрумна дори на него. Черните решетки с ромбовидни стъкла, които свързваха срутените кули, вече не оформяха листенца на роза. По-скоро приличаше на паяжина на насекомо, загинало от собствената си отрова.

Големият червен дракон направи последен кръг. Южната стена, заобикаляща двора, се беше срутила на триста метра под основата на скалата по време на Катаклизма, оставяйки свободен достъп до портите на самата крепост. Драконът въздъхна от облекчение, когато видя гладките плочи отдолу, прорязани тук-таме от пукнатини в зидарията, но подходящи за меко кацане. Дори драконите, които не се страхуваха почти от нищо, намираха за по-здравословно да не дразнят Лорд Ариакас.

Драконяните, които се намираха в двора, внезапно се раздвижиха трескаво като мравуняк, обезпокоен от приближаването на пчела. Те викаха и сочеха нагоре. Капитанът на нощната стража пристигна бързо на укрепленията и погледна надолу. Ято червени дракони тъкмо кацаха и един от тях носеше офицер, съдейки по бронята му. Капитанът наблюдаваше притеснен как мъжът скочи от седлото на дракона, преди още да

е кацнал. Чудовището яростно замаха с криле и облаци прах се издигнаха към осветените от луната облаци, докато мъжът вървеше през двора към вратата. Черните му ботуши отекваха по паважа като погребални камбани.

Капитанът въздъхна, когато разпозна офицера и от бързина едва не се препъна в един драконянин. След като го наруга, хукна из крепостта да търси командира Гарибаниус.

Бронираният юмрук на лорд Ариакас удари по дървената врата толкова силно, че се разхвърчаха трески. Драконяните се спуснаха да му отворят, след което бързо се отдръпнаха, когато нахлу вътре, заедно с порив студен вятър, който угаси свещите и накара пламъците на факлите да трепнат.

Като хвърли бърз поглед иззад забралото на драконовия си шлем, Ариакас видя, че се намира в огромен кръгообразен коридор със сводест, куполообразен таван. Две гигантски извити стълбища се издигаха от двете страни на входа и водеха до балкон на второто ниво. Докато се оглеждаше, без да обръща внимание на раболепните драконяни, видя Гарибаниус да се появява от една врата на горната площадка на стълбите, нахлузвайки ризата си през глава. Капитанът на стражата вървеше до него и бръщолевеше нещо, сочейки Господаря.

Ариакас веднага се досети на чия компания се е наслаждавал командирът. Очевидно заместваше отсъстващия Бакарис в повече от едно отношение.

„Ето къде е тя!“, помисли Лордът доволно и с бързи крачки изкачи стълбите, като взимаше по две наведнъж. Драконяните се разбягаха от пътя му като плъхове, а капитанът на стражата побърза да се скрие. Ариакас беше изкачил стълбището до половината, преди Гарибаниус да се опомни и да се обърне към него.

– Л-лорд Ариакас – заекна той накрая, като тъпчеше ризата в панталоните си и бързаше надолу по стълбите. – Това е н-неочаквана чест за нас.

– Или по-скоро, непредвидена? – попита меко Ариакас и гласът му отекна със странен металически тембър иззад драконовия шлем.

– Може да се каже – отвърна Гарибаниус с нервен смях. Ариакас продължи да се изкачва с очи, приковани във вратата горе. Осъзнавайки намеренията му, Гарибаниус застана пред него.

– Милорд – каза той извинително, – Китиара се облича. Тя...

Безмълвно, без дори да намали хода, Ариакас замахна и го удари в гръдния кош. Чу се свистене, сякаш издавано от духало, после звук от

счупени кости и накрая безчувственото тяло на младежа се удари в стената срещу стълбите. Трупът се свлече на пода, но Лордът дори не го забеляза, защото очите му бяха вперени във вратата.

Лорд Аракиас, главнокомандващ драконовите армии, пряко подчинен на Кралицата на Мрака, беше талантлив човек, направо военен гений, и владееше почти изцяло континента Ансалон. Дори вече се наричаше „Император“. Кралицата се гордееше с него и наградите му бяха многобройни и щедри. Но сега той виждаше красивата си мечта да се изплъзва между пръстите му като дим от есенни пожари. Беше получил съобщения, че силите му са разбити при Палантас и бягат ужасени към крепостта Вингаард, изоставили плановете за обсада на Каламан. Елфите се съюзили с армиите на хората в Северен и Южен Ергот, а планинските джуджета били изплъзали от подземния си дом Торбардин и, според съобщенията, се съюзили с древните си врагове – джуджетата от хълмовете и група хора – като заедно се опитвали да прогонят драконовите армии от Абанасиния. Силванести била освободена, а един Драконов Господар бил убит на Ледената Стена. И ако можеше да се вярва на слуховете, група джуджета-земерови държали Пакс Таркас.

Лорд Ариакас изпадна в бяс, докато мислеше за това. Малцина оцеляваха от лошите му настроения, но никой не оставаше жив, ако го е ядосал.

Ариакас наследи поста на баща си, висш духовник на Кралицата на Мрака, доста млад, след като той умря преждевременно в ръцете му. Когато Ариакас беше на две години, стана неволен свидетел как баща му брутално убива майка му, защото се бе опитала да избяга с малкия си син, преди да бъде покварен от злото, обсебило съпруга ѝ.

Аракиас винаги да се отнасяше към баща си с показно уважение, но никога не забрави убийството на майка си. Работеше усърдно и изпъкваше със знанията си, което правеше баща му необикновено горд. Много хора се чудеха дали се е гордял с него и когато деветнайсетгодишният му син го прониза с нож, за да отмъсти за майка си и да седне на трона му.

За Кралицата на Мрака това не беше голяма трагедия, защото скоро откри, че Ариакас е повече от достоен заместник на любимия ѝ духовник. Младежът нямаше особени таланти, но значителните му магически умения привлякоха на негова страна Черните магьосници и си спечели похвалите на злите мъдреци, които го бяха обучавали. Въпреки че премина ужасните Изпитания в Кулата на Висшата Магия, не обичаше магията. Практикуваше я рядко и никога не обличаше Черната роба, която

символизираше положението му на магьосник на злите сили.

Истинската страст на Ариакас беше войната. Именно той създаде стратегията, която помогна на Драконовите Господари и техните армии да завладеят почти целия континент Ансалон. Той се погрижи да не срещнат почти никаква съпротива, защото се придвижваше бързо и нападеше хора, елфи и джуджета, преди да имат време да се обединят. Планът му беше през лятото да завладее напълно Ансалон. Драконовите Господари от другите континенти на Крин се отнасяха към него с неприкрита завист и страх, защото той нямаше да се задоволи с един континент. Очите му вече се обръщаха на запад, през морето Сирион.

Но сега беше настъпил пълен крах.

Когато опита да отвори вратата на спалнята на Китиара, се оказа, че е заключена. Той произнесе студено една магическа дума и тя се отвори широко. С ръка на меча главнокомандващият премина през дъжда от искри и сини пламъци, които обгръщаха вратата.

Кит беше в леглото, но при вида му се надигна и прикри гъвкавото си тяло с копринена роба. Дори и заслепен от гняв. Лриакас се възхити от жената, на която беше свикнал да разчита най-много от всичките си военачалници.

Макар пристигането му да я беше заварило неподготвена и да съзнаваше, че е позволила да бъде победена, тя го погледна студено и спокойно. Нито искрица страх, не се появи в кафявите ѝ очи, нито звук не излезе от устните ѝ.

Това го ядоса още повече. Без да каже нищо, той свали драконовия шлем и го хвърли по едно украсено с дърворезба ковчеже, което се разби като стъкло. Като видя лицето му, Китиара за миг изгуби контрол и се отпусна в леглото, нервно играейки си с панделките на робата.

Малко бяха тези, които можеха да гледат Ариакас в лицето без да трепнат. То беше лишено от всякакви човешки чувства. Дори гневът му се проявяваше само в трепкащите мускули около челюстта му. Имаше дълга черна коса, едnodневна брада, а очите му бяха черни и студени като замръзнали езера.

Ариакас за миг стигна до леглото и разкъса балдахина. След това сграбчи късата къдрава коса на Китиара, извлече я от леглото и я хвърли върху каменния под.

Тя падна тежко, от устните ѝ се откъсна вик на болка, но бързо се съвзе и тъкмо се надигаше като котка, когато гласът му я смрази.

– Застани на колене, Китиара – каза той като умишлено бавно извади меча от ножницата, – и наведи глава, както правят осъдените на

ешафода, защото аз съм твоят палач. Така заплащат моите командири за провала си.

Тя остана коленичила, но вдигна очи към него. Като видя искрите на омраза в кафявите ѝ очи, Ариакас изпита благодарност, че държи меч, но въпреки това ѝ се възхити. Дори пред лицето на смъртта, в погледа ѝ нямаше страх, а само предизвикателство.

Той вдигна ръка, но удар не последва.

Костеливи студени пръсти стиснаха китката му.

– Мисля, че първо трябва да чуеш обяснението на Господарката – прошепна дрезгав глас.

Лорд Ариакас беше силен човек. Можеше да хвърли копие и да пронже тялото на кон, но сега усети, че не можеше да се освободи от студената хватка, която бавно смазваше китката му. Най-накрая, агониращ, пусна меч и той издрънча на пода.

Китиара се изправи на крака и с движение на ръката накара подчинения си да освободи Ариакас. Лордът се извъртя и вдигна ръка да призове магия, която би я изпепелила, но изведнъж спря. Той се запрепъва назад, задушавайки се, а магическото заклинание, което искаше да произнесе, изскочи от ума му.

Видя фигура, не по-висока от самия него, облечена в броня на Соламнийски рицар, по-стара от Катаклизма. Символът на Ордена на Розата, гравирани отпред, едва се виждаше, заличен от времето. Воинът не носеше нито шлем, нито оръжие и въпреки това, когато го погледна Ариакас отстъпи още една крачка. Това не беше жив човек! Лицето на създанието беше прозрачно и той виждаше през него отсрещната стена. Бледа светлина просветваше в празните очни кухини. То гледаше право пред себе си, сякаш също виждаше през Ариакас.

– Мъртъв Рицар! – прошепна Ариакас със страхопочитание.

Лордът разтърка китката си, изтръпнала от студа на онези, които бродят в светове, отдалечени от топлината на живата плът. По-уплашен отколкото осмеляваше да си признае, той се наведе да вземе меч и мърморейки заклинание, което да го предпази от последствията на това смъртоносно докосване. Когато се изправи, той хвърли горчив поглед на Китиара.

– И това... това същество ти служи? – попита Ариакас дрезгаво.

– Нека приемем, че сме се договорили да си служим взаимно – сви рамене тя.

Лордът я гледаше с нарастващо възхищение. Като хвърли бегъл поглед към Рицара на Смъртта, той прибра меч и в ножницата.

– И винаги ли обитава спалнята ти?

– Идва и си отива, когато реши. – Китиара придърпа гънките на робата плътно около себе си, повече заради студения пролетен въздух, отколкото от свян. – Все пак това е неговият замък.

Ариакас зарея поглед, докато умът му прехвърляше древните легенди.

– Лорд Сот! – извика и се обърна към фигурата. – Рицар на Черната Роза.

Рицарят кимна утвърдително.

– Бях забравил древната история на замъка Дааргард – промърмори Ариакас, като гледаше замислено Китиара. – Ти имаш повече кураж, отколкото дори аз предполагах, лейди, щом си се заселила в тази прокълнатата сграда. Според легендата, Лорд Сот командва армия от воини-скелети...

– Много ефективни в битка – прозя се Китиара. Тя отиде до малка масичка при камината и взе кристална гарафа. – Достатъчно е само да те докоснат – усмихна се тя на Ариакас. – Е, ти знаеш какво прави докосването им с онези, които нямат магически умения, за да се защитят. Искаш ли вино?

– Благодаря – отвърна Лордът, с очи вперени в прозрачното лице на рицаря. – Ами черните елфи и жените-банши, които го следват според легендата?

– Ами те са... някъде тук. – Кит потръпна и вдигна чаша. – Сигурно скоро ще ги чуеш. Дамите помагат на Лорда да издържи дългите часове на нощта.

Тя вдигна чашата с вино към устните си, но внезапно пребледня и я остави недокосната. Ръката ѝ леко трепереше.

– Не е приятно – каза тя кратко, после се огледа и попита: – Какво направи с Гарибаниус?

Ариакас изпи на един дъх чашата и направи неопределен жест.

– Оставих го... долу, на стълбите.

– Мъртъв? – Китиара му наля нова чаша.

– Може би. Има ли значение?

– Намирах го за... забавен. Заместваше Бакарис в много отношения.

– Да, Бакарис... – Лордът изпи и втората чаша. – Значи твоят командир се е оставил да го пленят!

– Той беше идиот – каза студено Китиара. – Опита се да язди дракон, въпреки че още не се бе излекувал.

– Чух... Какво стана с ръката му?

– Лорана го простреля със стрела. Вината си беше негова и сега си плаща. Отнех му командването и го направих свой телохранител. Но той настоя да се реабилитира.

– Изглежда не тъжиш за загубата му – констатира Ариакас, вперил поглед в Китиара. Робата, завързана само с две панделки на врата, не скриваше гъвкавото ѝ тяло. Кит се усмихна.

– Не, Гарибаниус е... доста добър заместник. Надявам се, че не си го убил. Ще бъде досадно да търся друг, който да отиде утре до Каламан.

– Какво ще правиш в Каламан? И ти ли ще се предадеш на рицарите? – попита горчиво Лорд Ариакас, чийто гняв се беше върнал с виното.

– Не. – Седнала на стола срещу него, тя го изгледа студено. – Ще ги накарам те да се предадат.

– Ха! Да не са луди! Знаят, че печелят и са прави! – Лицето му почервения. Той взе гарафата и я изпразни в чашата си. – Дължиш на твоя дух живота си, Китиара. Поне тази вечер. Но той няма вечно да бъде край теб.

– Плановете ми се осъществяват по-успешно, отколкото допусках – отвърна кротко тя, без да се притеснява от пламтящите му очи. – Ако съм заблудила теб, милорд, няма съмнение, че съм заблудила и врага.

– И как си ме заблудила? – попита Лордът с мъртвешко спокойствие. – Да не искаш да кажеш, че не губиш по всички фронтове? Че не те изтласкват от Соламния? Че драконовите копия и добрите драconi не ни разбиха позорно? – Гласът му се повишаваше с всяка Дума.

– Не са! – извика Китиара и кафявите ѝ очи блеснаха. Тя се приведе през масата и хвана ръката му, точно когато се канеше да отпие от чашата си. – Колкото до добрите драconi, милорд, шпионите ми докладваха, че завръщането им се дължи на един елф и на един сребърен дракон, които проникнали в храма в Санктион и открили какво става с яйцата. По чия вина? Кой се е провалил? Охраната на този храм беше твоя отговорност...

Ядосан, Ариакас изтръгна ръката си от хватката ѝ, запрати чашата си в стената, изправи се и я погледна.

– В името на боговете, много си позволяваш! – изкрещя той задъхано.

– Престани да позираш – Китиара се изправи и тръгна към вратата. – Ела в щаба ми и ще ти обясня плана си.

Ариакас се втренчи в картата на северен Ансалон.

– Може и да стане – призна той.

– Разбира се, че ще стане – прозя се Кит и бавно се протегна. – Армиите ми бягаха пред тях като подплашени зайци, но рицарите не бяха достатъчно наблюдателни, за да забележат, че винаги се движим на юг. Дори не се зачудиха защо силите ми се стопяват сякаш във въздуха. И сега, докато говорим, армиите ми се събират в една закътана долина на юг от тези планини и след седмица ще са готови да нападнат Каламан. Загубата на „Златния Генерал“ ще снижи духа им и градът вероятно ще се предаде без бой. После ще си върна всички земи, които привидно сме изгубили. Повери ми командването на армиите на онзи глупак Тоде, изпрати летящите цитадели, за които те помолих, и Соламния ще се моли да я беше наказал втори Катаклизъм!

– А тази... Лорана?

– Няма да ни притеснява. Ариакас поклати глава.

– Според мен тук е слабото ти място. Ами Танис Полуелфът? Няма ли да попречи на плановете ти?

– Той няма значение. Важна е Лорана, а тя е влюбена. – Китиара сви рамене. – Тя ми вярва, Ариакас. Сумтиш, но е така. Вярва на мен, а не на него. Така е с влюбените. На този, който обичаме вярваме най-малко. Беше късмет, че Бакарис попадна в плен при тях.

Доловил промяната в гласа ѝ, Лордът я погледна остро, но тя извърна лице. Той веднага разбра, че не е толкова уверена колкото изглежда и осъзна, че го е излъгала. Полуелфът? Какво ставаше с него? Къде е сега? Ариакас беше слушал много за него, но никога не го бе срещал. Помисли си да я разпита, но после се отказа. По-добре да запази тайната за себе си. Тя му даваше власт над тази опасна жена. Нека се крие зад привидната си самонадеяност и да се чувства спокойна. Той умишлено се прозя с безразличие.

– Какво ще правиш с Лорана? – попита той, защото знаеше, че тя очаква този въпрос. Слабостта му към нежни руси жени бе добре известна на всеки.

Китиара вдигна вежди и го погледна.

– Съжالياвам, милорд – каза тя закачливо, – но нейно Мрачно величество я иска. Може би ще я получите, когато Кралицата приключи с нея.

Ариакас потръпна.

– Тогава няма да ми е от полза. Дай я на приятеля си, Лорд Сот. Той обичаше някога елфи, ако си спомням добре.

– Така е – промърмори Китиара и присви очи. Внезапно вдигна ръка. – Слушай! – прошепна тя.

Ариакас замълча. Отначало не чу нищо, но постепенно долови странен звук – сякаш стотици жени оплакваха своите мъртви. Докато се вслушваше, шумът ставаше все по-силен, пронизвайки нощната тишина. Той остави чашата си и се изненада, когато видя, че ръката му трепери. Погледна към Китиара – лицето ѝ бе преbledняло под загара, а големите ѝ очи се бяха разширили. Като почувства погледа му, тя преглътна и облиза сухите си устни.

– Ужасно е, нали? – попита тя с дрезгав глас.

– Виждал съм какви ли не ужаси в Кулите на Висшата Магия, но те бяха нищо в сравнение с това. Какво е то?

– Ела. – Кит се изправи. – Ако не те е страх, ще ти покажа.

Излязоха от стаята и тя го поведе по виещите се коридори на замъка, докато се върнаха при спалнята ѝ над кръглото, сводесто предверие.

– Стой в сянката – предупреди го тя.

„Ненужно предупреждение“, помисли си Ариакас, докато тихо се промъкваше на балкона над кръглото помещение. Когато погледна надолу, се смрази от истински ужас и облян в пот, бързо се отдръпна в сенките на спалнята.

– Как можеш да понасяш това? – попита той, когато Китиара влезе и затвори вратата след себе си. – Всяка нощ ли е така?

– Да. – Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. След миг се беше овладяла. – Понякога си мисля, че съм свикнала, после отново правя грешката да погледна надолу. Песента не е толкова лоша...

– Ужасна е! – потрепери Ариакас и изтри студената пот от челото си. – Значи Лорд Сот седи всяка нощ на трона си, заобиколен от своите воини-скелети и черните вещици му пеят тази кошмарна приспивна песен?

– И тя е винаги една и съща – прошепна Китиара. Тя разсеяно вдигна празната гарафа, но я остави на масата. – Макар миналото да го измъчва, той не може да избяга от него. Непрекъснато размишлява и се чуди какво е можел да стори, за да избегне съдбата, която го е обрекла завинаги да обикаля земята без да намери покой. Черните елфи, които са участвали в падението му, са осъдени да преживяват всичко заедно него. Така е всяка нощ. Всяка нощ той трябва отново да я чуе.

– Какви са думите?

– Вече ги знам така добре, както и той – засмя се Китиара, но потръпна. – Поръчай друга гарафа вино и ще ти разкажа историята му, ако

имаш време.

– Имам достатъчно – облегна се Ариакас назад. – Но сутринта трябва да тръгна, ако искаш да ти изпратя цитаделите.

Китиара му се усмихна с очарователната, крива усмивка, която мнозина намираха за неустоима.

– Благодаря, милорд. Този път няма да ви разочаровам.

– Надявам се – каза хладно Ариакас и иззвъня с малкото сребърно звънче. Ако го направиш, ще сметнеш, че неговата съдба – той посочи надолу, където воят беше станал пронизителен – е приятна в сравнение с твоята.

РИЦАРЯТ НА ЧЕРНАТА РОЗА

– Както знаеш – започна Китиара, – Лорд Сот бил истински благороден рицар на Соламния, но му липсвала самодисциплина и това станало причина за падението му. Той се влюбил в една красива елфа, ученичка на Върховния жрец на Ищар. По това време бил женен, но мисълта за съпругата му изчезнала при вида на красавицата. Като нарушил свещените брачни и рицарски клетви, Сот се отдал на страстта си. Той прелъстил елфата и я довел да живее в крепостта Даргаард, като ѝ обещал да се ожени за нея, а жена му изчезнала при зловещи обстоятелства.

Китиара потръпна и продължи:

– Според това, което чух от песента, елфата останала вярна на рицаря, дори когато открила ужасните му прегрешения. Молила се на богинята Мишакал да му позволи да се поправи и накрая молитвите ѝ били чути – Лорд Сот получил силата да предотврати Катаклизма, но с цената на собствения си живот. Подкрепян от любовта на момичето, което измамил, той заминал за Ищар, решен да спре Върховния жрец и да възстанови погубената си чест. Но по пътя го спрели елфи, послушнички на Върховния жрец, който знаел за престъплението му и го заплашил със смърт. За да унищожат любовта му към елфата, послушничките го излъгали, че в негово отсъствие тя му изневерила.

Гняв завладял Сот, замъглил ума му и бесен от ревност, той прегрупал обратно към крепостта Даргаард. Когато на мерил елфата, я обвинил, че го мамил. Тогава започнал Катаклизмът. Огромният канделабър в преддверието паднал на пода и обгърнал в пламъци елфата и детето ѝ. Докато умираше, тя проклела рицаря и го обрекла на вечен живот, изпълнен с ужас. Сот и неговите последователи загинали в огъня, само за да се преродят в този ужасяващ образ.

– Значи това пеят – прошепна Ариакас, заслушан в песента.

В променливия климат на съня,
когато си я спомниш и когато светът на сънищата
придобие плът и затрепти във светлина,
когато се окажеш на ръба на благословията и изгрева,

ще те принудим да си спомниш,
ще те накараме да оживееш пак
чрез вечното отричане на тялото.

Защото ти си мрак в короната на светлината,
разрастващ се като петно, или пък тумор;

ти си акулата, която дебне
в спокойните води,

ти си озъбена глава на змия,
усетила движение и топлина,

необяснима смърт във люлките
на дългата династия предатели.

Но всъщност ти си най-ужасното
сред тази върволица от видения –
останал невредим и неизменен.

Жените с писъци разкъсваха покоя,
вратата на света разцепиха
и призоваха най-кошмарните чудовища;

едно дете се гърчеше във огнена парабола
на границата между два пламтящи свята.

Светът разтвори се, готов да те погълне,
готов на всичко, за да те погуби тъмнината.

Да, ти остана невредим и неизменен,
ала сега ги виждаш – разпънати от нашите слова –
създадени от теб, докато преминаваш от мрака вън,
че в омразата гради се философското спокойствие,
което те превежда през звездите падащи.

и през изтръпването от студа на зимата
през розата изпепелена, през плитчините на акулите,
през дълбините мрачни на океаните,
през камъка, през магмата –
обратно в теб – мехур от празнота,
която ти докрай ще опознаеш,
защото непрестанно ще се връщаш в нея.

Глава 3 Клопката...

Бакарис спа неспокойно в килията си. За разлика от дните, когато се държеше надменно и безочливо, нощите му бяха смушавани от еротични видения за Китиара и кошмари за екзекуцията му от ръцете на соланнийските рицари. Или от ръцете на Господарката. Никога не беше сигурен, когато се събуждаше облян в студена пот, кое от двете се е случило. А когато не можеше да заспи, Бакарис ругаеше Лорана, която бе причината за падението му и непрекъснато обмисляше как ще ѝ отмъсти, стига да му падне в ръцете.

Точно за това си мислеше, блуждаещ между съня и бдението, когато звук от ключ, превъртащ се в ключалката, го накара да скочи на крака. Наближаваше зазоряване, часът, в който се извършваха екзекуциите. Може би идваха за него!

– Кой е? – попита дрезгаво Бакарис.

– Шшшт! – заповяда някакъв глас. – Нищо няма да ти се случи, ако мълчиш и правиш каквото ти се каже.

Стреснат, той отново седна на леглото. Беше разпознал гласа. И как не? Нощ след нощ го беше чувал, докато кроеше отмъщението си. Беше Лорана! Видя и две други дребни фигури, скрити в сенките. Джуджето и кендерът вероятно. Те винаги я придружаваха.

Вратата на килията се отвори и Лорана се промъкна вътре. Беше увита в плътна наметка, а в ръка носеше още една.

– Побързай! – каза студено тя. – Облечи това.

– Не и докато не разбере какво става – възпротиви се Бакарис, въпреки че душата му пееше от радост.

– Ще те разменим за... друг пленник.

Бакарис се намръщи. Не искаше да изглежда нетърпелив.

– Не ти вярвам – заяви той и отново легна. – Това е клопка...

– Не ме интересува дали ми вярваш! – нетърпеливо отсече Лорана. – Ще дойдеш, дори ако трябва да те ударя по главата и да те влача! Няма значение дали си в съзнание, стига да те предам на Кит, щом те иска.

Китиара! Значи това е. Какво ли е намислила? Каква игра играеше? Бакарис се колебаеше. Не се доверяваше на Кит повече, отколкото тя на него. Беше способна да го използва за свои цели, което несъмнено правеше и сега. Но когато погледна бледото, напрегнато лице на Лорана, той разбра, че е готова да осъществи заплахата си. Трябваше да изчака благоприятен момент.

– Изглежда нямам избор – каза накрая.

Лунната светлина се процеждаше през решетките на прозореца и осветяваше лицето му. Беше от седмици в затвора и вече нямаше представа за дните. Когато посегна за наметалото, усети, че студените зелени очи на Лорана са приковани в него, присвити от неприязън.

Бакарис вдигна ръка и почеса наболата си брада. – Извинявай, твоя светлост – каза той саркастично, – но прислужниците ти не сметнаха за необходимо да ми донесат бръснач. Знаем как космите по лицето отвращават елфите.

За негова изненада думите му предизвикаха силна реакция. Лицето ѝ пребледня, устните ѝ станаха тебеширенобели и тя се овладя с огромно усилие.

– Тръгвай! – подкани го Лорана със задавен глас.

При звука Флинт влезе в стаята с ръка на бойната си брадва.

– Чу какво каза генералът – изръмжа той. – Тръгвай! Защото мизерният ти труп си струва да бъде разменен за Танис...

– Флинт! – Прекъсна го рязко Лорана.

Внезапно планът на Китиара започна да се изяснява в съзнанието на Бакарис.

– Значи ще ме размените за Танис? – Той се взря внимателно в лицето на Лорана, но реакция не последва. Сякаш говореше за непознат, а не за мъжа, в когото беше влюбена. Опита отново, за да провери теорията си. – Не бих го нарекъл пленник, освен ако не става дума за пленник на любовта, но Кит сигурно се е отегчила от него. Горкичкият, ще ми липсва. Ние много си приличаме...

Сега вече последва реакция. Той видя как челюстите ѝ се стегнаха и раменете потръпнаха под наметката. Лорана рязко се извърна и излезе от килията. Оказа се прав. Братият полуелф беше замесен в цялата история. Но как? Знаеше, че е напуснал Кит във Флотсам. Отново ли го е открила или той се е върнал при нея? Не че имаше значение, поне за

него, но щеше да използва тази информация за собственото си отмъщение. Като си спомни напрегнатото и непреклонно лице на Лорана, осветено от луната, Бакарис мислено поблагодари за благосклонността на Кралицата на Мрака. Джуджето го изблъска през вратата.

Слънцето още не бе изгряло, но бледорозовата линия на източния хоризонт подсказваше, че зората скоро ще настъпи. Улиците на Каламан бяха тъмни и тихи, градът спеше след денонощния гуляй. Дори стражите се прозяваха на постове си, някои дори хъркаха. Беше лесно за четирите загърнати фигури да стигнат незабелязано до малката заключена врата в градската стена.

– Сега трябва да изкачим стълбите на стената и после слизаме от другата страна – прошепна Таселхоф, докато ровеше из торбите си, за да намери шперцовете.

– Откъде знаеш? – промърмори Флинт, като се оглеждаше нервно.

– Идвал съм в Каламан, когато бях малък – каза Тас. Откри тънка жица и малките му опитни ръце я промушиха в ключалката. – Родителите ми ме водеха. Винаги влизахме и излизахме отук.

– Защо не сте използвали портите или щеше да бъде прекалено просто? – изръмжа Флинт.

– Побързай! – подкани го нетърпеливо Лорана.

– Щяхме да използваме портите... – продължи Тас, докато въртеше жицата. – А, готово. – Той я извади, прибра я грижливо в торбата и тихо отвори старата врата. – Докъде бях стигнал? А, да, щяхме да минем през портите, но тогава не пускаха кендери в града.

– Но родителите ти въпреки това влизаха? – изсумтя Флинт, докато вървеше след Тас по тясното каменно стълбище.

Джуджето го слушаше с половин ухо, защото наблюдаваше Бакарис, който се държеше прекалено спокойно. Лорана беше напълно потънала в мислите си. Единствените й думи бяха резки подкани да бързат.

– Разбира се – избърбори Тас възторжено. – Те мислеха, че контролът е прекалено строг. Искам да кажа, защо трябваше да бъдем в един и същи списък с таласъмните? Сигурно е станало случайно. Но родителите ми смятаха, че не е учтиво да спорят, затова просто влизахме и излизахме през страничната врата... Стигнахме. Отвори тази врата, обикновено не я заключват. Хей, внимателно. Има стража. Почакай да се махне.

Притиснати до стената, те се стайха в сенките, докато часовоят, почти спящ, уморено премина покрай тях. После тихо пресякоха стената, влязоха през друга врата, слязоха по ново стълбище и излязоха извън градските стени.

Бяха сами. Флинт се огледа, но не видя никой и нищо в здрача преди зазоряване. Потръпващ, той се стуши в наметката си, обзет от лошо предчувствие. Ами ако Китиара казваше истината? Ако Танис беше с нея и наистина умираше?

Ядосан, той си наложи да спре да мисли за него. Почти се надяваше това да е клопка! Внезапно рязък глас, който се обади отблизо, го накара да подскочи ужасен.

– Бакарис, ти ли си?

– Да, радвам се да те видя отново, Гакхан. Треперещ, Флинт се обърна и видя една тъмна фигура да се измъква от сянката на стената. Беше плътно увита с наметка, сякаш обинтована и Лорана си спомни описанието на драконянина, направено от Тас.

– Носят ли други оръжия? – попита Гакхан с очи, приковани в бойната брадва на Флинт.

– Не – отвърна остро Лорана.

– Претърси ги – нареди Гакхан на Бакарис.

– Имаш честната ми дума. Аз съм принцесата на Куалинести...

Бакарис пристъпи към нея.

– Елфите имат собствен кодекс на честта – изсъска той. – Поне така каза онази нощ, когато ме простреля с проклетата си стрела.

Лицето на Лорана почервения, но тя не отговори и не отстъпи, когато той я доближи.

Бакарис застана пред нея, вдигна дясната си ръка с помощта на лявата, после я остави да падне.

– Ти унищожи кариерата и живота ми!

Лорана го наблюдаваше спокойно, без да помръдне.

– Казах, че не нося оръжия.

– Претърси мен, ако искаш – предложи услужливо Таселхоф и уж случайно застана между двамата. – Ето! – Той изсипа съдържанието на една от торбите си върху краката на пленника.

– По дяволите! – изруга Бакарис и го удари по слепоочieto.

– Флинт! – извика предупредително Лорана през зъби, виждайки, че лицето му е почервенияло от гняв. При командата ѝ той преглътна яда си.

– Много съжалявам! – изсумтя Тас, докато опипваше земята за вещите си.

– Ако се забавим още, няма да е нужно да викаме стражата – каза Лорана студено, опитвайки се да не потрепва от неприятното докосване на мъжа. – Слънцето всеки момент ще изгрее и ще ни видят съвсем

ясно.

– Тя е права, Бакарис – обади се Гакхман и в гласа му се прокрадна остра нотка. – Вземи брадвата на джуджето и да се махаме оттук.

Като погледна към просветляващия хоризонт и плътно увития драконянин, Бакарис изгледа злобно Лорана и грабна брадвата на Флинт.

– Той не е заплаха! Какво може да направи старец като него? – промърмори той.

– Тръгвайте! – нареди Гакхан на Лорана, пренебрегвайки Бакарис. – Трябва да стигнем онази горичка. Прикривайте се и не се опитвайте да вдигнете тревога. Аз съм магьосник и заклинанията ми са смъртоносни. Кралицата на Мрака ми нареди да те заведа жива, генерале, но нямам такива инструкции за приятелите ти.

Те последваха драконянина през откритите поля, като се криеха в сенките, доколкото беше възможно. Когато стигнаха дърветата, Гакхан се обади:

– Ето превоза ни!

– Никъде няма да ходим! – заяви Лорана, стресната от създанията.

Отначало Флинт помисли, че драконите са малки, но когато ги приближи, затаи дъх.

– Змейове! – възкликна той.

Змейовете са далечни роднини на драконите и са по-малки. Господарите ги използват най-вече за разпращане на съобщения, както елфите използват грифоните. Далеч не толкова интелигентни като големите си събратя, те се славят с жестокия си и своенравен характер. Тези в горичката се взираха в групичката с червени очи, а опашките им, подобни на скорпионски жила, се гърчеха заплашително. Пълни с отрова те можеха да убият неприятеля за секунди.

– Къде е Танис? – попита Лорана.

– Състоянието му се влоши – отвърна Гакхан. – Ако искаш да го видиш, трябва да дойдеш в крепостта Даргаард.

– Не. – Тя отстъпи, но Бакарис здраво стисна ръката ѝ.

– Не викай за помощ – каза той сладко – или един от приятелите ти ще умре. Явно ще трябва да направим малка разходка до крепостта. Танис ми е скъп приятел и не искам да пропусне срещата с теб. Гакхан, върни се в Каламан и ни уведоми за реакцията на хората, когато открият, че генералът е изчезнал.

Драконянинът се поколеба, втренчил непроницаемите си очи в него. Китиара го беше предупредила, че може да се случи нещо такова – Бакарис да иска да си отмъсти. Но през това време един от пленниците

можеше да избяга и да повика помощ. Бяха прекалено близко до градските стени. По дяволите Бакарис! Гатхан изръмжа, осъзнавайки, че нищо не може да направи, освен да се надява, че Китиара се е погрижила за тази възможност. Той сви рамене и се успокои с мисълта за съдбата на бившия военачалник, когато се върне при Черната дама.

– Разбира се, командире – отвърна драконянинът почитателно.

Той се поклони и отново изчезна в сенките. Лицето на Бакарис в миг се промени – издаваше нетърпение, а жестоките бръчки около уста му изпъкнаха.

– Хайде, генерале! – той побутна Лорана към змея.

Но вместо да пристъпи, тя се обърна с лице към него.

– Каж ми едно – просъска през бледите си устни. – Наистина ли Танис е... с Китиара? В писмото пишеше, че бил ранен при крепостта Вингаард и... умира!

Виждайки тревогата в очите ѝ, не за самата нея, а за полуелфа, Бакарис се усмихна. Никога не беше предполагал, че отмъщението може да бъде толкова сладко.

– Откъде да знам? Нали лежах във вонящия ви затвор? Но ми е трудно да повярвам, че е ранен. Кит никога не го пуска да се бие. Единствените битки, които води са любовните...

Главата на Лорана клюмна. Бакарис сложи ръка на рамото ѝ с фалшиво съчувствие, но тя се дръпна и се извърна, за да скрие лицето си.

– Не ти вярвам! – изръмжа Флинт. – Танис никога не би позволил на Китиара да постъпи така...

– Прав си джудже! – бързо се съгласи Бакарис, чудейки се доколко лъжите му могат да бъдат приети. – Той нищо не знае за това. Черната дама го прати преди седмици в Нерака, за да го подготви за среща с Кралицата.

– Знаеш ли, Флинт – обади се тържествено Тас, – Танис наистина обичаше Китиара. Помниш ли онова празненство в хана „Последен дом“? Празникът на Даровете на живота, когато той стана пълнолетен според законите на елфите и... Какво тържество беше! Помниш ли? Изсипаха халба ейл върху главата на Карамон, когато награби Дезра. А Райстлин пи твърде много вино и едно от заклинанията му изгори пресилката на Отик. Тогава Кит и Танис седяха в ъгъла до огнището и заедно...

Бакарис го погледна раздразнено. Не обичаше да му припомнят колко близка беше всъщност Китиара с полуелфа.

– Каж ми на кендера да си държи устата затворена, генерале –

изрѣмжа той, – или ще го дам на змея. И двама заложници са достатъчни на Черната дама.

Бакарис го изгледа студено.

– Виждал ли си змей да ухапва някого до смърт?

– Не – изпревари го заинтригуван Тас, – но веднѣж видях скорпион. Нещо такова ли е? Не че искам да опитам, – заекна кендерът, като видя как потъмня лицето на Бакарис.

– Стражата на градските стени може да чуе писъците ви – каза бившият пленник на Лорана, – но ще бъде твърде късно.

– Проявих се като глупачка – повтори тихо тя.

– Само кажи – обади се настръхнал Флинт – и ще се бием.

– Не! – отсече Лорана. – Няма да рискувам живота ви. Грешката е моя и аз ще си платя. Бакарис, отведи мен, а приятелите ми пусни на свобода!

– Стига глупости! Никого няма да пусна. – Той се покачи на гърба на змея и протегна ръка на Лорана. – Има само два, затова ще се разделим на двойки.

С безизразно лице тя прие помощта му и седна пред него. Той я прегърна силно със здравата си ръка и се усмихна.

При докосването му лицето ѝ възвърна цвета си и тя опита да се освободи от хватката му.

– Така си в безопасност, генерале – прошепна дрезгаво Бакарис в ухото ѝ. – Не искам да паднеш.

Тя прехапа устни и впери поглед напред, за да не извика.

– Винаги ли миришат толкова ужасно? – попита Тас, гледайки змея с отвращение, докато помагаше на Флинт Да го яхне. – Май по-често трябва да ги карате да се къпят...

– Внимавайте с опашката – отвърна студено Бакарис. – Обикновено змейовете не убиват без да им наредя, но лесно се обиждат.

– О! – преглътна Тас. – Не исках да ги обидя. Предполагам, че след известно време ще свикна с миризмата им...

По сигнал, даден от Бакарис, змейовете разпериха криле и се издигнаха във въздуха, летейки бавно заради необичайния си товар, Флинт здраво стисна Таселхоф и се втренчи в Лорана, която летеше пред тях с Бакарис. От време на време джуджето виждаше как той се притиска до нея, а тя се отдръпва и лицето му потъмняваше от гняв.

– Този човек не ни мисли доброто! – прошепна Флинт на Тас.

– Какво?

– Казвам, че Бакарис не ни мисли доброто! – извика джуджето. –

Басирам се, че не следва дадените му заповеди – Гакхан не беше никак доволен да го отпратят.

– Какво? Не те чувам! Този вятър...

– Няма значение.

Внезапно главата на Флинт се замая. Стана му трудно да диша. Като се опитваше да не мисли за себе си, той се загледа мрачно във върховете на дърветата, които се издигнаха над сенките с настъпването на изгрева.

След като летяха около час, Бакарис махна с ръка и змейовете започнаха бавно да кръжат, търсейки открито пространство, за да кацнат. Той им посочи малко голо място, едва видимо между дърветата, и даде заповеди на водача. Змеят се приземи и Бакарис слезе от него.

Флинт се огледа с нарастващ страх. Нямаше и следа от крепост, ни от какъвто и да било живот. Намираха се на малка поляна, обкръжена от високи борове, чиито вековни клони бяха толкова дебели и преплетени, че не пропускаха слънчевата светлина. Гората беше тъмна и изпълнена с движещи се сенки. В единия край на поляната джуджето видя малка пещера, издълбана в канарата.

– Къде сме? – попита Лорана сурово. – Това не е крепостта Даргард. Защо спряхме?

– Много си наблюдателна – каза мило Бакарис. – Крепостта е на миля нагоре в планината. Черната дама вероятно още не е закусила. Не искаме да бъдем невъзпитани и да я обезпокоим, нали? – Той погледна към Тас и Флинт. – Вие двамата оставате тук – нареди той, точно когато Тас се канеше да скочи долу. Кендерът замръзна.

Бакарис отиде при Лорана и сложи ръка на врата на змея. Незатварящите се очи на звяра следваха всяко негово движение като куче, което очаква да бъде нахранено.

– Слез, генерале! – заповяда Бакарис със зловеща учтивост. – Имаме време за малка... закуска...

Очите на Лорана блеснаха и ръката ѝ посегна към меча, убедена, че е там.

– Стой далеч от мен! – изрече тя с такова достойнство, че Бакарис спря. После се усмихна и сграбчи китката ѝ.

– Не, лейди. На твоето място не бих се противил. Помни, че змейовете и приятелите ти са тук. Една дума и те ще загинат много мъчително.

Тя видя как змеят вдигна моментално жилещата си опашка, тръпнещ от жаждата да убива.

– Недей, Лорана... – започна Флинт, но тя му хвърли остър поглед,

напомняйки му, че все още е главнокомандващ и позволи на Бакарис да ѝ помогне да слезе на земята.

– Стори ми се, че си гладна – усмихна се той.

– Пусни ги! Ти искаш мен...

– Да, и ти си тук. Но тяхното присъствие ми гарантира, че ще бъдеш послушна.

– Не мисли за нас, Лорана! – изрева Флинт.

– Млъквай! – яростно извика Бакарис.

Той притисна Лорана към тялото на змея и се обърна към двамата ѝ придружители. Кръвта на джуджето се смръзна, когато видя лудостта в очите на мъжа.

– Мисля, че е по-добре да го послушаме, Флинт – преглътна мъчително Тас, – иначе ще я нарани...

– Да я нараня? О, не много – засмя се Бакарис. – Китиара пак ще може да я използва за каквото е решила. Не мърдай, джудже, защото ще ме ядосаш! – предупреди го той, като видя, че Флинт е почервенял от гняв. После се обърна към Лорана: – Китиара не би имала нищо против, ако малко се позабавлявам с теб. Не, не припадай...

Това беше древна хватка от самоотбраната на елфите. Флинт я беше виждал често и се напрегна, готов за действие, когато тя подбели очи, тялото ѝ се отпусна и коленете ѝ се подгънаха. Инстинктивно Бакарис посегна да я хване.

– Недей! Обичам жените да мърдат... Ох!

Юмрукът на Лорана го удари в стомаха и му изкара дъха. Борещ се за въздух, той залитна напред и коляното ѝ го удари точно под брадичката. Докато Бакарис се свличаше в калта, Флинт сграбчи изненадания кендер и го смъкна от змея.

– Бягайте! Бързо! – задъхано извика Лорана, отдалечавайки се от мъжа, който стенеше на земята. – Скрийте се в гората!

С изкривено от гняв лице Бакарис протегна ръка и я хвана за глезена. Тя се препъна и падна по очи, опитвайки се да го ритне, Флинт откърши един клон и замахна към него, но дочул рева му, мъжът се обърна и го удари с опакото на ръката си. След това сграбчи ръката на Лорана, изправи я на крака и погледна Тас, който стоеше над зашеметеното джудже.

– Дамата и аз отиваме в пещерата – каза Бакарис задъхано и изви толкова силно ръката ѝ, че тя извика от болка. – Едно движение и ще ѝ счупя ръката. Когато влезем вътре, не искам да ни безпокоите. Имам кама и ще я държа до врата ѝ. Разбра ли ме, дребен глупако?

– Да, с-сър – заекна Таселхоф. – Не бих си и помислил... Аз-з ще остана тук с-с Флинт.

– И не бягайте в гората. – Бакарис повлече Лорана към пещерата. – Драконяните я охраняват.

– Н-няма, сър – увери го Тас с разширени очи.

Доволен, Бакарис изгледа треперещия кендер, след което заблъска Лорана към входа на пещерата.

Заслепена от сълзи, тя се запрепъва напред. За да ѝ напомни, че е в капан, той отново изви ръката ѝ. Болката беше ужасна, но нямаше начин да се освободи от хватката му. Като се ругаеше за глупостта си, Лорана опита да се пребори със страха си и да мисли трезво. Беше трудно, защото ръката я болеше, а миризмата му на човек ѝ напомняше за Танис.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Бакарис я привлече към себе си и потърка брадясалото си лице в бузата ѝ.

– Ти ще бъдеш поредната жена, която сме споделяли с Полуелфа – прошепна дрезгаво, но изведнъж изкрещя от болка.

За част от секундата хватката му се затегна почти непоносимо, после ръката му се отпусна и падна. Лорана се отскубна и се обърна към него. Кръв се стичаше между пръстите му, притиснати към раната, от която стърчеше малкият нож на Таселхоф. Мъжът извади камата си и замахна към дръзкия кендер.

Нещо прещраква в Лорана и освободи див гняв и омраза, каквито не знаеше, че се крият у нея. Без да се страхува повече, без да ѝ е грижа дали ще оживее, или не тя имаше само една цел – да убие този мъж.

Със свиреп вик тя се хвърли върху него и го събори на земята. Бакарис изрева, но остана неподвижен. Лорана отчаяно започна да търси камата му, но когато осъзна, че той не помръдва, бавно се изправи на крака. Няколко секунди не виждаше нищо от червената пелена, която замъгляваше очите ѝ, а когато тя изчезна, осъзна, че мъжът е мъртъв. Очите му, втренчени в небето, изразяваха огромна изненада. Ръката му още стискаше камата, която беше забил в корема си.

– Какво стана? – прошепна Лорана, трепереща от гняв и отращение.

– Ти го събори и той падна върху ножа си – обясни спокойно Тас.

– А преди това?

– О, аз го намушках. – Кендерът извади ножа си от Ребрата на мъжа и го погледна гордо. – А Карамон казваше, че нямало да ми свърши работа, освен ако не срещна някой войнствен заек. Чакай само да му разкажа!... Знаеш ли, Лорана – продължи той някак тъжно, – всички

подценяват кендерите. Бакарис трябваше да претърси торбите ми. Обаче това с припадъка беше много хитро. Ти наистина ли...

– Как е Флинт? – прекъсна го тя, защото не искаше да си спомня тези ужасяващи мигове. Без да осъзнава напълно какво прави или защо го прави, свали наметката си и я хвърли върху брадясалото лице.

– Ще се оправи – успокои я Тас, гледайки джуджето, което стенеше и разтърсваше глава. – Ами змейовете? Няма ли да ни нападнат?

– Не знам. – Лорана погледна животните. Те се озъртаха напрегнато, чудейки се какво е станало с господаря им. – Чувала съм, че не са много умни и обикновено не действат самостоятелно. Може би, ако не правим резки движения, ще избягаме в гората преди да разберат какво се е случило. Помогни на Флинт.

– Хайде, приятелю – подкани го Тас, докато го теглеше. – Трябва да...

Гласът му се изгуби от див писък, който изразяваше такъв ужас, че косата му настръхна. Той вдигна поглед и видя Лорана да се взира в някаква фигура, която очевидно се беше появила от пещерата. При вида ѝ Таселхоф почувства ужас да обхваща цялото му тяло. Сърцето му заби като полудяло, ръцете му се вледениха. Не можеше да си поеме дъх.

– Флинт! – успя да промълви той, преди гърлото му да се свие окончателно.

Доловило в гласа му нотка, която досега не беше чувало, джуджето с мъка се изправи.

– Какво...

Тас успя само да кимне.

Флинт фокусира замъгления си поглед в посоката, която сочеше кендерът.

– В името на Реоркс! – промълви джуджето с пресекващ глас. – Какво е това?

Фигурата се движеше право към Лорана, която стоеше като омагьосана не можеше да направи нищо, освен да се взира в нея. Облечена в древна броня, фигурата приличаше на соламнийски рицар, но доспехите му бяха почернели, сякаш обгорени от огън, а някаква оранжева светлина сияеше изпод шлема му, който сякаш обгръщаше празно пространство.

Фигурата протегна ръка и Флинт се задави от ужас. Рицарят изобщо не докосна Лорана, но тя изкрещя от болка и се свлече на колене пред призрачното видение. Главата ѝ кломна и тя падна безчувствена от смразяващото докосване. Рицарят се наведе и я вдигна на ръце.

Тас се раздвижи, но фигурата го изгледа със странния си поглед и кендерът застина, втречен в оранжевите пламъци в очите на създанието. Нито той, нито Флинт можеха да отместват поглед от него, макар ужасът им да беше толкова силен, че джуджето се уплаши да не изгуби разсъдка си. Само любовта и загрижеността му за Лорана го караха да остане в съзнание. То непрекъснато си повтаряше, че трябва да направи нещо и да я спаси, но не можеше да принуди треперещото си тяло да му се подчини. Огненият поглед на рицаря обходи и двамата.

– Върнете се в Каламан – каза той с кънтящ глас – и им кажете, че сме пленили вашия генерал. Черната Дама ще пристигне утре на обяд, за да уточните условията, при които ще се предадете.

Рицарят се обърна и прескочи тялото на Бакарис. Блестящата му броня премина през трупа, сякаш той не съществуваше и фигурата му се стопи в плътните сенки на гората.

С тръгването му магията изчезна. Тас започна да трепери неконтролируемо, а Флинт с мъка се изправи на крака.

– Тръгвам след него – промърмори джуджето, макар Ръцете му да трепереха толкова силно, че едва успя да вдигне шлема си от калта.

– Н-не – заекна Таселхоф, загледан след рицаря с напрегнато, побеляло лице. – Каквото и да е това създание, не можем да го победим. Аз-з се уплаших, Флинт! – Кендерът нещастно поклати глава. – С-съжалявам, но не мога да се изправя срещу... срещу това нещо отново. Трябва да се върнем в Каламан. Може би ще намерим помощ.

Тас затича през гората. За миг Флинт остана загледан нерешително след Лорана. После лицето му се изкриви в агония.

– Прав е. И аз не мога да тръгна след онова същество. Каквото и да беше, явно не е от този свят.

Флинт се обърна и зърна Бакарис, който лежеше под наметката на Лорана. Остра болка сви сърцето на му. Внезапно си каза с твърда убеденост:

– Той лъжеше за Танис. Китиара – също. Той не е с нея, сигурен съм! Не знам къде е, но някой ден ще трябва да се изправя срещу него и да му кажа... че съм го предал. Той ми поръча да я пазя, а аз се провалих. – Флинт затвори очи, въздъхна и слепешката се запрепъва след кендера, като потриваше лявата си ръка. – Как ще му кажа? – изстена той. – Как?

Глава 4

Спокойна интерлюдия.

– Хайде – каза Танис и погледна мъжа, който спокойно седеше пред него, – искам да знам. Ти нарочно ни вкара във водовъртежа. Защо? Знаеше ли, че това място съществува? Къде се намираме? Къде са другите?

Берем седеше пред него на дървен стол, богато украсен с дърворезба, включваща фигури на птици и животни – стил, много разпространен сред елфите. Всъщност той силно напомни на Танис за трона на Лорак в кралство Силванести. Но тази прилика не го успокои и Берем примигна под яростния му поглед. Ръцете му, които изглеждаха твърде млади за тяло на средна възраст, се вкопчиха във вехтите му панталони и той нервно се заозърта.

– Проклятие! Отговори ми! – изрева полуелфът и се хвърли се към Берем. Сграбчи ризата му, вдигна го от стола и силните му ръце се насочиха към гърлото му.

– Танис! – Златна Луна бързо се изправи и сложи ръка на рамото му, но той беше побеснял. Лицето му беше изкривено от страх и гняв. Тя отчаяно се вкопчи в ръцете му, които стискаха Берем и извика на Речен вятър да ѝ помогне.

Варваринът сграбчи Танис за китките и го отскубна от Берем, като го държеше в силната си прегръдка. Отначало полуелфът опита да се освободи, но после въздъхна дълбоко и се отпусна.

– Той е ням – каза сурово Речен вятър. – Дори да искаше, не би могъл да ти каже нищо.

– Мога.

Тримата млъкнаха и стреснато го погледнаха.

– Мога да говоря – продължи спокойно Берем на общия език и разтърка гърлото си, където отпечатъците от пръстите на Танис изпъкваха върху загорялата му кожа.

– Тогава защо се преструваш? – попита полуелфът като дишаше тежко.

Берем продължи да търка врата си с поглед, прикован в него:

– Хората не задават въпроси на човек, който не може да говори.

Танис си наложи да се успокои и да обмисли казаното. Хвърляйки поглед към Речен вятър и Златна Луна, видя, че той се намръщи и поклати глава, а тя леко сви рамене. Накрая придърпа един дървен стол и

седна срещу Берем, като внимаваше да не се облегне, защото облегалката бе напукана.

– Берем – полуелфът говореше бавно, овладял нетърпението си, – ти говориш с нас. Това означава ли, че ще отговориш на въпросите ни? Той го погледна и кимна.

– Защо?

Мъжът облиза устни и се огледа.

– Аз... трябва да ми помогнете... да се махна... Не мога да остана тук...

Танис усети, че го полазват тръпки въпреки задуха в стаята.

– В опасност ли си? В опасност ли сме? Какво е това място?

– Не знам! – Берем безпомощно се огледа. – Но знам, че не мога да остана тук. Трябва да се върна!

– Защо? Драконовите Господари те търсят. Един от тях... – Танис се закашля, после продължи хрипливо. – Един от тях ми каза, че ти си ключът към пълната победа на Кралицата на Мрака. Защо? Какво е това, което притежаваш и толкова им трябва?

– Нямам представа! – извика мъжът и сви юмрук. – Знам само, че ме преследват... Бягам им от... от години. Нямам мир, нито покой!

– От колко време, Берем? – попита меко Танис. – От колко време те преследват?

– От години... Не знам колко. – Той въздъхна и изражението му отново стана добродушно. – Аз съм на триста двацет и две години. Или двацет и три? Двацет и четири? – Берем сви рамене. – През повечето време Кралицата ме търсеше.

– Триста двацет и две? – изуми се Златна Луна. – Но ти си човек! Това не е възможно!

– Да, човек съм – Берем впери сините си очи в лечителката – и знам, че е невъзможно. Умирал съм много пъти. – Погледът му се отмести към Танис. – Ти ме видя да умирам в Пакс Таркас. Познах те, когато дойде на кораба.

– Значи си умрял, когато скалите те затрупаха! – възкликна Танис. – Но ние със Стърм те видяхме на сватбеното пиршество...

– Да, и аз ви видях, затова избягах. – Берем поклати глава. – Как можех да ви обясня, че съм жив? Знам само, че умирам и после възкръсвам. Непрекъснато. – Той подпря глава върху ръцете си. – Искам единствено покой!

Танис го гледаше недоверчиво. Смяташе, че лъже. Не, че умира и възкръсва, това го бе видял със собствените си очи. Но беше убеден, че

мъжът знае защо Кралицата на Мрака с такова настървение го преследва!

– Берем, как зеленият камък се е озовал в тялото ти?

– Не знам – отвърна той толкова тихо, че едва го чува, и инстинктивно се хвана за гърдите, сякаш го боляха. – Камъкът е част от тялото ми, както костите и кръвта. Мисля, че той ме връща към живота.

– Можеш ли да го сваляш? – попита нежно Златна Луна. Тя се отпусна на възглавница до Берем и сложи ръка върху неговата.

Мъжът рязко поклати глава и посивялата му коса падна върху очите му.

– Много пъти съм опитвал, но все едно да изтръгна собственото си сърце!

Танис потрепера и въздъхна с раздразнение. Още нямаше представа къде са. Беше се надявал Берем да им каже... Той отново огледа странната обстановка. Намираха се в някакво помещение в древна сграда, осветено с мека, призрачна светлина, която сякаш се излъчваше от мъха, който покриваше стените като гоблен. Мебелите също бяха стари и в доста окаяно състояние, макар някога да са били скъпи. Нямаха представа откога са тук. Времето се сливаше, нарушавано само когато се хранеха с някои от странните, растения и лягаха да спят.

Танис и Речен вятър бяха изследвали зданието, но не можаха да намерят изход или други признаци на живот. Полуелфът се чудеше дали над мястото не тегне някакво заклинание, което ги задържа вътре, защото всеки път, когато тръгнаха нанякъде тесните слабо осветени коридори неотменно ги връщаха обратно в тази стая.

Почти не помнеха какво е станало, след като корабът потъна във водовъртежа. Танис беше видял как мачтата пада и платната се разкъсват. Беше чул писъците и как една гигантска вълна отнесе Карамон зад борда. Спомняше си червените къдрици на Тика да се стелят по водата, след което тя изчезна. Имаше дракон... и Китиара... Върху рамото му имаше следи от драконски нокти. После се появи друга вълна... Помнеше, че съдържа дъха си, докато усети, че ще умре от болка в дробовете и си помисли, че смъртта ще бъде лесна и желана. А след това изплува над бушувашата вода, само за да бъде отново погълнат. Тогава разбра, че това е краят...

След това се беше събудил на това странно място и видя, че Речен вятър, Златна Луна и Берем са с него.

Отначало Мъжът със Зеления камък изглеждаше уплашен от тях. Свит в един ъгъл, той не ги допускаше до себе си, но Златна Луна беше

търпелива, говореше му и му носеше храна. Постепенно нежните и грижи го спечелиха, а и, както Танис сега разбра, отчаяното му желание да се махне отук.

Когато започна да го разпитва, полуелфът бе убеден, че Берем нарочно е вкарал кораба във водовъртежа, защото е знаел за съществуването на това място. Но сега не беше толкова сигурен. От объркания му и уплашен вид разбираше, че и той няма представа къде се намират. Самият факт, че проговори подсказваше, че казва истината. Изглеждаше отчаян. Искеше да избяга. Но защо?

– Берем – Танис стана и закрачи из стаята. – Според мен това е идеалното място да се скриеш от Кралицата на Мрака...

– Не! – изкрещя мъжът и се надигна. Танис се обърна.

– Защо искаш да се върнеш там, където тя ще те намери?

Берем се сви уплашено на стола.

– Т-трябва да се върна обратно... Трябва да отида на едно място... Търся нещо... и докато не го открия, няма да намеря покой.

– Търсиш! Търсиш! – ядоса се Танис. – Да имаш онова, за което Кралицата би дала целия свят и да не знаеш причината.

– Не мога да ти кажа! – изхленчи Берем.

Танис си пое дъх и затвори очи, за да се успокои. Главата му пулсираше и имаше чувството, че ще се пръсне на хиляди парченца. Златна Луна се изправи, сложи ръце на раменете му и прошепна няколко успокоителни думи, от които той разбра само името на Мишакал. Бавно ужасното усещане изчезна и го остави изцеден и изтощен.

– Добре, Берем – въздъхна Танис. – Съжалявам. Няма повече да говорим за това. Разкажи ми за себе си. Откъде си?

Мъжът се поколеба за миг, очите му се присвиха и тялото му се напрегна.

– Едва ли си чувал за това място. М-малко селце близо до... близо до... – Той преглътна и прочисти гърлото си – Нерака.

– Нерака? – Танис погледна Речен вятър, но той поклати глава.

– Прав е, никога не съм чувал за него.

– И аз – промърмори полуелфът. – Жалко, че Таселхоф и картите му не са тук... Берем, защо...

– Танис! – изкрещя Златна Луна.

Полуелфът скочи и ръката му инстинктивно посегна към меча, който липсваше. Смътно си спомни, че се беше борил да го задържи, но тежестта му го беше повлякла надолу. Като се ругаеше, че не е оставил Речен вятър да пази вратата, той гледеше мъжа в червена роба, който

стоеше очертан в рамката ѝ.

– Здравейте – каза той приятелски на общия език.

Червената роба напомни на Танис за Райстлин толкова силно, че погледът му се замъгли. За миг дори помисли, че е той. После очите му се проясниха. Този магьосник беше по-възрастен, много по-възрастен и лицето му изглеждаше добродушно.

– Къде сме? – попита остро Танис. – Кой си ти? Защо бяхме доведени тук?

– Крия КУЕКХ – каза с отвращение мъжът, обърна се и си тръгна.

– По дяволите! – Танис скочи с намерението да го сграбчи и да го върне, но Речен вятър го задържа.

– Успокой се. Той е магьосник. Не можеш да се бориш с него, дори да имаше меч. Ще го последваме, за да видим къде отива. Ако той е омагьосал това място, ще трябва да премахне магията, за да излезе оттук.

Танис си пое дълбоко дъх.

– Прав си, разбира се. Съжалявам, не знам какво ми стана. Чувствам се напрегнат като кожа на барабан. Златна Луна, остани тук с Берем.

– Не! – изкрещя Мъжът със Зеления камък, скочи от стола и се вкопчи в Танис с такава сила, че едва не го събори. – Не ме оставяйте тук! Недейте!

– Няма да те оставим – увери го Танис, като се опитваше да се измъкне от мъртвата му хватка. – Добре, добре, може би е по-правилно да не се разделяме.

Те забързано тръгнаха по мрачния, пуст коридор.

– Ето го! – посочи Речен вятър.

В слабата светлина видяха как крайчето на червената роба изчезва зад ъгъла. Като стъпваха тихо, те го последваха. Коридорът премина в друг, от двете страни на който бяха разположени стаи.

– Това го нямаше преди! – възкликна Речен вятър. – Тук имаше солидна стена!

– Солидна илюзия! – промърмори Танис.

Те тръгнаха по коридора, като се оглеждаха с любопитство. Стаите бяха пълни със същите стари, разнотилни мебели. В тях нямаше никой, но въпреки това бяха осветени от същата странна блещукаща светлина. Може би е хан. Ако е така, те явно са единствените му клиенти, и то от стотици години.

Преминаваха през полусрутени коридори и огромни зали с колони,

но нямаше време да се оглеждат, защото мъжът с червената роба се ока-
за забележително бърз. На два пъти помислиха, че са го изгубили, но в
последния момент забелязваха робата му да се спуска по кръгло стълби-
ще или да се носи по съседния коридор.

На едно такова разклонение спряха за малко и огледаха двата кори-
дора, чувствайки се изгубени и отчаяни.

– Да се разделим – предложи Танис след малко. – Но не ходете на-
далеч. – Ще се срещнем пак тук. Речен вятър, ако го видиш, свирни вед-
нъж. Аз ще направя същото.

Мъжът от Равнините и Златна Луна тръгнаха по единия коридор, а
Танис, плътно следван от Берем – по другия.

Коридорът водеше до голяма стая, зловещо осветена както остана-
лите в това странно място. Колебаеше се дали да погледне вътре, или да
се върне и след кратък размисъл реши да хвърли бърз поглед. Стаята бе-
ше празна с изключение на огромна кръгла маса. Когато отиде до нея,
видя забележителна карта, покрита с прозрачен кристален купол.

Танис бързо се наведе над нея, надявайки се да разбере къде са и
какво е това мистериозно място. Картата беше умалено копие на града и
той имаше странното чувство, че градът под него е по-истински от онзи,
в който се намира.

„Жалко, че Тас не е тук“ помисли си Танис с копнеж, като си пред-
стави какво удоволствие щеше да изпита кендерът.

Сградите бяха построени в античен стил – изящни шпилове се из-
дигаха в кристалното небе и светлината се отразяваше от белите куполи.
Каменни арки увенчаваха покритите с цветя булеварди. Улиците бяха
разположени подобно на гигантска паяжина, която водеше към центъра
на града. Танис почувства, че Берем нервно го дърпа за ръкава и му пра-
ви знак да излязат. Макар че можеше да говори, очевидно предпочита-
ше мълчанието.

– Да, сега – отвърна разсеяно полуелфът, чудейки се дали с помощ-
та на картата могат да се махнат от това място.

Той се наведе над стъклото и се загледа в миниатюрата. Близко до
центъра на града имаше големи павилиони и дворци с колони. Стъклени
куполи пазеха цветята от зимните снегове. В самия център се издигаше
сграда, която му се стори позната, макар никога през живота си да не е
бил в този град И все пак я познаваше. Докато я разглеждаше и се опит-
ваше да се сети откъде я помни, космите на врата му настръгнаха.

Беше най-красивата сграда, която някога е виждал, позамайваща от
Кулите на Слънцето и Звездите в царството на елфите. Седем кули се

издигаха към небето, сякаш възхваляваха боговете за творението им. Централната се извисяваше много по-високо от останалите. Тя не възхваляваше, по-скоро съперничеше на божествата. Разбъркани спомени от думите на учителите му елфи изплуваха в съзнанието му – разкази за Катаклизма, за Върховния жрец...

Танис се отдръпна от миниатюрата и дъхът му изсвистя в тишината. Берем го гледаше с пребледняло лице.

– Какво има? – попита страхливо той и се вкопчи в него.

Полуелфът поклати глава, защото не можеше да проговори. Ужасяващото откритие къде се намират и какво става го заля като алените вълни на Кървавото море.

Объркан, Берем погледна центъра на картата. Очите му се разшириха и той изпищя. Танис никога не беше чувал подобен вик. Мъжът се хвърли върху кристалния купол и го заудря, сякаш искаше да го счупи.

– Градът на Прокълнатите! – стенеше той. – Градът на Прокълнатите!

Танис тръгна към него, за да го успокои, но чу остро изсвирване на Речен вятър, сграбчи Берем и го дръпна от кристала.

– Знам – каза той. – Затова трябва да се махнем оттук. Но как? Как да се измъкнеш от един град, който би трябвало да е изтрит от лицето на Крин? Как да се измъкнеш от град, който лежи на самото дъно на Кървавото море? Как да се измъкнеш от...

Танис избута Берем през вратата и огледа коридора. В ронещия се мрамор бяха издълбани думи. Думи, които Някога бяха описвали едно от чудесата на света. Думи, чиито букви сега бяха покрити с мъх. Но той успя да ги разчете:

Добре дошъл в прекрасния ни град, благородни посетителю.

Добре дошъл в любимия град на боговете.

Добре дошъл в Ищар!

Глава 5 „Убих го веднъж“

– Видях какво правиш с него! Опитваш се да го убиеш! – извика Карамон на Пар-Салиан. Той бе магьосник с най-висок ранг, оглавяващ последната съществуваща Кула на Висшата магия, която се намираще сред далечните и странни гори на Уейрет, и в момента живееше в Крин.

Двайсетгодишният воин можеше да убие с голи ръце сбръчкания старец в снежнобяла роба. През последните два дни бе изтърпял много неща, но търпението му вече се бе изчерпало.

– Ние не се занимаваме с убийства – каза Пар-Салиан с мекия си глас. – Брат ти знаеше пред какво се изправя, когато се съгласи да премине Изпитанията. Разбираше, че ако не успее, ще заплати с живота си.

– Но не го мислеше – измърмори Карамон и потърка очи с ръка. – А дори и да е било така, не го е интересуващо. Понякога неговата... любов към магията замъглява мислите му.

– Любов? Не. – Пар-Салиан се усмихна тъжно. – Не можем да го наречем любов.

– Каквото и да е – тихо каза Карамон – той не е разбрал какво ще правите с него. Не е знаел, че е толкова сериозно...

– Разбира се. Какво би станало с теб, войнико, ако влезеш в битка без да знаеш как да въртиш меч?

– Не се опитвай да хитруваш...

– Какво ще стане? – настоя Пар-Салиан.

– Ще ме убият – отговори воинът с търпението на човек, който разговаря с вдетинил се старец. – А сега...

– Не само ти ще умреш, а и другарите ти, които са разчитали на теб.

– Да – съгласи се нетърпеливо Карамон, готов да продължи с тирадата си, но внезапно замълча.

– Сега разбираш, ли за какво говоря? Не изискваме от всички, които владеят магия да преминат тези Изпитания. Много хора, притежаващи Дарбата, изживяват живота си като използват първите елементарни заклинания, които са научили в училище. Те са достатъчни, за да им помагат във всекидневния живот, а те искат само това. Но понякога се появява човек като брат ти. За него дарбата е повече от възможност да си живее живота. Тя е самия живот! Той търси знания и сила, които могат да бъдат опасни не само за него, но и за околните. Затова принуждаваме всички магьосници, които ще преминат в световите, където може да бъде придобита истинска сила, да се подложат на Изпитанията. Така отстраняваме неспособните...

– Направихте всичко възможно да отстраните Райстлин! – изръмжа Карамон – Той не е неспособен, но е болнав, а сега е ранен и може би умира.

– Не, не е неспособен, точно обратното. Брат ти се справя много добре, войнико. Победи всички си врагове. Държа се професионално.

Дори твърде професионално. – Пар-Салиан се замисли. – Чудя се дали някой не е проявил интерес към него.

– Не знам и не ме интересува. Искам само това да спре веднага!

– Няма да ти позволят. Той не умира...

– Не можеш да ме спреш! – заяви студено Карамон. – Магия! Фокуси за деца! Истинската сила! Глупости! Не си заслужава да умреш за това...

– Брат ти смята, че си заслужава – каза меко Пар-Салиан. – Да ти покажа ли колко вярва в магията си? Да ти покажа ли Истинската сила?

Без да обръща внимание на магьосника, Карамон пристъпи напред, за да сложи край на страданията на брат си, но това беше последната му стъпка – поне за известно време. Внезапно замръзна на място, сякаш краката му бяха залепнали за пода. Обзе го страх. Усещането да си напълно в нечия власт беше по-ужасяващо, отколкото да застанеш лице в лице с шест размахващи брадви таласъми.

– Гледай! – Пар-Салиан започна да напява тъжни странни думи. – Ще ти покажа нещо, което би могло да се случи...

Карамон се видя да влиза в Кулата на Висшата Магия и примигна изненадано. Влизаше през врати, вървеше по призрачни коридори. Видението беше толкова ясно, че той погледна тялото си, за да се увери, че не се намира там. Изглежда, се намираше на две места едновременно. Истинската сила! Войнът започна да се поти, после потръпна от студ.

Карамон – онзи в кулата – търсеше брат си. Скиташе нагоре и надолу по пустите коридори, викаше името му и накрая го намери легнал на студения под. Кръв се стичаше от устата му. До него лежеше тялото на черен елф, погубен от магията му. Карамон изтича при брат си, вдигна крехкото му тяло на ръце и без да обръща внимание на слабите му протести да го остави на мира, го понесе към изхода на ужасната Кула. Щеше да го отведе от това място, дори да беше последното нещо в живота му! Но точно когато стигна външната врата, пред тях се появи дух. „Още един изпит“, помисли мрачно Карамон. Е, поне него Райстлин нямаше да държи. Той остави внимателно брат си на земята и се обърна към последното си предизвикателство.

Това, което стана после беше невероятно. Наблюдателят Карамон примигна от удивление. Видя как самият той прави заклинание. Като пусна меча и взе някакви странни предмети в ръка, започна да произнася думи, които не разбираше. От ръцете му се посипаха светкавици и духът изчезна с пронизителен писък.

Истинският Карамон погледна Пар-Салиан невярващо, но

магьосникът само поклати глава и безмълвно посочи към видението, което плуваше пред очите на младежа.

Райстлин бавно се изправи.

– Как го направи? – попита той, като се подпираше на стената.

Карамон не знаеше как е могъл да направи нещо, което беше отне-ло на брат му години обучение! Но се чу да изговаря гладко някакво обяснение. Видя също болката и терзанието по лицето на брат си.

– Не, Райстлин! – изкрещя истинският Карамон. – Това е капан! Аз не мога да направя това! Никога не бих откраднал магията ти! Никога!

Но въображаемият Карамон – надут и безочлив – тръгна да „спася-ва“ малкия си брат от самия него.

Райстлин протегна ръце към него, но не за да го прегърне. Не. Младият магьосник, болен, ранен и преизпълнен с ревност, започна да изрича думите на заклинание, за което имаше сила.

Пламъци рухнаха от ръцете му и магическият огън обгърна брат му.

Карамон наблюдаваше с ужас, твърде потресен, за да говори, как двойникът му гореше... После видя брат му да се свлича върху студения каменен под.

– Не! Райст...

Хладни нежни ръце докоснаха лицето му. Чуваше гласове, но думите им нищо не му говореха. Ако искаше, можеше да ги разбере, но той не желаше. Очите му бяха затворени, защото ако ги отвореше трябваше да чуе онези думи и болката щеше да стане истинска.

– Искам да си почина – чу се да казва Карамон и отново потъна в тъмнината.

Наближаваше друга Кула. Кулата на Звездите в Силванести. Райстлин пак беше с него, но този път носеше Черна роба. Сега той трябваше да помогне на Карамон, тъй като беше ранен. Кръв обилно се лееше от ръката му, която бе почти отсечена.

– Трябва да си почина – повтори воинът.

Райстлин внимателно го положи на земята, подпря гърба му на студената стена и си тръгна.

– Райст! Недей! Не можеш да ме оставиш, тук!

Той се огледа и видя орди от неживи елфи. Явно ги бяха очаквали, за да ги нападнат от засада. Едно-единствено нещо ги задържаше – магическата сила на брат му.

– Райст! Не ме оставяй!

– Е, как е да си сам и слаб? – попита го Райстлин.

– Райст! Братко...

– Убих го веднъж, мога да го направя пак!

– Райст! Не! Райст!

– Карамон, моля те... – Друг глас, мелодичен. Нечии нежни ръце го докоснаха. – Събуди се! Върни се при мен! Имам нужда от теб!

Карамон отпъди този глас. Отблъсна ръцете. „Не, не искам да се върна. Няма, уморен съм. Боли ме. Искам да си почина.“

Но ръцете го сграбчиха и го издърпаха от дълбините, в които копееше да потъне.

И сега пропадеше, пропадеше в ужасяващ червен мрак. Костеливи пръсти се вкопчаха в него, лица без очи се въртяха пред погледа му суети, разтворени в безмълвни писъци Пое си дъх и потъна в кръв. Той се бореше и почти задушен, най-накрая успя да изплува на повърхността и да си поеме дъх. Райстлин! Но той си беше тръгнал! Приятелите му. Танис. И него го нямаше. Вълните го отнесоха. И кораба го нямаше. Разцепи се на две. Видя разкъсани моряци, чиято кръв се смесваше с аленото море.

Тика! Тя беше близо до него и той я привлече към себе си, но не можа да я задържи. Водата я изтръгна от ръцете му и го отнесе. Този път не можеше да изплува на повърхността. Дробовите му горяха, щяха да се пръснат. Смърт... покой... сладък и уютен...

Но ето пак тези ръце! Влачеха го към далечната повърхност. Караха го да диша палеция въздух. Не, пуснете ме!

А после други ръце, силни и настойчиви, които се подаваха от кървавочервената вода, го затеглиха надолу. Пропадеше... навътре... в милостивия мрак. Шепот на магически думи го успокои, той дишаше... дишаше вода... и очите му се затвориха. Водата бе топла и приятна... Той отново беше дете.

Но не съвсем. Близнакът му липсваше.

Не! Пробуждането беше агония. По-добре да остане завинаги в този мрачен сън. По-добре отколкото острата, горчива болка.

Но ръцете отново се вкопчиха в него. Гласът го повика.

– Карамон, имам нужда от теб...

Тика!

– Не съм лечител, но смятам, че ще се оправи. Нека поспи малко.

Тика преглътна сълзите си, опитвайки се да изглежда силна.

– Какво... какво му имаше? – наложи си да попита спокойно, макар че не успя да потисне една тръпка. – Бил ли е ранен, когато корабът... влезе в-във водовъртежа? Така е от четири дни. Откакто ни открихте.

– Ако беше ранен, морските елфи щяха да го излекуват. Това е нещо в душата му. Кой е този Райст, за когото говори?

– Близнакът му – поколеба се Тика.

– Какво стана с него? Умря ли?

– Не съм сигурна какво точно стана. Карамон много го обичаше, а... Райстлин го предаде.

– Разбирам. – Мъжът тържествено кимна. – Това често се случва горе. А вие се чудите защо съм избрал да живея тук.

– Ти спаси живота му, а аз дори не те познавам... не знам името ти.

– Зебулах – усмихна се мъжът. – И не аз му спасих живота. Той се върна от любов към теб.

Тика сведе глава и червените къдри скриха лицето ѝ.

– Надявам се. Толкова го обичам. Готова съм да умра, за да го спася.

Сега, когато разбра, че Карамон ще се оправи, тя съсредоточи вниманието си върху този странен човек. Забеляза, че е на средна възраст, гладко обръснат, а очите му бяха големи и искрени като усмивката му. Носеше Червена роба и от пояса му висяха торбички.

– Ти си магьосник – внезапно каза Тика. – Като Райстлин.

– А, това обяснява всичко. Докато не беше съвсем на себе си, той ме видя и очевидно се е сетил за брат си.

– Но какво правиш тук? – Тя за пръв път огледа обстановката по-подробно.

Разбира се, беше я видяла, когато мъжът я доведе тук, но тогава имаше други грижи. Сега осъзна, че се намира в стая в някаква рушаща се сграда. Въздухът беше топъл и задушен. Растения цъфтяха буйно заради влагата.

Имаше някакви мебели, но те бяха стари и занемарени като стаята, в която бяха безразборно нахвърлени. Карамон лежеше на едно трикрако легло, а за четвърти крак му служеха купчина стари, плесенянали книги. Тънки струйки вода като малки блестящи змийчета се стичаха по влажната каменната стена. Всичко блестеше от влага, която отразяваше бледозелената призрачна светлина, излъчвана от мъха, покриващ стените. Всичко беше обрасло с мъх в най-различни видове и цветове – тъмнозелен, златистожълт, кораловочервен. Той се изкачваше по стените и се стелеше по куполообразния покрив.

– Какво правя тук? – промърмори тя. – И къде е това тук.

– Тук е... ами, просто тук – отвърна мило Зебулах. – Щяхте да се удавите, но морските елфи ви спасиха и ви доведоха.

– Морски елфи? Никога не съм чувала за тях. – Тика се огледа с любопитство, сякаш някоя от тях се криеше в гардероба. – Не си спомням елфи да са ме спасявали. Помня само една огромна, добра риба...

– Не е нужно да ги търсиш, защото няма да ги видиш. Те се боят и не вярват на КрияКУЕКХ – „тези, които дишат въздух“ на техен език. Рибите са били морски елфи и това е единствената форма, в която позволяват на КрияКУЕКХ да ги видят. Наричате ги делфини.

Карамон се размърда и простена в съня си. Тика отметна влажната му коса от челото и го успокои.

– Защо тогава са спасили живота ни? – попита тя.

– Познаваш ли някой елф, земен елф? – попита Зебюлах.

– Да – отвърна тихо Тика, като си мислеше за Лорана.

– Тогава знаеш, че за тях животът е свещен.

– Разбирам. И те като земните елфи, предпочитат да отхвърлят света, вместо да му помогнат.

– Правят каквото могат, за да помагат – възрази остро Зебюлах. – Не критикувай онова, което не разбираш.

– Съжалявам – изчерви се Тика. После промени темата. – Но ти си човек. Защо...

– Защо съм тук? Нямам нито време, нито намерение да ти разказвам историята си, защото ти също няма да ме разбереш. Никои не ме разбира.

Тика затаи дъх.

– Има и други? Видя ли други от кораба ни... нашите приятели?

– Зебюлах сви рамене.

– Тук, долу, винаги има други. Развалините обхващат голяма площ и в много от тях има въздушни джобове. Онези, които спасим, откарваме в най-близките жилища. Колкото до приятелите ти, не мога да кажа. Ако са били на кораба с вас, вероятно са мъртви. Морските елфи са ги почели с подходящи ритуали и са изпратили душите им по пътя. – Зебюлах се изправи. – Радвам се, че твоят любим оцеля. Наоколо има много храна. Повечето от растенията, които виждаш, са ядливи. Разходи се из руините, ако искаш. Направил съм заклинание и не можеш да паднеш в морето и да се удавиш. Настанете се удобно. Можеш да намериш още мебели...

– Чакай! – извика Тика. – Не можем да останем тук. Трябва да се върнем на повърхността. Не може да няма някакъв път навън.

– Всички все това ме питат – въздъхна раздразнен Зебюлах. – И, честно казано, съм съгласен, че трябва да има път. Някои хора случайно

го намират. Но други, като мен, решават че не искат да заминат. Имам неколцина стари приятели, които са тук от години. Но виж сама. Огледай се. Само внимавай и стой в онази част на руините, която сме подредили. – Той се обърна към вратата.

– Чакай! Не си отивай! – Като подскочи и се спъна в разнебитения стол, на който седеше, Тика затича след магьосника. – Може случайно да видиш приятелите ми. Кажй им, че...

– Съмнявам се – прекъсна я той. – Освен това, без да се обиждаш, разговорът с теб ми омръзна. Колкото по-дълго живея тук, толкова повече КрияКУЕКХ като теб ме дразнят. Те винаги бързат. Никога не са доволни да стоят на едно място. Ти и твоят любим ще бъдете много пощастливи тук, в този свят, отколкото в горния. Но не, вие ще продължите да търсите обратния път! И какво ви чака там? Предателство! – Той погледна Карамон.

– Там горе има война! – извика страстно Тика. – Хората страдат! Това не те ли интересува?

– Хората там винаги страдат. Нищо не мога да направя и не ме е грижа. Виж докъде те доведе загрижеността! И него! – Зебулах посочи гневно Карамон, обърна се и си тръгна, затръшвайки паянтовата врата след себе си.

Тика гледаше след него и се чудеше дали да не изтича и да го върне. Той очевидно беше единствената им връзка с там горе. Докато тук долу беше...

– Тика?...

– Карамон! – Тя забрави Зебулах и отиде при воина, който се мъчеше да се изправи.

– Къде сме, в името на Бездната? – попита той, като се оглеждаше с широко разтворени очи. – Какво стана? Корабът...

– Аз... не съм сигурна – запъна се момичето. – Добре ли си, за да сядаш? Може би трябва да лежиш...

– Добре съм – отсече Карамон, но като я видя да се мръщи на резкия му тон, се протегна и я привлече в прегръдките си. – Съжалявам, Тика. Прости ми. Просто... аз... – Той поклати глава.

– Разбирам. – Тя облегна глава на гърдите му и му разказа за Зебулах и морските елфи. Карамон слушаше и примигваше объркано, докато осъзнаваше чутото.

– Жалко, че не бях в съзнание – промърмори той. – Този Зебулах сигурно знае как да се измъкнем оттук. Щях да го накарам да ни покаже.

– Не съм много сигурна. Той е магьосник като... – но като видя болката в очите му, замълча, сгуши се до него и го погали по лицето.

– Знаеш ли, скъпи, в известен смисъл той е прав. Можем да сме щастливи тук. Осъзнаваш ли, че за пръв път сме сами? Наистина сами. А и тук е толкова красиво и спокойно. Тлеещата светлина от мъха е мека и приятна, а не заслепяваща като слънцето. Чуй как водата ромоли, сякаш ни пее. А и тези стари, стари мебели, това смешно легло...

Тика замълча, когато ръцете на Карамон се затегнаха около нея и устните му докоснаха косите ѝ. Любовта към него я заля и сърцето ѝ замря от болка и копнеж. Тя го прегърна, притисна го към себе си и почувства как сърцето му бие до нейното.

– О, Карамон! – прошепна задъхано тя. – Искам да сме щастливи! Моля те! Знам, че по някое време ще трябва да намерим останалите и да се върнем на горния свят. Но сега нека бъдем сами... заедно!

– Тика! – Карамон я притисна силно, сякаш искаше да слее телата им в едно-единствено живо същество. – Обичам те! Аз... казах ти веднъж, че не мога да те направя своя, докато не съм в състояние напълно да ти се отдам. Все още не мога да го направя!

– Напротив, можеш! – извика яростно Тика, измъкна се от обятията му и го погледна в очите. – Райстлин го няма и трябва да помислиш за собствения си живот!

Воинът поклати глава.

– Брат ми е част от мен, както и аз винаги ще съм част от него. Можеш ли да разбереш това?

Не, не можеше, но кимна и главата ѝ клюмна.

Карамон се усмихна, сложи ръка под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. Очите ѝ, зелени с кафяви пръски, блестяха от сълзи. Кожата ѝ имаше загар от живота на открито и беше по-луничава от всякога. Тези лунички я притесняваха. Тика би дала седем години от живота си за гладка кожа като на Лорана. Но Карамон обичаше всяка луничка, както и къдравата ѝ, бухнала коса.

Момичето видя любовта в очите му и затаи дъх. Той я притегли към себе си и сърцето му заби ускорено, когато прошепна:

– Ще ти дам каквото мога от себе си, ако си съгласна на това. Заради теб ми се иска да е повече.

– Обичам те! – Тя го прегърна през шията.

– Тика... – започна воинът, защото искаше да е сигурен, че го е разбрала.

– Не говори, Карамон...

Глава 6 Аполета.

След дълго преследване из улиците на града, чиято порутена красота изглеждаше ужасяваща на Танис, те влязоха в един от красивите дворци в центъра. Преминаха през мъртва градина, озоваха се в някакъв коридор, завиха зад ъгъла и спряха. Мъжът с червената роба не се виждаше.

– Стълби! – извика Речен вятър.

Когато очите му се приспособиха към странната светлина, Танис видя, че стоят на най-горната площадка на стръмно мраморно стълбище и затова бяха изгубили от погледа си мъжа. Когато погледнаха надолу, отново видяха червената роба да се развява.

– Дръжте се в сенките до стената – предупреди Речен вятър и посочи стълбището, което беше толкова широко, че петдесет души можеха да слизат по него един до друг.

Избледнелите и напукани стенописи бяха все още изящни и Танис имаше странното чувство, че нарисуваните хора са по-живи от самия него. Навярно някои от тях са стояли на същото това място, когато ужасяващата планина е поразила Храма на Върховния жрец...

Те слязоха тичешком по стъпалата и стигнаха до широка площадка, украсена със статуи, изработени от злато и сребро в естествен ръст. Оттук стълбите продължаваха надолу към друга площадка, следваха още стълби и така, докато останаха без дъх. Но червената роба продължаваше да се развява пред тях.

Внезапно Танис усети промяна във въздуха – стана по-влажен и мирисът на море се засили. Когато се вслуша, дочу леките плисъци на вода върху камък. Речен вятър го хвана за ръката и го издърпа обратно в сенките. Наближаваха края на стълбището. Мъжът с червената роба беше застанал най-долу и се взираше в басейн с тъмна вода, който се намираще в огромна, изпълнена със сенки пещера.

След малко коленичи и тогава Танис забеляза друга фигура – във водата. Косата ѝ, осветена от факлите, имаше зеленикав оттенък, а нежните бели ръце се подпираха на каменните стълби. Останалата част от тялото беше под водата. Мъжът с червената роба протегна ръка и нежно докосна фигурата.

– Чаках те – каза тя и в гласа ѝ се долови укор.

Танис рязко си пое дъх – говореше езика на елфите. Вече виждаше

лицето ѝ, огромните блестящи очи, заострените уши, изящните черти...

Морска елфа!

Приказки от детството нахлуха в главата му, докато се опитваше да следи разговора на мъжа с червената роба и елфата, която му се усмихваше с обич.

– Съжалявам, любима – каза магьосникът успокояващо и седна до нея. – Ходих да видя младежа, за когото беше толкова загрижена. Вече е дооре, макар че се измъкна на косъм. Беше права. Той искаше да умре. Нещо свързано с брат му, магьосник, който го предал.

– Карамон! – промърмори Танис.

Речен вятър го погледна въпросително, защото не разбираше какво си говорят, но той поклати глава, за да не пропусне разговора.

– КуиаКИИчКийкс – каза тя с презрение. Танис беше озадачен, елфите нямаха такава дума.

– Да! – намръщи се мъжът. – След като се убедих, че двамата са в безопасност, отидох да видя някои от другите. Един от тях, полуелф, ми се нахвърли, сякаш искаше да ме изяде! Останалите, които успяхме да спасим, са добре.

– Погребахме мъртвите с почести – каза елфата и Танис долови в гласа ѝ вековната жалба за погубения живот.

– Бих искал да ги попитам какво правеха в Кървавото море на Ищар. Не познавам капитан на кораб толкова глупав, че да посмее да влезе във водовъртежа. Момичето каза, че горе има война. Може би не са имали избор.

Елфата игриво го пръсна с вода.

– Горе винаги има войни! Ти си прекалено любопитен, любими. Понякога си мисля, че ще ме напуснеш и ще се върнеш в твоя свят. Особено, след като говори с тези КрияКУЕКХ.

Танис долови в гласа ѝ загриженост, макар че продължаваше игриво да го пръска.

Мъжът се наведе и я целуна по мократа коса, която проблясваше на светлината на пращящата факла над тях.

– Не, Аполета. Не ме интересуват техните войни и братя, които предават братята си. Нека си имат своите буйни полуелфи и глупавите си морски капитани. Докато магията ми служи, ще живея под водата...

– Като стана дума за буйни полуелфи... – прекъсна го Танис на езика на елфите и бързо се спусна по стълбите.

Речен вятър, Златна Луна и Берем го последваха, макар че нямаха представа какво казва.

Мъжът стреснато се обърна, а Аполета изчезна във водата така бързо, че Танис за миг се замисли дали не си е въобразил съществуването ѝ. Нито вълничка върху тъмната повърхност не показваше къде е била. Когато стигна края на стълбището, той хвана магьосника за ръката, точно когато се канеше да я последва във водата.

– Чакай! Няма да те изям! Съжалявам, че се държах така. Може би ти се струва ужасно, че се промъкнахме след теб, но нямахме друг избор! Знам, че не мога да те спра, ако решиш да направиш заклинание или нещо подобно. Бил съм край магьосници. Но поне ме изслушай. Чух те да говориш за двама от нашите приятели – едър мъж и хубаво червенокосо момиче. Каза, че той едва не умрял, защото брат му го предал. Искаме да ги открием. Няма ли да ни кажеш къде са?

Мъжът се поколеба.

Танис продължи да говори. Трябваше да задържи човека, който можеше да им помогне.

– Видях една жена тук, с теб. Тя е морска елфа, нали? Да, аз съм полуелф, но израснах сред елфи и съм слушал легендите им. Мислех, че са детски приказки. Но и драконите смятах, че не съществуват. В момента горе наистина се води война. Ти си прав. Изглежда винаги някъде се води война. Но тази война няма да си остане само там. Ако Кралицата на Мрака победи, бъди сигурен, че тя ще открие съществуването на морските елфи. Не знам дали под водата има дракони, но...

– Има морски дракони, полуелфе – обади се някакъв глас и Аполета отново се показва. Сред сребърни и зелени искри тя се плъзна по водата и спря до каменните стълби. После се подпря на тях и се вгледа в него с блестящите си зелени очи. – Чухме слухове за завръщането им, но не им повярвахме. Не знаехме, че драконите са се пробудили. По чия вина?

– Има ли значение? – попита уморено Танис. – Те унищожиха дървната ми родина. Силванести сега е царство на кошмарите, а обитателите на Куалинести бяха прогонени от домовете си. Драконите убиват и изгарят всичко. Нищо и никой не е в безопасност. Кралицата на мрака има една-единствена цел – да властва над всяко живо същество. Сигурни ли сте, че сте в безопасност дори тук долу? Защото, предполагам, сме под морето.

– Прав си, полуелфе – каза мъжът с червената роба и въздъхна. – Намирате се под водата, в развалините на град Ишар. Морските елфи ви спасиха и доведоха тук, както правят с всички, чиито кораби се разбиват. Знам къде са приятелите ви и ще ви заведа при тях, но повече от това не знам какво да направя за вас.

– Изведи ни отгук – каза уморено Речен вятър, който разбра разговора им, защото за пръв път Зебулах заговори на общия език. – Коя е тази жена, Танис? Прилича на елфа.

– Морска елфа. Името ѝ е...

– Аполета – отвърна тя и се усмихна. – Простете ми, че не ви поздравявам както е прието, но ние не обличаме телата си като вас, Крия-КУЕКХ. Дори след всички тези години не мога да убедя съпруга си да престане да се увива с тази смешна роба, когато излиза на сушата. Той го нарича свян. Затова не искам да притесня него или вас като изляза да ви поздравя.

Изчервен, Танис преведе думите ѝ на приятелите си. Очите на Златна Луна се разшириха. Берем, изглежда, не чу. Той беше потънал в някакъв свой свят и само от време на време разбираше какво става край него. Изражението на Речен вятър не се промени. Очевидно вече нищо, свързано с елфите не го изненадаваше.

– Морските елфи са ни спасили – продължи Танис, – защото и те смятат, че животът е свещен и помагат на всички изгубени в морето да не се удавят. Този мъж, нейният съпруг...

– Зебулах – представи се той и протегна ръка.

– Аз съм Танис, а това са Речен вятър и Златна Луна от Кве-шу и Берем... – Той млькна, защото не знаеше какво още да каже.

Аполета учтиво се усмихна, но усмивката ѝ бързо изчезна.

– Зебулах, доведи приятелите им.

– Ще дойдем с теб – предложи Танис. – Ако си мислел, че съм щял да те изям, нямаш представа какво може да направи Карамон...

– Не. – Аполета поклати глава. – Изпрати варварите, полуелфе. Ти остана тук. Искам да си поговорим и да разбере повече за тази война, която, според теб, може да ни застраши. Тъжно ми е да чуя, че драконите са се пробудили. Ако е вярно, боя се, че може да се окажеш прав. Нашият свят вече не е в безопасност.

– Ще се върна скоро, любима – каза Зебулах. Аполета протегна ръка към съпруга си. Той я повдигна до устните си, нежно я целуна и тръгна. Танис бързо преведе на Речен вятър и Златна Луна и те с готовност се съгласиха да отидат да намерят Карамон и Тика.

Докато следваха Зебулах обратно по призрачните полуразрушени улици, той им разказваше легенди за пропадането на Ишар, като им посочваше различни забележителности.

– Когато боговете заградили огнената планина върху Крин, тя ударила Ишар и образувала гигантски кратер в сушата. Морската вода

нахлула в него и създаде Кървавото море. Много от сградите били унищожени, но някои оцелели и тук-там се образували малки въздушни джобове. Морските елфи открили, че това е отлично място, където да носят мореплавателите, които спасявали от потъващите кораби. Много от тях скоро започвали да се чувстват тук като у дома си.

Магьосникът говореше с гордост, която Златна Луна намери за забавна, макар да не го показва. Това беше гордостта на собственик, сякаш развалините му принадлежало и той е решил да ги отвори за забавление на широката публика.

– Но ти си човек. Как дойде да живееш тук? – попита Златна Луна.

Магьосникът се усмихна и погледът му сякаш се върна назад през годините.

– Бях млад и алчен и непрекъснато се надявах да открия бърз начин да забогатя. Магическите ми дарби ме доведоха в дълбините на океана, за да търся изгубените богатства на Ищар. Намерих само бижута – нито злато, нито сребро. Една вечер видях Аполета да плува из морските гори преди тя да ме забележи и да се преобрази. Влюбих се в нея... Дълго се борих, докато я направя своя. Тя не можеше да живее в моя свят, а след като бях прекарал толкова време в мир и тишина тук долу, знаех, че за мен също няма живот горе. Но ми е приятно да говоря с хора като вас от време на време, затова понякога скитам из руините, за да видя ко-го са спасили елфите.

Златна Луна огледа развалините, когато Зебулах спря, за да си поеме дъх между две истории.

– Къде е легендарният храм на Върховния жрец? – попита тя.

Сянка премина през лицето на магьосника. Гордостта премина в съжаление, примесено с гняв.

– Съжалявам – бързо каза Златна Луна. – Не исках да ти причинявам болка...

– Не, няма нищо – Зебулах се усмихна тъжно. – Добре е да си спомням за мрака на онова ужасно време. Когато скитам тук, се опитвам да забравя, че това беше град, в който хора се смееха, плачеха, живеяха и дишаха. По тези улици играеха деца, както в онази ужасна нощ, когато боговете хвърлиха огнената планина върху нас.

Той помълча за миг, въздъхна и продължи.

– Питате къде е храмът. Вече го няма. На мястото, където стоеше Върховният жрец и крещеше арогантни заповеди към боговете, сега има черна дупка. Макар и пълна с морска вода, в нея не живее нищо. Никой не знае колко е Дълбока, защото морските елфи не плуват близо до нея.

Надничал съм в мрачните ѝ, спокойни води, докато ужасът ме обземе. Не вярвам, че свършва някъде. Бездънна е като самото сърце на дявола.

Зебулах спря на една от тъмните подводни улици и съсредоточено се взря в Златна Луна.

– Виновните бяха наказани. Но защо и невинните? Защо те трябва да страдат? Ти носиш медальона на Мишакал, Лечителката. Разбра ли нещо? Обясни ли ти тя?

Златна Луна се поколеба, изненадана от въпроса и потърси отговор в душата си. Речен вятър стоеше до нея, суров и мълчалив както винаги, без да издава мислите си.

– Аз самата често съм питала. – Тя отиде до Речен вятър ѝ докосна ръката му, сякаш, за да се убеди, че е наблизо. – В един сън бях наказана заради въпросите си, заради липсата си на вяра. Наказана да загубя онзи, когото обичам. – Варваринът я обгърна със силната си ръка и я притисна към себе си. – Но когато се почувствам засрамена от въпросите си, си спомням, че именно те ми помогнаха да намеря древните богове.

Известно време тя мълча. Речен вятър погали сребристо-златистата ѝ коса и тя го погледна усмихната.

– Не – обърна се лечителката към Зебулах. – Нямам отговор на тази голяма загадка. Все още задавам въпроси и продължавам да пламтя от гняв, когато видя невинните да страдат, а виновните да бъдат възнаграждавани. Но сега знам, че гневът ми може да бъде като ковашки огън. В неговата жарава безформената буца желязо на моя дух се закалява и се превръща в блестящо стоманено острие на вярата ми. И този меч подкрепя слабата ми плът.

Зебулах мълчаливо изучаваше Златна Луна, застанала сред развалините на Ишар с коса, блестяща като слънцето, което никога вече нямаше да докосне разрушените сгради. Класическата красота на лицето ѝ беше белязана от спомена за тъмните пътища, които бе изминала. Но вместо да я намалят, линиите, издълбани от страдание и отчаяние, я бяха шлифовали. В очите ѝ имаше мъдрост, изместена сега от огромната радост, която идваше от знанието за новия живот, който носеше в себе си.

Погледът на магьосника се отправи към мъжа, който я прегръщаше нежно. И неговото лице носеше белезите на дългите, мъчителни пътища, които беше извървял. Макар сурово и стоическо, силната му любов към тази жена ясно личеше в тъмните му очи и нежността на докосването.

„Може би съм допуснал грешка като останах толкова дълго под

водата, помисли си Зебулах, почувствал се внезапно стар и тъжен. Може би щях да им помогна, ако бях останал горе и бях използвал гнева си, както тези двамата, за да им помогна да открият отговорите. А вместо това аз го оставих да ръфа душата ми, защото ми се стори по-лесно да се скрия тук долу.“

– Не трябва да се бавим повече – каза рязко Речен вятър. – Карамон скоро ще тръгне да ни търси, ако вече не го е направил.

– Да. – Зебулах прочисти гърлото си. – Трябва да вървим, макар че се съмнявам да са тръгнали нанякъде. Изглеждаше много слаб...

– Ранен ли е? – попита загрижено Златна Луна.

– Физически не – отвърна Зебулах, когато влязоха в една полусъборена сграда на страничната улица. – Душата му е ранена. Разбрах го преди момичето да ми каже за близнака му.

Дълбока бръчка се появи между изящно очертаните вежди на Златна Луна и устните ѝ се свиха.

– Извини ме, момиче – Зебулах леко се усмихна, – но виждам закаляващия огън, за който говореше, да блести в очите ти.

Златна Луна се изчерви.

– Казах ти, че още съм слаба. Трябваше да приема безусловно Райстлин и онова, което стори на брат си. Трябваше да имам вяра, че всичко това е част от нещо по-велико, което не мога да си представя. Но се боя, че не мога да го направя. Само се моля боговете да го държат настрани от пътя ми.

– А аз не – каза Речен вятър с дрезгав глас. – Аз не – повтори той мрачно.

Карамон лежеше и се вираше в мрака. Сгушена в прегръдките му, Тика бързо беше заспала. Той усещаше как сърцето ѝ бие, чуваше тихо ѝ дишане. Понечи да прокара ръка през заплетените червеникави коси, които се стелеха на рамото му, но момичето се размърда при докосването му и той спря, уплашен да не я събуди. Трябваше да си почине. Само боговете знаеха откога е будна и бди над него но знаеше, че никога няма да му каже. Когато я беше попитал, само се беше засмяла и го подразни, че хърка. Но и през смеха се усещаше как потрепва гласът ѝ и не иска да го погледне в очите.

Карамон нежно я потупа по рамото и тя се сгуши още по-близо до него. Почувства се спокоен, когато разбра, че спи дълбоко и въздъхна. Само преди няколко седмици ѝ беше заявил, че никога няма да приеме любовта ѝ, ако не може да ѝ отдаде тялото и душата си. Още чуваше думите си: „Първото ми задължение е към брат ми. Аз съм неговата сила.“

Сега Райстлин го нямаше, открил собствената си сила и както беше казал на Карамон: „Нямам нужда от теб.“

„Би трябвало да се радвам, каза си воинът, загледан в мрака. Обичам Тика и знам, че и тя ме обича. Сега, когато сме свободни да изразим тази любов, мога да се обвържа с нея и тя да заеме първо място в мислите ми. Тя обича и се раздава. Заслужава да бъде обичана.

С Райстлин не беше така. Или поне така смятаха всички. Колко пъти съм чувал Танис да пита Стърм, когато мислеше, че не ги чувам, защо се примирявам със сарказмите, обвиненията и надменните му команди. Виждал съм ги да ме гледат със съжаление. Знам, смятат, че понякога мисля бавно и са прави. Аз съм волът, който се движи тежко по пътя и носи товара си без оплакване – така мислят за мен, но не разбират. Те нямат нужда от мен. Дори Тика не се нуждае от мен така, както брат ми. Те никога не са го чували да се буди с писъци през нощта, когато беше малък.

Нямаше кой да го чуе в мрака и да го утеши освен мен. Никога не можеше да си спомни тези сънища, но те бяха ужасни. Слабото му тяло се тресеше от страх, а очите му бяха обезумели от ужасите, които само той съзираще. Вкопчваше се в мен и хлипаше, а аз му разказвах приказки или правех смешни фигурки от сенки по стената, за да прогоня ужасите.

Виж, Райст, казвах му, зайчета... Вдигах два пръста и ги мърдах като заешки уши. След известно време той спираше да трепери, но не се усмихваше. Не му се случваше често, дори като малък. Но се успокояваше. Трябва да спя, много съм уморен, прошепваше и здраво стискаше ръката ми. Но ти стой буден. Бди над съня ми. Дръж ги далеч от мен. Не позволявай да ме хванат.

Няма да позволя никой да те нарани, Райст, обещавах аз.

Тогава той почти се усмихваше и изтощен затваряше очи, а аз стоях буден, докато спеше. Беше забавно. Може би наистина ги държах надалеч, защото докато бях, кошмарите никога не го нападаха.

Дори като възрастен понякога пак викаше в съня си и посягаше към мен и аз бях там. Но какво ще прави сега? Какво ще прави без мен, когато е сам, изгубен и уплашен в мрака?

Какво ще правя аз без него?“

Карамон затвори очи и тихичко заплака, за да не събуди Тика.

Глава 7

Берем.

Неочакваната помощ.

– Това е нашата история – завърши разказа си Танис.

Аполета го беше слушала внимателно, приковала зелените си очи в лицето му. Когато свърши, остана безмълвна. Отпуснала ръце отстрани на стъпалата, които водеха към спокойната вода, тя изглеждаше потънала в мисли. Танис не я обезпокои. Усещането за покой и ведрост, което цареше под водата, го успокояваше и утешаваше и мисълта да се върне в суровия, ослепителен свят на слънцето и оглушителния шум изведнъж му се стори страшна. Колко лесно би било да забрави всичко и да остане тук, скрит завинаги в този спокоен свят.

– Ами той? – попита Аполета накрая и кимна към Берем.

Танис с въздишка се върна към реалността.

– Не знам. – Той и погледна Берем, който се вираше в тъмнината на пещерата. Устните му мърдаха, сякаш повтаряше някакъв напев.

– Според Кралицата на Мрака, той е ключът. „Намерете го, казала тя, и победата е моя“.

– Е, намерили сте го вие. Това не ви ли прави победители?

Танис примигна. Въпросът го изненада. Той почеса брадата си и се замисли. Това не му беше хрумвало.

– Така е... той е при нас, но какво да го правим? Кое е това нещо у него, което гарантира победата за която и да е страна?

– Той не знае ли?

– Твърди, че не знае.

Аполета изгледа намръщено Берем.

– Лъже – отсече тя след миг, – но той е човек, а аз знам малко за странния начин, по който работи човешкият ум. Но има начин да откриете. Трябва да отидете до Храма на Кралицата на Мрака в Нерака.

– Нерака? – повтори Танис стреснат. – Но това е... Прекъсна го вик, изпълнен с такъв див страх и ужас, че той едва не скочи във водата. Полуелфът се обърна рязко, очаквайки да види поне орда драconi, но нямаше никой освен Берем, който го гледаше с широко отворени очи.

– Какво има? – попита раздражено Танис. – Видя ли нещо?

– Нищо не е видял – каза Аполета, като изучаваше с интерес Берем.

– Реагира така, когато споменах Нерака...

– Нерака! – повтори мъжът и диво тръскаше главата си. – Зло!

Голямо зло! Не... не!

– Ти си от там – припомни му Танис и пристъпи към него.

Берем поклати глава отрицателно.

– Но ти каза...

– Грешка! – промърмори мъжът. – Не говорех за Нерака. Г-говорех за Такар... Такар! За това говорех!

– Говорил си за Нерака. Знаеш, че големият храм на Кралицата на Мрака е там! – каза сурово Аполета.

– Така ли? – Берем погледна право към нея със сините си невинни очи. – Кралицата на Мрака, Храм в Нерака? Не, там няма нищо освен едно малко село. Моето село... – Внезапно се хвана за стомаха и се преве сякаш от болка. – Не ми е добре. Оставете ме на мира – изхленчи той като дете и се затътри към мраморната настилка до ръба на водата. Седна там, притиснал стомаха си и се взря в мрака.

– Берем! – вбеси се Танис.

– Не ми е добре – промърмори мъжът нацупено.

– На колко години каза, че е? – попита Аполета.

– Над триста, или поне така твърди той – каза Танис с отвращение.

– Но дори и да е на половината, пак са сто и петдесет, което също не е правдоподобно, дори при хората.

– Знаеш ли – каза замислено Аполета, – Храмът на Кралицата при Нерака е загадка за нас. Той се появи внезапно след Катаклизма, поне доколкото ние знаем, а сега откривам този човек, чиято история е свързана със същото време и място.

– Странно... – Танис отново погледна Берем.

– Да, може да е само съвпадение, но ако следваш достатъчно дълго съвпаденията, ще откриеш, че са свързани със съдбата, както казва съругът ми – усмихна се Аполета.

– Съвпадение или не, не си представям как ще влезе в Храма на Кралицата на Мрака и ще питам защо претърсва света за мъж, в чиито гърди е враснал зелен камък – заяви Танис и отново седна до водата.

– Сигурно си прав, но ми е трудно да повярвам, че е станала толкова силна. Какво правеха добрите дракони през цялото това време?

– Добрите дракони! – повтори Танис удивен. – Какви добри дракони?

Сега Аполета го погледна учудено.

– Ами, добрите дракони. Сребърните, златните, бронзовите. И драконовите копия. Вероятно сребърните дракони са ви дали онези, които пазеха...

– Никога не съм чувал за сребърни дракони, освен в старите песни за Хума. Също и за драконовите копия. Търсихме ги дълго, но не открихме и следа. Според мен не съществуват освен в детските приказки.

– Това не ми харесва. – Аполета отпусна брадичка върху ръцете си, лицето ѝ изглеждаше бледо и изтощено. – Нещо не е наред. Защо добрите дракони не се борят? Отначало не вярвах на слуховете, че морските дракони са се върнали, защото знаех, че добрите дракони никога няма да го позволят. Но щом те са изчезнали, както разбирам от думите ти, боя се, че морските елфи наистина са в опасност. – Тя повдигна глава и се ослуша. – Ето, идва съпругът ми с приятелите ви. – Тя се отдръпна от ръба. – С него ще отидем при другите елфи и ще обсъдим какво да направим...

– Чакай! Трябва да ни покажете как да се махнем от това място. Не можем да останем тук!

– Но аз не знам пътя – каза Аполета, докато ръцете ѝ описваха кръгове във водата. – Нито Зебулах. Никога не ни е интересувало.

– Можем да бродим из тези руини седмици наред! А може би зави-наги. Не сте сигурни, че някои хора са избягали от това място, нали? Може би просто са умрели.

– Както казах – студено повтори тя, – това никога не ни е интересувало.

– Ами тогава заинтересувайте се! – ядоса се Танис.

Гласът му зловещо отекна над водата. Берем го погледна и стресна-то се отдръпна. Очите на Аполета се присвиха гневно. Полуелфът пре-хапа устни, внезапно засрамен.

– Съжалявам... – започна той, но в този момент Златна Луна прис-тъпи към него и сложи ръка на рамото му.

– Танис? Какво има?

– Нищо. – Той въздъхна и погледна покрай нея. – Намерихте ли Ка-рамон и Тика? Добре ли са?

– Да, намерихме ги – отвърна тя и погледът ѝ проследи неговият. Двамата слизаха по стълбите след Речен вятър и Зебулах. Тика се ог-леждаше учудено, а Карамон гледаше право напред. Когато видя лицето му, полуелфът отново се обърна към Златна Луна.

– Не отговори на втория ми въпрос – каза тихо той.

– Тика е добре. Колкото до Карамон... – Тя поклати глава.

Танис отново погледна воина и едва се въздържа да не възкликне от ужас. Никога не би познал веселия добродушен Карамон в този мъж с мрачно, набраздено от сълзи лице и блуждаещи, потъмнели очи.

Като видя изненадата му, Тика отиде до Карамон и мушна ръка под лакътя му. При докосването ѝ воинът сякаш се пробуди от мрачните си мисли и ѝ се усмихна, но в усмивката му имаше някаква неясна нежност и тъга, които по-рано не съществуваха.

Танис отново въздъхна. Още проблеми. Ако древните богове се бяха върнали, какво се опитваха да направят? Да видят колко тежък може да стане товарът, преди да паднат под него? Забавно ли им се струваше това да си затворен под морето... Защо просто не се откаже? Защо да се тормози да търси път нагоре? Ще остане тук и ще забрави всичко. Ще забрави драконите... Райстлин... Лорана... Китиара...

– Танис... – Златна Луна нежно го разтърси. Всички стояха около него и чакаха да им каже какво да правят. Като прочисти гърлото си, той започна да говори, но гласът му пресекна и се закашля.

– Не е нужно да ме гледате! Нямам отговор на въпросите ви. Очевидно сме затворени тук и няма път навън.

Те продължиха да го гледат и вратата и доверието в очите им не угаснаха. Танис яростно изкрещя:

– Престанете да очаквате от мен да ви водя! Аз ви предадох! Не разбирате ли? За всичко съм виновен аз! Намерете някой друг... – Той се обърна да скрие сълзите, които не можеше да спре и се взря в тъмната вода, като се бореше да се овладее. Не разбра, че Аполета го наблюдава, докато не го заговори.

– Може би все пак мога да ви помогна – каза бавно тя.

– Аполета, какво говориш? – Зебулах забърза към водата. – Помисли...

– Помислих. Той каза, че трябва да сме загрижени за това, което става със света. Прав е. С нас може да се случи същото като с братовчедите ни от Силванести. Те се отрекоха от света и позволиха на злите създания на мрака да бродят из земите им. Предупредени сме навреме. Още можем да се преборим със злото. Идването ви тук може би ни е спасило – обърна се тя към Танис. – Дължим ви нещо в замяна.

– Помогнете ни да се върнем в нашия свят. Аполета мрачно кимна.

– Ще го направя. Къде искате да отидете?

Танис въздъхна и поклати глава. Не беше в състояние да мисли.

– Предполагам, че няма значение – каза уморено.

– В Палантас – внезапно се обади Карамон и дълбокият му глас проехтя над спокойните води.

Останалите го погледнаха в неловката тишина. Речен вятър се намръщи.

– Не! – Аполета пак доплува до стълбите. – Не мога да ви отведа там. Границите ни се простират само до Каламан. Не смеем да плаваме по-надалеч от там. Особено ако това, което казвате е истина, защото отвъд Каламан се намира древният дом на морските дракони.

Танис изтри очите си и се обърна към приятелите си.

– Други предложения?

Те мълчаха и го наблюдаваха. Накрая Златна Луна пристъпи напред.

– Да ти разкажа ли една история, полуелфе? – попита тя и сложи нежната си ръка върху неговата. – История за мъж и жена, изгубени, самотни и уплашени. Понесли огромен товар, те стигнали до един хан. Жената изпяла песен, синият кристален жезъл извършил чудо, но тъпата ги нападнала. Един мъж ги защитил и поел нещата в свои ръце. Един непознат мъж казал: „Ще минем през кухнята“. – Тя се усмихна. – Спомняш ли си, Танис?

– Спомням си – прошепна той – завладян от ласкавия израз на лицето ѝ.

– Чакаме, Танис – каза тя протичко.

Сълзи отново замъглиха погледа му. Той примигна бързо и се огледа. Суровото лице на Речен вятър се беше отпуснало. Полуусмихнат, той сложи ръка на рамото му. Карамон се поколеба за миг, после пристъпи и обгърна Танис в мечешката си прегръдка.

– Заведи ни в Каламан – обърна се полуелфът към Аполета, когато отново можеше да диша. – И без друго отивахме там.

Приятелите спаха на ръба на водата, за да си отпочинат преди пътешествието, което според Аполета щеше да бъде дълго и напрегнато.

– Как ще пътуваме? С лодка ли? – запита Танис, докато гледаше как Зебулах съблича червената си роба и се гмурка във водата.

Аполета погледна съпруга си, който с лекота плуваше до нея.

– Ще плувате. Не сте ли се чудели как ви доведохме тук? Нашите магически умения и тези на съпруга ми ще ви надарят със способността да дишате във водата така, както сега дишате въздух.

– В риби ли ще ни превърнете? – ужаси се Карамон.

– Предполагам, че така ще изглеждате – отвърна Аполета. – Ще дойдем за вас при отлив.

Тика стисна ръката на Карамон и Танис, който ги видя да си разменяят таен поглед, изведнъж се почувства облекчен от товара си. Какъвто и ураган да бушуваше в душата на воина, той беше открил добре защитено пристанище, което щеше да го предпази от бурните води.

– Никога няма да забравим това красиво място – прошепна Тика. Аполета само се усмихна.

Глава 8

Тъмни приливи.

– Татко! Татко!

– Какво има, Малки Роджър?

Свикнал с възбудените крясъци на малкия си син, стигнал възрастта, в която откриваш чудесата на света, рибарят не вдигна глава от работата си. Тъй като очакваше да чуе какво ли не – от морска звезда, изхвърлена на брега, до изгубена обувка, полузаровена в пясъка, – той продължи да кърпи мрежата си, докато момченцето тичаше към него.

– Татко! – извика то и настойчиво се вкопчи в коляното му, като междувременно успя да се оплете в мрежата. – Една хубава дама! Удавила се е!

– Така ли? – попита разсеяно рибарят.

– Хубава дама. Удавена – каза важно момченцето, сочейки с пръстче зад гърба си.

Рибарят преустанови работата си и го погледна. Това беше нещо ново.

– Хубава дама? Удавена?

Детето кимна и отново посочи надолу по плажа.

Баштата присви очи срещу палещото обедно слънце и се взря в брега. После отново погледна сина си и веждите му се събраха в строго изражение.

– Това още една от измислиците на Малкия Роджър ли е? Защото ако е така, пак ще вечеряш прав.

Детето поклати глава с широко отворени очи.

– Не. – То потърка пухкавото си задниче, припомняйки си последното наказание. – Честна дума.

Рибарят се намръщи и отново погледна към морето. Предишната нощ имаше буря, но не беше чул нищо, което да показва, че някой кораб се е блъснал в скалите. Може би някой гражданин с глупавата си лодка за разходка е излязъл вчера в морето и след залез е заседнал на брега. А можеше и да е по-лошо – убийство. Това нямаше да е първото тяло, изхвърлено на брега с нож в сърцето.

Той извика най-големия си син, който миеше дъното на рибарската

лодка, остави работата си и се изправи. Канеше се да изпрати момченцето при майка му, но се сети, че то трябва да ги води.

– Заведи ни при хубавата дама – каза рибарят силно и хвърли многозначителен поглед на другия си син.

Малкият Роджър тръгна нетърпеливо по плажа, докато баща му и по-големият му брат пристъпваха бавно, уплашени от онова, което можеше да намерят.

Бяха изминали съвсем малко разстояние, когато рибарят видя нещо, което го накара да се затича. Големият син го последва.

– Явно е имало корабкрушение. Проклети сухоземни плъхове! Кой ги кара да излизат в морето с тези яйчени черупки!

На брега лежеше не една хубава дама, а две, а до тях – четирима мъже. Всички бяха добре облечени. Счупени греди плаваха наоколо, очевидно останките от малка лодка.

– Удали са се – каза момченцето и се наведе да погали една от хубавите дами.

– Не, не са! – изсумтя рибарят, като потърси пулса на шията на жената.

Един от мъжете вече се раздвижваше, най-възрастният, на вид около 50-годишен. Той седна и объркано се заоглежда. Като видя рибаря, извика ужасен, пропъзля на четири крака и започна да разтърсва един от още несвестилите се спътници.

– Танис, Танис! – извика той и стресна брататия мъж, който рязко се изправи.

– Не се плашете – каза рибарят като видя тревогата му. – Ще ви помогнем колкото можем. Дейвид, доведи майка си. Кажи ѝ да донесе одеяла и шишето с бренди, което пазя от Зимния празник. Спокойно, госпожо – каза той нежно и помогна на една от жените да седне. – Ще се оправите. Странна работа – промърмори на себе си, докато я прегръщаше и успокоително я потупваше. – Изглежда, никой от тях не е нагълтал вода...

Заведоха корабкрушенците, увити в одеяла, в малката къща на рибаря близо до плажа. Дадоха им да пийнат бренди и всякакви лекове, които семейството смяташе, че помагат при удавяне. Малкият Роджър ги гледеше гордо, защото знаеше, че „ловът“ му ще бъде основна тема на приказките в селото следващата седмица.

– Още веднъж благодарим за помощта – каза Танис признателно.

– Радвам се, че бях тук – отвърна мъжът дрезгаво. – Просто бъдете внимателни. Следващият път, когато излезете с някоя от онези малки

лодки, се насочете към брега при първия признак на буря.

– Да, да, разбира се – обърка се Танис. – А сега, ако ни кажете къде се намираме...

– Северно от града – каза рибарят и махна с ръка. – На около 2–3 мили. Дейвид ще ви закара с каруцата.

– Много мило от ваша страна. – Танис се поколеба и погледна приятелите си. Карамон сви рамене. – Знам, че звучи странно, но ние... се отклонихме от курса. До кой град се намираме?

– Каламан, разбира се. – Рибарят ги погледна подозрително.

– О! – засмя се Танис и погледна Карамон. – Нали ти казах, че не сме се отклонили чак толкова, колкото мислеше.

– Какво? – попита воинът с недоумение. – А, да, не сме – добави бързо, когато Тика заби лакът в ребрата му. – Предполагам, че съм сбъркал както обикновено. Нали ме познаваш, никога не мога да се ориентирам...

– Не преигравай! – промърмори Речен вятър и Карамон млъкна.

– Странна дружинка сте – каза рибарят. – Не помните как сте се разбили, а сега излиза, че не знаете и къде сте. Сигурно сте били пияни, но това не е моя грижа. Ако послушате съвета ми, никой от вас не трябва повече да се качва на лодка пиян или трезв. Дейв, докарай каруцата!

Той им хвърли последен, изпълнен с отвращение поглед, качи малкия си син на раменете и се върна на работа. По-голямото момче изчезна, за да докара каруцата.

Танис въздъхна и огледа приятелите си.

– Знае ли някой от вас как попаднахме тук? – попита тихо той. – И защо сме облечени така?

Всички поклатиха отрицателно глави.

– Спомням си Кървавото море и водовъртежа – каза Златна Луна. – Но после все едно съм сънувала...

– Спомням си Райст... – обади се и Карамон. Лицето му потъмня, но Тика сложи ръката си в неговата и изражението му се смекчи. – Спомням си и...

– Не беше сън – промърмори момичето и опря буза в ръката му. Воинът целуна червените ѝ къдрици.

– Аз също си спомням някои неща – Танис мрачно погледна Берем, – но всичко е откъслечно. Не мога да го подредя в ума си. Е, няма смисъл да мислим за миналото, трябва да гледаме напред. Ще отидем в Каламан и ще разберем какво става. Дори не знам кой ден сме, камо ли пък кой месец. После...

– Палантас – довърши Карамон. – Отиваме в Палантас.

– Ще видим – въздъхна Танис. Дейвид се връщаше с каруцата, карана от дръглив кон. Полуелфът погледна към воина. – Наистина ли искаш да намериш брат си? – попита тихичко.

Карамон не отговори.

Приятелите пристигнаха в Каламан късно сутринта.

– Какво става? – попита Танис Дейвид, докато младежът караше каруцата из града. – Празник ли има?

Улиците бяха изпълнени с хора. Повечето магазини бяха затворени и със спуснати капаци. Всички стояха на малки групички и разговаряха оживено.

– Прилича повече на погребение – обади се Карамон. – Сигурно някоя важна личност е умряла.

– Това повече ми прилича на война – промърмори Танис.

Жените плачеха, мъжете изглеждаха тъжни или гневни, децата стояха край тях и ги гледаха уплашено.

– За бога, сигурно сте били пияни, щом не помните – изгледа ги удивено момчето. – Златният Генерал и добрите драconi...

– О, да – каза припряно Танис.

– Ще спра тук, на рибния пазар, за да разбера какво става. – Дейвид скочи на земята.

– Ще дойдем с теб. – Полуелфът махна на останалите.

– Какви са новините? – извика момчето на група мъже и жени, засанали пред магазин, ухаещ на прясна риба.

Неколцина мъже се обърнаха и заговориха едновременно. Танис, който го следваше, долови само откъслечи от оживения разговор.

– Златният Генерал е заловен!... Градът е обречен... Хората бягат... Злите драconi...

Колкото и да се опитваха, спътниците не разбираха нищо. Хората се притесняваха да говорят пред непознати, хвърляха им мрачни, недоверчиви погледи, особено когато забелязаха богатото им облекло.

Приятелите поблагодариха още веднъж на Дейвид, че ги е докарал в града и го оставиха при приятелите му. След кратко обсъждане решиха да отидат на пазара, където се надяваха да разберат повече подробности за онова, което се беше случило. Докато вървяха, тълпата ставаше все по-гъста и накрая трябваше със сила да си пробиват път през претъпканите улици. Хора тичаха насам-натам и разпитваха за последните слухове, клатейки отчаяно глави. От време на време виждаха граждани, набързо събрали вещите си във вързопи, да вървят към градските порти.

– Трябва да си купим оръжие – каза мрачно Карамон. – Новините явно не са добри. Кой мислите е този Златен Генерал? Явно много го ценят, щом изчезването му ги хвърля в такова объркване.

– Вероятно някой соламнийски рицар – предположи Танис. – Прав си, трябва да си купим оръжие. – Той посегна към пояса си. – По дяволите! Имах кесия със странни на вид златни монети, а сега я няма! Сякаш си нямаме други проблеми...

– Чакай малко! – изрева Карамон, опипвайки пояса си. – Какво по... Кесията ми беше тук преди миг! – Той се завъртя рязко и забеляза дребна фигурка, която изчезваше сред тълпите с износена кожена кесия в ръката. – Ей! Ти! Това е мое! – изрева воинът.

Той разблъска хората като вятър слама и хукна след дребния крадец. Бързо го настигна, сграбчи го с огромната си ръка за развяния елек и издърпа гърчещото му се тяло от тълпата.

– Веднага ми върни... Таселхоф!

– Карамон! – възкликна кендерът.

Воинът го пусна удивен. Тас се огледа объркан.

– Танис! – извика той, като видя полуелфа да се промъква през тълпата. – О, Танис!

Кендерът изтича и го прегърна, после зарови лице в пояса му и избухна в сълзи.

Гражданите на Каламан отново се бяха наредили по градските стени. Само преди няколко дни те пак стояха там, но настроението им беше празнично, докато наблюдаваха триумфиращата процесия от рицари, златни и сребърни дракони. Сега бяха тихи, потънали в отчаяние. Гледаха към равнината, докато слънцето се издигаше към зенита си в небето. Беше почти обяд, но те чакаха мълчаливо.

Танис застана до Флинт и го прегърна. Старото джудже едва не обезумя при вида на приятеля си.

Срещата им беше тъжна. С приглушени и прекъсващи гласове двамата подред разказаха какво се беше случило, откакто се разделиха в Тарсис преди месеци. Когато единият се изтощеше, другият подхващаше историята. Така приятелите разбраха за откриването на драконовите копия, унищожаването на драконовото кълбо и смъртта на Сърм.

Танис сведе глава, изпълнен с мъка. Не можеше да си представи света без благородния си приятел. Флинт продължи разказа си с дрезгав глас и описа славната му победа и покоя, който беше намерил в смъртта.

– Сега той е герой в Соламния – завърши джуджето. – Вече

разказват легенди за него, както за Хума. Огромната му жертва спаси рицарството, или поне така разказват. Той не би искал нищо повече.

Танис кимна безмълвно и се опита да се усмихне.

– Продължавай. Какво направи Лорана, когато пристигна в Палантас? Още ли е там? Ако е така, ние мислехме да отидем...

Флинт и Тас размениха погледи. Главата на джуджето клюмна, а кендерът отмести поглед встрани, като подсмърчаше и духаше малкия си нос в кърпичка.

– Какво има? – попита Танис и сам не можа да познае гласа си. – Кажете ми!

Флинт бавно разказа какво се бе случило.

– Съжалявам, Танис. Аз я предадох...

Джуджето захлипа толкова жално, че сърцето на полуелфа се изпълни със съжаление и той силно прегърна приятеля си.

– Вината не е твоя, Флинт – каза с глас, пререзгавял от сълзи. – Ако някой е виновен, това съм аз. Заради мен е рискувала живота си, и много повече...

– Ако започнеш да търсиш виновния, ще свършиш проклинайки боговете – обади се Речен вятър и сложи ръка на рамото му. – Така казват в моето племе.

Танис не се успокои.

– По кое време ще дойде... Черната дама?

– На обяд – прошепна Тас.

Беше почти обяд и Танис застана при гражданите на Каламан в очакване на Китиара. Гилтанас стоеше на известно разстояние от него и явно го пренебрегваше. Полуелфът не го обвиняваше. Принцът знаеше защо е заминала Лорана и каква примамка е използвала Черната дама, за да вкара сестра му в капан. Когато студено го запита дали е истина, че е бил с Китиара, Танис не отрече.

– Тогава ще те държа отговорен за онова, което ще се случи с Лорана – каза Гилтанас с треперещ от гняв глас. – И всяка нощ ще се моля на боговете каквато и жестока съдба да я постигне, твоята да бъде сто пъти по-ужасна.

– Съгласен съм с това, стига да я върна обратно! – извика изтерзан Танис, но елфът му обърна гръб.

Хората започнаха да сочат нагоре и да си говорят тихичко. В небето се появи тъмна сянка – син дракон.

– Това е нейният дракон – обяви тържествено Таселхоф. – Видях го при Високите Кули на Клерикалите.

Синьото чудовище закръжи бавно над града и кацна леко на един изстрел с лък от градските стени. Настъпи мъртва тишина, когато ездачката му се изправи в стремената. Тя свали шлема си и гласът ѝ прониза чистия въздух.

– Навярно вече знаете, че залових вашия Златен Генерал – извика Китиара. – Ако ви трябва доказателства, ето ги! – Тя вдигна ръка и Танис видя слънцето да проблясва върху изкусно изработен сребърен шлем. – В другата си ръка, макар и да не можете да видите оттам, държи кичур от косата ѝ. Ще оставя двете неща тук, когато си тръгна, за да имате какво да си спомняте от вашия „генерал“.

Сред хората се понесе дрезгав шепот. Китиара млъкна за момент и ги изгледа студено. Втренчил поглед в нея, Танис заби нокти в кожата си, за да се овладее и една безумна идея го завладя – да скочи от стената и да я нападне.

Виждайки отчаяния му израз, Златна Луна се приближи и сложи ръка на рамото му. Почувства как тялото му се тресе, но при докосването ѝ той се вцепени и успя да се овладее. Тя погледна стиснатите му юмруци и се ужаси при гледката на кръвта, която се стичаше към китките му.

– Лораланталаса е отведена при Кралицата на Мрака в Нерака и ще остане заложница, докато бъдат изпълнени следните условия. Първо, Кралицата иска човека на име Берем Вечния да ѝ бъде предаден незабавно. Второ, добрите дракони да се върнат в Санктион и да се предадат на Лорд Ариакас. Трето, елфът Гилтанас да призове Рицарите на Соламния и елфите от Куалианести и Силванести да сложат оръжие. Джуджето Флинт Файърфорддж да накара своите да направят същото.

– Това е лудост! – извика Гилтанас, като пристъпи до ръба на стената и се загледа в Черната Дама. – Не можем да приемем тези условия! Нямаме представа кой е този Берем нито къде да го намерим. Не мога да отговарям за елфите, както и за добрите дракони. Тези искания са ненормални!

– Кралицата не е ненормална – отвърна Китиара спокойно. – Нейно Мрачно величество е наясно, че тези искания изискват време, за да бъдат изпълнени. Имате три седмици. Ако за това време не сте открили Берем, който според нас се намира в района на Флотсам, и не отпратите Добрите дракони, ще се върна и този път ще намерите нещо повече от кичур коса на генерала пред вратите на Каламан.

Китиара направи пауза.

– Ще намерите главата ѝ!

С тези думи тя хвърли шлема на земята и по нейна заповед Скай разпери криле и се издигна във въздуха.

Дълго време никой не проговори и не помръдна. Хората гледаха шлема който лежеше пред стената. Сякаш всичко на този свят се бе събрало в червените панделки, които гордо се вееха от върха му. Изведнъж някой извика ужасено и посочи нагоре.

На хоризонта се появи невероятна гледка. Тя беше толкова ужасна, че отначало никой не повярва. Всеки мислеше, че полудява. Но летящият предмет приближаваше и хората се принудиха да признаят, че е реален, макар това да не намали ужаса им. За първи път виждаха най-изкусното военно средство на Лорд Ариакас – летящата цитадела.

От подземията на храмовете в Санктион Черните магьосници и Жреците на Мрака изтръгнаха някоя крепост с основите и я вдигаха в небесата. И сега, открояваща се на фона на тъмносивите буреносни облаци, осветена от назъбените остриета на бели светкавици, заобиколена от стотици ята червени и черни дракони, цитаделата увисна над Каламан, закри обедното слънце и хвърли страховитата си сянка над града.

Хората побягнаха ужасени от стените. Страхът от драконите сякаш ги беше омагьосал, предизвиквайки паника и отчаяние. Но драконите от летящата цитадела не нападнаха. Щяха само да ги наблюдават, за да бъдат сигурни, че рицарите и добрите дракони няма да започнат сражение.

Танис се обърна към приятелите си, които стояха на стените, загледи мрачно в цитаделата. Привикнали със страха от драконите, те можеха да го преодолеят и не бягаха панически като останалите. Най-накрая останаха сами.

– Три седмици – каза Танис отчетливо и всички се обърнаха към него.

За пръв път откакто бяха напуснали Флотсам, те не видяха на лицето му самообвиняващия гняв. В очите му се четеше спокойствие, каквото беше видял Флинт в погледа на Стърм след смъртта му.

– Три седмици – повтори Танис с глас, от който джуджето потрепери. – Това е достатъчно. Отивам в Нерака при Кралицата на Мрака. – Погледът му се насочи към Берем, който стоеше наблизко. – И ти идваш с мен. Очите на мъжа се разтвориха в див ужас.

– Не! – изхленчи той и залитна назад.

Като видя, че се кани да побегне, Карамон протегна огромната си ръка и го задържа.

– Или ще дойдеш с мен в Нерака – каза меко Танис, – или ще те заведе веднага при Гилтанас. Той много обича сестра си и няма да се

поколебае да те предаде на Кралицата, ако сметне, че така ще освободи Лорана. Ние знаем, че не е така. Дори да те предадем, това няма да промени нещата, но той не знае. Той е елф и вярва, че тя ще удържи на думата си.

Берем го погледна внимателно.

– Няма ли да ме предадеш?

– Ще разбере какво става – заяви студено Танис, като избегна въпроса. – Но ми трябва водач, който да познава района...

Берем се изтръгна от хватката на Карамон и ги изгледа с изражение на преследвано животно.

– Ще дойда, само не ме давай на елфа...

– Добре. И спри да се вайкаш. Тръгваме на мръкване. Имам да свърша много неща...

Той се извърна рязко, но една силна ръка го хвана за рамото.

– Знам какво ще кажеш, Карамон – каза Танис без да се обръща, – и отговорът е „не“. Берем и аз ще отидем сами.

– Тогава ще намерите сами смъртта си – натърти воинът, като продължаваше здраво да го държи.

– Така да бъде! – Танис безуспешно опита да се освободи. – Няма да взема никой от вас със себе си.

– И ще се провалиш. Това ли искаш? Нима просто търсиш начин да умреш, за да изкупиш вината си? Ако е така, веднага мога да ти предложа меча си. Но ако наистина искаш да освободиш Лорана, ще ти е нужна помощ.

– Боговете ни събраха отново – намеси се и Златна Луна. – Направиха го, когато най-много се нуждаехме един от друг. Това е знак. Не го отхвърляй.

Танис сведе глава. Не можеше да плаче, не му бяха останали сълзи. Таселхоф пхна малката си ръчичка в неговата.

– Само си представи – каза весело кендерът – в какви каши ще се забъркаш, ако ме няма.

Глава 9

Една-едничка свещ.

Каламан беше мъртвешки тих през нощта, след ултиматума на Черната Дама. Лорд Калоф обяви военно положение, което означаваше, че всички таверни трябваше да бъдат затворени, градските порти –

заклучени и зарезени и никой нямаше право да напуска града. Единствените хора, които можеха да влязат, бяха семействата от малките земеделски и рибарски селища близо до града. Те започнаха да пристигат по залез и разказваха ужасни истории за нападения на драконяни, които плякосвали и палели.

Макар някои от благородниците да се противопоставиха на подобна драстична мярка, Танис и Гилтанас – като никога единни – принудиха Лорда да вземе това решение. И двамата бяха обрисували с ярки и ужасяващи краски картината на опожаряването на Тарсис. Това се оказа изключително убедително. Калоф направи декларацията си, но после безпомощно ги загледа. Беше очевидно, че няма представа какво да направи, за да защити града. Страшната сянка на летящата цитадела, която висеше над тях, напълно бе обезкуражила Лорда, а и повечето от военните му водачи бяха в същото състояние. След като изслуша някои от безумните им идеи, Танис се изправи.

– Имам предложение, милорд – каза той почтително. – Тук има личност, която притежава необходимите умения да защити този град...

– Ти ли, полуелф? – прекъсна го елфът с горчива усмивка.

– Не. Ти, Гилтанас.

– Елф? – попита удивено Лорд Калоф.

– Той беше в Тарсис. Има опит в боя с драконяните и драконите. Добрите драconi му вярват и ще му се подчиняват.

– Съгласен съм! – въздъхна облекчено Калоф и се обърна към Гилтанас: – Знаем какво мислят елфите за хората, милорд, и, трябва да призная, повечето хора мислят същото за тях. Но ще ти бъдем вечно благодарни, ако ни помогнеш в този съдбоносен за нас момент.

Гилтанас погледна объркан Танис, но не можа да прочете нищо по брадатото му лице. „Почти прилича на мъртвец“ помисли си той. Лорд Калоф повтори въпроса си, като добави нещо за „възнаграждение“. Очевидно бе решил, че колебанието му се дължи на нежелание да поеме отговорност.

– Не, милорд. – Елфът прекъсна размишленията си. – Не искам и не е нужно никакво възнаграждение. Ако спася хората, това ще ми бъде достатъчна награда. Колкото до това, че сме от различни раси – той отново погледна Танис, – може би научих достатъчно, за да разбера, че то няма никакво значение. И никога не е имало.

– Кажни ни какво да правим? – попита нетърпеливо.

– Първо, бих искал да поговоря с Танис – каза Гилтанас като видя, че полуелфът се готви да тръгва.

– Разбира се. Зад вратата вдясно има малка стая, където можете да поговорите насаме.

Двамата влязоха в богато обзаведена стая и дълго стояха в неловко мълчание. Никой не поглеждаше към другия. Гилтанас пръв наруши тишината:

– Винаги съм презирал хората – каза бавно той, – а сега поех отговорността да ги защитавам. – Той се усмихна. – И се чувствам добре – добави тихо и за пръв път погледна Танис.

Очите им се срещнаха. Мрачното лице на полуелфа за миг се проясни, макар да не отвърна на усмивката му. После отново сведе поглед и се намръщи.

– Отиваш в Нерака, нали? – попита Гилтанас след още една дълга пауза.

Танис кимна безмълвно.

– А приятелите ти? Ще дойдат ли с теб?

– Някои от тях. Всички искат да дойдат, но... – Той усети, че не може да продължи, спомняйки си тяхната преданост.

Гилтанас погледна украсената с дърворезба маса и разсеяно прокара ръка по блестящото дърво.

– Трябва да тръгвам – каза Танис и се отправи към вратата. – Имам още много работа. Планираме да тръгнем в полунощ, след залеза на Солинари...

– Чакай. – Гилтанас сложи ръка на рамото му. – Аз... аз искам да ти се извиня... за това, което казах сутринта. Не, не си тръгвай, изслушай ме. Не ми е лесно да го кажа... Научих много за себе си и уроците бяха трудни. Забравих ги... когато чух за Лорана. Бях ядосан, изплашен и исках да нараня някого. Ти беше най-близо до мен. Каквото и да е направила сестра ми, направила го е от любов към теб. Научих много неща и за любовта... или се опитвам да ги науча. Най-вече се уча на болка. Но това си е мой проблем.

Сега Танис го гледаше. Ръката на Гилтанас още беше на рамото му.

– След като размислих – продължи тихо елфът, – разбрах, че Лорана е постъпила правилно. Трябвало е да отиде, иначе любовта ѝ щеше да бъде безсмислена. Имала ти е доверие, вярвала ти е достатъчно, за да тръгне, когато е разбрала, че умираш, макар това да е означавало да отиде на онова ужасно място...

Главата на Танис клюмна. Гилтанас го стисна за раменете.

– Веднъж Терос Айрънфелд каза, че през целия си живот не е виждал нещо, извършено от любов да е предизвикало зло. Това, което

правиш сега също е от любов. И боговете ще те благословят.

– Нима благословиха Стърм? – попита Танис дрезгаво. – И той обичаше.

– А не са ли? Ти откъде знаеш?

Танис поклати глава. Много му се искаше да вярва. Звучеше красиво, прекрасно, като приказките за драconi. Като дете искаше да вярва, че има и драconi...

Той въздъхна и се отдръпна от елфа. Ръката му беше на резето, когато Гилтанас отново проговори.

– Сбогом, братко.

Приятелите се срещнаха до стената при тайната врата, която знаеше само Тас. Тя водеше нагоре по стената и надолу към равнината. Разбира се, Гилтанас можеше да им даде разрешение да минат през главните порти, но Танис смяташе, че колкото по-малко хора знаят за това злобно пътуване, толкова по-добре.

Те стояха в малката стая на върха на стълбите. Солинали точно погъваше зад далечните планини. Танис, който беше застанал встрани от останалите, наблюдаваше как последните сребърни лъчи докосват укрепленията на ужасяващата цитадела, надвиснала над тях. Виждаше светлини в нея и тъмни силуети, които се движеха край тях Кой живееше в това страховито място? Силите на Черните магьосници и Жреците на Мрака, които я бяха изтръгнали от земята и я караха да се носи между купищата плътни, сиви облаци? Зад себе си чуваше останалите тихичко да разговарят. Всички освен Берем. Вечният, наблюдаван внимателно от Карамон, стоеше настрани, а очите му бяха широко отворени и изпълнени със страх.

Няколко дълги секунди Танис ги наблюдава и накрая въздъхна. Предстоеше нова раздяла и тя така го натъжи, че се чудеше дали има сили за нея. Обърна се бавно и видя последните сияещи лъчи от угасващата светлина на Солинали да докосват прекрасната сребристо-златиста коса на Златна Луна. Видя лицето ѝ – спокойно и ведро, макар че ѝ предстоеше пътуване сред мрак и опасности. И тогава разбра, че има сили. Той въздъхна, отдалечи се от прозореца и отиде при приятелите си.

– Време ли е? – попита нетърпеливо Таселхоф.

Танис се усмихна и ръката му нежно погали шръкналата му коса. В този непрестанно променящ се свят само кендерите си оставаха неизменни.

– Да, време е. – Той погледна Речен вятър. – За някои от нас.

Когато варваринът срещна твърдия му, нетрепващ поглед, Танис

така ясно разчете мислите по лицето му, сякаш гледаше как облаците се носят по нощното небе. Отначало Речен вятър не разбираше, навярно не беше чул думите му. После осъзна какво беше казал и по суровото му, непреклонно лице се разля червенина и кафявите му очи припламнаха. Танис не каза нищо.

Речен вятър погледна жена си, която стоеше обляна от поток сребриста лунна светлина, потънала в мислите си. На устните ѝ играеше ласкава усмивка. Усмивка, която Танис беше забелязал едва напоследък. Навярно си представяше как детето ѝ играе на слънце. Той отново погледна Речен вятър. Видя вътрешната му борба и разбра, че ще предложи, дори ще настоя да го придружи, дори това да означаваше да остави Златна Луна сама.

Танис отиде при него, сложи ръце на раменете му и погледна тъмните му очи.

– Работата ти приключи, приятелю. Ти вървя достатъчно дълго по зимните пътеки. Тук пътищата ни се разделят. Нашият води към мрачната пустиня, а твоят – към поляните и цъфналите дървета. Имаш отговорност към детето което ще се появи на този свят. – Той сложи ръка на рамото на Златна Луна и я привлече към тях, виждайки, че се кани да възрази.

– Бебето ще се роди през есента – продължи Танис, – когато валевоите гори са червени и златни. Не плачи, скъпа моя. – Той прегърна Златна Луна. – Валевоите гори отново ще израснат. Ще заведете вашето дете в Солас и ще му разкажете историята на двама души, които толкова се обичали, че донесли надеждата в един свят на дракони.

Той целуна красивата ѝ коса. Тика, която тихичко плачеше, зае мястото му, за да се сбoguва със Златна Луна. Полуелфът се обърна към Речен вятър. Суровото изражение на воина се беше стопило и тъгата ясно личеше по лицето му. Самият Танис едва виждаше през сълзите си.

– Гилтанас ще има нужда от помощ, за да организира отбраната на града. – Полуелфът прочисти гърлото си. – В името на боговете, иска ми се това да е краят на мрачната ви зима, но се боя, че тя ще продължи още малко.

– Боговете са с нас, братко мой – каза със задавен глас Речен вятър и го прегърна. – Дано бъдат и с вас! Ще чакаме тук завръщането ви.

Солинали се скри зад планините. Единствените светлини в нощното небе бяха студените проблясващи звезди и омразните светлини в прозорците на цитаделата, които ги наблюдаваха с жълтите си очи. Един по един приятелите се сбoguваха с хората от Равнините. После,

следвайки Таселхоф, тихичко прекосиха стената, минаха през друга врата и заслизаха по нови стълби. Тас отвори вратата в подножието им. Като се движеха предпазливо, стиснали оръжията си, приятелите излязоха на открито.

За миг постояха скупчени. Въпреки гъстия мрак имаха чувството, че ги следят стотици очи от цитаделата над тях.

Застанал до Берем, Танис усещаше как мъжът трепери от страх и се радваше, че нареди на Карамон да го наблюдава. След като обяви, че отиват в Нерака, сините очите на мъжа бяха добили отчаян, блуждаещ израз като на животно, уловено в капан. Танис почувства, че го съжалява и ожесточи сърцето си. Залогът бе твърде висок. Берем държеше ключа, отговорът беше скрит в него и в Нерака. Как точно щяха да го открият, още не знаеше, макар че наченките на някакъв план вече се прокрадваха в ума му.

Някъде далеч пронизителен звук на рогове разкъса нощния въздух. Оранжева светлина проблесна на хоризонта. Драконяните палеха някое село. Танис плътно се уви с наметката си. Макар че Пролетният празник отмина, въздухът още беше хладен.

– По-бързо! – каза тихо той, докато наблюдаваше как един по един приятелите му притичват през откритото поле и се спотайват в сенките на горичката. Там бързолетни медни драconi ги очакваха, за да ги заведат в планините.

„Всичко може да свърши още тази вечер“, помисли нервно Танис, наблюдавайки как Таселхоф подскача в мрака като мишка. Ако открият драконите, или ако наблюдаващите очи от цитаделата ги видеха, всичко щеше да бъде свършено. Берем щеше да попадне в ръцете на Кралицата и Мрака ще обгърне страната.

Тика с бързи крачки следваше Тас, а след нея Флинт подтичваше, задъхвайки се. На Танис му хрумна, че може да не се чувства добре, но знаеше, че той никога не би се съгласил да остане тук. В това време Карамон претича в мрака с подрънкваща броня като стискаше здраво Берем и го влачеше със себе си.

„Мой ред е, осъзна Танис, виждайки, че останалите без проблеми са стигнали горичката. Време е. За добро или зло историята приближава края си.“ Той вдигна поглед и видя Златна Луна и Речен вятър, които ги наблюдаваха от малкия прозорец на стаята в кулата.

За добро или зло.

„Какво ще стане, ако мракът победи? – за пръв път се зачуди Танис. – Какво ще стане със света? Какво ще стане с онези, които оставям след

себе си?“

Той се взря в тези двама души, които му бяха скъпи като семейството, което никога нямаше да види. Златна Луна запали свещ и за кратък миг пламъкът освети лицата им. Те вдигнаха ръце в прощален жест, след това угасиха пламъка, за да не го съзрат неприятелски очи.

Танис си пое дълбоко дъх, обърна се и затича.

Мракът може и да победи, но той никога няма да угаси надеждата. И макар една или много свещи да проблеснат и угаснат, от тях ще бъдат запалени нови.

Така пламъкът на надеждата ще гори вечно, пронизвайки мрака до идването на деня.

Книга 3

Глава 1

Старецът и златния дракон.

Той беше много стар златен дракон, най-старият от своя вид. На млади години беше свиреп воин – белезите от победите още личаха върху набръчканата му златиста кожа. Някога името му бе толкова известно, колкото и победите му, но отдавна не го помнеше. Някои от по-младите и непочтителни драconi го наричаха галено Пайрит – Златото на Глупака – заради честия му навик да забравя за настоящето и да живее в миналото.

Почти нямаше зъби. Бяха минали еони, откакто бе разкъсвал вкусно парче сърнешко или таласъм. От време на време можеше да сдъвче с венците си заек, но се прехранваше главно с овесена каша. Зрението му отслабваше, въпреки че отказваше да го признае, и беше глух като пън.

Когато Пайрит живееше в настоящето, беше интелигентен. Умът му работеше бързо. В разговор все още сечеше като бръснач – така се говореше между драconите. Просто рядко обсъждаше същите теми като останалите от компанията.

Но когато се върнеше в миналото, златните драconi се изпокриваха в пещерите си, защото все още можеше да прави заклинания, а пламъците, които излизаха от устата му, бяха унищожителни.

Този ден Пайрит не беше нито в миналото, нито в настоящето. Лежеше в Равнините на Естуайлд и дремеше под топлото пролетно слънце. До него седеше един старец и правеше същото, положил глава върху хълбока на дракона. Вехта и безформена шапка засенчваше очите му от слънцето, под нея се стелеше дълга бяла брада. Ботушите му стърчаха под дългата, мишосива роба.

И двамата спяха дълбоко. Хълбоците на златния дракон се повдигаха и спускаха ритмично със свистящия му дъх. Устата на стареца беше широко отворена и понякога се събуждаше от чудовищното си хъркане. Тогава рязко се изправяше, събаряйки шапката си на земята (което не спомагаше за добрия ѝ вид) и се оглеждаше тревожно. Като не виждаше нищо обезпокоително, той изръмжаваше раздразнено, слагаше си отново шапката (след като я намереше), смущкваше ядосано дракона в

ребрата и отново потъваше в дрямка.

Случайният минавач би се зачудил защо, в името на Бездната, двамата спяха спокойно наред Равнините на Естуайлд. Сигурно щеше да реши, че чакат някого, защото старецът от време на време се събуждаше, сваляше шапката и се взираше тържествено в пустото небе.

Но минавачи нямаше, или поне приятелски настроени, защото равнините на Естуайлд гъмжаха от войските на драконяните и таласъмите. Но ако двамата знаеха, че дремят на опасно място, явно това не ги интересуваше.

Старецът отново се събуди и тъкмо се канеше да смърси спътника си, че вдига такъв ужасен шум, когато над тях падна сянка.

– Ха! – каза мъжът ядосано и се загледа нагоре. – Дракони с ездачи! Не отиват някъде за добро. – Белите му вежди се сключиха над очите му. – Омръзна ми от тях. Имат наглостта да ми засенчват слънцето. Събуди се! – извика той и сръга Пайрит с очукания си дървен жезъл. Златният дракон промърмори, отвори едно златисто око, погледна го и отново го затвори.

Сенките продължиха да прелитат над тях – четири дракона с ездачи.

– Събуди се, мързелив дебелако! – извика старецът.

Като хъркаше блажено, драконът се претърколи, вирна ноктестите си крака във въздуха и подложи корема си на топлото слънце. Старецът го погледна за миг, после, осенен от внезапно вдъхновение, изтича до голямата му глава.

– Война! – извика той право в ухото му. – Война! Нападат ни...

Ефектът беше потресаващ. Очите на Пайрит рязко се отвориха. Той отново се претърколи и краката му така мощно зариха в земята, че се опръска с кал. Главата му застрашително се надигна, златистите криле се разтвориха и облаци прах и пясък си издигнаха на миля в небето.

– Война! – затръби той. – Война! Призовават ни! Съберете ятата! В атака!

Старецът доста се стресна от тази внезапна промяна, но за секунди бе лишен от възможността да говори, тъй като по невнимание се нагълта с прах. Но като видя, че драконът започва да се издига във въздуха, той се затича напред и размаха шапката си.

– Чакай! – изкрещя, като кашляше и се даваше. – Чакай ме!

– Кой си ти, че да те чакам? – изрева Пайрит и се огледа през вдигналия се пясък. – Ти ли си моят магбосник?

– Да, да – бързо отвърна старецът. – Аз съм... тъъ... твоят

магьосник. Наведи малко крилото си, за да мога да се покача. Благодаря, ти си добро момче. А сега аз... ох! Ах! Не съм се вързал. Внимавай! Шапката ми! Дявол да го вземе, още не съм ти казал да излиташ!

– Трябва да стигнем навреме за битката – изкрещя Пайрит въодушевено. – Хума се бие сам!

– Хума! – старецът изсумтя. – Е, няма да стигнеш навреме за, тази битка! Аз имам предвид тези четири дракона тук, на изток. Трябва да ги спрем!

– Драconi! Ах, да! Виждам ги! – гръмогласно се изсмя Пайрит, връхлитайки яростно върху два крайно подплашени и много обидени орела.

– Не! Не! – изкрещя старецът, ритайки го в хълбоците. – На изток, глупако! Лети две степени по на изток!

– Сигурен ли си, че ти си моят магьосник? – попита Пайрит с дълбок глас. – Той никога не ми е говорил с такъв тон.

– Аз съм... хм, извинявай, стари приятелю, малко съм нервен. Предстоящият конфликт и всичко това...

– В името на Бездната, там има четири дракона! – извика Пайрит с удивление, хвърляйки им бърз замъглен поглед.

– Закарай ме по-близо, за да се прицеля в тях. Имам чудесно заклинание – Огнена топка... Само да си спомня как ставаше.

Двама офицери от драконовата армия язدهа сред ято от четири медни дракона. Водеше брадат мъж, чийто шлем изглеждаше твърде голям за него и непрекъснато се смъкваше върху лицето му. Другият офицер яздеше най-отзад. Той беше огромен мъж с черна броня, която сякаш всеки миг щеше да се разцепи по шевовете. Не носеше шлем – може би поради липса на толкова голям, а лицето му беше мрачно и бдително, особено към затворниците, които язدهа в центъра на ятото.

Затворниците бяха странна група – жена, облечена в разнокалибрени доспехи, джудже, кендер и мъж на средна възраст с дълга, невчесана сива коса.

Офицерите и затворниците се отклониха от пътя си, за да не ги разкрие сухопътната войска на Предводителя на драконите. Всъщност една група драконяни ги забеляза и започна да крещи, опитвайки се да привлече вниманието им, но офицерите се направиха, че не ги забелязват. Един прозорлив наблюдател може би щеше да се учуди защо медните драconi се бяха поставили в услуга на Предводителя на драконите. За нещастие нито старецът, нито грохналият дракон бяха прецизни наблюдатели. Криейки се в облаците, те дебнеха нищо неподозиращата група.

– По моя команда ще се стрелнеш надолу – каза старецът, изпаднал в прекомерно веселие при мисълта за битката. – Ще ги нападнем в гръб.

– Къде е сър Хума? – попита Пайрит, взирайки се през облаците.

– Мъртвъв е – измърмори старецът, концентрирайки се върху заклинанието.

– Мъртвъв! – изрева слисаният дракон. – Тогава много сме закъснели.

– Ох, няма значение – тросна се ядосано мъжът. – Готов ли си?

– Мъртвъв... – повтори драконът тъжно. Изведнъж очите му светнаха. – Но ние ще отмъстим за него.

– Да, тихо. Сега... по мой сигнал. Не! Не още! Ти...

Думите му се изгубиха в устрема на вятъра, когато златният звяр излезе от облаците и се спусна вертикално върху четирите мънички дракончета под себе си като копие, изстреляно от небето.

Едрият офицер от драконовата армия в края улови движение над себе си и хвърли бърз поглед. Очите му се разшириха.

– Танис! – извика той разтревожен на офицера отпред. Полуелфът се обърна. Гласът на Карамон го накара да застане нащрек, но в първия момент не видя нищо. Тогава воинът му посочи.

Танис погледна нагоре.

– Какво е това, в името на Бездната? – промълви той.

Стрелвайки се като светкавица от небето и гмурвайки се право към тях, се появи златен дракон. Яздеше го старец с бяла коса, която се развяваше зад него (беше загубил шапката си), а дългата му брада се вееше върху раменете му. Драконът, с широко отворена уста, изглеждаше злонравен въпреки липсата на зъби.

– Мисля, че ни атакуват – каза Карамон със страхопочитание.

Танис също беше стигнал до това заключение.

– Разпръсни се – изкрещя той, ругаейки под нос. Последното нещо, което искаше бе да привлечат вниманието върху себе си, а сега някакъв луд старец унищожаваше всичко. Малко по-надолу от тях цяла дивизия драконяни наблюдаваше въздушната битка с нарастващ интерес.

Четирите дракона чуха командата на Танис и напуснаха строя, но не достатъчно бързо. Блестяща огнена топка избухна вдясно от тях, запращайки замаяните дракони в небето.

Заслепен за момент от блестящата светлина, Танис изпусна юздите и сграбчи с ръце врата на животното, докато то се олюляваше, загубило контрол.

Изведнъж чу познат глас.

– Това свърши работа. Чудесно заклинание, Огнена топка!

– Физбан! – изохка Танис.

Примигвайки, той се бореше да овладее дракона, но явно животното знаеше по-добре как да оправи нещата, отколкото неопитният ездач, и скоро успя да се престрои. Сега полуелфът можеше да вижда и префучавайки, хвърли поглед на другите. Те изглеждаха невредими, но се бяха разпръснали.

Физбан и неговият дракон преследваха Карамон. Старецът беше протегнал ръцете си, очевидно подготвяйки друго унищожително заклинание.

Карамон викаше и жестикулираше. Той също беше разпознал лудия стар магьосник.

Близко зад стареца летяха Флинт и Таселхоф. Кендерът крещеше от радост и размахваше ръце, докато джуджето, с позеленяло лице, трепереше за живота си.

Но Физбан се беше съсредоточил върху жертвата си. Танис го чу да крещи някакви думи и да протяга ръка. От върховете на пръстите му изскочи светкавица. За щастие целта му се беше отдалечила. Светкавицата се разби край главата на Карамон, принуждавайки го да се наведе, но другите бяха невредими.

Танис изруга толкова грозно, че се стресна от самия себе си. Смушка дракона си и се отправи към стареца.

– Атака! – нареди той на животното. – Не го наранявай, само го разкарай отгук.

За негово учудване драконът отказа. Раздрусвайки глава, той започна да се върти в кръг и най-неочаквано реши да се приземи!

– Какво? Да не си полудял? Ще ни приземиш при драконовата армия!

В този момент Танис видя, че и останалите драconi също се готвят да се приземят.

Берем, който седеше зад Тика, така се вкопчи в нея, че тя едва си поемаше дъх. Очите му бяха приковани в драконяните, които се тълпяха в равнината близо до мястото, на което техните драconi се готвеха да се приземят. Карамон вършееше като обезумял наоколо, опитвайки се да избегне мълнията, която унищожаваше всичко около него. Дори Флинт се беше съзвел и дърпаше като обезумял юздите на дракона, ревящ от гняв, докато Тас продължаваше диво да крещи на Физбан. Старецът ги следваше и подкарваше медните драconi като овце пред себе си.

Приземиха се в подножието на планината Кхалкист. Поглеждайки

бързо към равнината, Танис видя драконяните да идват към тях.

„Може и да ги заблудим с това облекло“, мислеше си трескаво той, въпреки че маскировката им беше замислена, за да могат да проникнат в Каламан, а не да измами група недоверчиви драконяни. Но си заслужаваше да опитат. „Дано само Берем помни, че трябва да стои в сянка.“

Но преди Танис да каже нещо, Вечният скочи от гърба на своя дракон и хукна като луд към подножието на планината. Полуелфът видя как драконяните сочат към него и крещат.

„Толкова за стоенето в сянка“ – изруга Танис. Той осъзна безнадежното положение – драконяните можеха да подгонят и много лесно да заловят Берем. Знаеше от Китиара, че всички в Крин имаха описание то му.

Той си наложи да се успокои и да мисли логично, но ситуацията бързо излизаше от контрол.

– Карамон! Тръгни след Берем! Флинт, ти... Не, Таселхоф, върни се тук! По дяволите! Тика, върви след Тас. Не, остани тук. Ти също, Флинт...

– Но Таселхоф тръгна след онзи луд старец...

– И ако имаме късмет, земята ще се отвори и ще погълне и двамата! – Танис погледна бързо назад и изруга дивашки. Берем, подтикван от страха, се катереше по скалите и се промъкваше между шубраците с лекотата на планинска коза, докато Карамон, затруднен от бронята и целия си арсенал от оръжия, се подхлъзваше на всяка втора крачка. Като погледна към равнината, Танис видя съвсем ясно драконяните. Слънчевата светлина се отразяваше от броните, мечовете и копията им. Помисли си, че все още имаха шанс, ако медните дракони ги атакуват. Но точно когато щеше да им нареди да влязат в сражение, старецът дотича от мястото, където беше кацнал със своя древен златен дракон.

– Къш! – извика старецът на медните дракони. – Къш! Махайте се! Върнете се там, откъдето сте дошли!

– Не! Чакай! – Танис искаше да откъсне брадата му, като гледаше как стои между медните дракони и размахва ръце като жена, която подкарва кокошките към курника. Накрая полуелфът спря да кълне. За негова изненада медните дракони се проснаха на земята пред стареца със сивата роба, после разпериха криле и се понесоха грациозно във въздуха.

Забравил в яростта си, че е облечен в драконова броня, Танис изтича през отгъпаната трева към стареца, следван от Тас. Физбан ги усети и се обърна с лице към тях.

– Имам намерение да ти измия устата със сапун – мърмореше магьосникът като гледаше заплашително Танис – Сега сте мои затворници, затова елате тук доброволно или ще опитате магията ми!

– Физбан! – извика Таселхоф и го прегърна. Магьосникът се взря в него, след това изумено се дръпна назад.

– Та това е Тасел... Тасел... – заекна той.

– Бърфут. – Кендерът отстъпи назад и се поклони учтиво – Таселхоф Бърфут.

– Велик е духът на Хума! – възкликна Физбан.

– Това е Танис. А това е Флинт Файърфог. Помниш ли го? – бърбеше кендерът, размахвайки малката си ръка към джуджето.

– Ъ... да, разбира се – измърмори магьосникът и лицето му грейна.

– И Тика... и това там горе е Карамон... както и да е, сега не можеш да го видиш. Това там е Берем. Водим го в Каламан и... Физбан, той има зелен скъпоценен камък. Ах, ох, Танис, боли!

Прочиствайки гърлото си, Физбан хвърли мрачен поглед наоколо.

– Вие... хм... не сте ли с... ъ... хм... с драконовата армия?

– Не – каза Танис сурово – не сме! Или най-малкото не бяхме. – Той посочи с ръка зад тях. – Вероятно обаче това ще се промени всеки момент.

– Изобщо не сте с драконовата армия? – Физбан беше изпълнен с надежда. – Сигурни ли сте, че не сте минали на тяхна страна? Измъчваха ли ви? Изтриха ли ви паметта?

– Не, по дяволите! Аз съм Танис, помниш ли...

Физбан засия.

– Танис Полуелфът! За мен е удоволствие да те видя отново. – Той сграбчи ръката му и я раздруса сърдечно.

– Дявол да го вземе! – промърмори Танис раздражено и изтръгна ръката си от неговата.

– Но вие яздехте драconi!

– Тези бяха добри! – изкрещя Танис. – Трябва да се върнат!

– Никой не ми е казал! – Старецът се задъхваше от негодувание.

– Знаеш ли какво направи? Лиши ни от превоз! Изпрати обратно единственото средство, с което можехме да стигнем до Нерака...

– Ох, знам какво направих – измънка Физбан и погледна през рамо. – Аз, аз... Тези приятелчета май ще спечелят. Не трябва да ни хванат. Е, какво ще правим сега? – той погледна свирепо към Танис. – Ти си водачът! Предполагам, че трябва да се погрижа... Къде ми е шапката?

– Пет мили назад – подсказа му Пайрит с голяма прозявка.

– Ти още ли си тук?

– Къде другаде да бъда? – попита драконът мрачно.

– Казах ти да вървиш с останалите!

– Не искам – изсумтя Пайрит. Малко пламъче избухна от носа му и го накара да трепне. Това беше съпроводено от ужасно кихане. Подсмърчайки, драконът продължи свадливо: – Нямам респект от възрастта тези медни дракони. Постоянно говорят! И се хият...

– Тогава върви сам! – Като крачеше горделиво, Физбан се втреничи в замъглените очи на дракона. – Отиваме на Дълго пътешествие в опасна страна.

– Ние ли отиваме? – не издържа Танис. – Виж, Физбан, или както ти е името, защо ти и твоят... хм... приятел тук не си вървите? Прав си. Това ще бъде дълго и опасно пътуване и още по-дълго сега, защото загубихме драконите си и...

– Танис! – извика Тика и посочи с очи към драконовата армия.

– Бързо на хълма – нареди Танис и си пое дълбоко дъх, за да овладее страха и яростта си. – Хайде, Тика! Ти и Флинт! Тас! – той го сграбчи.

– Не, Танис! Не можем да го оставим тук! – изстена кендерът.

– Тас! – тонът му съвсем недвусмислено го предупреждаваше, че повече няма да повтаря. Очевидно старецът също го разбра.

– Трябва да вървя с тези хора – обърна се той към дракона. – Те имат нужда от мен. Ти не можеш да се върнеш сам, затова ще трябва да имбецилизираш.

– Изкристализираш – каза драконът възмутено. – Думата е изкристализираш! Никога няма да я запомниш.

– Както и да е! Бързо! Ще те вземем с нас.

– Много добре. Тъкмо ще си почина.

Докато Танис се чудеше какво ще правят с такъв голям дракон, Пайрит каза няколко думи на странен магьоснически език. Появи се светкавица и той изчезна.

– Какво? Къде? – Таселхоф се огледа наоколо. Физбан се наведе и взе нещо от земята.

– Тръгвайте! Веднага! – Танис заблъска Тас и стареца към подножието, следван от Тика и Флинт.

– Ето – каза магьосникът на кендера, докато тичаха. – Дръж го в ръката си.

Тас затаи дъх с благоговение. Направо щеше да се задуши, докато го разглеждаше, ако Танис не го беше хванал за рамото и повлякъл

напред.

В дланта му блещукаше тънката златна фигурка на дракона, като всеки детайл беше изящно очертан. Тас имаше чувството, че може да види дори и белезите от рани по крилете му. Два малки червени скъпоценни камъка блестяха в очите и докато Тас наблюдаваше, те примигнаха и златните клепащи се затвориха над тях.

– О, Физбан, това... прекрасно е! Наистина ли мога да го задържа?

– Разбира се, момчето ми! Поне докато това приключение свърши.

– Или то свърши нас – измърмори Танис, катерейки се пъргаво по скалите.

Драконяните приближаваха все повече и повече.

Глава 2

Златният мост.

Бегълците изгубиха пътеката, по която бяха тръгнали Карамон и Берем, но нямаха време да я търсят. Затова се стреснаха, когато внезапно настигнаха воина, който седеше спокойно на един заоблен камък, а до него в безсъзнание лежеше Вечният.

– Какво стана? – попита Танис, като дишаше тежко от дългото изкачване.

– Най-накрая го настигнах. Сбихме се. Доста е силен за старец и трябваше да го ударя. Боя се обаче, че малко прекалих. – Воинът се загледа със съчувствие в безжизнената фигура.

– Страхотно! – Танис беше твърде уморен, дори да изругае.

– Аз ще се оправя с него – предложи Тика и бръкна в кожената си кесия.

– Драконяните отминаха голямата скала – съобщи Флинт, когато се появи. Изглеждаше на края на силите си. Той се строполи на един камък и попи потното си лице с края на брадата.

– Тика... – започна Танис.

– Открих го! – извика тя тържествуващо и измъкна малка стъкленица.

Коленичи до Берем, разви капачката ѝ и я поднесе под носа му. Мъжът си пое дъх и започна да кашля. Тика го потупа по бузите.

– Ставай – каза с тон на келнерка, – ако не искаш драконяните да те хванат.

Берем бързо отвори очи, притисна главата си и седна.

– Това е страхотно, Тика! – възкликна възбудено Тас. – Дай да... – Преди да успее да го спре, той грабна стъкленницата, поднесе я под носа си и силно смръкна.

– Иииии! Аааа! – Кендерът се задави и се запрепъва към Физбан, който се беше появил на пътеката след Флинт. – Уф! Това е... ужасно! – Тас едва говореше. – Какво е?

– Някаква отвара на Отик – усмихна се момичето. – Всички келнерки я носеха със себе си. Върши работа в много случаи, ако ме разбираш. – Усмивката ѝ изчезна. – Горкият Отик. Чудя се какво е станало с него и с хана...

– Сега не е време за това – прекъсна я нетърпеливо Танис. – Трябва да вървим. Ставай, старче – обърна се той към Физбан, който тъкмо се беше настанил удобно.

– Знам едно заклинание – възрази старецът, докато Тас го буташе и ръгаше да стане. – Ще види сметката на тези натрапници. Пуф!

– Не! В никакъв случай. С моя късмет сигурно ще ги превърнеш в троли.

– Чудя се дали бих могъл... – Лицето на Физбан просветна.

Следобедното слънце започваше да се спуска по небето, когато пътеката, която следваха нагоре в планините, внезапно се разклони в две противоположни посоки. Едната водеше към планинските върхове, а другата обикаляше по склона. „Може би между върховете има проход, който можем да отбраняваме, ако се наложи“, помисли си Танис. Но преди да каже и дума, Физбан тръгна по пътеката, която се виеше около планината.

– Оттук – каза той и се затътри напред, като се подпираше на жезъла си.

– Но... – опита да възрази Танис.

– Хайде, хайде, оттук! – настоя Физбан, обърна се и ги изгледа под бухналите си бели вежди. – Онзи път стига до задънена улица в много отношения. Бил съм там и преди. А този води до една дълбока клисура. Над нея има мост. Можем да минем по него, а после да се бием с драконяните, ако ни последват.

Танис се намръщи, чудейки се дали може да се вярва на думите на лудия старец.

– Според мен планът е добър – каза бавно Карамон. – Явно е, че по някое време ще трябва да се бием с тях. – Той посочи драконяните, които изкачваха планинската пътека след тях.

Танис се огледа. Всички бяха изтощени. Лицето на Тика бе

пребледняло, очите ѝ – безжизнени. Тя се облягаше на Карамон, който дори беше оставил копията си на пътеката, за да облекчи товара си.

Таселхоф му се усмихна весело, но и той се задъхваше като малко кученце и накуцваше с единия крак.

Берем изглеждаше както винаги – навъсен и уплашен. Но Танис се тревожеше най-много за Флинт. По време на изкачването джуджето не беше казало дума. Спазваше темпото им без да протестира, но устните му бяха сини, а дъхът – накъсан. Танис забеляза, че от време на време, когато смяташе, че никой не го гледа, то слагаше ръка на гърдите си или разтриваше лявата си ръка сякаш го болеше.

– Добре – реши полуелфът. – Води ни, магъоснико. Макар че сигурно ще съжалявам за това – добави той под носа си, докато останалите забързаха след Физбан.

Малко преди залез спряха. Стояха на тесен каменен корниз, който се намиреше на три-четвърти от пътя към върха. Пред тях се простираше дълбока, тясна клисура. На дъното ѝ се виждаше река, която се виеше като блестяща змия. „Сигурно е дълбока над сто метра“ – пресметна Танис. Пътеката, по която следваше планинският склон, беше оградена от отвесна скала от едната страна и дълбока пропаст от другата. Имаше само един път през клисурата.

– Този мост – обади се Флинт и това бяха първите му думи от часове насам – е по-стар и от мен... и в по-лошо състояние.

– Издържал е години наред! – възмути се Физбан. – Оцелял е дори след Катаклизма.

– Сигурен съм в това – каза искрено Карамон.

– Поне не е много дълъг – опита се да прозвучи обнадеждаващо Тига, но гласът ѝ трепереше.

Мостът имаше уникална конструкция. Огромни стволоче от валенови дървета бяха забити в планинските склонове от двете страни на клисурата и образуваха X, върху който беше разположена платформата. Някога това сигурно е било архитектурно откритие, но сега дървените талпи бяха изгнили и нацепени. Ако е имало парапет, явно отдавна е пропаднал в бездната. Докато го гледаха, дървото пукаше и потреперваше под пронизващия вечерен вятър.

Изведнъж чуха зад себе си груби гласове и дрънчене на стомана по скалите.

– Няма връщане назад – промърмори Карамон. – Трябва да преминем един по един.

– Да се надяваме, че боговете са с нас – изправи се Танис. – Не ми е

приятно да го кажа, но Физбан е прав. Щом минем отвъд, лесно ще спрем драконяните. Ще бъдат отлични мишени, докато са на моста. Аз ще мина пръв. Дръжте се плътно след мен. Карамон, ти си последен. Берем, върви зад мен.

Като се движеше толкова бързо, колкото смееше, той стъпи на моста. Талпите трепереха и вибрираха под него. Далече долу реката бързо се носеше между стените на каньона, остри скали стърчаха над бялата й, пенеста повърхност. Танис затаи дъх и бързо отмести поглед.

– Не гледайте надолу – предупреди той останалите, почувствал празнота в стомаха си.

За миг не можа да помръдне, но се овладя и пристъпи напред. Берем вървеше след него. Страхът от драконяните беше по-силен от всички други ужаси, които можеха да се изправят пред него.

Таселхоф го следваше с типичната за кендерите пъргавина и гледаше с учудване надолу. След него идваше ужасеният Флинт, подкрепян от Физбан. Накрая Тика и Карамон стъпиха на разклатените греди, като нервно хвърляха погледи зад гърба си.

Танис почти беше стигнал средата на моста, когато част от платформата пропадна под краката му. В пристъп на ужас той отчаяно се вкопчи в ръба. Но дървото се разтроши в ръката му, пръстите му се изплъзнаха и... Една ръка здраво сграбчи китката му.

– Берем! – въздъхна облекчено Танис. – Дръж се! – Той си наложи да не мърда, защото знаеше, че всяко движение ще попречи на мъжа да го задържи.

– Издърпай го! – чу се рева на Карамон. – Никой да не мърда! Целият мост ще се срути!

С изопнато от напрежение лице Берем затегли. Танис видя как мускулите на ръката му се издуват и вените сякаш щяха да изскочат през кожата. Агонизиращо бавно Вечният го издърпа до ръба на счупения мост. Танис се свлече и треперещ от страх, здраво се вкопчи в дървото.

Тогава чу вика на Тика. Вдигна глава и с мрачно удивление установи, че са го спасили, само за да умре по друг начин. Около трийсет драконяни се появиха на пътеката зад тях. Танис се обърна към зеещата дупка в средата на моста. Отсрещната част на платформата още стоеше. Можеше да прескочи голямата дупка и да се спаси, това важеше за Берем и Карамон, но не и за Тас, Флинт, Тика или стария магьосник.

– Отлични мишени, както каза! – промърмори воинът и извади меча си.

– Направи магия, старче! – сети се Таселхоф.

– Какво? – примигна Физбан.

– Магия! – извика кендерът и посочи драконяните, които, виждайки ги приквещени на моста забързаха да ги довършат.

– Тас, достатъчно сме го загазили – каза уморено Танис, заслушан в скърцането на моста под краката си.

Като пристъпваше бавно, Карамон застана с лице към драконяните.

Полуелфът сложи стрела в тетивата и стреля. Един драконянин се хвана за гърдите и с писък падна от канарата. Отново стреля и пак улучи. Драконяните в центъра на редицата се поколебаха и объркано се зауетиха. Нямаха прикритие, където да се скрият от смъртоносната точност на полуелфа. Първите все пак тръгнаха към моста.

Физбан започна заклинанието си.

Чувайки го да припява, Танис почувства, че сърцето му изстива. Но след това си каза, че и без това положението им е критично. До него Берем наблюдаваше драконяните със стоическо спокойствие, което го изненада, докато не си спомни, че той не се бои от смъртта, защото отново ще се върне към живота. Танис отново стреля и още един драконянин изрева от болка. Той така се беше съсредоточил в прицелването, че забрави за Физбан, докато не чу Берем да хлъцва от удивление и проследи погледа му. Това, което видя в небето така го поразил, че за малко да изпусне лъка си.

Блестящ в лъчите на залязващото слънце, от облаците се спускаше златен свод. Насочван от ръката на стария магьосник, той се намести и запълни дупката в дървената платформа. Танис бързо се осъзна. Огледа се и видя, че за момента драконяните също са вперили в златния мост блестящите си очи.

– Побързайте! – изкрещя той, сграбчи Берем и го повлече след себе си върху златната връзка, която се издигаше малко над дупката. Вечният го последва, като се препъваше тромаво. Дори когато стъпиха на нея, тя продължи да се спуска, забавена от движението на магьосника.

Сводът все още беше на няколко сантиметра над платформата, когато Таселхоф с див крясък скочи върху него дърпайки изненаданото джудже След себе си. Драконяните внезапно осъзнаха, че пляката ще им се измъкне изреваха яростно и вкупом скочиха на дървения мост Танис застана в края на златния свод и започна да стреля по първите. Карамон изостана и отбиваше атаките им с меча си.

– Минавай! – нареди Танис на Тика, когато се изравни с него. – Стой близо до Берем и не го изпускай от поглед. Флинт, отивай с нея. Тръгвай! – изрева той зловещо, когато джуджето се поколеба.

– Ще остана при теб, Танис – заяви Таселхоф. Хвърляйки колеблив поглед назад към Карамон, Тика грабна Берем за ръката и го забута пред себе си. Като видя, че драконяните идват, той не се нуждаеше от много убеждаване. Заедно стъпиха на другата част от дървения мост и той застрашително заскърца под тежестта им. Танис само се надяваше да издържи, но нямаше време да погледне. Очевидно беше издържал, защото чу тежките ботуши на Флинт да тропат по дървото.

– Успяхме! – провикна се Тика от другата страна на каньона.

– Карамон! – изкрещя Танис и изстреля нова стрела, опитвайки да се задържи върху златния свод.

– Тръгвай, за да намества свода! – Физбан подкани раздразнено Карамон. – Май трябва да е още няколко сантиметра вляво.

– Таселхоф, минавай! – нареди Танис.

– Няма да оставя Физбан! – заинати се кендерът, докато Карамон стъпваше върху златния свод.

Като видяха, че огромният воин отстъпва, драконяните отново се спуснаха напред. Танис стреляше колкото може по-бързо. Един драконянин падна на моста в локва зелена кръв, друг – в пропастта. Но полуелфът се уморяваше. По-лошо, стрелите му свършваха, а влечугите продължаваха да настъпват. Карамон спря зад него върху свода.

– Побързай, Физбан! – помоли Таселхоф, като кършеше ръце.

– Готово! – каза доволен магьосникът. – Идеално го наместих. А гномите казваха, че не съм инженер.

Докато говореше, другата половина от дървения мост, която водеше към спасителния бряг на каньона изскърца разчупи се и падна в бездната.

– В името на Бездната! – уплашено възкликна Карамон, хвана Танис и го дръпна точно когато щеше да стъпи в празното пространство.

– В капан сме! – каза дрезгаво полуелфът, като гледаше как талпите падат една след друга в пропастта и душата му сякаш падаше с тях. Чу как Тика изкрещя и виковете ѝ се смесиха с екзалтираните крясъци на драконяните.

Чу се шум от разцепване и пукане. Радостните крясъци на драконяните внезапно преминаха в ужас.

– Гледай, Танис! – извика Таселхоф с див възторг. – Погледни!

Полуелфът се обърна навреме, за да види как другата част от дървения мост пропада в бездната и отнася със себе си повечето от драконяните. Златният свод под него потрепери.

– И ние ще паднем! – изрева Карамон. – Няма какво да ни крепи.

Езикът му замръзна на небцето, той с мъка преглътна и бавно се огледа.
– Не мога да повярвам!

– А пък аз някак успявам. – Танис си пое дъх напресекулки.

В средата на каньона магическият златен свод, блестящ в светлина-та на залеза, висеше във въздуха, докато двете дървени половини от моста лежаха в пропастта. Върху него стояха четири фигури, загледани в останките под себе си и бездната, която ги делеше от двете страни на каньона.

Дълго време цареше мъртва тишина. После Физбан се обърна тържествуващо към Танис.

– Великолепна магия! – каза гордо той. – Имаш ли въже?

Беше доста след мръкване, когато приятелите най-после успяха да слязат от свода. След като хвърлиха въже на Тика, те изчакаха, докато тя и джуджето го привързаха здраво за едно дърво. После един по един се залюляха от свода и Берем ги изтегли върху скалите. Когато преминаха, всички се проснаха на земята изтощени. Бяха толкова уморени, че дори не си дадоха труд да търсят подслон, а разстлаха завивките си в горичка от хилави борчета и поставиха стража. Тези, които не бяха на пост моментално заспаха.

На другата сутрин Танис се събуди схванат и с болки. Първото, което видя беше отражението на слънцето върху златния свод, който все още здраво висеше във въздуха.

– Сигурно не можеш да се отървеш от това? – попита той Физбан, който помагаше на Тас да раздаде закуската от куйт-па.

– Боя се, че не – отвърна старецът, загледан замислено в свода.

– Сутринта опита няколко заклинания – каза Тас, кимайки по посока на едно дърво, покрито с паяжини, и друго, превърнато в пепел. – Реших, че е по-добре да спре, преди да ни е превърнал в щурци или нещо подобно.

– Добра идея – съгласи се Танис и погледна мрачно блестящия свод. – Не можем да оставим по-ясни следи, дори ако бяхме нарисували стрелка върху скалата.

Той поклати глава и седна до Карамон и Тика. – Ще ни преследват, обзалагам се – отбеляза воинът, като дъвчеше вяло храната. – Драконите ще ги пренесат отсам. – Той въздъхна и върна повечето от сушените плодове в кесията.

– Карамон – укори го Тика, – ти не яде почти нищо.

– Не съм гладен – промърмори той и се изправи. – Мисля да поразузная напред.

Воинът метна на рамо багажа и оръжието си и тръгна надолу по пътеката.

Тика започна бързо да опакова нещата си, избягвайки погледа на Танис.

– Райстлин ли? – попита той.

Тя замря и ръцете ѝ се отпуснаха в скута.

– Винаги ли ще бъде такъв, Танис? – попита безпомощно, загледана с любов след Карамон. – Не мога да го разбера.

– Аз също – промълви полуелфът, докато наблюдаваше как едрият мъж изчезва сред пустошта. – Но пък аз никога не съм имал брат или сестра.

– Аз го разбирам! – обади се Берем. Тихият му глас потрепера от чувство, което прикова вниманието на Танис.

– Какво имаш предвид?

Но при този въпрос жадният, нетърпелив израз на лицето на мъжа се стопи.

– Нищо – промърмори той с безизразно лице.

– Чакай! – Танис бързо се изправи. – Защо каза, че разбираш Карамон? – Той сложи ръка на рамото му.

– Остави ме на мира! – извика яростно Вечният и го отблъсна.

– Ей, Берем! – Таселхоф вдигна поглед и се усмихна, все едно нищо не беше чул. – Подреждах си картите и попаднах на една, която има много интересна история.

Берем хвърли уплашен поглед на Танис и забърза към кендера, който стоеше с кръстосани крака на земята, разхвърлял край себе си снопа карти. Вечният се приведе над тях и скоро потъна в една от увлекателните истории на Тас.

– По-добре го остави на мира, Танис – посъветва го Флинт. – Ако питаш мен, единствената причина да разбира Карамон е, че и той е луд като Райстлин.

– Не съм те питал, но няма нищо – сопна се Танис и седна до джуджето, за да изяде полагаемата му се порция куит-па. – Скоро трябва да тръгваме. Ако имаме късмет, Тас ще открие карта... Флинт изсумтя.

– Това много ще ни помогне! Последната карта, по която се ориентирахме, ни заведе до пристанище без море.

Танис прикри усмивката си.

– Може би тази ще бъде различна. Поне е по-добре, отколкото да следваме упътванията на Физбан.

– За това си прав – призна джуджето кисело. После хвърли кос

поглед на Физбан и се наведе към Танис. – Не си ли се чудил как е успял да преживее онова падане в Пакс Таркас? – попита със силен шепот.

– Чудя се за много неща – прошепна и Танис. – Например, как се чувстваш ти.

Джуджето премигна, изненадано от въпроса.

– Добре! – отсече то и се изчерви.

– Просто от време на време те гледам да си разтриваш лявата ръка.

– Ревматизъм. Знаеш, че винаги ме тормози през пролетта. А спането на земята не помага особено. Не каза ли, че трябва да тръгваме? – Той се зае с багажа си.

– Да. – Танис с въздишка се извърна. – Намери ли нещо, Тас?

– Така мисля. – Кендерът нави картите си и ги прибра в калъфа им, после го сложи в една торба, като същевременно хвърли бърз поглед към златния дракон. Макар и направен от метал, той можеше да се сгъва по най-невероятен начин. В момента например беше извит във формата на пръстен – като пръстена, който Лорана беше дала на полуелфа. Таселхоф така задълбочено гледаше дракона и пръстена, че почти забрави за Танис, който го чакаше.

– О! – стресна се той като го чу да кашля нетърпеливо. – Картата! Когато бях малък, пътувахме с родителите ми през планините Кхалкист, където сме сега. Обичайно минавахме по северния път, който е по-дълъг. Всяка година в Таман Бусук имаше панаир, където продаваха прекрасни неща и баща ми никога не го пропускаше. Но една година – мисля, че след като беше арестуван и окован заради недоразумение с един бижутер – решихме да минем през планината. Майка ми мечтаеше да види Годшом, затова...

– Картата! – прекъсна го Танис.

– Ах, да, картата. – Тас въздъхна. – Ето я. Мисля, че беше на баща ми. Намираме се някъде тук, доколкото успяхме да изчислим с Физбан. А това е Годшом.

– Какво е Годшом?

– Древен град. Развалини, изоставени по време на катаклизма...

– И вероятно гъмжи от драконяни – довърши Танис. – Не, не и този Годшом. – Тас придвижи малкия си пръст до точката, където беше отбелязан град. – Това място също се нарича Годшом, но е било наречено така много преди да съществува градът, според Физбан.

Танис погледна стария магьосник, който кимна.

– Много отдавна хората смятали, че там живеят боговете – каза той тържествено. – Това е свещено място.

– И е скрито – добави Тас – в една котловина в центъра на тези планини. Виждаш ли? Според Физбан никой никога не ходи там. Никой освен него не знае пътеката. А на моята карта има пътека, която води в планините...

– Никой никога не ходи там? – запита Танис Физбан. Старият магьосник раздразнено присви очи.

– Не.

– Никой освен теб? – настоя Танис.

– Бил съм там много пъти, полуелфе – изсумтя магьосникът. – Имаш ли една година време? Ще ти разкажа. – Той размаха пръст към него. – Ти не ме харесваш, младежо! Винаги си бил подозрителен, и то след всичко, което направих за вас!

– Не бих му напомнял за това – намеси се бързо Тас, като видя намръщеното изражение на Танис. – Хайде, старче.

Двамата забързаха по пътеката, Физбан ядосано пристъпваше с вирната брада.

– Наистина ли боговете живеят там, където отиваме? – попита Тас, за да му попречи да се сопне на Танис.

– Откъде да знам? Приличам ли ти на бог?

– Но...

– Някой казал ли ти е, че говориш много и непрекъснато?

– Почти всички! Разказвал ли съм ти как веднъж намерих косматия мамут?

Танис чу как Физбан изстена. Тика бързо го изпревари за да настигне Карамон.

– Идваш ли, Флинт? – извика полуелфът.

– Да – отвърна джуджето, но внезапно седна на един камък. – Дай ми малко време. Изпуснах си багажа. Ти тръгвай.

Зает да разглежда картата, Танис не видя как Флинт се свлече на земята. Не дочу странната нотка в гласа му, нито видя гримасата на болка, която за миг сгърчи лицето му.

– Добре, но побързай – каза разсеяно той. – Не искаме да изоставащ.

– Да, момко – промълви Флинт, докато чакаше болката да отшуми както обикновено.

Джуджето наблюдаваше как приятелят му върви по пътеката. Движенията му бяха затруднени от драконовата броня. Не искаме да изоставащ.

– Да, момко – повтори на себе си Флинт. И като избърса бързо очи

със съсухрената си ръка, той се изправи и последва приятелите си.

Глава 3 Годшом.

За нетърпеливия Танис това беше дълъг и уморителен ден, прекаран в безцелно скитане из планините. Единственото, което го възпираше да не удуши Физбан, след като влязоха във втори затворен каньон след по-малко от четири часа, беше безспорният факт, че той ги водеше в правилната посока. Независимо колко изгубени и объркани изглеждаха, независимо колко често Танис се кълнеше, че три пъти са минали покрай една и съща скала, когато слънцето се покажеше, установяваше, че все още безпогрешно се движат на югоизток.

Но когато краят на деня наближи, той все по-рядко виждаше слънцето. Суровият зимен студ беше изчезнал и във въздуха се усещаше лек дъх на зеленина и растителност, носен от вятъра. Но скоро небето пригъмня и започна да вали – монотонен ситен дъжд, който проникваше и през най-плътната наметка.

Към средата на следобеда групата се чувстваше безрадостна и обезкуражена, дори и Таселхоф, който яростно беше спорил с Физбан за посоката към Годшом. За Танис това беше още по-обезнадеждаващо, защото разбра, че никой не знае къде се намират. (Всъщност хванаха Физбан да разглежда картата наопаки). Спорът приключи с това, че Тас прибра картите в торбата си и отказа да ги извади отново, а Физбан заплаши, че ще направи магия, която да превърне перчема му в конска опашка.

Когато му писна и от двамата, Танис изпрати кендера в края на редицата, за да се поохлади и след като успокои стареца, се замисли да затвори и двамата в някоя пещера.

Спокойствието, което почувства в Каламан бавно изчезваше. Сега осъзна, че то беше резултат от активността му, необходимостта да взема решения, успокояващата мисъл, че най-после прави нещо реално, за да помогне на Лорана. Тези мисли го караха да плава из тъмните води, които го заобикаляха, докато морските елфи в Кървавото море на Ищар им помогнат. Но сега имаше чувство, че стихията отново се затваря над главата му.

Мислите му непрекъснато се връщаха към Лорана. Непрекъснато чуваше обвинителните думи на Гилтанас: „Тя го направи заради теб!“ И

макар елфът да му беше простил, Танис сам не можеше да си прости. Какво ставаше с Лорана в Храма на Кралицата на Мрака? Беше ли още жива?

Душата му отблъсна тази мисъл. Разбира се, че е жива! Кралицата не би я убила, не и докато иска Берем...

Очите му се спряха на мъжа, който вървеше пред него до Карамон. „Ще направя всичко, за да спася Лорана – закле се той, стиснал юмурици. – Всичко! Дори, ако това означава да жертвам себе си или...“

Той спря. Наистина ли би предал Берем и така да донесе на света вечен мрак?

„Не – помисли си Той. – Лорана би умряла, но не и да стане част от подобна сделка.“ Но след като измина още няколко крачки, промени решението си. „Нека светът сам да се грижи за себе си. Ние сме обречени. Не можем да победим каквото и да стане. Нейният живот е единственото което има значение... единственото...“

Танис не беше единственият, обзет от мрачни мисли Тика вървеше до Карамон и червените ѝ къдри бяха ярко петно, което излъчваше топлина и светлина в сивия ден Но светлината сияеше само в червената ѝ коса, а не в очите ѝ. Въпреки че Карамон беше внимателен с нея, не я беше прегърнал от онзи чудесен, кратък миг под морето, когато любовта им се беше сляла. Това я караше да се ядосва и тя реши, че я е използвал, за да облекчи собствената си мъка и се закле, че ще го остави, когато всичко свърши. В Каламан имаше един богат млад благородник, който не сваляше очи от нея... Но това бяха само нощни мисли. През деня, когато го гледаше как тежко пристъпва до нея с наведена глава, сърцето ѝ се разтапяше. Тя нежно го докосна. Карамон бързо вдигна очи към нея и се усмихна. Тика въздъхна. Толкова за богатия млад благородник.

Флинт вървеше напред, говореше рядко и не се оплакваше. Ако Танис не беше пометен от стихията в душата си, щеше да приеме това за лош знак.

Колкото до Берем, никой не знаеше какво мисли, ако изобщо мислеше. Колкото повече напредваха, толкова по-уплашен и по-бдителен ставаше. Сините очи, твърде млади за лицето му, подскачаха насам-натам, като на животно, затворено в клетка.

На втория ден от пътуването им из планините Берем изчезна.

Сутринта всички се развеселиха, когато Физбан съобщи, че скоро ще пристигнат в Годшом. Но скоро настроението им се развали. Дъждът се усили. На три пъти за един час старият магьосник ги караше да тичат през храстите с възторжени крясъци „Ето го“ и „Стигнахме“, само за да

се окажат в някое благо, клисура, а накрая – пред каменна стена.

Точно третия път, когато видяха, че не могат да продължат, Танис усети, че душата му започва да се отделя от тялото. Дори Таселхоф отстъпи панически при вида на разкривеното му от ярост лице. Полуелфът отчаяно се опитваше да се овладее и именно тогава забеляза липсата.

– Къде е Берем? – попита той с внезапно охладен гняв. Карамон примигна, очевидно се връщаше от някакъв далечен свят. Огледа се бързо и след това се обърна към Танис с изчервено от срам лице.

– Н-не знам. Аз... аз мислех, че е до мен.

– Само чрез него можем да влезем в Нерака и само заради него Лорана е още жива. Ако го заловят...

Танис млъкна, задавен от внезапно бликналите сълзи. Отчаяно се опитваше да мисли, въпреки че кръвта барабанеше в слепоочията му.

– Не се тревожи, момко – каза Флинт дрезгаво и го потупа по рамото. – Ще го намерим.

– Съжалявам, Танис – измънка Карамон. – Бях се замислил за... за Райст. Знам, че не трябваше...

– Как, в името на Бездната, проклетият ти брат пак върши злини, макар да не е тук! – изкрещя Танис но изведнъж се усети. – Съжалявам, Карамон. Не се самообвинявай. И аз трябваше да го наблюдавам. Всички ние. Все едно, трябва да се върнем, освен ако Физбан не може да ни преведе през камъка... Не, дори не си го помисляй, старче... Берем не е отишъл далеч и лесно ще открием следите му.

Не може да се ориентира в гората.

Танис се оказа прав. След като вървяха около час обратно по собствените си следи, откриха малка, утъпкана от животни пътека, която бяха подминали на идване. Флинт пръв забеляза следите в калта. Той ги извика възбудено и потъна в храстите, следвайки без усилие пътеката. Останалите забързаха след него, но изглежда джуджето беше обзето от неочакван прилив на енергия. Като ловджийска хрътка, която знае, че плячката ѝ е наблизо, то газеше заплетените лози и неуморно си пробиваше път през хрусталака и бързо се отдалечи от тях.

– Флинт! Чакай! – неколкократно го викаше Танис. Групата псе повече изоставаше от развълнуваното джудже, докато съвсем го изгуби от поглед. Но следите му бяха по-ясни от тези на Берем и те без усилие следваха отпечатъка от тежките му ботуши, както и счупените клонки и изкоренени лози, които бележеха пътя му. Изведнъж спряха.

Бяха стигнали до друга скала, но през нея имаше път – виждаше се

отворът на нещо, което можеше да е тунел. Флинт беше влязъл с лекота – видяха следите му, – но входът беше толкова тесен, че Танис безпомощно се взря с него.

– Берем е минал – каза мрачно Карамон, като показва следа от прясна кръв върху камъка.

– Може би. Виж какво има от другата страна, Тас – нареди Танис. Не искаше да влезе, докато не се убеди, че не са го подвели.

Таселхоф се промъкна вътре с лекота и скоро чуха пискливия му глас да възкликва учудено, но ехото им попречи да разберат думите му.

Внезапно лицето на Физбан просветля.

– Това е! – възкликна вѐдушевено той. – Открихме Годшом! Пътят за него е през този проход!

– Няма ли друг път? – запита Карамон, взирайки се мрачно в тесния отвор.

Физбан се замисли.

– Май си спомням...

В този момент от другата страна се чу съвсем ясно:

– Танис! Побързай!

– Стига сме се лутали. Ще минем оттук – промърмори Танис и добави: – Все някак.

Пълзейки на четири крака, спътниците навлязоха в тесния тунел. Пътят не беше лесен. Понякога бяха принудени да легнат и да се промъкват през калта като змии. Широкоплещестият Карамон срещна най-много трудности и по едно време Танис си помисли, че трябваше да го оставят отвън. Таселхоф ги очакваше от другата страна, взирайки се тревожно в тунела, докато запълзяха.

– Чух нещо, Танис – повтаряше той. – Флинт викаше Някъде напред. Чакай да видиш какво има тук! Направо няма да повярваш!

Но полуелфът нямаше време да слуша или да се оглежда, докато всички не излязоха успешно от тунела. Наложиха се с общи усилия да издърпат Карамон и когато най-после се появи, кожата на ръцете и гърба му беше ожулена и кървеше.

– Ето го! – заяви Физбан. – Стигнахме! Танис се обърна, за да види Годшом.

– Не е точно мястото, където бих избрал да живея, ако бях бог – отбеляза Таселхоф със снишен глас.

Стояха на ръба на кръгла падина наскредин планината. Първата мисъл, която хрумна на Танис, когато погледна Годшом беше какво убийствено разрушение и самота царяха тук. По целия път, докато изкачваха

планината те виждаха признаци на нов живот – напъпили дървета, зелена трева, диви цветя, които пробиваха пътя си през калта, и останки от сняг. А тук нямаше нищо. Дъното на падината беше идеално гладко и равно, напълно голо, сиво и безжизнено. Високите планински върхове, които я заобикаляха, надвисваха над тях. Назъбените им скали сякаш се спускаха навътре и човек имаше чувството, че го притискат към рушащите се камъни под краката. Небето беше лазурно чисто и студено, без слънце, птичка или облак, макар че, когато влязоха в тунела валеше. То приличаше на око, което се визира надолу изпод сиви, немигащи клепащи. Танис потрепери и бързо отмести поглед от него, за да огледа още веднъж падината.

В центъра ѝ имаше кръг от огромни, безформени скали. Беше идеален кръг, направен от асиметрични камъни, но те така си пасваха и бяха толкова близо един до друг, че когато се опита да погледне между тях, не можа да види от мястото си какво пазеха толкова грижливо. Скалите бяха единственото забележително нещо в това каменисто и тихо място.

– Кара ме да се чувствам ужасно тъжна – прошепна Тика. – Не ме е страх, не изглежда зло, а само тъжно. Ако боговете идват тук, сигурно е, за да оплачат нещастията на света.

Физбан я изгледа с пронизващ поглед и тъкмо щеше да каже нещо, когато Таселхоф извика:

– Ето го, Танис!

– Виждам! – Полуелфът се затича.

На отсрещната част на падината видя силуетите на две фигури – ниска и висока, – които се бореха.

– Това са Берем и Флинт! – изпищя Тас. Острите му кендерски очи ясно ги различаваха. – Той прави нещо на джуджето. Побързай, Танис!

Като се ругаеше, че не е пазил Берем по-зорко и че не го е принудил да разкрие тайните, които очевидно пазеше, той затича бързо по каменистата земя подтикван от страха си. Чу, че останалите го викат, но не им обърна внимание. Очите му бяха приковани върху двамата пред него. Сега и той ясно ги виждаше. Джуджето падна на земята, а Берем се надвеси над него.

– Флинт! – изкрещя Танис.

Сърцето му биеше така, че кръвта замъгляваше зрението му. Дробовите го боляха, въздухът не му достигаше, но той затича още по-бързо и видя, че Берем се обръща към него. Изглежда, се опитваше да каже нещо, но той не чуваше нищо от бучащата кръв в ушите му. В краката на Берем лежеше Флинт. Очите му бяха затворени, главата му – отметната

на една страна, а лицето – пепелявосиво.

– Какво си направил! – изкрещя Танис. – Защо го уби?!

Мъка, вина, отчаяние и гняв избухнаха в полуелфа като една от огнените топки на стария магьосник и главата му запулсира от непоносима болка. Не можеше да вижда, пред очите му плуваше червена пелена.

Изведнъж мечът се оказа в ръката му, макар че нямаше представа как е станало това. Почувства студената стомана на дръжката. Лицето на Берем плаваше сякаш в кървавочервено море, но очите му бяха изпълнени не с ужас, а с дълбоко съжаление. После видя как се разширяват от болка и чак тогава разбра, че е забил дълбоко меча си в несъпротивляващото му се тяло, защото усети как острието прониза плътта и костите му и одраска скалата, до която се свлече.

Гореща кръв обля ръцете му. Ужасяващ писък избухна в главата му и някаква огромна тежест едва не го повали.

Тялото на Берем се срива върху него, но той не забеляза. Отчаяно се бореше да освободи оръжието си и да замахне отново. Почувства нечии силни ръце да го сграбчат, но в лудостта си ги отблъсна. Най-накрая освободи меча си и загледа как Берем пада на земята. Кръв бликаше от ужасната рана точно под зеления скъпоценен камък, който блестеше с нечестив пламък в гърдите му.

Дочу зад себе си дълбок, кънтящ глас, разплакани молби и остър скръбен писък. Ядосан, той се обърна, за да разбере кои се опитват да му попречат. Видя едър мъж с покрусено лице и червенокосо момиче с обляни от сълзи страни. Не познаваше никой от тях. И тогава пред него се появи един много стар човек. Лицето му беше спокойно, неостаряващите очи – пълни с мъка. Той му се усмихна нежно и сложи ръка на рамото му.

Докосването му беше като студена вода за болен от треска и Танис почувства, че разумът му се завръща. Кървавата пелена пред очите му изчезна. Той изпусна окървавения меч и се свлече хлипайки в краката на Физбан. Старецът се наведе и лекичко го потупа.

– Бъди силен, защото трябва да се сбoguваш с някого, на който предстои дълго пътуване.

Танис си спомни.

– Флинт!

Физбан кимна тъжно, гледайки тялото на Берем.

– Ела. Тук вече нищо не можеш да направиш.

Като преглътна сълзите си, Танис с мъка се надигна и се запрепъва към Флинт, който лежеше върху каменистата земя с глава, отпусната в

скута на Таселхоф.

Джуджето се усмихна като го видя. Танис падна на колене до най-стария си приятел, взе набръчканата му ръка и здраво я стисна.

– Едва не го изгубих, Танис – промълви Флинт и с другата ръка се почука по гърдите. – Берем точно щеше да мине през другата дупка в скалите, когато старото ми сърце най-накрая избухна. Той сигурно ме е чул да викам, защото като ме видя ме подхвана и ме сложи да легна върху камъните.

– Значи той не е... не те е наранил?! – едва успя да каже Танис.

– Да ме нарани?! Той не би могъл да убие и муха! Нежен е като Тика. – Джуджето се усмихна на момичето, което също беше коленичило до него. – Грижи се за това голямо дете Карамон, чуваш ли? Погрижи се да забрави мъката си.

– Заклевам се, Флинт – проплака Тика.

– Поне вече няма да се опитваш да ме удавиш – изръмжа джуджето, като спря с обич очи върху Карамон. – И ако видиш брат си, сритай го от мен.

– Ще отида да се погрижа за Берем – измънка той. Хвана Тика за ръката, внимателно ѝ помогна да се изправи и я отведе настрана.

– Не, Флинт! Не можеш да се впускаш в приключения без мен! – изстена Тас. – Знаеш, че непрекъснато ще изпадаш в беда.

– Това ще бъде първият ми спокоен миг откакто сме се срещнали – каза дрезгаво джуджето. – Искам да вземеш шлема ми, онзи с грифонската грива. – Той сурово изглежда Танис, обърна отново очи към хлипащия кендер и с въздишка погали ръката му. – Стига, стига, недей така. Живях щастливо, бях благословен с верни приятели, видях лоши неща, но и много хубави. А сега в света най-после се появи надежда. Не ми се иска да ви оставя – бързо угасващите му очи се отправиха към Танис – точно когато се нуждаете от мен. Но аз ви научих на всичко, което зная, момко. Всичко ще бъде наред. Знам го... наред...

Гласът му секна и той затвори очи, дишайки тежко. Танис продължаваше да държи ръката му, а Таселхоф зарови лице в рамото му. Физбан застана до краката на джуджето. То отвори очи.

– Сега те познах – каза тихо и очите му светнаха, когато го погледна. – Ти ще дойдеш с мен, нали? Поне в началото на пътя... за да не бъда сам. Толкова дълго бях сред приятели. Чувствам се... някак странно... да си тръгна така... съвсем сам.

– Ще дойда с теб – обеща Физбан. – Сега затвори очи и почивай. Проблемите на този свят вече не те засягат. Заслужи правото да си

отдъхнеш.

– Да спя – усмихна се джуджето. – Да, точно от това имам нужда. Събуди ме, когато си готов... когато стане време да тръг... – Очите му се затвориха. Той с лекота си пое дъх и го изпусна...

Танис притисна ръката му до устните си.

– Сбогом, стари приятелю – прошепна той и сложи ръка върху неподвижните гърди на джуджето.

– Не, Флинт! Недей! – С диви писъци Таселхоф се хвърли върху тялото му.

Танис внимателно го вдигна и го прегърна. Тас риташе и се бореше, но той здраво го държеше. Накрая кендерът се предаде и горчиво заплака. Танис погали косата му, после вдигна поглед и замръзна.

– Чакай! Какво правиш, старче?

Той пусна Тас на земята и бързо се изправи. Крехкият магьосник беше вдигнал тялото на Флинт и докато Танис го наблюдаваше стреснато, тръгна към странния каменен кръг.

– Спри! – заповяда полуелфът. – Трябва да го погребем както трябва, ще му построим пирамида.

Физбан се обърна към него. Лицето му беше сурово но носеше тежкото джудже нежно и с лекота.

– Обещах му, че няма да пътува сам.

Той се обърна и продължи да върви към камъните. След кратко колебание Танис затича след него. Останалите стояха като омагьосани, втрещени в отдалечаващата се фигура на Физбан.

Полуелфът смяташе, че лесно ще го настигне, но старецът се движеше невероятно бързо, сякаш и той, и джуджето бяха леки като перца. Усетил изведнъж тежестта на собственото си тяло, Танис имаше чувство, че се опитва да улови струйка дим, която се издига в небето, но продължи да се препъва след тях и ги настигна, точно когато Физбан влезе в кръга от камъни.

Танис се промъкна след него без да мисли, убеден, че трябва да спре този луд старец и да му отнеме тялото на приятеля си. Изведнъж спря. Пред него се простираше нещо, което отначало взе за езеро – беше толкова неподвижно, че нищо не набръчкваше гладката му повърхност. После разбра, че това не е вода, а блестящ черен камък, чиято повърхност му бе излъскана до блясък. Простираше се пред Танис черен като нощта и когато погледна в дълбините му, видя звезди. Те бяха толкова ясни, че той погледна нагоре, за да се увери, че е късен следобед. Небето над него беше лазурно, студено и чисто. Нямаше нито звезди, нито

слънце. Танис падна на колене до каменното езеро и още веднъж се загледа в полираната му повърхност. Видя звездите и три луни и сърцето му трепна, защото черната луна, която само могъщите Черни магове можеха да видят, се беше открила като черен кръг, изрязан в мрака. Видяше дори празните места, където някога съзвездията на Кралицата на Мрака и Храбрния воин се бяха въртяли в небето.

Танис си спомни думите на Райстлин. „И двете ги няма. Тя е в Крин, Танис, и той е дошъл да се бие с нея...“

Когато вдигна очи, видя Физбан да стъпва върху черната каменна повърхност.

Той отчаяно се опита да ги последва, но не можеше да се принуди да пропълзи по студения камък, както не би скочил и в Бездната. Затова наблюдаваше безпомощно как магьосникът върви бавно, сякаш за да не събуди спящо дете в ръцете си, и как стигна центъра на блестящата черна повърхност.

– Физбан! – извика Танис.

Старецът не спря, дори не се обърна, а продължи да върху между греещите звезди. Танис почувства, че Таселхоф се промъква към него. Протегна се и стисна ръката му така, както беше стискал тази на Флинт.

Старият магьосник стигна средата на каменното езеро... и изчезна.

Танис рязко си пое дъх. Таселхоф понечи да хукне по черната огледална повърхност, но той го задържа.

– Не. Тас. Не можеш да го придружиш в това приключение. Още не. Трябва да останеш с мен. Сега аз имам нужда от теб.

Кендерът отстъпи, необичайно покорен, и посочи надолу.

– Видж, Танис – прошепна той с треперещ глас. – Съзвездието се е върнало.

Загледан в черното езеро, полуелфът видя, че съзвездието на Храбрния воин наистина се е завърнало. Звездите му заблещукаха, а после засияха ярко и изпълниха камъка със синьобялата си светлина. Танис бързо погледна нагоре, но небето над тях беше чисто, спокойно и празно.

Глава 4 Историята на Вечния.

– Танис! – извика Карамон.

– Берем?

Полуелфът внезапно си спомни какво беше направил, обърна се и

се запрепва по обсипаната с камъни земя към Карамон и Тика, които гледаха с ужас окървавения камък, където лежеше тялото. Внезапно Берем се размърда и изстена, но не от болка, а сякаш си спомняше болката. Притиснал с ръка гърдите си, той бавно се изправи. Единствените следи от ужасната рана бяха следите от кръв, но и те също изчезнаха пред очите им.

– Наричат го Вечния, не помните ли? – каза Танис на пребледнелия Карамон. – Стърм и аз го видяхме да умира в Пакс Таркас, погребан под тонове скали. Умирал е безброй пъти, за да възкръсне отново, и се кълна, че не знае защо. – Той отиде до Берем, който го наблюдаваше мрачно и зорко. – Но ти знаеш защо, нали? – попита Танис. Гласът му беше кротък, държанието – спокойно – Ти знаеш – повтори той – и сега ще ни кажеш. Животът на много хора може би зависи от това. Берем сведе поглед.

– Съжалявам... за приятеля ви. Опитах се да му помогна, но не можех нищо...

– Знам – преглътна Танис. – И аз съжалявам... за това, което направих. Аз... аз не видях... не разбрах...

Но още докато изговаряше думите, осъзна, че лъже. Беше видял, но само онова, което искаше да види. Колко пъти в живота му е ставало така? Колко от онова, което е видял, е било опорочено от собствения му ум? Не беше разбрал Берем, защото не искаше да го разбере! За него той олицетворяваше ОНЕЗИ мрачни тайни, скрити в собствената му душа, които мразеше. Беше го убил, но в действителност прониза с меча самия себе си.

И през тази рана сякаш се беше изцедила отвратителната отрова, която разяждаше душата му. Сега раната можеше да зарасне. Скръбта и съжалението от смъртта на Флинт бяха като успокоителен балсам, който му напомняше за доброто, за висшите идеали. Танис се чувстваше най-последно освободен от тъмните сенки на вината си. Каквото и да беше станало, той направи всичко възможно, за да помогне, да поправи нещата. Беше правил грешки, но сега можеше да продължи напред.

Вероятно Берем съзря това в очите му, защото в погледа му имаше мъка и състрадание. Изведнъж каза:

– Уморих се, Танис. Толкова съм уморен. – Очите му се отправиха към черното каменно езеро. – Аз... завиждам на приятеля ти. Той намери покой. Никога ли няма да постигна това? – Берем сви юмруци, потръпна и обхвана главата си. – Но се боя, защото виждам края. Той е съвсем близо.

– Всички се боим – въздъхна Танис, като триеше парещите си очи. – Прав си, краят е близо и изглежда обвит в мрак. Но отговорът се крие в теб.

– Аз... ще ви кажа... каквото мога – промълви Берем със запъване, сякаш думите с мъка излизаха от устата му. – Но трябва да ми помогнеш! – Ръката му стисна неговата. – Обещай, че ще ми помогнеш!

– Не мога да ти обещаая, докато не разбера истината.

Берем седна и се облегна на окървавената скала. Всички се настанаха около него и се увиха плътно в наметките си, защото силният вятър свиреше по склоновете на планините и виеше между странните камъни. Те изслушаха историята на Берем без да го прекъсват, макар от време на време Тас тихичко да проплакваше и подсмърчаше, облегнал глава на рамото на Тика.

Отначало гласът на Берем беше тих и думите колебливи. Понякога виждаха, че се бори със себе си и с мъка продължава разказа си. Но постепенно започна да говори все по-бързо, сякаш облекчението, че след толкова години разказва истината, изпълваше душата му.

– Когато... когато казах, че разбирам как ти – той погледна Карамон – се чувстваш, след като си изгубил брат си, казах истината. Аз... аз имах сестра. Не бяхме близнаци, но се чувствахме много близки. Тя беше само година по-малка. Живеехме в малка ферма до Нерака. Нямахме съседи. Майка ми ни научи да четем и пишем достатъчно, за да се оправяме в живота. През повечето време работехме във фермата. Сестра ми беше единственият ми приятел, единственият ми другар, както и аз нейният. Тя работеше много, прекалено много. След Катаклизма правехме само това, за да имаме какво да ядем. Родителите ни бяха стари и болни... Първата зима почти гладувахме. Каквото и да сте чули за Гладните години, не можете да си го представите. – Гласът му заглъхна, очите му се замъглиха. – Изгладнели глутници диви зверове и още по-диви хора бродеха около къщата и дебнеха... Сестра ми се състари преди да стане на двайсет. Косата ѝ посивя като моята, лицето ѝ се набръчка и отслабна. Но никога не се оплака.

Е, през пролетта нещата не се оправиха особено, но поне имахме надежда, както казваше тя. Можехме да засадим семена и да ги гледаме как растат. Можехме и да ловуваме. Тя обичаше да ловува. Стреляше добре с лък и обичаше да бъде навън. Често излизахме заедно. Онзи ден... – Берем млъкна.

Той затвори очи и започна да се тресе, сякаш му беше студено, но стисна зъби и продължи.

– Онзи ден отидохме по-далеч от обикновено. Пожар, предизвикан от светкавица, беше овъглил храстите и открихме пътека, която не бяхме виждали дотогава. Ловът ни беше неуспешен и ние тръгнахме по нея с надеждата да открием дивеч. Но след известно време забелязах, че това не е пътека, направена от животни, а много стар път, утъпкан от човешки крака. Не беше използван от години. Искях да се върна, но тя продължи напред, любопитна да открие къде води.

Лицето му се напрегна и пребледня. За миг Танис се уплаши, че може да прекъсне разказа си, но Берем продължи трескаво, като обезумял.

– Пътеката водеше до... странно място. Сестра ми каза, че сигурно някога е било храм на злите богове. Не знам. Знам само, че имаше прекършени колони, които лежах наоколо, обрасли с мъртви плевели. Трябваше да напуснем злото място... – Берем повтори това няколко пъти, сякаш произнасяше заклинание. После замълча.

Никой не помръдна и след миг той заговори толкова тихо, че бяха принудени да се наведат към него, за да чуват.

Постепенно осъзнаха, че той е забравил за тяхното присъствие, че е забравил дори къде се намира. Беше се върнал в онзи миг.

– Но в руините има един много-много красив предмет – основата на една колона, инкрустирана със скъпоценни камъни. – Гласът му се сниши от страхопочитание. – Никога не съм виждал такава красота! Нито такова богатство! Как мога да го оставя! Само един-единствен камък ще ни направи богати!

Можем да се преместим в града! Сестра ми ще има обожатели, както заслужава. Аз... падам на колене и вадя ножа си. Има един зелен камък, който блести ярко на слънцето. По-красив от всичко, което някога съм виждал! Ще го взема! Забивам острието на ножа – Берем направи бързо движение с ръка – в каменната колона и започвам да го дълбая. Сестра ми е ужасена. Тя вика, нарежда ми да спра. „Това място е свещено, моли ме тя. Скъпоценностите принадлежат на някой бог. Това е светотатство, Берем!“

Вечният поклати глава и лицето му потъмня при спомена за отдавнашната ярост.

– Не й обръщам внимание, макар да усещам как сърцето ми се смръзва само докато къртя камъка. Казвам й: „Дори да е принадлежало на боговете, те са го изоставили, както изоставиха нас!“ Но тя не иска да ме чуе.

Берем рязко отвори очи. Те бяха студени и ужасяващи. Гласът му сякаш идваше от много далеч.

– Тя ме сграбчва! Ноктите ѝ се забиват в ръката ми! Боли! „Спри, Берем, заповядва ми тя. На мен, по-големия ѝ брат. Няма да ти позволя да оскверниш онова, което принадлежи на боговете“.

Как смее да ми говори така? Правя го за нея! За семейството ми! Не бива да ми противоречи! Знае какво може да стане, ако побеснея! Нещо се спуква в главата ми и залива мозъка ми! Не мога нито да мисля, нито да виждам! Крещя ѝ: „Остави ме на мира!“, но тя сграбчва ръката ми, с която държа ножа, блъска острието и аз одрасквам камъка!

В очите му проблесна лудост. Карамон тайно сложи ръка върху камата си, когато мъжът сви юмруци и гласът му се извиси до почти истеричен писък.

– Блъскам я... не много силно... Не исках да я блъсна силно! Тя пада! Трябва да я хвана, но не мога. Движа се твърде бавно, твърде бавно. Главата ѝ се удря в колоната и острият камък я пронизва тук – Берем докосна слепоочието си, – кръв покрива лицето ѝ и облива скъпоценните камъни. Те вече не сияят. Очите ѝ също не сияят. Гледат ме, но не ме виждат. И тогава... тогава...

Тялото му конвулсивно потрепери.

– Гледката е ужасна, сънувам я всеки път, когато отворя очи! Също като Катаклизма е, само че тогава всичко беше унищожено! А това беше съзидание, но ужасяващо, нечестиво съзидание! Земята се разтваря! Огромните колони започват да се възстановяват пред очите ми. От злоещия подземен мрак се издига храм. Но това не е красив храм, а заплашителен и деформиран. Виждам Мракът да се издига пред мен, Мракът, който има пет глави и всички те се извиват и гърчат и ми говорят с глас, по-студен и от гробница: „Много отдавна бях прогонена от този свят и можех да се върна само от едно място. Инкрустираната колона беше... за мен... заключена врата, която ме държеше затворена. Ти ме освободи, смъртни човече, и затова ти давам онова, което искаше. Зеленият камък е твой!“ Последва ужасен, подигравателен смях. Усещам силна болка в плътта си. Поглеждам надолу – камъкът е враснал в плътта ми, както го виждате сега. Ужасен от кошмарното зло пред мен, парализиран от ужасното деяние, което извърших, не мога да направя нищо, освен да гледам как мрачната, изтъкана от сенки фигура започва да става все поясна и по-ясна. Дракон!

Вече го виждам – петглав дракон, като онези, за които съм чувал страшни приказки, когато бях дете! Тогава изведнъж разбирам, че, ако той влезе в нашия свят, ние сме обречени. Това е Кралицата на Мрака, за която са ни говорили жреците. Прогонена в древността от Великия

Хума, тя дълго е търсила начин да се върне и сега – заради моята глупост – отново ще броди по света. Една от огромните глави се навежда към мен и усещам, че ще умра, защото тя не може да си позволи да има свидетел на завръщането ѝ. Виждам острите зъби, но не мога да помръдна. А и не ме интересува. Изведнъж сестра ми застава пред мен. Тя е жива, но когато се протягам към нея, ръцете ми не докосват нищо. Крещия името ѝ: „Ясия!“ „Бягай, Берем – вика тя. – Бягай! Тя не може да премине през мен, все още не! Бягай!“ За миг стоя, взрян в нея. Сестра ми се промушва между мен и Кралицата на Мрака. Ужасен виждам как петте глави се отдръпват яростно и писъците им пронизват въздуха. Но не могат да минат през сестра ми. И докато гледам, Кралицата започва да трепти и избледнява. Още е там, призрачна сянка на злото, но нищо повече. Но силата и е голяма. Тя се нахвърля върху сестра ми... И тогава аз се обръщам и побягвам. Бягам и бягам, а зеленият камък прогаря дупка в гърдите ми. Бягам, докато всичко потъва в мрак.

Той замълча. Пот се стичаше по лицето му, сякаш наистина е тичал дни наред. Никой не проговори. Сякаш ужасната история ги беше превърнала в камъни, като онези, които ограждаха черното езеро. Най-после Берем си пое дъх. Погледът му се фокусира и той отново ги видя.

– Следва дълъг период от живота ми, за който нищо не помня. Когато дойдох на себе си, бях остарял както ме виждате сега. Отначало си казах, че всичко е било кошмар, страшен сън. Но тогава почувствах зеления камък да гори в плътта ми и разбрах, че е истина. Нямах представа къде съм. Сигурно съм обиколил Крин надлъж и шир в странстванията си. Отчаяно копнеех да се завърна в Нерака. Но това беше единственото място, където не можех да отида, защото нямах смелостта да го направя. Дълги години скитах, неспособен да намеря покой. Умирах и се раждах отново. Навсякъде, където ходех чувах истории за злото във и извън страната и знаех, че аз съм виновен за него. Тогава се появиха драконите и драконяните. Само аз знаех какво означава това. Само аз знаех, че Кралицата е достигнала разцвета на силите си и се опитва да завладее света. Единственото, което ѝ липсва, съм аз. Защо? Не съм сигурен, но се чувствам като човек, който се опитва да затвори врата, която някой напъва да отвори. И съм уморен...

Гласът му потрепери.

– Толкова уморен. Искам това да свърши.

Приятелите останаха мълчаливи дълго време, опитвайки се да възприемат историята, която напомняше страшните приказки, които бавачките разказваха през тъмните нощни часове.

– Какво трябва да направиш, за да затвориш вратата? – попита накрая Танис.

– Нямам представа. Знам само, че Нерака ме влече, но не смея да отида! Затова... затова избягах!

– Ти ще отидеш там – каза Танис твърдо. – Ще отидеш там с нас. Няма да си сам.

Берем потрепери и поклати глава, хленчейки После из веднъж млькна и лицето му се зачерви.

– Да! – извика той. – Не мога да търпя повече! Ще дойда с вас! Вие ще ме защитите...

– Ще направим всичко възможно – промърмори Танис, като видя, че Карамон отмести поглед. – Най-добре да намерим пътя, който води във отгук.

– Аз го намерих – въздъхна Берем. – Почти бях излязъл, когато чух джуджето да вика. Отгук.

Той посочи още една тясна цепнатина между камъните. Карамон въздъхна и погледна жално драскотините по ръцете си. Един по един влязоха в дупката. Танис беше последен. Обърна се и още веднъж огледа голата местност. Мракът бързо се спускаше, лазурното небе се обагри във виолетово и после стана черно. Странните камъни се издигаха злокобно в съгъстващия се мрак и не можеше да види тъмното каменно езеро, в което беше изчезнал Физбан.

Още не можеше да повярва, че Флинт вече го няма. Постоянно очакваше да се оплаче с дрезгавия си глас от различните болезки и неприятности или да спори с кендера. Танис се опита да задържи образа на приятеля си колкото се може по-дълго, но накрая го остави да си иде. Обърна се и пролази в тясната цепнатина, оставяйки зад себе си Годшом, за да не го види никога вече.

Щом отново се оказаха на пътеката, те тръгнаха по нея, докато стигнаха малка пещера. Сгушиха се един до друг, но не посмяха да запалят огън толкова близо до Нерака, където беше съсредоточена мощта на драконовите армии. Известно време мълчаха, после започнаха да говорят за Флинт и за изпълнения му с приключения живот. Смяха се от сърце, когато Карамон им припомни историята за трагичния излет – как беше обърнал лодката, опитвайки се да хване риба с ръце, и бутнал Флинт във водата. Танис разказа, как Тас и джуджето се бяха запознали – кендерът „случайно“ си тръгнал с гривна, изработена от Флинт и се опитал да я продаде на панаира. Тика си спомни прекрасните играчки, които ѝ беше правил, добротата му, когато баща ѝ изчезна и той я взел в

собствения си дом, докато Отик ѝ дал работа и жилище.

Те си спомниха още много неща и в края на вечерта горчивината изчезна от скръбта им, оставяйки след себе си само болката от загубата. Поне за повечето от тях.

Много по-късно, в най-тъмните часове на нощта, Таселхоф седна пред входа на пещерата, загледан в звездите. Той стискаше шлема на Флинт в малките си ръце и сълзи се стичаха по лицето му.

ТРАУРНАТА ПЕСЕН НА КЕНДЕРА

Ти се завръщаше през пролетта
в прекрасния и светъл кръговрат –
сред въздух и цветя, в тревата, в папратта,
люляк във люлката, от слънцето огрят.

Разказваше за синкавия мрак,
когато се промъква вечерта
и скрива капките на вечерния злак
и дава сила за живот на папратта.

Останаха в забрава твоите слова
За жилата злато, заровена в пръстта,
която търсят хиляди през пролетта
а много хора и през целия живот...

Безкрайни спомени за теб ме връщат в зимата
във есента, във топъл летен злак,
но пролетта от тук нататък ще остане
един сезон, потънал в черен мрак...

Глава 5 Нерака.

Оказа се лесно да влязат в Нерака. Ужасно лесно.

– Какво става, в името на Бездната! – промърмори Карамон, докато двамата с Танис, все още облечени в откраднатите драконови брони, гледаха към равнините от скритата си наблюдателница.

Лъкатушещи черни линии се виеха през голата равнина към

единствената сграда на сто мили в диаметър – Храмът на Кралицата на Мрака. Сякаш стотици змии се плъзгаха надолу от планините, но това не бяха змии, а многохилядна драконова армия. Слънцето се отразяваше от копията и мечовете и черно-червено-сини знамена се вееха от високи стълбове с емлемите на Драконовите Господари. Високо над тях драконите блестяха във въздуха с цветовете на дъгата – червени, сини, зелени и черни. Две огромни летящи цитадели бяха надвиснали над ограждения със стени храм и сянката им го държеше в постоянна нощ.

– Знаеш ли – каза Карамон замислено, – хубаво е че онзи луд старец ни нападна там. Щяха да ни унищожат, ако бяхме долетели с медните дракони сред тази сбирщина.

– Да – съгласи се разсеяно Танис като си мислеше за онзи „старец“. Обобщаваше нещата, спомняше си какво беше видял, какво е чул от Тас и колкото повече мислеше, толкова по-близо стигаше до истината. Кожата му „настръхна“, както би казал Флинт.

От спомена за джуджето изпита силна болка и той пропъди мислите за него и стареца от ума си. Имаше достатъчно проблеми и нямаше стари магьосници, които да го измъкнат от положението.

– Не знам какво става – каза тихо Танис, – но засега е в наша полза. – Помниш ли какво каза веднъж Елистан? В Дискосвете на Мишакал пише, че злото ще се обърне срещу себе си. Кралицата на Мрака събира силите си по някаква причина. Вероятно се подготвя да нанесе на Крин смъртоносния удар. Но в тази суматоха можем лесно да се промъкнем. Никой няма да забележи двама пазачи, които водят група затворници.

– Надявай се – каза мрачно Карамон.

– Моля се.

Капитанът на стражата при портите на Нерака беше пред прага на нервен срив, защото Кралицата на Мрака свика военен съвет. За втори път от момента, когато започна войната, Драконовите Господари на континента Ансалон се събираха на едно място. Преди четири дни те започнаха да пристигат в Нерака и от тогава животът на капитана стана истински кошмар.

Те трябваше да влязат в града според сана си. Лорд Ариакас беше пръв в списъка с личната си свита – войска, телохранители и дракони. Следваше го Китиара, Черната дама, после Луисен от Такар и така чак до Господаря Тоде от източния фронт.

Създадоха и организация, която да отдаде почести на нишестоящите да придвижва огромното число армии и дракони, както и запасите им вътре и вън от един комплекс който не бе пригоден да побира голямо

количество войски И понеже Драконовите Господари не си вярваха, никой от тях не искаше да влезе дори с един драконянин по-малко от другите. Организацията беше добра и трябваше да проработи, но за нещастие проблемите започнаха от самото начало, защото Лорд Ариакас пристигна с два дни закъснение.

Дали го беше направил нарочно, за да предизвика объркване капитанът не знаеше и не смееше да попита, но имаше собствено мнение по въпроса. Естествено това означаваше, че Господарите, които пристигнаха преди Ариакас, бяха принудени да лагеруват в равнините около Храма, докато лордът не влезе и това предизвика проблеми. Наемниците – драконяни, таласъми и хора – искаха да се възползват от развлеченията на лагерния град, набързо издигнат на площада пред Храма. Бяха изминали огромни разстояния и основателно се ядосаха, когато това им беше отказано.

Много от тях се промъкваха нощем отвъд стените, привлечени от кръчмите като мухи от мед, и непрекъснато избухваха свади, защото войската на всеки Господар признаваше единствено него. Тъмниците под Храма бяха пълни до пръсване. Накрая капитанът заповяда на хората си да изнасят пияниците от града в колички всяка сутрин и да ги извърлят в равнината, където вбесените им командири си ги прибираха.

Започнаха разправии и между драконите, защото всеки водач на ято искаше да доминира над останалите. Сиан Кървавото Проклятие дори уби един червен дракон заради сърна. За нещастие на Сиан, той беше любимец на Кралицата на Мрака. Сега зеленият дракон седеше затворен в една пещера под Нерака, където воят и яростните удари на опашката му станаха причина мнозина да мислят, че има земетресение.

Капитанът не беше спал от две нощи. Когато на третия ден сутринта му казаха, че Ариакас е пристигнал, той едва не падна на колене в благодарствена молитва. Бързо събра подчинените си и нареди тържественото влизане да започне. Всичко вървеше гладко, докато няколкостотин от драконяните на Тоде не видяха войските на Ариакас да влизат на площада. Пияни и напълно неконтролируеми от неспособните си командири, те се опитваха също да влязат. Капитаните на Ариакас наредиха на своите хора да се бият и настъпи пълен хаос, Вбесена, Кралицата на Мрака изпратя собствените си войски, въоръжени с камшици, стоманени вериги и боздугани, Черни магьосници и жреци се разхождаха между тях. След боя с камшици, разбиването на глави и магиите, редът най-после беше възстановен. Лорд Ариакас и войските му влязоха в земите на Храма поне с достойнство, ако не с почести.

Може би беше средата на следобеда – капитанът напълно беше изгубил представа за времето (проклетите цитадели скриваха слънцето), – когато един от стражите се появи и го извика при портите.

– Какво има? – изръмжа нетърпеливо капитанът, пронизвайки стража с единственото си здраво око (другото беше изгубил в битка с елфите в Силванести). – Нова краола ли? Ударете и двамата по главите и ги вкарайте в затвора. Омръзна ми...

– Не, сър – заекна пазачът, млад таласъм, умиращ от страх пред своя калитан-човек. – Стражите на п-портите м-ме изпращат. Д-двама офицери със з-затворници иска: р-разрешение да влязат.

Капитанът разочаровано изруга. Какво ли още го чакаше? Той едва не каза на таласъма да се върне и да ги пусне да влязат. Мястото и без това гъмжеше от роби и затворници. Няколко повече нямаха никакво значение, но армията на Господарката Китиара се събираше отвън, готова да влезе, и той трябваше да бъде на място, за да поднесе официалните приветствия.

– Какви затворници? – попита раздражено, като се опитваше набързо да свърши с писмената работа, преди да тръгне за церемонията. – Пияни драконяни? Просто ги заведете...

– Аз... аз мисля, че трябва да дойдете, с-сър. – Таласъмът се потеше, а потните таласъми не са приятни отблизо. – Д-двама човеци и к-кендер.

Капитанът сбърчи нос.

– Казах... Кендер ли? – попита с внезапен интерес. – А няма ли случайно и джудже?

– Не, доколкото знам, сър – отговори нещастният таласъм. – Но може да съм го пропуснал в тълпата.

Той препаса бързо меча си и последва таласъма към портите. Там за момента цареше спокойствие. Войските на Ариакс бяха вече в палатковия лагер, а тези на Китиара се ръчкаха и биеха, докато се подредят, за да влязат в града. Времето за церемонията почти беше настъпило. Капитанът хвърли бърз поглед към групата, току-що влязла през първите порти. Двама висши офицери от драконовата армия пазеха намусените затворници. Той внимателно ги огледа, спомняйки си заповедите, които беше получил едва преди два дни – зорко да бди за джудже, което пътува с кендер. С тях можеше да има елф и елфа с дълга сребриста коса, която всъщност била сребърен дракон. Това били приятели на Лорана и Кралицата на Мрака очаквала някой от тях или всички заедно да се опитат да я освободят.

– Да, имаше кендер, но жената имаше къдрава червена коса, а не сребриста и ако беше дракон, капитанът щеше да си изяде нагръдника. Прегърбеният старец с дълга, рошава брада със сигурност беше човек, а не джудже или елф. Само не можеше да разбере защо офицерите са си дали труда да заловят тази сбирщина.

– Прережете им гърлата вместо да ни притеснявате – каза кисело капитанът. – В момента няма място в затвора.

– Това ще бъде загуба! – каза един от офицерите – гигант с ръце като дървесни стволове. Той грабна червенокосото момиче и го повлече напред. – Чух, че на пазара за роби дават добри пари за такива като нея.

– Тук си прав – промърмори капитанът и огледа със здравето си око пищното тяло на момичето, подчертано от ризницата. – Но не знам какво смятате да получите за тази сган! – Той сръга кендера, който възмутено изкрещя, но веднага беше укротен от другия пазач. – Убийте ги!

Едрият мъж изглеждаше объркан от този аргумент, но преди да отговори, другият офицер, който досега мълчеше, пристъпи напред.

– Човекът е магьосник. А кендерът – шпионин. Заловихме го близо до крепостта Даргаард.

– Защо не казахте веднага вместо да ми губите времето. Влезте и ги затворете – каза бързо капитанът, дочул сигнала на роговете. Беше време за церемонията и масивните железни врати потрепваха, готови да се отворят. – Дайте документите си да ги подпиша...

– Нямаме документи... – започна едрият офицер.

– За какви документи говорите? – прекъсна го братият му колега, докато ровеше в кесията си. – За самоличност...

– Не! – каза капитанът, изгарящ от нетърпение. – Заповед на командира ви да доведете пленниците.

– Не ни е давана такава заповед. Това ново нареждане ли е?

– Не, не е. – Капитанът ги изгледа с подозрение. – Как сте дошли дотук без нея? И как смятате да се върнете? Мислехте да запрашите някъде с парите от робите, така ли?

– Не! – Едрият офицер почервения от ярост и очите му блеснаха. – Може би командирът ни е забравил. Има си достатъчно проблеми, а и няма да е трудно да се справим с това, ако ме разбираш. – Той злобно погледна капитана.

Портите се отвориха. Роговете мощно засвириха. Капитанът въздъхна отчаяно. В този миг трябваше да стои в центъра, за да поздрави Господарката Китиара, затова кимна на няколко от стражите на кралицата, които стояха наблизко.

– Отведете ги долу! Ще им покажем какво правим с дезертъорите.

Стражите сграбчиха двамата офицери и им взеха оръжията.

Карамон хвърли тревожен поглед на Танис, когато драконяните го хванаха и разкопчаха ножницата му. Очите на Тика широко се разтвори-ха от страх – това определено не беше начинът, по който трябваше да се развият нещата Берем, чието лице беше почти напълно скрито от фалшивите бакембарди, сякаш щеше да се разплаче или да избяга, а може би и двете. Дори Таселхоф изглеждаше объркан от тази внезапна промяна в плановете. Танис го видя да се оглежда, търсейки спасение. Полуелфът трескаво мислеше. Смяташе, че е предвидил всички възможности, когато съставяше този план, но очевидно беше пропуснал една – да бъде арестуван като дезертъор от драконовите армии! Ако ги затвореха в тъмницата, всичко щеше да пропадне. Щом свалят шлема му, ще разберат, че е полуелф, после ще огледат по-внимателно и другите... и ще открият Берем... Той беше опасният. Без него останалите още можеха да се измъкнат. Без него...

Засвириха тропети и тълпата възторжено приветства огромния син дракон и неговата Господарка, когато влязоха през портите. Като я видя, сърцето на Танис се изпълни с болка и въодушевление. Тълпата се понесе напред, ревейки името на Китиара и за секунди стражите отклониха вниманието си. Танис се наведе към Таселхоф, колкото можеше.

– Тас! – каза бързо, като се надяваше, че кендерът си спомня достатъчно елфския език, за да го разбере. – Кажи на Карамон да продължи представлението. Независимо какво ще направя, трябва да ми се довери! Всичко зависи от това! Тас го погледна удивени кимна колебливо. Много отдавна не беше чувал елфска реч. Танис можеше само да се надява, че го е разбрал. Карамон изобщо не разбираше този език, а полуелфът не смееше да говори на общия, макар че никоой нямаше да го чуе, заради шума на тълпата. Точно в този момент един от пазачите болезнено изви ръката му и му нареди да мълчи.

Шумът стихна, тълпата беше овладяна и върната на място. Като видя, че нещата са под контрол, стражите се обърнаха, за да отведат затворниците.

Внезапно Танис се препъна и падна като повлече със себе си и пазача, който се проспа в прахта.

– Ставай, мръснико!

Като ругаеше, другият страж удари Танис през лицето с дръжката на камшика си. Полуелфът се хвърли към него и му стисна ръката, която държеше камшика, след това силно я дръпна и внезапното му движение

преобърна пазача. За част от секундата Танис беше свободен и се втурна напред, долавяйки, че стражите са по петите му.

– Китиара! – извика Танис с дрезгав вик, който сякаш се откъсна от гърдите му.

Борейки се с пазачите, той успя да освободи едната си ръка, махна шлема си и го хвърли на земята. Господарката се обърна като чу името си и той видя как кафявите ѝ очи се разшириха от учудване зад страховитата драконова маска. Синият дракон също се обърна и го погледна.

– Китиара!

Танис се освободи от нападателите си със сила, породена от отчаянието, и се хвърли напред. Но драконяните скочиха върху него, повалиха го на земята и притиснаха ръцете му.

– Спри, Скай! – заповяда Китиара и сложи ръка върху врата му.

Драконът се подчини и краката му леко се подхлъзнаха на уличния паваж, но очите му, вперени в Танис, бяха изпълнени с ревност и омраза.

Полуелфът затаи дъх, опитвайки се да успокои ударите на сърцето си. Главата го болеше, кръв се стичаше в едното му око, но той не забелязваше. Чакаше вика, който щеше да му подсказва, че Таселхоф не го е разбрал и приятелите му ще се притекат на помощ. Опасяваше се Китиара да не погледне зад него и да види Карамон, но се надяваше, че той има достатъчно разум и вяра в него, за да се скрие.

Появи се капитанът и с разкривено от гняв лице се нахрани да ритне Танис в главата и да повали в безсъзнание неприятния смутител. Той застина така рязко, че се залюля, изгубил равновесие.

– Оставете го!

Стражите неохотно освободиха Танис и отстъпиха при повелителния жест на Черната дама.

– Кое е толкова важно, капитане, че проваляш влизането ми в града? – попита тя студено и плътният ѝ глас отекна иззад драконовия шлем.

Като се изправи със залитане на крака, с глава, която се въртеше след боя с пазачите, Танис пристъпи към нея. Докато се приближаваше, видя искрици на удивление да проблесват в кафявите ѝ очи. Явно се забавляваше на тази нова игра със старата си играчка. Той прочисти гърлото си и дръзко каза:

– Тези идиоти ме арестуваха за дезертъорство, само защото онзи имбецил Бакарис забрави да ми даде необходимите документи.

– Ще се погрижа да бъде наказан, скъпи Танталаса – отвърна

Китиара и той долови смях в гласа ѝ. – Как смееш! – обърна се тя и погледна заплашително капитанът.

– Аз... аз п-просто изпълнявах заповедите, Господарке – заекна той, треперещ като таласъм.

– Изчезвай или ще нахраниш дракона ми – нареди властно Китиара и махна с ръка. После с грациозно движение я подаде на Танис. – Мога ли да те закарам, командире Само за компенсация, разбира се.

– Благодаря, Господарке – отвърна полуелфът. Хвърляйки мрачен поглед към капитана, той пое ръката ѝ и се метна до нея на гърба на синия дракон. Очите му бързо огледаха тълпата, когато Китиара нареди на Скай да продължи и въздъхна с облекчение като видя, че стражите отвеждат приятелите му. Докато минаваха край тях, Карамон го погледна с наранено и озадачено изражение, но продължи да върви. Или Тас беше успял да предаде съобщението, или воинът имаше достатъчно разум, за да продължи измамата. А може би просто му вярваше. Танис не знаеше. Утешаваше се, че сега приятелите му са в безопасност, поне относително.

„Може би ги виждам за последен път“, помисли си той внезапно, но тръсна глава и пропъди тази мисъл. Обърна се и установи, че кестенявите очи на Китара го гледат със странна смесица от лукавство и непокрито възхищение.

Таселхоф стоеше на пръсти, опитвайки се да види какво става с Танис. Чу викове и крясъци, а след това настъпи тишина. Тогава видя полуелфът да се мята на дракона до Китиара и процесията продължи. Стори му се, че Танис гледа към него, но не беше сигурен. Пазачите поведоха затворниците през блъскащата се тълпа и Тас изгуби от поглед приятеля си.

Един от пазачите сръга Карамон в ребрата с късия си меч.

– Значи Господарката вози твоя приятел, а ти ще гниеш в затвора – подигравателно изцъка драконянинът.

– Той няма да ме забрави – промърмори Карамон. Драконянинът се ухили и смушка партньора си, който влачеше Таселхоф за яката.

– Ще се върне, ако успее да се измъкне от леглото ѝ.

Карамон се изчерви и Таселхоф го погледна разтревожено. Тъй като не му беше предал думите на Танис, се страхуваше, че воинът ще провали всичко, макар че не бе много сигурен какво още има за проваляне. Но воинът само разтърси глава с наранено достойнство.

– Ще бъда свободен преди залез слънце – избоботи топ с дълбокия си баритон. – Той няма да ме изостави.

Доловил тъжна нотка в гласа му, Тас се загърчи, опитвайки да се доближи достатъчно, за да му обясни. Но в този момент Тика гневно извика. Кендерът изви глава и видя, че стражарят разкъсва блузата ѝ и по шията ѝ се появиха кървави следи от ноктите му. Карамон изрева, но в това време Тика цапна пазача с опакто на дланта си по кръчмарска традиция.

Вбесен, драконянинът я събори на земята и вдигна камшика си.

– Ей! Не я повреждай! – изрева воинът. – Освен ако не искаш да те накажат. Господарката Китиара ни каза да я продадем за шест сребърни моменти, а няма да можем, ако има белези.

Драконянинът се поколеба. Карамон беше затворник, но всички видяха колко топло се отнесе Черната Дама към приятеля му и решиха да не рискуват. Те изправиха грубо Тика и я заблъскаха напред.

Таселхоф въздъхна с облекчение, после угрижено хвърли поглед към Берем, осъзнавайки внезапно, че е твърде мълчалив. Оказа се прав – Вечният сякаш се намираше в друг свят. Приличаше на малоумен с изцъклените си очи и широко отворената си уста. Е, поне нямаше вид на човек, който ще създава неприятности. Изглежда, Карамон ще продължи да играе ролята си, а Тика беше в безопасност. Засега никой нямаше нужда от него. Тас си отдъхна и започна с интерес да се оглежда, доколкото можеше, влачен от драконянина за яката.

Но съжали, че го направи. Нерака изглеждаше точно това, което беше – древно бедняшко селце, построено, за да обслужва онези, които обитаваха Храма, сега зает от палатков лагер, разпрострял се из него като плесен.

В края на поселището Храмът се издигаше като хищна птица – разкривената му, грозна постройка сякаш доминираше дори над планините на хоризонта. Щом някой влезеше в Нерака, погледът му веднага се спираше на него. След това, където и да погледнеш и с каквото и да се занимаваше, винаги го виждаше, дори през нощта, дори в сънищата си.

Тас му хвърли един поглед и бързо отмести очи, почувствал, че го побиват тръпки. Но гледката пред него беше още по-лоша – драконяни и хора, таласъми и караконджоли се изсипваха от набързо построените барове и бардаци по мръсните улици. Роби от всички раси бяха доведени в града, за да служат на господарите и да удовлетворяват нечестивите им страсти. Джуджета-земерови щъкаха по уличките като плъхове, преживяващи от боклуците. Вонята беше задушаваша, а гледката напомняше ада. Тас вдигна поглед и видя огромните летящи цитадели, които кръжаха над Храма с ужасяващо величие – драконите ги въртяха без

прекъсване.

Когато тръгнаха по претъпканите улици, Тас се надяваше да се освободи. Беше експерт по изчезванията в тълпата. Видя, че и очите на Карамон се стрелкаха – явно мислеше същото. Но след като изминаха съвсем малко разстояние и видяха как омразните цитадели ги следят отгоре Тас осъзна, че е безнадеждно. Очевидно и Карамон стигна до същото заключение, защото раменете му увиснаха.

Кендерът внезапно си спомни, че Лорана е затворница тук и жизнерадостният му дух най-накрая беше смазан от мрака и злото, които го обгръщаха.

Стражите ги побутваха да бързат, като едва си пробиваха път измежду пианите, ругаещи войници по тесните претъпкани улици. Колкото и да се опитваше, Тас не можа да измисли никакъв начин как да предаде съобщението на Танис на Карамон. Внезапно трябваше да спрат, тъй като група войници на кралицата, строени в редици, преминаха по улицата. Онези, които не се отдръпнаха от пътя им, бяха изтикани на тротоара от драконяни-офицери или просто ги поваляха и газеха. Стражата, която охраняваше приятелите, бързо ги изтласка до една ронеща се стена и им нареди да не мърдат, докато войниците не преминат.

Таселхоф се оказа притиснат между Карамон и един драконянин. Стражът беше отпуснал хватката си върху яката му, преценявайки, че дори един кендер не може да е толкова глупав, за да се опита да бяга в тази навалица. Макар Тас да чувстваше черните му очи върху себе си, все пак успя да се приближи достатъчно до Карамон.

– Карамон! Имам съобщение. Чуваш ли ме? Воинът не се обърна, а продължи да гледа право напред с безизразно лице, но Тас видя единия му клепач да потрепва.

– Танис каза да му се доверим! Независимо какво прави... И... да продължим... да се преструваме... Мисля, че така каза.

Видя, че Карамон се намръщи.

– Каза го на елфски – добави Тас намусено. Изражението на война не се промени, дори стана още по-мрачно.

Кендерът преглътна, приближи се още и се притисна до стената точно зад широкия му гръб.

– Онзи... Драконов Господар... – започна колебливо кендерът. – Беше... Китиара, нали?

Карамон не отговори, но Тас видя мускулите край челюстта му да се стягат и един нерв на врата му да потрепва нервно. Кендерът въздъхна и забравил къде си намира повиши глас:

– Ти му вярваш, нали?

Без предупреждение драконянинът, който го пазеше, се обърна и го зашлеви през устата, блъскайки го в стената. Замаян от болка кендерът се свлече на земята. Тъмна сянка надвисна над него. Заради замъгления си поглед Тас не можеше да види кой е и се стегна за поредния удар, но усети силни, нежни ръце да го вдигат за елека.

– Казах ти да не ги повреждаш – изръмжа Карамон.

– Ха! Някакъв кендер! – изплю се драконянинът. Войските почти бяха отминали. Воинът изправи Тас на крака и той се опита да стои прав, но по някаква причина тротоарът се надигна към него.

– Аз... съжалявам – чу се да мънка. – Краката не ме слушат...

После усети как го вдигат във въздуха и въпреки че пищеше и се съпротивляваше, Карамон го метна на силното си рамо като торба с картофи.

– Той има информация – каза воинът с плътния си глас. – Дано не сте му повредили мозъка и да я е забравил. Черната дама никак няма да е доволна.

– Какъв мозък! – изръмжа драконянинът, но Тас усети, че изглежда малко разтревожен.

Тръгнаха отново. Главата го болеше, бузата му пареше. Той сложи ръка върху нея и почувства лепкава кръв там, където ноктите на драконянина се бяха забили в кожата му. Ушите му бръмчаха, сякаш рой пчели се бяха настанили в главата му. Светът се въртеше около него, гадене му се, а подрусването върху гърба на Карамон не му действаше по-добре.

– Колко още има? – Тас усети гласа му да вибрира в гръдния му кош – Малкият негодник тежи.

Вместо отговор драконянинът посочи с костеливата си лапа.

С голямо усилие, като се опитваше да не мисли за болката и замаяването, Тас изви глава. Успя да хвърли само един поглед, но това му стигаше. Сградата се уголемяваше все повече, докато запълни не само кръгозора, но и умовете им.

Тас се свлече назад. Зрението му се замъгли и той се зачуди защо е толкова мрачно. Последното, което запомни, бяха думите:

– В тъмниците... под Храма на нейно Величество Такхисис, Кралица на Мрака.

Глава 6

Танис се пазари, а Гакхан разследва.

– Вино?

– Не.

Китиара сви рамене. Извади каната от пълната със сняг куха, където изстиваше, и бавно си наля като наблюдаваше лениво как кърваво-червената течност пълни чашата ѝ. След това внимателно върна гарафата обратно и погледна студено Танис.

Беше свалила шлема си, но още носеше бронята, която прилепваше към гъвкавото ѝ тяло като люспеста кожа. Светлината от многобройните свещи в стаята се отразяваше от полираната ѝ ПОВЪРХНОСТ, проблясваше върху остриите метални ръбове и Китиара изглеждаше като обхваната от пламъци. Тъмната ѝ коса, влажна от пот, се къдреше около лицето ѝ, а кафявите ѝ очи сияеха като огън, засенчени от дълги, черни мигли.

– Защо си тук? – попита тя меко и прокара пръст по ръба на чашата, без да го изпуска от поглед.

– Знаеш.

– Заради Лорана, разбира се – каза Китиара. Танис сви рамене, като внимаваше да запази лицето си безизразно, защото тази жена, която някога го познаваше повече, отколкото той самият, можеше да прочете всяка негова мисъл.

– Сам ли дойде? – попита тя и отпи от виното си.

– Да – отвърна Танис и непоколебимо отвърна на погледа ѝ.

Китиара вдигна вежди с очевидно недоверие.

– Флинт умря – добави той с пресекващ глас. Дори в страха си не можеше да мисли за приятеля си без болка. – Таселхоф пък броди някъде и не можах да го открия. А и... не исках да го взема.

– Разбирам. Значи Флинт е мъртъв.

– Като Стърм – не успя да се въздържи Танис. Кит остро го погледна.

– Превратностите на войната, скъпи. И двамата бяхме войници. Той ме е разбрал. Духът му не ме преследва.

Танис гневно преглътна думите си и едва не се задави. Беше права. Стърм би я разбрал.

Китиара мълчаливо го наблюдаваше няколко минути, после остави с дрънчене чашата си.

– Ами братята ми? Къде...

– Защо просто не ме хвърлиш в тъмницата и не ме разпиташ!? – изръмжа Танис, надигна се от стола и закрачи напред-назад из луксозната стая.

Китиара се усмихна замислено.

– Да, бих могла да те разпитам там. И ти ще говориш, скъпи Танис. Ще ми кажеш всичко, което искам да чуя, а после ще ме молиш да ми кажеш още. Нашите служители са изкусни в изтезанията и са страстно отдадени на професията си. – Тя се изправи уморено и застана пред него с чаша в едната си ръка а другата сложи на гърдите му и бавно с дланта нагоре към рамото му. – Но това не е разпит. Говоря като сестра, загрижена за семейството си. Къде са братята ми?

– Не знам. – Танис стисна здраво китката ѝ и я отмести. – И двамата потънаха в Кървавото море...

– С Мъжа със Зеления камък?

– Да.

– А ти как оцеля?

– Спасиха ме морските елфи.

– Тогаво може да са спасили и останалите?

– Може, а може би не. Все пак аз съм елф. Другите бяха хора.

Китиара дълго го гледа. Танис още държеше китката ѝ. Несъзнателно, под пронизващия ѝ поглед, пръстите му я обгърнаха.

– Нараняваш ме – прошепна тихо тя. – Защо дойде? За да освободиш Лорана... сам? Ти не си толкова глупав...

– Не. – Танис затегна хватката около китката ѝ. – Дойдох да направим сделка. Взemi мен и пусни нея.

Очите ѝ се разтвориха широко. Внезапно отметна глава и се разсмя. Бързо и с лекота освободи ръката си и се върна при масата, за да си налее отново вино.

– За какво си ми ти, че да направя тази размяна?

Полуелфът усети, че лицето му пламва. Все още усмихната, Китиара продължи:

– Плених Златния им Генерал, Танис. Отнех им щастливия талисман. Вярно, не беше лош генерал. Донесе им Драконовите копия и ги научи да се бият. Брат и доведе обратно добрите дракони, но всичко приписаха на нея. Тя обедини рицарите, когато бяха на път да се разделят... И ти искаш да я разменя – Китиара направи презрителен жест – за някакъв полуелф, който скита из страната в компанията на кендер, варвари и джудже!

Тя се размя толкова силно, че трябваше да седне и да изтрие сълзите от очите си.

– Наистина имаш високо мнение за себе си. Защо си сигурен, че ще те взема обратно? От любов?

В гласа ѝ се долавяше лека промяна, а смехът ѝ звучеше пресилено. Тя внезапно се намръщи и стисна силно чашата.

Танис не отговори. Седеше пред нея и кожата му гореше от подигравките ѝ. Китиара го погледна и сведе поглед.

– Все пак, ако се съглася – попита тя студено, с очи впити в чашата, – ти какво ще ми предложиш в замяна на онова, което ще изгубя?

Танис си пое дълбоко дъх.

– Командирът на войските ти е мъртъв – каза той с равен глас. – Знаем, защото Тас ми каза, че го е убил. Ще заема мястото му.

– Ще служиш... в драконовите армии? – Очите на Китиара се разшириха от искрено учудване.

– Да. – Танис стисна зъби. Гласът му беше горчив. – Така или иначе загубихме. Видях летящите ви цитадели. Не можем да победим, дори ако добрите драconi останат. А това няма да стане – хората ще ги отпратят. Те никога не са им вярвали. Искам само едно – Лорана да си тръгне, без да пострада.

– Вярвам, че ще го направиш – каза тихо Китиара и дълго време се взира в него. – Ще трябва да помисля...

После, сякаш спореше със себе си, поклати глава. Вдигна чашата, изпи виното наведнъж и стана.

– Да, ще помисля. Но сега трябва да те оставя. Има среща на Драконовите Господари. Дошли са от цял Ансалон. Ти си прав, разбира се – изгубихте войната. Тази вечер ще планираме как да стиснем железния юмрук. Ще ме придружиш, за да те представя на Нейно Тъмно Величество.

– А Лорана?

– Казах, че ще помисля! – Остра бръчка разцепи гладката кожа между пухкавите ѝ вежди. – Ще ти донесат парадна броня. Бъди готов да ме придружиш до един час. – Тя тръгна да излиза, но се обърна още веднъж. – Решението ми може да зависи от поведението ти тази вечер – каза тихо. – Помни, че от този момент служиш на мен!

Кафявите ѝ очи проблеснаха ясни и студени, държейки в плен Танис и той усети как волята ѝ го притиска като силна ръка към гладкия мраморен под. Мощта на драконовите армии беше зад гърба ѝ, а сянката на Кралицата на Мрака висеше над нея и те я изпълваха със сила, която

не беше забелязал преди. Внезапно почувства огромната бездна между тях. Тя беше човек в пълния смисъл на думата, защото само хората бяха обзети от жажда за власт толкова силно че първичната страст на природата им лесно можеше да бъде извратена. Краткия човешки живот беше като пламък, който може да гори с чиста светлина като свещта на Златна Луна, или да бъде унищожителен, да се превърне в изгарящ огън, който поглъща всичко по пътя си. Танис беше сгрял студената си елфска кръв на този огън и бе подхранвал пламъка в сърцето си. Сега виждаше какъв ще стане – като онези, които загиваха в пламъците на Тарсис – купчина овъглена плът с черно, мъртво сърце.

Това беше цената, която трябваше да плати. Щеше да положи душата си върху олтара на тази жена, както някой би сложил шепа сребро върху възглавница. Дължеше го на Лорана. Достатъчно беше страдала заради него. Смъртта му нямаше да я освободи, но животът му можеше да го направи.

Той сложи ръка на сърцето си и се поклони.

– Господарке.

Китиара влезе в покоите си, а в ума ѝ цареше бъркотия. Чувстваше пулса във вените си. Възбудата, желанието, славното въодушевление от победата я опиваха повече от виното. Но зад тях се криеше натрапчиво съмнение, което убиваше радостта ѝ. Тя опита да го прогони от ума си, но когато отвори вратата на стаята си, ядът ѝ избухна.

Прислужниците не бяха я очаквали толкова скоро, затова факлите не бяха запалени и огънят в камината не гореше. Тя посегна към шнура на звънеца, за да ги смъмри за небрежността, но една студена, безплътна ръка стисна китките ѝ.

От докосването ѝ изпита невероятен студ, който премина през костите и кръвта ѝ и едва не смръзи сърцето ѝ. Китиара изохка от болка и се опита да се освободи, но ръката я държеше здраво.

– Нали не си забравила за сделката ни?

– Не! – отвърна кратко тя и като се опитваше да не издава страха си, заповяда сурово: – Пусни ме!

Хватката около ръката ѝ се отпусна и тя бързо я издърпа и я разтри. Дори за това кратко време беше станала синкавобяла.

– Лорана ще бъде твоя, когато Кралицата свърши с нея.

– Разбира се. Иначе не бих я поискал. Не ми трябва жива жена, както и на теб не ти трябва жив мъж... – Гласът му неприятно провлачи думите.

Китиара хвърли презрителен поглед към бледото лице и

блестящите очи, които плаваха в пространството над черната броня на рицаря.

– Не ставай глупак, Сот – каза тя и побърза да позвъни. Имаше нужда от светлина. – Способна съм да отделя удоволствията на плътта от службата си – нещо, което ти не си можел, доколкото познавам живота ти.

– Какви са тогава плановете ти за полуелфа? – попита лорд Сот.

– Той ще бъде напълно и изцяло мой – каза Китиара, като търкаше наранената си китка.

Прислужниците се втурнаха в стаята, поглеждайки страхливо Черната Дама, тъй като се бояха от прословутите ѝ яростни избухвания. Но заета с мислите си, тя не им обърна внимание. Лорд Сот се стопа в сенките, когато запалиха свещите.

– Единственият начин да го притежавам е да го накарам да наблюдава как унищожавам Лорана – продължи Китиара. – Това едва ли е начинът да спечелиш любовта му надсмая ѝ се лорд Сот.

– Аз не искам любовта му – отвърна тя, докато сваляше ръкавиците и развързваше бронята си. – Аз искам него! Докато тя е жива, той ще мисли за нея и за благородната жертва, която е направил. Не, единственият начин да бъде мой – изцяло мой – е да го смачкам под ботуша си, докато от него остане само безформена маса. Само тогава ще ми бъде полезен.

– Не за дълго – отбеляза язвително лорд Сот. – Смъртта ще го освободи.

Китиара сви рамене. Слугите бяха изпълнили задълженията си и бързо изчезнаха. Черната дама стоеше замислена и мълчалива с полусъблечена броня и шлем, който висеше от ръката ѝ.

– Той ме излъга – каза тихо след малко. После захвърли шлема на масата и закрочи напред-назад. – Излъга ме! Братята ми не са умрели в Кървавото море! Знаем, че поне един от тях е жив. Както и Вечният! – Тя отвори вратата и извика: – Гакхан!

Драконянинът забързано се втурна в стаята.

– Какви са новините? Намериха ли вече капитана?

– Не, Господарке. Не е дежурен – добави бързо, сякаш това обясняваше всичко.

– Претърси всички пивници и бардаци и ми го доведи. Ако трябва, окови го. Ще го разпитам, когато се върна от събранието на Господарите. Чакай... Ти го разпитай. Открий дали полуелфът наистина е бил сам, както казва, или с него е имало и други. Ако е така...

Драконянинът се поклони.

– Веднага ще те уведомя, Господарке.

Китиара го освободи с жест и като се поклони отново, той излезе и затвори вратата след себе си. Тя постоя замислена за миг, после раздражено прокара ръка през къдравата си коса и отново се зае с връзките на бронята си.

– Тази нощ ще ме придружиш – каза тя на лорда, без да погледне духа на мъртвия рицар, който, както предполагаше, беше някъде зад нея. – Но внимавай, Лорд Ариакас няма да хареса онова, което възнамерявам да направя.

Китиара хвърли последната част от бронята си на пода и съблече кожената туника и синия копринен панталон. После, протягайки се с облекчение, погледна през рамо, за да види реакцията му от думите ѝ. Но него го нямаше.

Стресната, тя бързо огледа стаята.

Рицарят-призрак стоеше до краковния шлем, който лежеше на масата сред парчетата от счупената ваза. С махване на безплътната си ръка той ги накара да се вдигнат във въздуха и да увиснат пред него. Като ги задържаше със силата на магията си, мъртвият рицар се обърна и погледна голата Китиара с огнените си очи. На светлината на огъня загорялата ѝ кожа изглеждаше златиста, а тъмната ѝ коса блестеше.

– Все пак ти си жена, Китиара – каза бавно той. – Ти обичаш...

Рицарят не се помръдна, нито проговори отново, но парчетата от вазата паднаха на пода. Призрачният му ботуш стъпи върху тях, докато минаваше през стаята, без да остави следа.

– И те боли – каза тихо, приближавайки се към нея. – Не се самоаблуждавай. Дори да го пречупиш, полуелфът винаги е те владее, дори в смъртта.

Лорд Сот потъна в сенките на стаята, а Китиара остана загледана в пламтящия огън, сякаш се опитваше да види съдбата си в пламъците.

Гакхан вървеше бързо по коридора на кралския дворец и ноктестите му крака драскаха мраморния под. Изведнъж му хрумна къде може да е капитанът. Той видя двама драконяни, подчинени на Китиара, в края на коридора и им направи знак да го последват. Те се подчиниха незабавно. Макар Гакхах да нямаше вече сан в драконовата армия, официално заемаше длъжността военен съветник на Черната дама, а неофициално беше нейният личен убиец.

Когато слухът за откриването на синия кристален жезъл стигна до

Кралицата на Мрака и любимците ѝ, малко от Драконовите Господари отдадоха голяма значение на неговото изчезване. Прекалено заети с войната, която бавно изцеждаше живота от серевите територии на Ансалон, те нямаха време да се занимават с нещо толкова тривиално като жезъл, който може да лекува. Ще трябва много да лекува, за да излекува света, беше заявил саркастично Ариакас пред Военния съвет.

Но двама Господари приеха сериозно изчезването на жезъла – единият управляваше онази част от Ансалон, където беше открит жезъла, а другият беше роден и отраснал в района. Първият беше Черен жрец, другият – опитен воин. И двамата знаеха колко опасно може да бъде за каузата им доказателството за завръщането на древните богове.

Те реагираха различно, може би заради мястото, където се намираха. Лорд Верминаард изпрати орди драконяни, таласъми и караконджоли с описание на синия кристален жезъл и силата му. Китиара изпрати Гакхан.

Именно той проследи Речен вятър до селото на Кве-шу и нареди нападението над него, като унищожи повечето от обитателите му.

А когато узна, че жезълът е в Солас, той отпътува за града, само за да открие, че го е изпуснал за няколко седмици. Там откри, че към варварите са се присъединили група авантюристи, вероятно от Солас според местните, които разпита.

Гакхан трябваше да вземе решение – или да ги проследи, макар че следите им сигурно бяха заличени за изминалите седмици, или да се върне при Китиара с описанието им, за да разбере дали не ги познава. Ако беше така, тя можеше да му даде информация и той да предвиди пътя им в бъдеще.

Реши да се върне при Китиара, която се биеше на север. Гакхан ѝ описа подробно групата и тя се изненада като научи, че това са били двамата ѝ полубратя и бившият ѝ любовник. Осъзна, че тук има пръст някаква могъща сила и сподели съмненията си с Кралицата на Мрака, която беше обезпокоена от липсващото съзвездие на Храбрия Воин. Кралицата разбра, че е била права – Паладин се бе завърнал, за да се бие с нея. Но докато осъзнае опасността, злото беше сторено.

Китиара изпрати Гакхан обратно по следите. Стъпка по стъпка хитрият драконянин проследи спътниците от Паркс Таракс до кралството на джуджетата. Следеше ги в Тарсис и там щеше да ги залови, ако не беше Алхана и нейните грифони.

Но Гакхан не се отказваше, а търпеливо продължи да ги следи. Чу слухове за тях в Силванести, където бяха отблъснали големия зелен

дракон, Сиан Кървавото проклятие, после от Ледената стена, където Лорана уби черния магьосник-елф Фийл Тхас. Знаеше за откриването на драконовите кълба, за унищожаването на едното и за присвояването на другото от болнавия магьосник.

Именно Гакхан последва Танис във Флотсам и насочи към тях Черната дама, когато плаваха на „Перешон“. Но и тук, както преди, премести пионката си, само за да установи, че фигурите на противника му пречат да направи последния ход. Въпреки това не се отказа. Той познаваше врага си и знаеше коя е великата сила, която стои срещу него. Залогът на играта беше висок, много висок.

Замислен, той излезе от Храма, където Господарите вече се събираха за Висшия Конклав, и пое по улиците на Нерака. Слънцето отиваше към залез и летящите цитадели вече не скриваха последните му лъчи. Сега то гореше над планините и обагряше мълчаливите заснежени върхове в кървавочервено.

Гакхан не обърна внимание на залеза, а оглеждаше улиците на палатковия град, вече почти празен. Повечето драконяни трябваше да прислужват на господарите си, тъй като те страдаха от забележителна липса на доверие както помежду си, така и към Кралицата. Но това улесняваше работата му. Той бързо преведе драконяните през вонящите, затрупани с боклуци улици – можеше да ги изпрати и сами, но имаше чувството, че трябва да се действа бързо. Вятърът на важните събития започваше да се превръща в свиреп ураган. Засега се намираще в центъра му, но знаеше, че скоро ще бъде пометен оттам, а хич не му се искаше да го захвърли върху скалите.

– Това е мястото. – Той застана пред една палатка, където продаваха бира.

На качената табела пишеше с грозни Пукни на общ език: „Забранено на драконяни и таласъми“. Гакхан надникна през мръсното платнище и видя този, когото търсеше. Махна на придружителите си, отметна платнището и влезе.

Хората в бара обърнаха замъглените си очи към новодошлите и като видяха, че са драконяни веднага започнаха да крещят и да ги освиркват. Но виковете и подигравките веднага замряха, когато Гакхан отметна качулката, която скриваше лицето му. Настъпи тишина, по-плътна от изобилния дим и неприятните миризми, които изпълваха бара. Като хвърляха уплашени погледи към драконяните, хората се приведоха над питиетата си, опитвайки се да станат незабележими.

Блестящите черни очи на Гакхан огледаха тълпата.

– Ето го – каза той на драконянки и посочи един човек, отпуснат върху бара.

Придружителите му веднага сграбчиха еднооклия войник, който ги загледа с пиянски ужас.

– Изведете го навън на тъмното! – нареди Гакхан. Без да обръщат внимание на протестите и молбите на изплашения капитан както и на злобните погледи и прошепнати заплахи от тълпата, драконяните извякоха пленника си и само за няколко мига го накараха да изтрезнее достатъчно, за да може да говори.

– Помниш ли да си арестувал днес следобед един офицер по обвинение в дезертъорство?

Капитанът смутолеви, че е разпитвал много офицери днес... Бил зает човек... а и всички си приличали. Гакхан направи знак на драконяните, които реагираха веднага.

Капитанът изкрещя от болка. Да, да! Спомнил си! Но не бил един офицер. Били двама.

– Двама ли? – Очите на Гакхан блеснаха. – Опиши другия офицер!

– Много едър човек. Направо щеше да пръсне униформата. Водеха и затворници.

– Затворници!? – Змийският език на Гакхан затрептя от устата му и отново се прибра. – Опиши ги!

– Една жена с червена коса и гърди като...

– Продължавай – изрева Гакхан. Ноктестите му ръце потръпваха. Той хвърли поглед на придружителите си и те затегнаха хватката си.

Като хлипаше, капитанът набързо описа другите двама затворници. Думите му се сипеха една след друга.

– Кендер? – повтори Гакхан, все по-развълнуван. – Продължавай. Старец с бяла брада... – Той млъкна, озадачен.

Старият магъосник! Но те не биха позволили на онзи грохнал стар глупак да ги придружи на толкова важна и изпълнена с опасности мисия. Или бяха взели някого по пътя?

– Каж ми нещо повече за стареца!

Капитанът отчаяно зарови из пропития си с алкохол и затъпял от болка мозък. Старец... бяла брада...

– Прегърбен ли е?

– Не... Висок, с широки рамене... сини очи. Странни очи. – Беше на границата да припадне, но той го стисна за врата с ноктестата си ръка.

– Какво му има на очите?

Мъжът уплашено погледна драконянина, който бавно изстискваше живота от него и промърмори нещо.

– Млади... твърде млади! – повтори екзалтирано Гакхан. Сега вече знаеше всичко. – Къде са?

Капитанът пророни една дума и Гакхан го събори на земята.

Една мисъл биеше в ума му като криле на дракон, когато напусна палатката с придружителите си и се отправи към тъмниците под двореца.

Вечният... Вечният... Вечният!

Глава 7

Храмът на Кралицата на Мрака.

– Тас!

– Боли!... Остави ме на мира!

– Знам, съжалявам, но трябва да се събудиш. Моля те, Тас!

Ноктите на страх и настойчивост в гласа проникнаха през изпълненият му с болка мозък. Част от него скачаше нагоре-надолу и му крещеше да се събуди. Но другата искаше да отплува отново в тъмнината, която, макар и неприятна, беше по-добра от болката, която го дебнеше, готова да го сграбчи...

– Тас... Тас... – Една ръка погали бузата му.

Шепнещият глас беше напрегнат и кендерът разбра, че няма избор. Трябва да се събуди. Пък и тази част от мозъка му, която скачаше нагоре-надолу крещеше: „Може да изпуснеш нещо!“

– Слава на боговете! – въздъхна Тика, когато очите му се отвориха широко и я погледнаха. – Как се чувстваш?

– Ужасно – отвърна нещастно Тас, като се опитваше да седне. Както и очакваше, болката изскочи иззад ъгъла и се нахвърли върху него. Той изстена и стисна главата си.

– Знам... Съжалявам – каза отново момичето, докато го галеше нежно по косата.

– Сигурен съм, че ми мислиш доброто, Тика, но би ли престанала? Имам чувството, че ме удрят с джуджешки чукове.

Тя бързо отдръпна ръката си и той се огледа колкото можеше с едно око. Другото беше полузатворено.

– Къде сме?

– В тъмниците под Храма.

Тас почувства, че тя трепери от страх и студ и когато се огледа, разбра защо. Гледката го накара да потръпне и той с копнеж си припомни доброто старо време, когато не знаеше значението на думата „страх“. Би трябвало да изпитва тръпка на вълнение – все пак се намираше на място, където никога не беше ходил и сигурно имаше много забележителни неща за разглеждане, – но усещаше, че тук присъстват смъртта и страданията. Беше виждал твърде много хора да умират и да страдат. Мислите му се отправиха към Флинт, към Стърм и Лорана... Нещо у него се беше променило и той никога вече нямаше да бъде като другите кендери. Посредством мъката беше опознал страха, но страх не за себе си, а за другите и реши, че е по-добре да умре, отколкото да изгуби още някой, когото обича.

Ти извра пътя на мрака, по имаш смелостта да го извървиш, беше казал Физбан.

– Така ли е наистина, зачуди се той, въздъхна и скри лице в ръцете си.

– Не, недей! – извика Тика и го разтърси. – Не ни причинявай това! Имаме нужда от теб! Тас с мъка вдигна глава.

– Добре съм – каза бавно. – Къде са Карамон и Берем?

– Там. – Тика посочи далечния край на килията. – Пазачите ще ни държат заедно, докато намерят някой, който да реши какво да правят с нас. Карамон беше прекрасен – добави тя с горда усмивка и погледна с любов едрият мъж, който се беше свил намусен възможно най-далеч от „затворниците“. След това изражението ѝ се промени и тя придърпа Тас. – Но се тревожа за Берем. Мисля, че полудява.

Таселхоф му хвърли бърз поглед. Мъжът седеше на студения мръсен под, загледан в една точка и наклонена встрани глава, сякаш заслушан в нещо. Фалшивата бяла брада, която му беше направил от кози косми, беше разкъсана и изцапана. Още малко ѝ трябваше, за да падне окончателно, осъзна тревожно Тас.

Тъмниците представляваха лабиринт от тунели, издълбани в здравата скала под Храма, и се простираха във всички посоки от централната стая на стражата – малко кръгло помещение в основата на тясно вито стълбище, което се спускаше от приземния етаж. Там седеше огромен таласъм и спокойно ядеше хляб, прокарвайки го с някаква напитка от каната. Връзка ключове висеше на пирон над главата му, което показваше, че е главният тъмничар. Таласъмът не им обръщаше внимание – вероятно не можеше да ги види ясно в слабата светлина, тъй като килията им беше поне на сто крачки от него по тъмния, неприветлив коридор.

Кендерът се промъкна до вратата, намокри пръст и го вдигна във въздуха. Натам е север, определи той. Димящи, миризливи факли проблясваха във влажния въздух. Една голяма килия по-надолу беше пълна с драконяни и таласъми, които изтрезняваха. В далечния край на коридора имаше Масивна желязна врата, леко открената. Тас напрегнато се послуша. Стори му се, че долавя звуци иззад вратата – гласове, тихи стонове. Това е друга част от тъмницата, реши той, основавайки заключението си на предишния си опит. Тъмничарят вероятно беше оставил вратата отворена, за да може да обикаля и да се ослушва, ако възникнат проблеми.

– Права си, Тика – прошепна Тас. – Заключени сме в някаква клетка и вероятно очакваме заповеди.

Момичето кимна. Представлението на Карамон, дори да не беше заблудило напълно пазачите, поне ги караше да мислят два пъти преди да направят нещо прибързано.

– Отивам да поговоря с Берем – каза Тас.

– Недей – Тика погледна уплашено към мъжа. – Не мисля, че...

Но Тас пренебрегна възраженията ѝ, погледна още веднъж тъмничаря и пропълзя до Берем, за да залепи обратно фалшивата брада върху лицето му. Тъкмо го беше доближил и протягаше ръка към него, когато внезапно Вечният изрева и скочи към него.

Тас падна назад с писък. Но Берем не го виждаше. Като крещеше несвързано, той го прескочи и се хвърли към вратата на килията.

Карамон и таласъмът бързо скочиха на крака. Като се преструваше на раздразнен задето са нарушили почивката му, воинът хвърли суров поглед към Таселхоф.

– Какво му направи! – изрева той.

– Нищо, Карамон, честно! – изохка Тас. – Той е луд!

Берем сякаш наистина беше полудял. Без да усеща болка, той се хвърляше към железните решетки и се опитваше да ги разтвори. Когато не успя, сграбчи прътовете и се опита да ги изкриви.

– Идвам, Ясия! Не си тръгвай! Прости...

С широко отворени свински очички тъмничарят изтича по стълбите и закрещя:

– Вика стражите! – изръмжа Карамон. – Трябва да успокоим Берем Тика...

Но момичето вече стоеше до Вечния и го молеше да спре. Отначало той грубо я отблъсна, но тя продължи да го гали и утешава, докато накрая Берем се заслуша в думите ѝ, престана да насилва вратата и застана

неподвижно. Брадата му беше паднала на пода, лицето му лъщеше от пот, а раните на главата му, където беше удрял решетките, кървяха.

В предната част на тъмницата се чу стържещ звук и двама драконяни с извадени мечове се втурнаха надолу следвани от тъмничаря. Тас бързо сграбчи брадата и я пхна в една от торбите си като се надяваше, че не помнят как е изглеждал Берем на влизане.

Тика, която още галеше успокоително мъжа, бърбореше за всичко, което ѝ дойде на ум и той изглеждаше отново спокоен. Дишайки тежко, Берем гледаше с блуждаещи очи празната килия срещу тях и Тас виждаше как мускулите на ръката му потрепват спазматично.

– Какво означава това? – изкрещя Карамон, когато драконяните стигнаха до вратата на килията им. – Затворихте ме тук с истински звяр! Той се опита да ме убие! Настоявам да ме изведете!

Таселхоф, който го наблюдаваше внимателно, видя, че с дясната си ръка воинът му направи бързо движение към пазачите. Разпознал сигнала, той се напрегна, готов за действие. Усети, че и Тика е готова. Един таласъм и двама пазачи... Бяха водили и по-неравни битки.

Драконяните погледнаха тъмничаря, който се колебаеше. Тас веднага отгатна какво се върти в тъпия му мозък – ако този едър офицер е личен приятел на Черната дама, тя едва ли ще погледне с добро око на тъмничар, който е позволил да бъде убит в затворническата килия.

– Ще взема ключовете – измърмори колебливо и се затътри обратно по коридора.

Драконяните започнаха да разговарят на своя език, очевидно си разменяха груби забележки по негов адрес. Карамон хвърли поглед на Тика и Таселхоф и имитира глави, които се удрят една в друга. Ровейки в една от торбите си, кендерът стисна малкия си нож. (Бяха ги претърсили, но в желанието си да им помогне Тас непрекъснато ги разместваше, докато обърканите стражи – след като за четвърти път претърсиха една и съща торба – се отказаха). Карамон беше настоял кендерът да запази торбите си, защото Черната дама искала да ги прегледа. Тика продължи да гали Берем и хипнотичният ѝ глас върна част от спокойствието в трескавите му сини очи.

Тъмничарят се върна в ключовете, когато глас от подножието на стълбата го спря.

– Какво искаш? – изрева той стреснато при вида на забулената фигура.

– Аз съм Гакхан.

Драконяните се изпънаха в знак на уважение, а лицето на

тъмничаря придоби болезнено зеленикав цвят и ключовете задрънчаха в тлъстата му ръка. Още двама пазачи заслизаха шумно по стълбите и по знак на забулената фигура застанаха от двете ѝ страни. Тримата подминаха треперещия таласъм и доближиха вратата на килията. Сега Тас ясно видя фигурата. Беше драконянин, облечен в броня, и с черна качулка, спусната над лицето му. Кендерът прехапа устни разочарован. Е, силите още не бяха толкова неравни, не и за Карамон.

Без да обръща внимание на заекващия тъмничар, който се влачеше след него като затлъстяло куче, драконянинът грабна една факла от стената и застана точно пред килията на приятелите.

– Измъкнете ме оттук! – извика Карамон и избута Берем настрани.

Без да му обръща внимание, драконянинът се пресегна през решетките и сграбчи Вечния за ризата. Тас хвърли отчаян поглед към Карамон – лицето му беше мъртвешки бледо. Той отчаяно се хвърли към съществото, но твърде късно. С рязко движение Гакхан разкъса ризата на Берем. Зелена светлина проблясва в килията, когато факлата се отрази в камъка, вратнал в плътта му.

– Той е – каза тихо Гакхан. – Отключете килията! Тъмничарят пъхна ключа в ключалката с треперещи ръце. Един от драконинете-стражи отвори вратата и те нахлуха в килията. Първият удари силно Карамон по главата с дръжката на меча си и воинът падна тежко, а другият хвана здраво Тика.

Гакхан влезе в килията.

– Убийте го – посочи той към Карамон, – както и тези двамата. – Той сложи ръка на рамото на Берем. – А този ще заведе при Нейно Тъмно Величество. – Драконянинът тържествуващо огледа останалите. – Тази нощ по бедата е наша.

Като се потеше в люспестата си драконова броня, Танис стоеше до Китиара в едно от огромните предверия, водещи към Голямата Зала за Аудиенции. Около него бяха застанали войските ѝ, включително ужасяващите воини-скелети под командването на Рицаря на Смъртта, Лорд Сот. Макар предверието да беше претърпано – драконяните на Господарката бяха наблъскани един до друг, – около тях имаше много празно пространство. Никой не смееше да ги доближи, нито да ги заговори. От неживите воини лъхаше студ, който можеше да спре сърцето на всеки, който ги приближи.

Танис не можа да потисне тръпката си, когато почувства студените очи на рицаря върху себе си. Китиара го погледна и се усмихна с кривата си усмивка, която някога беше смятал за неустоима.

– Ще свикнеш с тях – каза хладно и отмести поглед към огромната зала. Тъмна бръчка се появи между веждите ѝ, а пръстите ѝ нетърпеливо потропваха върху дръжката на меча. – Размърдай се, Ариакас!

Танис погледна над главата ѝ към украсената врата, през която щяха да влязат, когато им дойде редът, и с нескрито благоговение проследи гледката, която се разкри пред очите му.

Залата за аудиенции на Такхисис, Кралица на Мрака, впечатляваше най-вече с чувството за собственото ѝ величие. Тя беше черното сърце, което движеше черната кръв и изглеждаше много подходяща за тази цел. Преддверието, където стояха, водеше към огромна кръгла зала с под от полиран черен гранит. Той преминаваше в стените, които се издигаха като черни вълни, застинали във времето, и само силата на Нейно Черно Величество ги задържаеше.

Огромната зала в момента беше празна, но скоро щеше да се напълни от войските на Господарите. Четири трона се издигаха на около пет метра над блестящия гранитен под върху платформи – по две от всяка страна. Никой не беше допускан над най-горното стъпало на свещените площадки. Телохранителите и висшите офицери стояха на стълбите, подобни на ребра на огромно праисторическо чудовище, които водеха от пода към тронове.

В средата на залата се издигаше още една, малко по-голяма платформа, извита като змия. Тесен каменен мост водеше от „главата“ на змията до друга врата в стената на залата. „Главата“ беше обърната към Лорд Ариакас и обгърнатия в мрак алков над него.

„Императорът“, както сам се наричаше Ариакас, седеше на голяма площадка в предната част на залата, разположена на около пет метра високо от тези около нея.

Танис беше неудържимо привлечен от алкова, издълбан в камъка над трона на Лорда. Беше по-голям от останалите и в него се таеше мрак, който сякаш беше жив. Той дишаше и пулсираше и бе толкова напрегнат, че полуелфът бързо отмести поглед. Макар да не виждаше нищо, предполагаше кой ще седне сред тези сенки.

Потръпвайки, Танис се обърна отново към залата. По целия сводест таван в по-малки алкови се бяха настанили драconi. Почти невидими, обгърнати от собствения си димящ дъх, те седяха срещу своите Господари и бдително ги наблюдаваха. Всъщност само един дракон беше истински загрижен за благополучието на Господаря си. Това бе Скай, който гледаше с огненочервените си очи към трона на Ариакас с много по-явна омраза, отколкото Танис беше виждал в очите на господарката му.

Удари гонг и многобройните войски се втурнаха в залата, облечени в червените цветове на Ариакас. Стотици крака затрополиха по пода, когато почетната стража от драконяни и хора зае местата си под трона му. Но нито офицерите, се качиха по стълбите, нито телохранителите, застанаха пред господаря си.

Последен влезе той. Пурпурната му роба се виеше величествено от раменете му, черна броня проблясваше в светлината на факлите. На главата му блестеше корона, обсипана с кървавочервени камъни.

– Короната на Властта – промърмори Китиара и Танис видя такъв копнеж в очите ѝ, какъвто рядко беше виждал досега.

– Който носи Короната, управлява – чу се глас зад нея. – Така е писано.

Беше Лорд Сот. Танис замръзна, усещайки присъствието му като студена костелива ръка върху врата си.

Войските на Ариакас го аплодираха дълго и силно, като удряха с копия по пода и с мечове по щитовете си. Китиара нетърпеливо изръмжа. Накрая той протегна ръце, призовавайки за тишина. Обърна се, коленичи пред изпълнения със сенки алков над него и направи покровителствен жест към Китиара.

Танис хвърли поглед към нея и съзря такава омраза и презрение в очите ѝ че едва я позна.

– Да, господарю – прошепна тя. – Който носи Короната, управлява. Така е писано... писано е с кръв. Доведи елфата! – обърна се тя към Сот.

Рицарят се поклони и излетя от преддверието като зловеща мъгла заедно с воините си и драконятните се запрепъваха отчаяно, опитвайки се да се отместят от смъртоносния МУ път.

Танис стисна ръката на Китиара.

– Ти ми обеща! – каза той със сподавен глас.

Тя я измъкна с лекота от силната му хватка, но кафявите ѝ очи не се отместиха от него, пресушаваха го, изсмукваха живота му, докато накрая почувства, че се е превърнал в празна черупка.

– Чуй ме добре – каза Китиара с остър глас. – Интересува ме едно-единствено нещо – Короната, която носи Ариакас. Тя е причината да пленя Лорана. Ще я представя на Нейно Величество както обещах и тя ще ме възнагради с Короната. След това ще нареди да отведат Лорана в Покоите на Смъртта дълбоко под Храма. Не ме интересува какво ще стане с нея там, затова ти я давам. Когато направя знак, пристъпи напред да те представя на Кралицата. Помоли я да бъде благосклонна и да ти

позволи да придружиш Лорана до смъртта ѝ. Ако те одобри, ще ти позволи. Само така можеш да я освободиш. Но искам честната ти дума, че ще се върнеш при мен.

– Давам ти я – каза той и очите му срещнаха нейните без да трепнат.

Китиара се усмихна, лицето ѝ се проясни и отново стана красиво, че Танис се зачуди дали наистина беше видял онзи безмилостен израз. После сложи ръка на бузата му и погали брадата му.

– Разбрахме се. Това може да не значи много за другите, но знам, че ти държиш на думата си. И последно предупреждение, Танис – прошепна бързо тя, – трябва да убедиш Кралицата, че си неин верен слуга. Тя е богиня, не забравяй това! Може да проникне в сърцето и душата ти. Трябва да я убедиш категорично, че си неин. Един фалшив жест, една неубедително звучаща дума и тя ще те унищожи, а аз няма да мога да ти помогна с нищо. А ако умреш, ще умре и твоята Лораланталаса.

– Разбирам – каза Танис, чувствайки как тялото му се вледенява под студената броня.

Чу се пронизителен звук от фанфари.

– Това е нашият сигнал. – Китиара сложи ръкавиците и шлема си. – Върви напред! Води войските ми. Аз ще вляза последна.

Бляскава в синята си люспеста броня, тя пристъпи високомерно встрани, за да мине Танис през украсената врата в Залата за аудиенции.

Тълпата започна да аплодира при вида на синия флаг. Разположил се над публиката заедно с другите дракони, Скай изрева тържествуващо. Танис усещайки хиляди блестящи очи върху себе си, прогони всичко от ума си освен мисълта за онова, което трябваше да направи. Очите му бяха приковани към платформата до тази на Лорд Ариакас, украсена със син флаг. Зад себе си чуваше ритмичното стържене на ноктести крака, докато почетната стража на Кит гордо маршируваше навътре. Танис стигна платформата и остана в подножието на стълбите както му беше заповядано. Тълпата утихна и когато и последният драконянин влезе, в залата се понесе тих шепот. Всички очакваха напрегнато влизането на Черната дама.

Кит, която чакаше в предверието, за да засили напрежението на тълпата, долови с ъгълчето на око си някакво движение. Обърна се и видя Лорд Сот да влиза. Стражите му носеха в безплътните си ръце тяло, увито в бяло платно. Очите на Господарката и блуждаещият поглед на мъртвия рицар се срещнаха в пълно съгласие и разбиране.

Лорд Сот се поклони.

Китиара се усмихна и влезе в Залата за аудиенции под бурни аплодисменти.

Карамон лежеше на студения под и отчаяно се бореше да остане в съзнание. Болката започваше да намалява. Ударът се беше плъзнал по шлема му и само го зашемети затова се престори на припаднал, тъй като не знаеше какво друго да направи. „Защо Танис не е тук? – помисли си той отчаяно, като проклинаше бавния си ум. – Той щеше да има план. Не трябваше да ми поверява такава отговорност“ – изруга горчиво Карамон. „Престани да се жалваш, вол такъв! Те разчитат на теб!“, дочу глас в ума си. Воинът примигна и се усмихна. Гласът много му напомни този на Флинт и би се заклел, че той стои зад него. Така беше, те разчитаха на него.

Карамон леко отвори очи. Един драконянин стоеше с гръб точно пред него. Не можеше да види Берем или Гакхан без да мръдне глава и да привлече вниманието към себе си. Знаеше, че може да се справи с първия драконянин. Може би и с втория преди другите двама да го довършат. Не се надяваше да се измъкне жив, но поне щеше да даде на Тас и Тика възможност да избягат с Вечния.

Той напрегна мускули и се приготви да скочи върху патрула, когато агонизиращ вик прониза тъмницата. Берем пищеше така яростно, че Карамон се стресна и забрави да се преструва на припаднал.

Изведнъж замръзна, наблюдавайки с удивление как Вечния се хвърли напред, сграбчи Гакхан и го вдигна от каменния под. Носейки във въздуха диво гърчещия се драконянин, той изскочи от килията, блъсна го в каменната стена и главата му се пръсна с пукот. Ревящ от ярост, Берем продължи да го удря в стената, докато от драконянина остана само безжизнена маса плът, обляна в зелена кръв.

За миг никой не помръдна. Тас и Тика стояха прегърнати, ужасени от отвратителната гледка. Карамон се опитваше да подреди нещата в замъгления си от болка мозък, а драконяните гледаха тялото на водача си парализирани от ужас.

Накрая Берем хвърли тялото на Гакхан на земята и се обърна. Карамон потръпна, когато осъзна, че е напълно полудял – очите му бяха широко отворени, от устата му капеше слюнка, а ръцете му бяха лепкави от зелената кръв. Осъзнал, че врагът му е мъртъв, Берем изведнъж дойде на себе си.

– Тя ме зове! – дрезгаво прошепна той и хукна по северния коридор, разблъсквайки стреснатите драконяни.

Без да спира Берем се хвърли върху в полуотворената желязна

врата в края на коридора и едва не я изтръгна от пантите. Тя се удари с кънтящ звук в камъка и се залюля напред-назад.

Двама от драконяните се опомниха. Единият затича към стълбище-то като крещеше с всичка сила на драконянски, но Карамон отлично го разбра.

– Избягал затворник! Викнете стражата!

В отговор се чува викове и шум от ноктести крака, които дращеца по стълбите. Тъмничарят погледна мъртвия драконянин и хукна към стаята си. Другият пазач бързо скочи на крака и нахълта в килията, но Карамон вече се бе изправил – когато ставате дума за действие, всичко му беше ясно. Той се протегна, сграбчи го за врата и с едно движение на огромните ръце му изви главата. Създанието падна безжизнено на пода. Воинът бързо изтръгна меч от ръката му преди тялото да се вкамени.

– Карамон! Зад теб! – изписка Тас, когато другият пазач се втурна с вдигнат меч в килията.

Той се обърна и видя, че драконянинът пада, сритан в корема от Тика. Таселхоф заби малкия си нож в тялото, забравяйки във вълнение-то си да го извади. Когато видя трупа да се вкаменява, бързо посегна, но късно.

– Остави го! – заповяда Карамон и кендерът се изправи. Отгоре се чуваха груби гласове и драскане на крака по стълбите. Тъмничарят се беше добрал до стълбището и махаше отчаяно с ръце, сочейки към тях. Виковете му заглушаваха шума на слизащите войници.

С меч в ръка воинът погледна несигурно към стълбите, а после към северния коридор, където бе изчезнал Берем.

– Точно така, последвай го, Карамон – настоя Тика. – Иди при него! Не разбираш ли? Той каза „Тя ме зове“. Това е гласът на сестра му, зато-ва полудя.

– Да – съгласи се разсеяно Карамон, загледан в коридора. Чуваше драконяните да се спускат по извитото стълбище, стърженето на брони-те и драскането на мечовете по каменните стени. Оставаха им брони секунди. – Хайде!

Тика го сграбчи за ръката, заби нокти в плътта му и го принуди да се обърне към нея. Червените ѝ къдрици горяха като огън под светлина-та на факлите.

– Не! – каза твърдо тя. – Ако го хванат, това ще бъде краят. Имам план. Тас и аз ще им отвлечем вниманието, за да ти дадем време. Има още един коридор, който води на изток. Видях го, когато идвахме. Ще тръгнем по него. Сега побързай преди да са те видели.

Карамон се поколеба, лицето му се изкриви в агония.

– Това е краят, Карамон, за добро или за зло. Трябва да отидеш при него и да му помогнеш да стигне при нея. Само ти си достатъчно силен, за да го защитиш. Той има нужда от теб!

Момичето го изблъска в коридора. Карамон направи една крачка и отново погледна към нея.

– Тика... – започна той като се опитваше да измисли някакъв аргумент срещу безумния ѝ план. Но тя бързо го целуна, грабна един меч от пода и изскочи от килията.

– Аз ще се грижа за нея, Карамон! – обеща Тас, тичайки се след Тика.

Тъмничарят извика ужасен, когато момичето се втурна право към него, размахвайки меч. Опита се да я хване, но тя така силно го удари, че той падна мъртъв с прерязано гърло.

Без да го погледне, Тика забърза по коридора, водещ на изток. Таселхоф, който плътно я следваше, застана за миг в подножието на стълбите. Сега драконяните се виждаха и Карамон чу пискливия глас на кендера да сипе обиди към пазачите.

– Кучеядци! Долнопробни таласъмолюбци! После хукна да догони Тика. Вбесените драконяни, обезумели от подигравките му и бягството на затворниците, дори не се огледаха, а хукнаха след бързоногия кендер.

След миг Карамон се оказа сам. Той изгуби още една ценна минута в колебание, загледан в плътния мрак на килиите. Чуваше само гласа на Тас, който продължаваше да сипе обиди, но след малко и той заглъхна. Настъпи тишина. „Сам съм. Изгубих ги... изгубих всички. Трябва да ги последвам“. Той се запъти към стълбите, но изведнъж спря. „Не, Берем също е сам. Тика е права. Той има нужда от мен.“

С най-послед ясен ум, Карамон се обърна и тронаво затича по северния коридор след Вечния.

Глава 8

Кралицата на мрака.

– Драконов Господар Тоде!

Лорд Ариакас с лениво презрение слушаше имената на влизашите. Събирането на Великия съвет не беше негова идея. Всъщност той се бе противопоставил, но внимаваше да не бъде твърде краен, защото щеше

да изглежда слаб, а Нейно Тъмно Височество не оставяше слабите живи. Не, този Велик Съвет щеше да бъде всичко друго освен досаден...

При мисълта за Кралицата на Мрака той се полуобърна и погледна към алкова над себе си. Най-голям и най-красив в залата тронът стоеше все още празен. До него не водеха стълби. Вратата беше единственият вход и изход. А накъде водеше тя, нямаше представа. Никой смъртен не бе пристъпвал през желязната ѝ рамка.

Той не се изненада, че я няма, защото знаеше, че церемониите по откриването я отегчаваха. Ариакас се облегна и погледът му – съвсем естествено – се насочи към трона на Черната дама. Китиара, разбира се, седеше там. Това беше моментът на нейния триумф или поне тя така си мислеше. Ариакас я прокле.

– Да прави каквото знае – прошепна той, точно когато повторно обявиха името на лорд Тоде. – Аз съм готов.

Внезапно осъзна, че нещо не е наред. Потънал в мислите си, не обръщаше внимание на процедурата. Какво беше станало? Тишина... ужасяваща тишина последва... кое? Той се замисли, опитвайки да си припомни какво бяха казали току-що. После си спомни, отхвърли мрачните мисли и погледна към втория трон от лявата му страна. Хората и драконяните се бутаха и люлееха като смъртоносна вълна, опитвайки се да погледнат към същия трон. Макар че войските, принадлежащи на лорд Тоде бяха влезли и знамената им се смесваха с останалите, тронът му стоеше празен.

Като чу името Тоде, Танис наостри уши. Образът на таласъма изникна в ума му, както го беше виждал да стои в прахта на пътя към Солас. Споменът го върна към онзи топъл есенен ден, когато беше започнало това дълго пътешествие в мрака. Спомни си за Флинт, за Стърм... Той скръцна със зъби и си наложи да се съсредоточи върху онова, което ставаше в момента. С миналото беше свършено.

Войниците в залата тихичко говореха помежду си. Досега никой Господар не се беше осмелявал да не се яви пред Великия съвет.

Един офицер се изкачи по стълбите към празната платформа. Застанал на най-горното стъпало, миг-два той стоеше занемял от ужас пред черните очи на Ариакас и още по-страшния тъмен алков над трона му. После си пое дъх и докладва:

– Със... съжаление трябва да уведомя Негова Светлост и Нейно Тъмно Величество – той хвърли нервен поглед към празния алков, – че Драконовият Господар То... Тоде загина от преждевременна и злополучна смърт.

Развълнуван шепот премина долу в тъпата, а драконовите офицери си размениха разбиращи погледи. Но Лорд Ариакас не беше доволен.

– Кой е посмял да убие Драконов Господар? – попита той гневно и при звука на гласа му и онова, което предвещаваха думите му, тъпата замлъкна.

– Случи се в Земята на Кендерите, Господарю – отвърна офицерът.

Дори от разстояние, Танис виждаше как юмруците му нервно се свиват и отпускат. Очевидно имаше още лоши новини и се колебаеше дали да продължи.

Мъжът прочисти гърлото си и каза:

– Със съжаление трябва да докладвам, че Земята на Кендерите е... – за миг гласът му напълно секна и само с огромно усилие успя да продължи – загубена за нас.

– Загубена!? – повтори Ариакас с глас, който напомняше гръмотевица.

Офицерът се ужаси, заекна несвързано, но очевидно реши да приключи бързо и продължи:

– Господарят Тоде беше подло убит от кендер на име Кронин Тхистълнот, а войските му бяха изгласкани от...

Над тъпата се понесе силен шепот, чуха се гневни закани и призиви за пълното унищожение на Земята на кендерите и за изстребване на тази отвратителна раса от лицето на Крин...

Ариакас раздражено махна с ръка и в залата моментално настъпи тишина.

Внезапно Китиара се разсмя.

Беше арогантен и подигравателен смях, който ясно отекваше от дълбините на металната ѝ маска.

Със сгърчено от гняв лице Ариакас се изправи и направи крачка напред. В този миг долу проблесна стомана – Драконяните вадеха мечовете си от ножниците.

Войските на Китиара сгъстиха редиците си и плътно обградиха платформата на Господарката си, която седеше отдясно на Лорда. Танис също хвана дръжката на меч.

Кит не помръдна. Седеше спокойно и гледаше Ариакас с такова презрение, че дори можеше да се почувства.

Внезапна въздишка се разнесе из залата. Лицата на всички пребледняха, борейки се да си поемат въздух, зрението им се замъгли, сърцата им забавиха биенето си. Сякаш някой беше изсмукал въздуха, когато Мракът нахлу в нея.

На Танис му се зави свят. Опитва се да диша, но имаше чувството, че отново се намира под Кървавото море на Ищар. Силата му се стопи, той залитна и докато падаше, смътно съзря, че и други се свличат върху полирания мраморен под. Вдигна глава и макар движението да бе истинска агония, видя Китиара да се привежда напред, сякаш смачкана от невидима сила.

Внезапно Мракът се вдигна и студен, свеж въздух изпълни дробовете му. Сърцето му подскочи и отново заби. Кръвта нахлу в главата му и той едва не изгуби съзнание. Няколко мига стоя отпуснат върху мраморните стъпала, слаб и замаян. Когато зрението му се проясни, видя, че на драконяните им няма нищо – стояха изправени и се визираха в една точка.

Танис вдигна поглед към величествената платформа и дъхът му почти отново спря. Такхисис, Кралицата на Мрака, беше влязла в Залата за аудиенции.

Тя беше позната в Крин и под други имена. Елфите я наричаха Кралица на драконите, варварите от Равнините – Нилат Развратницата, джуджетата от Торбардин я знаеха като Тамекс, фалшивия метал, а мореплавателите от Ергот я споменаваха в легендите си като Ма-тат Многоликата. За рицарите на Соламния тя бе Кралицата, победена от Хума и прогонена от страната много-много отдавна.

Такхисис, Кралицата на Мрака, се бе завърнала.

Но не напълно.

Танис се вираше в неясния силует, обзет от страхопочитание. Ужасът пронизваше мозъка му и го вцепеняваше и макар да не беше способен да чувства нищо освен огромен страх, осъзна, че тя не присъства във физическата си форма. Сякаш беше тук само защото волята ѝ принуждаваше останалите да я забележат.

Нещо я задържаеше и ѝ пречеше да влезе в този свят. Вратата! Танис си припомни думите на Берем. Къде ли беше сега? Къде бяха Карамон и станалите? С болка осъзна, че ги е забравил, погълнат от мисли за Китиара и Лорана. Главата му се завъртя. Имаше чувството, че държи ключа към всичко. Само му трябваше малко време да помисли. Но това беше невъзможно.

Неясната форма се уголемяваше и чернотата ѝ сякаш образуваше огромна дупка в гранитната стая. Неспособен да отмести поглед, Танис гледаше в тази безгранична празнота, докато изпита ужасяващото усещане, че го всмуква. В този момент чу глас в главата си:

Не съм ви събрала, за да слушам как глупавите ви караници и

дребните ви амбиции провалят победата, която чувствам, че приближава. Помни кой командва тук, лорд Ариакас!

Лордът падна на едно коляно както и всички останали в помещението. Танис откри, че също е коленичил с благоговение, което не можеше да преодолее. Макар и изпълнен с омраза към ужасното, унищожително зло, тя бе богиня – една от създателките на света. Беше управлявала от началото на времето... и щеше да управлява до края му.

Гласът продължи, пронизвайки умовете на всички присъстващи:

Китиара, ти ни служи добре. Сегашният ти дар за нас много ни харесва. Доведи елфата, за да я видим и да решим съдбата ѝ.

– Слушам, Ваше Тъмно Величество – поклони се Кит. Когато мина покрай Танис, му заповяда: – Ела с мен!

Драконяните ѝ направиха път и тя слезе по стълбите, следвана от полуелфа. Войските се разделяха, за да ги пропуснат и веднага събираха отново редиците си.

Когато стигна средата на залата, Китиара се заизкачва по тесните стълби, докато стигна средата на мраморната платформа. Танис я следваше по-бавно.

Китиара се обърна и посочи украсената врата в далечни край на тесния мост, който свързваше платформата със стената на Злата за аудиенции.

Там се появи черна фигура с броня на солманшийски рицар. Лорд Сот влезе и войските от двете страни на моста панически отстъпиха. В безплътните си ръце носеше тяло, увито в бяло платно. Тишината в залата беше толкова пълна, че можеха да чуят тропота на ботушите му, макар всички да виждаха през прозрачното му тяло мраморния под.

Той мина по моста, бавно се изкачи върху главата на змията и остави вързоп на пода в краката на Китиара.

След това се изправи изчезна, оставяйки всички да се чудят дали наистина е съществувал, или е бил плод на трескавото им въображение.

Танис видя, че Китиара се усмихва зад забралото, доволна от впечатлението, което беше направил нейният командир. Тя извади меча си и разряза връзките около фигурата. После отстъпи, за да наблюдава как пленницата ѝ ще се освободи от паяжината.

Кашляща, почти задушена от стегнатите връзки, Лорана опитваше да се освободи от бялото платно. Войниците наблюдаваха напрегнато немощните ѝ движения. Инстинктивно Танис пристъпи, за да ѝ помогне, но почувства кафявите очи на Китиара върху себе си, които напомняха:

– Ако умреш, ще умре и тя.

Разкъсван от тръпки, той отстъпи. Лорана тромаво се изправи на крака и примигна, за да свикне със силната светлина на факлите. Най-накрая очите ѝ се спряха върху Китиара, която ѝ се усмихваше иззад шлема.

При вида на жената, която я беше предала гневът ѝ надделя над страха и погледът ѝ обходи голямата зала. Видя войските на Кралицата на Мрака, Господарите, седнали на тронове си и драконите, накачали над тях. Най-накрая съзря и неясната фигура на Кралицата на Мрака.

„Сега знае къде се намира и какво я очаква“, помисли отчаяно Танис.

С мъртвешки бледо лице Лорана отново се обърна към Китиара, сякаш тя беше единствената стабилна точка във въртящата се вселена. Танис видя как стиска зъби и прехапана устни, за да се овладее и да не показва страха си Китиара направи лек жест и Лорана го проследи.

– Танис...

Тя погледна към него и когато очите им се срещнаха той видя в тях да проблясва надежда. Почувства обичта ѝ да го обгръща и да го ощастливяла като настъпването на пролетта след враждебния мрак на зимата. Чак сега осъзна, че любовта му към нея е била връзката между двете му воюващи същности. Той я обичаше с неизменната, вечна любов на елфската си душа и със страстта на човешката си кръв. Но беше твърде късно. Сега щеше да плати за това с живота и душата си.

Един поглед беше всичко, което можеше да ѝ даде. Един поглед, който да ѝ предаде чувствата в сърцето му, защото кафявите очи на Китиара внимателно го наблюдаваха, както и други очи, скрити в сенките.

Той се напрегна, събра цялата си воля и студено я изгледа. Видя светлината на надеждата да примигва и угасва в блестящите ѝ очи, и изтръпна от жал.

Стиснал здраво дръжката на мечта си, за да не трепери ръката му, Танис се обърна с лице към Такхисис.

– Ваше Мрачно Величество – извика Китиара, като сграбчи Лорана за ръка и я повлече напред, – предлагам Ви своя дар, който ще ни увенчае с победа.

Думите ѝ бяха заглушени от шумни овации. Тя вдигна ръка, призовавайки за тишина и продължи:

– Предавам Ви Лораланталаса, Принцеса на елфите от Куалиности, предводителка на Рицарите от Соламния. Тя върна драконовите копия и използва драконовото кълбо на Високата Кула Клерикалите. По нейно

нареждане брат ѝ и един сребърен дракон отидоха в Санктион, където, заради некомпетентността на лорд Ариакас, успяха да проникнат в свещения храм и да открият, че яйцата на добрите дракони са унищожени. – Ариакас заплашително пристъпи напред, но Китиара не му обърна внимание. – Предлагам Ви я, Кралице, моя, за да я накажете така както заслужават престъпленията ѝ срещу Вас.

Кит я блъсна пред себе си и Лорана падна на колене пред Кралицата. Златистата ѝ коса я обгърна в сияен ореол, който за възбудения ум на Танис беше единствената светлина в огромната тъмна зала.

Добре си се справила, Китиара, понесе се безмълвният глас на Кралицата, и ще бъдеш възнаградена. Ще изпратим принцесата в Покоите на смъртта, а после ще ти дадем наградата.

– Благодаря, Ваше Величество – поклони се Черната дама. – Но преди да продължим работата си, бих желала да Ви помоля за две неща. – Тя протегна ръка и здраво хвана Танис. – Първо, да Ви представя някой, който иска да служи във великата Ви и славна армия.

Тя сложи ръка на рамото му и със силно Стискане му подсказа, че трябва да коленичи. Неспособен да прогони от ума си образа на Лорана, Танис се поколеба. Още можеше да се откаже от мрака, да застане до Лорана и да посрещнат заедно края.

После подигравателно се усмихна.

„Какъв егоист съм станал, каза си горчиво, за да ми мине през ум да пожертвам Лорана в оправдание на собствената си глупост. Не, само аз ще плащам за грешките си. Дори да не направя нищо друго добро през живота си, ще я спася.“

Китиара болезнено стисна рамото му и кафявите ѝ очи заблестяха от гняв. Бавно, с наведена глава, Танис падна на колене пред Нейно Мрачно Величество.

– Представям Ви Вашия скромнен слуга Полуелфа – съобщи студено Китиара. – Назначих го за командир на моята армия след преждевременната смърт на Бакарис.

Нека новият ни слуга се приближи.

Танис почувства ръката на Кит на рамото си, докато се изправяше.

– Помни, че сега си собственост на Нейно Тъмно Величество. Тя трябва да е напълно сигурна в теб.

– Помня.

Той се освободи от хватката ѝ и пристъпи до ръба на платформата под трона на Кралицата на Мрака.

Вдигни глава и ме погледни.

Танис се напругна, търсейки дълбоко в себе си сила, която не беше сигурен, че притежава. „Ако се проваля, Лорана е загубена. В името на любовта, трябва да се отрека от нея.“ И той вдигна глава.

Погледът му беше уловен и прикован. Танис се вирише като хипнотизиран в неясната форма, неспособен да се освободи. Нямаше нужда от фалшиво благоговение, защото го изпита, както и всички смъртни, които видеха Нейно Тъмно Величество, но дълбоко в себе си беше свободен. Тя не можеше да го подчини против волята му. Макар да се бореше да не издаде слабостта си, той осъзна какви огромни усилия й струваше да проникне в този свят.

Сянката трептеше пред очите му и се разкриваше във всичките си превълпращения, доказвайки, че не ги контролира. Отначало му се видя като петглавия дракон от соламнийската легенда. После се превърна в Прелъстителката – жена, заради чиято красота всеки мъж би умрял само и само да я притежава. После формата ѝ отново се промени и тя беше Тъмният Воин, висок и могъщ Рицар на Злото, който носеше смъртта в бронираната си ръкавица.

Но докато образите се променяха, тъмните очи неотлъчно проникваха в душата му и Танис почувства, че се гърчи под проникателния им поглед. Не можеше да го понесе, нямаше сили. Смирено, той отново се свлече на колене, раболепничейки пред Кралицата и презирайки себе си. Внезапно чу зад гърба си изтерзан, задавен вик.

Глава 9 Роговете на съдбата.

Докато трополеше по северния коридор, търсейки Берем, Карамон не обръщаше внимание на уплашените викове и ръцете на затворниците, които се протягаха от заключените килии. Нямаше и следа от Вечния. Опита се да разбере от затворниците дали някой не го е видял, но повечето бяха толкова объркани, че говореха несвързано. Накрая, изпълнен с ужас и жал, той ги остави на мира. Огледа се и отчаяно се зачуди как ще намери лудия. Единствената му утеха беше, че централният коридор не се разклоняваше, така че трябваше да е минал отгук. Но къде е?

Карамон се вирише в килиите, препъваше се и за малко не пропусна един едър пазач-таласъм, който се хвърли към него. Като размаха меча, недоволен, че го разсейват, воинът отсече главата му и продължи

преди тялото да падне на пода.

Докато тичаше надолу по някакво стълбище, едва не стъпи върху тялото на друг мъртъв таласъм. Вратът му беше прекършен от доста силни ръце. Явно Берем беше минал отгук, и то неотдавна, защото тялото още не бе изстинало.

Сигурен, че върви по вярна следа Карамон затича. Затворниците изглеждаха размазани пред погледа му. Гласовете им звучаха в ушите му, молейки да ги освободи.

„Ако ги пусна, ще си имам армия“, мина му през ума, но докато обмисляше идеята си, внезапно чу ужасяващ вой някъде отпред.

Той разпозна гласа на Берем и хукна натам. Килиите свършиха и коридорът се превърна в тунел, който спираловидно потъваше в земята. По стените светеха факли, но бяха малко и на големи разстояния. Воят ставаше все по-силен. Карамон опита да затича още по-бързо, но подът беше хлъзгав, а въздухът ставаше все по-тежък и влажен, колкото по-надолу слизаше и той се принуди да намали ход. Тунелът започна да става по-светъл, сигурно приближаваше края му.

Тогава видя Берем. Двама драконяни се биеха с него и мечовете им блестяха на светлината на факлите. Вечният се бореше с голи ръце, а зелената светлина на камъка осветяваше малкото помещение със странно сияние.

Само лудостта му беше позволила да ги задържи толкова дълго. Карамон веднага му се притече на помощ, но се подхлъзна в калта. В този момент Берем хвана острието на меча, точно когато докосна гърдите му и стоманата се заби в плътта му. Той залитна, мъчейки се да си поеме дъх.

Съсредоточени върху жертвата си, пазачите не видяха Карамон, когато изскочи от тунела. Той сграбчи единия с огромните си ръце и бързо прекърши врата му. После пусна тялото, посрещна яростното нападение на другия и преряза гърлото му.

– Берем, добре ли си? – попита той и посегна да му помогне, но внезапно почувства остра болка отстрани.

Карамон залитна, обърна се и видя зад себе си друг драконянин. Ударът му можеше да бъде смъртоносен, но в бързината мечът му се бе плъзнал по бронята на Карамон. Войнът отстъпи, за да спечели време, но драконянинът вдигна оръжието си и скочи към него. Внезапно нещо се раздвижи, появи се зелена светкавица и драконянинът падна мъртъв в краката му.

– Берем! Благодаря ти! Как...

Но Вечният го гледаше, без да го познае. След малко кимна, обърна се и започна да се отдалечава.

– Чакай! – извика Карамон. Стиснал зъби, за да преодолее болката, той прескочи телата на драконяните, спусна се след Берем и го спря. – Чакай, по дяволите!

Усилието да го задържи не му се отрази добре. Стаята се завъртя пред очите му и го принуди да се съсредоточи, борейки се с болката. Когато отново можеше да вижда, той се огледа.

– Къде сме? – попита без да очаква отговор. Просто искаше Берем да чуе гласа му.

– Дълбоко под Храма. Близо сме. Много близо.

– Прав си – съгласи се Карамон без да разбира.

Като го държеше здраво, той се огледа. Каменните стълби, по които беше слязъл, свършваха в малко кръгло помещение. Разбра, че е стаята на тъмничарите. Имаше стара маса и няколко стола под факлата на стената, а убитите драконяни сигурно бяха пазачи. Но какво охраняваха?

Карамон бързо огледа стаята, но не видя нищо, което да му подсказва отговора. Беше около 20 крачки в диаметър, издълбана в камъка. Спираловидното стълбище свършваше тук, а срещу него имаше арка, която извеждаше навън. Берем тъкмо беше тръгнал към нея, когато го хвана. Воинът се взря натам, но не видя нищо. Имаше чувството, че там цари Големият Мрак, за който се говореше в легендите. Мрак, съществувал във вселената дълго преди боговете да създадат светлината. Единственият звук, който чуваше беше бълбукането и плискането на вода. „Подземна река“, помисли си той, отстъпи назад и огледа арката над себе си. Не беше издълбана в камъка като малкото помещение в което се намираха, а бе изсидана от умели ръце. Имаше някаква сложна резба, но не разбираше какво точно представлява защото времето и влагата я бяха изтрили.

Докато, оглеждаше, надявайки се да намери някаква следа, за малко не падна, когато Берем внезапно го сграбчи яростно.

– Аз те познавам! – извика той.

– Разбира се, че ме познаваш. А сега ми кажи какво правиш тук долу, в името на Бездната?

– Ясия ме вика... – отвърна Берем и в очите му отново се върна налудничавият стъклен поглед. Той се обърна и се загледа в мрака отвъд арката. – Трябва да вляза там... Пазачите... се опитаха да ме спрат. Ти идваш с мен!

Тогава Карамон се сети, че пазачите сигурно са охранявали арката.

Но защо? Какво имаше отвъд? Бяха ли разпознали Берем или просто имаха заповед да не пускат никого? Не знаеше отговорите на тези въпроси, но реши, че това няма значение.

– Трябва да влезеш там – обърна се той към мъжа. Не беше въпрос, а твърдение. Вечният кимна, пристъпи нетърпеливо напред, но Карамон го дръпна.

– Почакай, трябва ни светлина.

Той потупа Берем по рамото и без да го изпуска от поглед протегна ръка и напипа факлата на стената. Извади я от скобата и се върна при Вечния.

– Ще дойда с теб – въздъхна тежко, чудейки се колко още може да върви, преди да припадне от болка и загуба на кръв. – Подръж я за малко. – Той подаде му факлата, откъсна ивица от разкъсаната му риза и здраво я омота около раната си. После отново взе факлата и тръгна напред под арката.

Преминавайки между каменните колони, Карамон почувства, че нещо бръсна лицето му.

– Паяжина! – промърмори той и я разкъса с отвращение. После се огледа уплашено, защото мразеше паяците. Като не видя нито един, сви рамене и продължи напред, влачейки Берем след себе си.

Внезапно се чу звук на тръби.

– В капан сме! – отбеляза мрачно Карамон.

– Тика! – прошепна гордо Тас, докато тичаха по мрачния коридор на тъмницата. – Планът ти успя! – Той погледна през рамо. – Да, мисля, че всички ни преследват!

– Прекрасно – промърмори момичето.

Не беше очаквала планът ѝ да проработи толкова добре, защото досега нито един от плановете ѝ не беше успявал. Тя също хвърли бърз поглед назад – шест или седем драконяни ги преследваха, стиснали дългите си, закривени мечове.

Макар ноктите да им пречеха да тичат бързо, те бяха изключително издръжливи. Дватама имаха добър аванс, но знаеха, че това няма да продължи дълго. Тика започна да се задъхва, а острата болка я караше да се свие на две.

„Трябва да продължа да тичам, защото всяка секунда е ценна за Карамон, окуражаваше се тя. А и отклонявам драконяните в обратна посока.“

– Слушай, Тика. – Езикът на Тас висеше от устата му, лицето му, винаги весело, сега беше пребледняло от умора. – Знаеш ли все пак

накъде отиваме?

Тя поклати глава. Нямаше сили дори да говори. Отново се обърна назад и видя, че драконяните ги настигат. Огледа се бързо, надявайки се да открие някакво разклонение, ниша, врата, каквото и да е скривалище, но нямаше нищо, дори килии. Коридорът се простираше пред тях тих и празен. Беше дълъг, тесен и гладък.

Внезапно една мисъл проблесна в съзнанието ѝ. Пое си дълбоко дъх и погледна Тас, който едва се виждаше в светлината на пушещите факли.

– Тунелът... се изкачва – закашля се тя.

Той примигна с недоумение и изведнъж лицето му светна.

– Значи води нагоре и навън! Ти успя, Тика!

– Може би...

– Хайде! – изкрещя Тас възторжено, хвана я за ръка и я повлече. – Знам, че си права. Не подушвал ли – той въздъхна дълбоко – чистия въздух? Ще избягаме... ще намерим Танис... После ще се върнем и... ще спасим Карамон...

Тя затича с последни сили след него. Знаеше, че го прави само от страх. Но скоро той ще отmine и тя щеше да падне в тунела, толкова уморена и претръпнала от болка, че нямаше да я интересува какво ще правят драконяните...

– Свеж въздух! – възкликна изведнъж тя.

Беше помислила, че Тас я лъже, за да продължи да тича, но сега усети лек вятър да докосва лицето ѝ. Надеждата олекоти оловото в краката ѝ. Погледна назад и ѝ се стори, че драконяните забавят ход. „Може би разбират, че вече няма да ни хванат!“

– Побързай, Тас!

Двамата затичаха с нови сили по коридора, а притокът на чист въздух ставаше все по-силен.

Когато завиха зад ъгъла, спряха толкова внезапно, че Тас се подхлъзна върху някакви камъчета и се блъсна в стената.

– Значи затова не ни преследват – прошепна Тика. Коридорът свършваше с две залостени дървени врати.

Малките им прозорчета бяха с железни решетки и позволяваха на нощния въздух да влиза в тъмницата. Двамата гледаха навън, виждаха свободата, но не можеха да стигнат до нея.

– Не се предавай! – каза Тас след кратко мълчание, изтича и дръпна вратите. Бяха заключени. – Да му се не видяло! – промърмори той и ги огледа с опитно око. „Карамон може би щеше да успее да ги разбие или

да счупи ключалката с меча си, но не и аз, нито пък Тика.“

Момичето се облегна на стената и уморено затвори очи. Кръвта буцеше в главата ѝ, мускулите на краката ѝ се гърчеха в болезнени спазми и тя заплака от болка, гняв и разочарование.

– Недей, Тика, не плачи. – Тас се върна и погали ръката ѝ. – Ключалката е проста. Ще се измъкнем оттук, обещавам ти. Ще ми трябва само малко време, но ти трябва да си готова да посрещнеш драконяните, ако дойдат. Просто ги задръж...

– Добре. – Тика преглътна сълзите, изтри носа с опакото на ръката си и стисна меча си. Тас отново отиде при вратите.

„Проста, много проста ключалка – установи той със задоволство – с толкова явен капан, че се чудя защо са си дали труда да я правят.“

„Чудя се защо са си дали труда... Проста ключалка... явен капан...“

Думите отекнаха в ума му. Бяха му познати. Загледан стреснато във вратите, той осъзна, че е бил тук и преди! Но не, това беше невъзможно!

Тас поклати раздражено глава и започна да рови за инструментите в торбата си. Изведнъж спря. Страхът го сграбчи и го разтърси както куचे раздрусва плъх и го оставя безчувствен.

Сънят!

Това бяха вратите, които видя в съня си в Силванести! И същата ключалка! Простата ключалка с явния капан! А Тика беше зад него и се биеше... умираше...

– Идват, Тас! – извика момичето и му хвърли бърз поглед през рамо. – Какво чакаш?

Тас не отговори. Вече се чуваше грубия смях на драконяните, които не бързаха да заловят пленниците си, убедени, че няма къде да отидат, а когато завиха зад ъгъла смехът им се засили, виждайки Тика да държи меч.

– Май няма да мога, Тика – изхленчи кендерът, загледан с ужас в ключалката.

– Тас, не трябва да ни хванат! Ще ни накарат да им кажем какво знаем за Берем и знаеш какво ще направят с нас, за да ни принудят...

– Права си – отвърна нещастно кендерът. – Ще опитам. Ти имаш куража да го извървиш... Така му беше казал Физбан. Тас си пое дълбоко дъх и извади тънка жица от една торба. „В края на краищата, помисли си той, какво е смъртта за кендера, ако не най-голямото от всички приключения. А и Флинт е там съвсем самичък. Сигурно се е забъркал във всевъзможни каши...“ С нетрепващи ръце Тас внимателно пхна

жицата в ключалката и се хвана на работа.

Внезапно зад гърба му се разнесе дрезгав рев и звук от удряне на стомана в стомана. Той погледна бързо. Тика, която още не беше усвоила изкуството на боя с меч, кълцаше и мушкаше, риташе и хапеше. Гневът и отчаянието на атаката ѝ накараха драконяните да отстъпят. Всички бяха ранени и кървяха, а един се свлече, облян в зелена кръв на пода.

Тас се върна към работата си, но сега ръцете му трепереха, а тънкият инструмент се изплъзваше от влажните му пръсти. Номерът беше да отключи без да задейства капана. Виждаше го – тънка игла, притисната от навита пружина.

„Престани, каза си той. Така ли се държат кендерите?“ Внимателно пхна отново жицата и ръцете му се успокоиха. Внезапно, почти когато беше успял, го блъснаха отзад.

– Ей – извика раздражено като се обърна към Тика. – Бъди по-внимателна... – И млъкна. В съня беше казал същите тези думи. Пак там видя тя да лежи в краката му и кръвта да се стича по червените ѝ къдри.

– Не! – изпищя яростно Тас. Жицата се изплъзна и ръката му се удари в ключалката.

Чу изщракване и вратата се отключи. Но заедно с това долови още някакъв звук, съвсем тих и рязък, нещо като „сник“. Капанът се беше задействал.

Тас погледна малката капка кръв на пръста си, после златната игла, която се подаваше от ключалката. Драконяните го хванаха за рамото, но той не им обърна внимание. Вече нямаше значение. Усещаше пронизваща болка в пръста, която скоро щеше да се разпростре по ръката и цялото му тяло. „И когато стигне до сърцето ми, вече няма да я усещам, каза си той сънено. Няма да усещам нищо.“

Изведнъж чу свирене на тръби. Чувал ги беше и преди. Но къде? Да, в Тарсис, точно преди да пристигнат драконите.

Драконяните, които го бяха сграбчили, изчезнаха, тичайки трескаво обратно по коридора.

„Сигурно е някаква обща тревога“, помисли Тас, забелвайки с интерес, че краката вече не го държат. Той се свлече на пода до Тика, протегна треперееща ръка и нежно погали красивите ѝ червени къдри, слепени от кръв. Лицето ѝ беше бледо, очите – затворени.

– Съжалявам, Тика – прошепна със стегнато гърло. Болката бързо се разрастваше. – Съжалявам, Карамон. Наистина се опитах... – И като плачеше тихичко, Тас се облегна на вратата и зачака настъпването на мрака.

Танис не можеше да помръдне след като чу сърцераздирателното хлипане на Лорана. Молеше се на някой милостив бог да го убие, докато коленичеше пред Кралицата на Мрака, но те не му оказаха тази милост. Сянката се вдигна, когато вниманието на Кралицата се отклони от него. Той се изправи на крака с лице, изчервено от срам. Не можеше да погледне Лорана, не смееше да срещне и очите на Китиара, знаейки добре презрението, което щеше да види в тях.

Но тя мислеше за по-важни неща. Това беше моментът на нейната слава. Плановете ѝ се осъществяваха. Китиара го отблъсна назад и застана пред него.

– И накрая искам да възнаградя един мой служител, който ми помогна да заловя Лораланталаса. Лорд Сот иска да получи душата ѝ, за да може да си отмъсти на елфа-та, която преди много време го е проклела. Щом е прокълнат да живее във вечен мрак, нека Лораланталаса сподели живота му в смъртта.

– Не! – Лорана вдигна глава. Страхът и ужасът бяха надвили над безчувствените ѝ сетива. – Не! – повтори задавено.

Отстъпвайки назад, тя се огледа за някакъв изход, но такъв нямаше. Под нея залата беше пълна с драконяни, които я наблюдаваха нетърпеливо. Отчаяна, тя погледна към Танис, но той беше втренчил горящия си поглед в другата жена. Лорана съжали за избухването си и реши, че ще умре, но няма да си позволи още една подобна слабост. Тя се изправи и гордо вдигна глава.

Танис не виждаше Лорана. Думите на Китиара пулсираха както кръвта в главата му и замъгляваха зрението и мислите му. Вбесен той тръгна напред и застана до нея.

– Ти ме предаде! – каза задавено. – Това не влизаше в плана.

– Шшшт! Ще провалиш всичко!

– Какво...

– Млъкни! – гневно го прекъсна тя.

Дарът ти много ми хареса, Китиара. Ще изпълня молбата ти. Душата на Лораланталаса ще бъде дадена на Лорд Сот, а полуелфа приемаме на служба при нас. Нека остави мечта си в краката на Лорд Ариакас.

– Тръгвай! – заповяда студено Китиара, вперила очи в Танис. Погледите на всички в залата също бяха приковани в него.

– Какво? Ти не ми каза за това! Какво да правя?

– Качи се на платформата и остави мечта си в краката на Ариакас – прошепна Китиара и го придружи до края на площадката. – Той ще го вземе и ще ти го върне. Така ще станеш офицер от драконовата армия.

Това е ритуал, нищо повече. Но печеля време.

– Време за какво? Какво си намислила? – остро запита Танис и сграбчи ръката ѝ. – Трябваше да ми кажеш...

– Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре – усмихна се очарователно Китиара заради онези, които ги наблюдаваха. – Помни кой стои до мен на тази платформа. – Тя погали дръжката на меча си, погледна многозначително Лорана и застана до нея. – Не прави глупости.

Разтреперан от страх и гняв, Танис се запрепва по стълбите надолу от змийската глава. Шумът в залата се носеше край него като океански прибор. Той стъпи на пода и тръгна към платформата на Ариакас без да има ясна представа къде е и какво прави.

Лицата на драконяните, които бяха почетна стража на Лорда, плуваха край него като в ужасен кошмар. Виждаше глави без тела, бляскащи зъби и вибриращи езици. Те се разделиха и стълбите се появиха пред него, изникнали от нищото.

Танис вдигна глава и погледна нагоре. На върха стоеше Лорд Ариакас – едър, величествен мъж. Цялата светлина в залата сякаш се беше съсредоточила върху короната на главата му. Блясъкът ѝ заслепи очите му и той примигва, докато се изкачваше нагоре с ръка на меча си.

Беше ли го предала Китиара? Ще спази ли обещанието си? Съмняваше се. Гой се наруга, че още веднъж се беше поддал на чара ѝ, още веднъж бе сглупил като ѝ повярва. И сега тя държеше всички козове. Не можеше да направи нищо... или можеше?

Идеята се появи толкова внезапно, че замръзна с крак на следващото стъпало.

„Идиот! Не спирай да вървиш!“, нареди си той, чувствайки, че всички го гледат. Наложил си да си придаде спокоен вид и продължил да се изкачва. Колкото повече приближаваше лорд Ариакас, толкова повече се избистряше планът му.

Който носи Короната, управлява! Думите отекнаха в ума му.

„Убий Лорда и вземи Короната! Толкова е лесно!“ Погледът му трескаво обходи алкова. Край Ариакас естествено нямаше никой, защото само Господарите можеха да стоят на платформите, но той дори нямаше пазачи на стълбите като другите. Очевидно беше самонадеян и уверен в силата си, за да ги освободи.

Мислите на Танис бясно препускаха. „Китиара би продала душата си за тази Корона и докато аз я притежавам, ще ми се подчинява! Мога да спася Лорана и да избягаме заедно! Щом се измъкнем оттук, ще ѝ обясня всичко. Ще извадя меча си, но вместо да го сложа в краката на

Лорда, ще го промуша! След като взема Короната, никой няма да посее да ме докосне!“

Танис почувства, че се тресе от възбуда и с усилие си наложи да се успокои. Не смееше да погледне към Ариакас от страх да не прочете отчаяния план в очите му.

Оставаха му само пет стъпала до площадката. Той се овладя, вдигна очи към мъжа и за миг се обезкуражи от злото, което видя – мъжът имаше вид на човек, който е убил хиляди невинни само за да постигне целта си.

Ариакас наблюдаваше Танис с отегчено изражение и презрителна усмивка. След това изгуби интерес и погледът му се отправи към Китиара. Имаше вид на шахматист който се опитва да отгатне какво ще предприеме противникът му, за да направи следващия си ход.

Изпълнен с отвращение и омраза, Танис бавно извади меча от ножницата. Дори ако не успееше да спаси Лорана дори да загинеха зад тези стени, поне щеше да направи едно добро дело като убие Командващия Драконовите армии. Но когато чу, че полуелфът вади меча си, Ариакас отново го погледна. Тъмният му поглед прониза душата му и той усети как огромната му сила го побеждава. Внезапно осъзна нещо, което му действа като удар в стомаха и едва не го накара да залитне по стълбите. Ариакас беше магьосник!

Проклет заслепен глупак – наруга се Танис, защото докато се качваше, видя блестящата стена, която заобикаляше Лорда, но не й обърна внимание. Затова не му трябваша пазачи. Той не вярваше на никой и се предпазваше с помощта на магията си.

А сега беше и нащрек. Танис го прочете в студените, безчувствени очи и разбра, че е победен. Изведнъж чу:

– Удряй, Танис! Не се бой от магията му! Аз ще ти помогна!

Гласът беше не по-силен от шепот, но толкова ясен, че го усети като топъл дъх до ухото си. Космите по тила му настръхнаха, тялото му потръпна.

Огледа се бързо, но не видя никой освен Ариакас, който седеше намръщен, очевидно копнеещ церемонията да свърши по-бързо. Беше само на три стъпала от него. Като видя, че полуелфът се колебае, Лордът направи властно движение, подканвайки го да остави меча си.

Чий беше този глас? Внезапно погледът му бе привлечен от една фигура, облечена в черна роба, която стоеше близо До Кралицата на Мрака. Взря се в нея, защото му се стори позната. Тя ли му говореше? Ако беше така, с нищо не го показа. „Какво да направя?“, зачуди се той

трескаво.

– Удряй, Танис! – чу отново шепота в ума си. – Бързо!

Танис се изпоти. Беше на едно ниво с Ариакас, а блестящата стена на магията обграждаше Господаря като дъга над течаща вода.

„Нямам избор, кача си полуелфът. Ако е капан, нека умра по този начин.“

Преструвайки се, че ще коленичи, с ръка върху дръжката на меча, той внезапно пренасочи удара си към сърцето на Ариакас, Стиснал зъби, докато мушкаше, Танис се подготви магическият щит да го овъгли като дърво, ударено от гръм.

Светкавица наистина проблесна, но не удари него! С удивление видя как блестящата стена избухна, мечът му премина през нея и той почувства, че промушва жива плът. Яростен вик на болка и гняв едва не го огулиши.

Ариакас отстъпи залитайки, когато мечът прониза гърдите му. Един по-дребен човек би умрял след подобен удар, но силата и гневът на „императора“ отхвърлиха смъртта. Лицето му се изкриви от омраза, той удари Танис през лицето и го запрати на пода.

Болка избухна в главата му и като в мъгла видя меча си да пада, почервенял от кръв. За миг помисли, че ще изгуби съзнание, а това означаваше смърт – не само неговата, а и на Лорана. С мъка разтърси глава. Трябваше да се съвземе! Трябваше да вземе Короната. Погледна нагоре и видя Ариакас да се спуска към него с вдигнати ръце, готов да направи заклинание, което щеше да отнеме живота му.

Но колкото и силен да беше Ариакас, съществуваше по-голяма сила на която не можеше да се противопостави. Императорът се задави, умът му се замъгли, думите на заклинанието изчезнаха в ужасната болка. Той погледна надолу и видя кръвта му да обагрят пурпурната роба – петното че уголемяваше и животът изтичаше от пронизаното му сърце. Той отчаяно се бореше с мрака и накрая призова своята Кралица на помощ. Но тя не обичаше слабите. Както беше гледала Ариакас да пронизва баща си, така наблюдаваше и как той падна с името ѝ на уста.

В залата за аудиенции настъпи неловка тишина, когато тялото на Лорда се стовари на пода. Короната на Властта падна от главата му с дрънчене в локва кръв.

Кой щеше да я вземе?

Изведнъж се чу пронизителен писък. Китиара извика някакво име, повика някого!

Танис не избра кого, а и не го интересуваше. Той протегна ръка

към Короната. Внезапно пред него се появи фигура в черна броня. Лорд Сот!

Като се бореше с чувството на ужас и паника, Танис се съсредоточи само върху короната, която беше на сантиметри от пръстите му. Той отчаяно посегна към нея и с благодарност почувства студеният метал, се пива в плътта му.

Беше негова! Горещите очи на Сот пробляснаха и той посегна да му отнеме плячката. Танис чуваше гласа на. Китиара, която даваше несвързани команди.

Той вдигна окървавената Корона метал над главата си и в този момент мъртвата тишина в залата беше пронизана от остро изсвирване на рогове!

Ръката на Лорд Сот замря във въздуха, гласът на Китиара замлъкна.

Откъм тълпата се понесе приглушен, застрашителен шепот. За миг Танис реши, че роговете свирят в негова чест, но когато се обърна към залата, видя войниците да се оглеждат тревожно. Всички, дори Китиара, гледаха към Кралицата на Мрака.

Призрачните очи на Нейно Тъмно Величество, които следяха Танис сега бяха разсеяни. Сянката ѝ нарасна и се разпротря из залата като тъмен облак. Реагирайки на някаква безмълвна заповед, драконяните с нейния герб скочиха от местата си и изчезнаха през вратите, фигурата в черна роба, която беше видял до Кралицата, също я нямаше.

Роговете продължаваха да свирят. Стиснал Короната в ръка, Танис вцепенен се вираше в нея. Два пъти преди това острият звук на роговете беше носил смърт и разрушение. Каква ли е ужасната причина за смъртоносната им музика този път?

Глава 10

Който притежава Короната, управлява.

Звукът на роговете беше толкова силен и иронизителен, че Карамон едва не се подхлъзна върху мокрия камък. Берем инстинктивно го подхвана. Дватамата се огледаха разтревожени, когато стряскащите звуци изпълниха малкото помещение. Над себе си чуха други тръби да отговарят на сигнала.

– Арката! Била е капан! – възкликна Карамон. – Е, сега се наредихме. Всяко живо същество в Храма знае, че сме тук, където и да е това! Надявам се, в името на боговете, че знаеш какво правиш!

– Ясия ме вика! – повтори Берем.

Моментната му тревога от звука на роговете изчезна и той продължи напред, теглейки Карамон със себе си. Като държеше високо факлата, без да знае какво друго да направи или къде да отиде, воинът го последва.

Намираха се в пещера, очевидно издълбана от течаша пода. Арката водеше към каменно стълбище, а то слизаше към черен, буен поток. Карамон освети наоколо, надявайки се да види пътека, която го заобикаля, но нямаше нищо, поне докдето стигаше светлината.

– Чакай! – извика той, но Берем вече беше скочил в черната вода.

Карамон затаи дъх, очаквайки го да изчезне в бушуващите дълбини, но водата не беше толкова дълбока, колкото изглеждаше и стигаше само до прасците му.

– Ела! – подкани го Вечният.

Карамон докосна раната си – кръвепето беше намаляло, но болката си оставаше. Чувстваше се изтощен от страха, бягането и загубата на кръв. За миг си спомни за приятелите си, но ги прогони от ума си.

„Краят е близо, за добро или за зло“, беше казала Тика. Карамон също започваше да вярва в това. Той нагази във водата, усети силното течение да го бутва напред и изпита чувството, че то го води към... какво? Към собствената му гибел? Към края на света или към надежда за ново начало?

Берем бързаше пред него, но воинът отново го задържа.

– Ще вървим заедно. Може да има още капани, по-опасни от предишния.

Мъжът се поколеба, но го изчака. Двамата тръгнаха бавно един до друг през буйния поток.

Карамон внезапно усети нещо да се блъска силно в ботуша му и едва не го събори.

– Какво беше това? – изрева воинът и освети водата с факлата.

Привлечена от светлината една глава се подаде на повърхността. Карамон сподави ужасен дъха си, дори Берем се стресна.

– Драconi! – прошепна воинът. – Току-що излюпени!

Съществото отпори уста и пронизително изпищя, след което главата изчезна и Карамон усети, че отново се нахвърля на ботуша му. Появи се още един дракон и водата закипя от размахващи се опашки.

Кожените му ботуши засега го предпазваха от нараняване, но знаеше, че ако падне, те ще го оглозгат.

Беше срещал смъртта в какви ли не форми, но никога не беше по-

ужасяваща от тази. За момент изпадна в паника. „Ще се върна, помисли си трескаво. Берем да си продължава сам. В крайна сметка, той не може да умре“. После се овладя. „Не. Те вече знаят, че сме тук. Ще изпратят някого или нещо, за да ни спре. Трябва да ги задържа, докато направи онова, което трябва да направи.“

Сякаш за да се подиграе на решението му, тишината се наруши от шум на дрънкаща стомана и груби викове, които идваха зад тях.

„Не разбирам! Може да умра тук, в тъмнината, и за какво? Намирам се с един луд! А може би аз полудявам!“

Берем също разбра, че пазачите ги преследват. Това го уплаши повече от драконите и той се спусна напред. Карамон въздъхна, пренебрегна атаките върху ботушите си и се опита да го настигне.

Вечният се вираше в мрака и кършеше отчаяно ръце. Течението ги повлече по един завои и водата стана по-дълбока, но драконите продължаваха да ги преследват, влудени от апетитната миризма на човешка кръв и плът. Шумът от дрънченето на мечове и копия стана по-силен.

Изведнъж нещо по-черно от нощта полетя към Карамон и го удари в лицето. Докато отчаяно се опитваше да не падне в смъртоносните води, той изпусна факлата. Светлината изгасна със съскане, точно когато Берем го хвана. Двамата стояха, изгубени и объркани в тъмнината.

Дори ако беше ослепял внезапно, Карамон нямаше да се чувства по-дезориентиран. Имаше чувството, че ако направи само една крачка, ще пропадне в нищото...

– Ето я! – изхлипа Берем. – Ето я счупената колона със скъпоценните камъни! И тя е тук! Чакала ме е през всичките тези години! Ясия! – извика и се устреми напред. Взрян в тъмнината пред себе си, Карамон го задържа и усети, че тялото му трепери от емоции. Не виждаше нищо... или виждаше?

Да! Дълбоко чувство на благодарност и облекчение го заля. Виждаше как камъните блестят в далечината и сияят в мрака със светлина, която дори този плътен мрак не можеше да погълне.

Бяха съвсем наблизко, на не повече от няколко метра от тях. Карамон отпусна хватката си и си помисли: „Може би това е изход – поне за мен. Нека Берем се присъедини към призрачната си сестра. Искам само да се измъкна оттук, да се върна при Тика и Тас.“

С нови сили той се насочи напред. „След няколко минути всичко ще свърши завинаги... или за...“

„Ширак“, произнесе някакъв глас и избухна ярка светлина. Сърцето на Карамон спря за миг. Бавно, много бавно той повдигна глава,

погледна към светлината и видя две златисти зеници с формата на пясъчен часовник, които го гледаха изпод черна качулка.

Дъхът му излезе от тялото като въздишка на умиращ.

Пронизителният звук на роговете секна и настъпи известно спокойствие в Залата за аудиенции. Всички погледи бяха приковани към драмата, която се разиграваше на площадката.

Стиснал Короната в ръка, Танис се изправи на крака. Нямаше представа какво предвещава звукът на роговете и каква орис го очаква. Знаеше само, че трябва да стигне до края, колкото и горчив да се окаже той.

Лорана беше единствената му мисъл. Където и да бяха Берем, Карамон и останалите, не можеше да им помогне. Погледът му се прикова в облечената със сребърна броня фигура, застанала върху главата на змията под него, а след това прескочи към Китиара, застанала до Лорана с лице, скрито зад страховитата драконова маска. Тя направи жест.

Танис по-скоро усети отколкото чу движението зад себе си. Завъртя се и видя Лорд Сот да се приближава с пламтящи очи.

Полуелфът отстъпи, съзнавайки, че не може да победи този противник, излязъл от гроба.

– Спри! – извика той и надвеси Короната над залата. – Спри го, Китиара, или ще я хвърля в тълпата.

Сот беззвучно се изсмя и продължи напред, протегнал костеливата си ръка, която можеше да убие само с докосване.

– Моята магия ще превърне тялото ти в прах и Короната ще падне в краката ми – прошепна мъртвият рицар.

– Лорд Сот! – прозвуча ясен глас от централната платформа. – Спри! Нека онзи, който я е спечелил да ми я донесе!

Сот се поколеба, след това обърна пламтящия си взор към Китиара. Тя отметна шлема от главата си. Очите ѝ блестяха, а бузите ѝ бяха зачервени от възбуда.

– Ти ще ми донесеш Короната, нали, Танис?

– Да – промълви той и облиза пресъхналите си устни. – Ще ти я донеса.

– Стража, придружете го! Всеки, който го докосне ще умре от моята ръка! Лорд Сот, погрижи се да стигне до мен непокътнат!

Мъртвият рицар бавно отпусна смъртоносната си ръка.

– Той все още е твой господар, милейди.

Рицарят отиде до Танис и ужасяващият студ, който излъчваше почти смрази кръвта му. Бяха странна двойка – призрак в черна броня и полуелф, стиснал окърванената Корона в ръка.

Офицерите на Ариакас, които стояха в подножието на стълбите с извадени оръжия, отстъпиха и когато Танис мина покрай тях, го изглеждаха отмъстително.

С извадени мечове стражите на Китиара го обградиха, но смъртоносното излъчване на Лорд Сот му осигури безопасно преминаване през претъпканата зала. Танис започна да се поти под бронята. „Значи това е властта осъзна той. Който притежава Короната, управлява, но може да се окаже някоя нощ пронизан от камата на убиец.“

Гой продължи да върви и скоро двамата стигнаха подножието на стълбите, които водеха до платформата където стоеше Китиара красива и триумфираща. Танис изкачи тесните стъпала, оставяйки Сот в подножието им. Когато стигна площадката, видя Лорана. Лицето ѝ беше бледо, студено и овладяно. Тя погледна към него, после към окървавената Корона и обърна глава. Нямаше представа какво мисли или чувства, но нямаше значение. После ще ѝ обясни.

Китиара изтича до него и го сграбчи в прегръдките си. В залата прозвучаха аплодисменти.

– Танис! Наистина е писано ти и аз да управляваме заедно! Беше чудесен, прекрасен! Ще ти дам всичко... всичко...

– А Лорана? – попита Танис студено и леко скосените му очи пронизаха в душата ѝ.

– Щом я исках! – сви рамене Китиара и пристъпи по-близо, за да я чува само той. – Но ти ще имаш мен, Танис. През деня ще командваме армии, ще владеем света, а нощите ще бъдат само за двама ни, за теб и мен. – Тя погали брататото му лице. – Сложи Короната на главата ми, любими.

Танис погледна кафявите очи, изпълнени с топлина, страст и вълнение. Почувства тялото ѝ, притиснато до неговото да потръпва от нетърпение. Той вдигна бавно Короната на Властта и я сложи на своята глава.

– Не, Китиара – извика силно, за да го чуят всички. – Само един от нас ще управлява и това съм аз.

В залата се понесе смях, смесен с гневни изблици. Очите на Китиара се разшириха от изненада, след това се присвиха.

– Не се опитвай! – Танис хвана ръката ѝ, която посягате към ножа и я погледна. – Сега ще изляза от тази зала с Лорана, а ти и войските ти ще ни придружите. Когато се измъкнем невредими от това зловещо място, ще ти дам Короната. Ако ме предаваш, никога няма да я имаш. Разбра ли ме?

Устните ѝ се свиха подигравателно.

– Значи тя наистина е единственото, за което те е грижа?

– Наистина – потвърди Танис и стисна още по-силно ръката. – Къла на се в душите на двамата, които обичах много – Стърм Брайтблейд и Флинт Файърфорд. Сега вярваш ли ми?

– Да – каза горчиво Китиара и в очите ѝ отново се появи възхищение. – Можеше да имаш толкова много...

Танис я пусна и отиде при Лорана, която се беше втренчила невидящо в тълпата.

– Ела с мен – каза студено.

Тя не реагира на докосването му, а бавно завъртя глава и го последва. Зелените ѝ очи бяха пусти – нямаше нито страх, нито гняв.

„Всичко ще бъде наред, каза ѝ той наум с преливащо от болка сърце. Ще ти обясня“

Изведнъж нещо го удари силно в гърдите. Той залитни назад, посягайки към Лорана, но не успя да я удържи.

След като го блъсна, тя скочи към Китиара и посегни към меча ѝ. Движението свари Кит напълно неподготвена. Тя опита да се бори, но Лорана вече беше хванала дръжката на меча, извади го от капията и удари с опакото му Господарката по лицето, поваляйки я на площадката. После застана на ръба ѝ.

– Лорана, спри! – извика Танис и скочи към нея, но внезапно усети върха на меча, опрян в гърлото му.

– Не мърдай, Танталаса, или ще умреш, се наложи ще те убия.

Танис пристъпи напред и острието прободe кожата му. Той спря безпомощен.

– Виждаш ли, Танис, аз не съм влюбеното дете, което познаваше. Не съм и дъщеря на баща ми, защото не живея в неговия двор. Не съм дори Златният Генерал. Аз съм Лорана и ще живея или умра по свое решение и без твоя помощ.

– Лорана, чуй ме! – Танис отново пристъпи напред и посегна да отмести острието на меча, което го нараняваше.

Тя сви устни, зелените ѝ очи пламнаха, после с въздишка свали меча към бронята му. Той се усмихна и в този момент Лорана го бутна от площадката и скочи след него.

Размахвайки диво ръце във въздуха, Танис се стовари на пода.

Короната на Властта се търкулна от главата му и се плъзна по полирания под. Някъде горе Китиара гневно пищеше.

– Лорана! – извика той, търсейки я трескаво.

– Короната! Донесете ми короната! – викаше Китиара. Но тя не

беше единствената, която крещеше. Всички в залата викаха. Господарите бяха скочили на крака и подстрекаваха войниците си. Драконите полетяха във въздуха. Петглавото тяло на Кралицата изпълни залата с мрак, екзалтирано от този изпит на сила, който щеше да й осигури най-могъщите командири – оцелелите.

Ноктести драконови лапи, обути в ботуши таласъмеки крака и подковани човешки обувки газеха Танис. Докато се бореше да се изправи, за да не го смачкат, той опита да последва сребърния блясък, който изчезна сред тълпата. Разкрито лице се появи пред него с горящи тъмни очи. Ток с шпора го срита в ребрата.

Стенейки, Танис се свлече на пода, а хаосът превземаше Залата за аудиенции.

Глава 11 „Ясия ме зове“

Райстлин! Беше мисъл, а не вик. Карамон се опита да проговори, но от гърлото му не излезе нито звук.

– Да, братко мой. Аз съм последният пазач, който трябва да преминеш, за да стигнеш целта си. Аз съм онзи, на когото Нейно Тъмно Величество нареди да се появи, ако роговете засвирят. – Той се усмихна подигравателно. – Но трябваше да се сетя, че ти ще бъдеш глупакът, който ще задейства заклинанието ми...

– Райст... – започна Карамон, но се задави и известно време не можа да проговори.

Изтощен от страх, болка и загуба на кръв, треперещ в студената вода, това му дойде твърде много. Щеше да бъде по-лесно да остане тъмните води да се затворят над главата му и острите зъби на дракончетата да разкъсат плътта му. Едва ли болката щеше да е толкова силна. После почувства, че Берем се размърда до него. Той гледаше Райстлин объркано, после дръпна Карамон за ръката.

– Ясия ме зове. Трябва да вървим.

Хлипайки, Карамон се изтръгна от него. Вечният го погледна гневно, обърна се и продължи сам.

– Не, приятелю, никой никъде няма да ходи!

Райстлин вдигна тънката си ръка и Берем внезапно залитна и спря. Той погледна блестящите златисти очи на магьосника, застанал на каменния корниз зад него, а след това се обърна с копнеж към украсената

с камъни колона. Но не можеше да помръдне. Огромна и страховита сила препречваше пътя му.

Карамон преглътна сълзите и се опита да се пребори с отчаянието. Не можеше да направи нищо... освен да се опита да убие Райстлин. Душата му потръпна от ужас. Не, по-добре да умре самият той!

Воинът вдигна глава. „Така да бъде! Ако трябва да умра, ще умра в бой както винаги съм искал. Дори това да означава да умра от ръката на брат си.“

Погледът му срещна този на близнака му.

– Сега носиш Черна роба? – попита той през стиснатите си устни. – Не мога да видя... от тази светлина...

– Да, братко. – Райстлин вдигна Жезъла на Магиус, за да я освети. Робата от най-меко кадифе падаше от раменете му и блестеше по-черна от вечната нощ, която ги заобикаляше.

Потръпвайки при мисълта за това, което се канеше да направи, Карамон продължи:

– И гласът ти е различен, по-силен. Сякаш си ти... и все пак не си ти...

– Това е дълга история, Карамон. Може би след време ще я чуеш, но сега си в тежко положение. Драконяните идват. Наредено им е да заловят Вечния и да го заведат при Кралицата на Мрака. Това ще бъде неговият край, защото не е безсмъртен, уверявам те. Тя знае заклинания, които ще раздробят същността му и ще оставят от него само пращинки плът и душа, отнесени от бурни ветрове. После ще погълне сестра му и ще влезе в Криен в пълната си сила и могъщество. Тя ще владее света и всички нива на рая и ада. Нищо няма да я спре.

– Не разбирам...

– Естествено, скъпи братко – каза Райстлин с част от предишното си раздражение и сарказъм. – Стоиш до Вечния, единственият човек в цял Криен, който може да приключи тази война и да прогони Кралицата на Мрака обратно в Света на Сенките, а не разбираш.

Той отиде до ръба на корнизата, наведе се, подпирайки се на жезъла си и го подкани с жест да се приближи. Карамон потръпна. Стоеше и не можеше да помръдне, уплашен, че Райстлин ще му направи магия, но брат му само го гледаше внимателно.

Трябваше да направи само още няколко крачки и щеше да се срещне отново със сестра си, която преживя неописуеми страдания през тези дълги години, докато го чакате да я освободи от самоналожените й мъчения.

– И какво щеше да стане тогава? – заекна Карамон, прикован от погледа на брат си със сила, по-могъща от всяко заклинание.

Златистите очи се присвиха и гласът му се сниши, защото намираше шепота за по-страховит.

– Клинът ще се отмести, вратата ще се за затръшне и Кралицата на Мрака ще остане да вие от ярост в дълбините на Бездната. – Райстлин вдигна поглед и махна с бледата си, тънка ръка. – Топа място... Храмът на преродената осквернен от злото ще рухне. Карамон шумно си пое дъх.

– Не, не те лъжа – отгатна мислите му Райстлин. – Не че не мога да лъжа, когато ми се налага, но сме толкова близки, че не мога да лъжа теб. Пък и ми е изгодно да знаеш истината.

Умът на Карамон трескаво работеше. Не разбра нищо от думите му, но нямаше време да мисли за това. Зад себе си чуваше ехтящите гласове на драконяните, които слизаха по стълбите. Изражението му стана спокойно, лицето му придоби решителен вид.

– Тогава знаеш какво ще направя, Райст. Може да си могъщ, но трябва да се концентрираш, за да направиш магия. И ако я направиш срещу мен, Берем ще бъде свободен. Не можеш да го убиеш. – Той отчаяно се надяваше, че Вечният го слуша и ще действа, когато му дойде времето. – Предполагам, че само твоята Кралица може да го направили. Така че оставам...

– Да, мога да те убия... – каза тихо Райстлин.

Той вдигна ръка и преди Карамон да може да извика или дори да помръдне ръка, огнена топка разпръсна мрака. Тя се удари в него и го събори в черната вода.

Изгорен и заслепен от ярката светлина, зашеметен от сблъсъка, Той почувства, че губи съзнание и потъва. Остри зъби се впиха в ръката му, раздирайки плътта. Пронизващата болка го свести и крещящ от болка и ужас, той трескаво опита да се изправи. Треперейки, накрая успя да стане. Малките дракони, вкусили в, го нападнаха отново и се заблъскаха в ботушите му. Той ститисна ръката си и погледна към Берем, но видя, че не е помръднал.

– Ясия, тук съм! Ще те освободя! – викаше мъжът и отчаяно се опитваше да премине невидимата стена, която преграждаше пътя му. Беше обезумял от мъка.

Райстлин спокойно наблюдаваше как брат му става, а кръвта шурти от разкъсаната кожа на голите му ръце.

– Аз съм могъщ, Карамон – каза магьосникът, втрещен в

уплашените му очи. – С несъзнателната помощ на Танис успях да се отърва от единствения човек в Крин, които можеше да ме победи. Сега съм най-великият магьосник на този свят. И ще бъда още по-могъщ, когато Кралицата на Мрака изчезне.

Карамон го гледаше замаян, неспособен да разбере за какво говори. Зад себе си чуваше пляскането във водата и триумфиращите викове на драконяните. Прекалено объркан, за да помръдне той не можеше да сваля очи от близнака си. Едва когато видя Райстлин да вдига ръка към Берем, смътно започна да разбира.

Вечният беше освободен. Той хвърли бърз поглед към Карамон и драконяните, които газеха във водата с проблясващи в светлината на жезъла мечове и накрая погледна Райстлин, застанал на скалата в дългата си черна роба. После с радостен вик, който прокънтя в тунела, се спусна към инкрустираната колона.

– Ясия, идвам!

– Помни, братко мой – отекна гласът на Райстлин в ума на Карамон, – това става, защото аз така избрах.

Воинът погледна назад и видя драконяните да крещат от ярост при вида на изплъзващата им се плячка. Дракончетата късаха ботушите му, раните ужасно го боляха, но той не забелязваше. Стоеше и гледаше как Берем тича към колоната.

Навярно беше рожба на трескавия му ум, но когато Вечният доближи колоната, зеленият камък в гърдите му сякаш засвети по-ярко и от огнената топка на Райстлин. На тази светлина той видя от вътрешността на колоната да се появява блед, трепкащ силует на жена. Тя беше красива по крехък и обаятелен начин и подобно на Берем очите ѝ бяха твърде млади за изпитото лице.

Точно когато я доближи, Вечният спря. За миг нищо не помръдна. Драконяните бяха замръзнали с мечове в ръце. Без да знаят защо те започнаха да осъзнават, че по някакъв начин съдбата им зависи от този човек.

Карамон вече не усещаше студения въздух, водата и болката от раните си. Не изпитваше страх, отчаяние или надежда. Сълзи се появиха в очите му, гърлото му болезнено гореше. Берем се обърна към сестра си, която се беше пожертвала, за да имат той и светът надежда. В светлината на жезъла Карамон видя как бледото, опустошено от скръб лице на мъжа се изкриви от безпокойство.

– Ясия – прошепна той и протегна ръце, – можеш ли да ми простиш?

Не се чуваше нищо, освен приглушеното плискане на водата и ритмичното капене на влагата от камъните което продължаваше от незапомнени времена.

– Братко, ние няма какво да прощаваме.

Образът на Ясия протегна ръце за прегръдка и лицето ѝ се изпълни с покой и любов.

С вик на болка и радост, той се хвърли в обятията ѝ.

Карамон примигна и въздъхна и в този миг образът изчезна. Ужасен, той видя как Вечният се хвърли върху инкрустираната колона с такава сила, че плътта му се разкъса върху острите ръбове на назъбения камък. Последният му писък беше ужасяващ, но триумфиращ. Тялото му конвулсивно потръпна и тъмна кръв обля скъпоценните камъни, скривайки блясъка им.

– Берем, ти се провали. Нищо не стана! Това беше лъжа! – Карамон се хвърли към него, знаейки, че той няма да умре. Това беше лудост. Той щеше...

Изведнъж спря.

Камъните край него потрепераха. Земята под краката му се разтърси. Черната вода забави движението си и лениво заплиска в скалите. Зад него драконяните започнаха да крещат.

Карамон погледна Берем. Тялото му лежеше безжизнено върху скалите. После леко потръпна, сякаш изпускаше последния си дъх... и замря. За миг две прозрачни фигури пробляснаха във вътрешността на инкрустираната колона и изчезнаха.

Вечният беше мъртъв.

Танис вдигна глава от пода и видя един таласъм с вдигнато копие, готов да го забие в тялото му. Той бързо се претърколи, сграбчи крака му и го дръпна. Съществуването се стовари на пода, където друг таласъм в различна униформа, му разцепи главата с боздуган.

Полуелфът бързо се изправи. Трябваше да се измъкне оттук и да намери Лорана. Един драконянин се спусна към него, той заби мечта си в него и бързо го издърпа преди тялото да се вкамени. Тогава чу някакъв глас да го вика. Обърна се и видя Лорд Сот, застанал до Китиара, заобиколен от скелетите-воини. Очите на Кит бяха приковани върху Танис с омраза. Тя го посочи. Лорд Сот изпрати към него войниците си и те полетяха като смъртоносна вълна от змийската глава, унищожавайки всичко по пътя си Танис се опита да побегне, усещайки студената вълна, която го следваше, но тълпата го спираше. Обхвана го паника и той едва не изгуби съзнание.

Внезапно се чу остър пукащ звук и подът потрепери под краката му. Боят рязко спря, защото всички се опитваха да се задържат на крака Танис несигурно се огледа, чудейки се какво става.

Огромен къс скала се срути от тавана върху купчина драконяни. Последва го втори, трети, факли падаха от стените свещи гаснеха в собствения си восък, Земята затрепери още по-силно. Полуобърнат, Танис видя, че дори воините-скелети бяха спрели и горящите им очи търсеха погледа на предводителя им със страх.

Изведнъж подът се срути под краката му. Прегърнал едни колона, за да се задържи, Танис се огледа учуден. И тогава Мракът се стовари върху него с убийствена тежест.

Той ме предаде!

Яростта ни Кралицата отекваше в ума му, а страхът и гневът ѝ бяха толкова силни, че глината му една не избухна. Тъмнината се сгъсти, докато Тя отчаяно се опитваше да задържи вратата към света отворена. Огромната ѝ синки затъмни светлината на всички пламъци. Нощни криле изпълниха залата с мрак. Драконяните се препъваха и залитаха в непрогледната тъмнина. Гласовете на офицерите им се извисяваха, опитвайки да се справят със суматохата и да потушат надигащата се паника между войниците, които чувстваха, че силата на тяхната Кралица отслабва. Танис чу гласа на Китиара да се извисява гневно, после викът ѝ рязко спря.

Ужасяващ, гръмотевичен трясък последван от агонизиращи писъци му подсказа, че цялото здание ще се срути върху тях.

– Лорана! – изкрещя Танис.

Отчаяно опитвайки се да се изправи, той залитна напред, но беше повален на каменния под от блъскащите се драконяни. Отнякъде отново се чу гласът на Китиара, която даваше заповеди на войските си.

Танис успя отново да се изправи. Болка разкъсваше ръката му. Разгневен, той отблъсна меч, насочен към него в мрака и с цялата си сила скрита онзи, който го беше нападнал. Нов трясък прекрати битката. Един бездиханен миг всички в Храма гледаха нагоре в мрака. Гласове шепнеха уплашено. Такхисис, Кралицата на Мрака, висеше над тях в образа, който можеше да приеме на тази планета. Гигантското ѝ тяло блестеше в безброй цветове. Бяха толкова много, така заслепяващи и объркващи, че сетивата не можеха да възприемат ужасяващото ѝ величие и изтриваха цветовете от умовете на смъртните. Много цветове и нито един – така изглеждаше тя. Петте ѝ глави бяха отворили широко уста, в множеството ѝ очи гореше огън сякаш се готвеха да погълнат света.

„Всичко е загубено, помисли си отчаяно Танис. Това е моментът на пълната и победа. Провалихме се.“

Петте глави изреваха тържествуващо... Сводестият таван се разпука.

Храмът на Ишар започна да се люлее, да се променя и възвръща първоначалната си форма от времето, когато злото не го беше осквернило.

В самата зала Мракът затрептя и после изчезна под сребърните лъчи на Солинари, наричана от джуджетата Свещта ни Нощта.

Глава 12

Изплатеният дълг.

– А сега, братко мой, сбогом.

Райстлин извади малък глобус от гънките на черната си роба. Драконовото кълбо.

Карамон почувства, че силата му изчезва. Опипа превръзката и усети, че е подгизнала от кръв. Някъде далеч, като в сън, чуваше как драконяните се отърсват от ужаса и се спускат към него. Земята потрепери под краката му, или може би те трепереха.

– Убий ме, Райстлин! – Карамон го погледна с празен поглед.

Брат му спря и златистите му очи се присвиха.

– Не ме оставяй да умра от техните ръце – каза спокойно воинът, сякаш искаше най-обикновена услуга. – Свърши с мен бързо. Поне това ми дължиш.

– Дълга ли!? – Райстлин със съскане си пое въздух. – Дълга ти!? – повтори той със задавен глас. Лицето му изглеждаше бледо на светлината на магическия жезъл.

Вбесен, той се обърна и протегна ръка към драконяните. От върховете на пръстите му изскочи светкавица ги удари в гърдите. Крещейки от болка и страх, те паднаха във водата, която бързо се разпели и позеленя от кръвта им, когато дракончетата изядоха братовчедите си.

Карамон гледаше безизразно, твърде слаб и уморен, за да го интересува. Чуваше още подрънкващи мечове, други гласове. Запрепъва се напред, краката му се подхлъзнаха и тъмните води се затвориха пад главата му...

Изведнъж се оказа на твърда земя. Той примигна и, отвори очи. Седеше на скалата до брат си.

– Райст! – промълви Карамон с насълзени очи. Протегна треперещата си ръка и го докосна по рамото. Почувства мекотата на кадифената роба.

Праг му студено отблъсна ръката му.

– Карамон – каза той и гласът му беше смразяващ, като то тъмните води под тях. – Ще спася живота ти и този път, така че сметката ми е чиста. Ме ти дължа нищо повече.

Карамон преглътна.

– Райст, не исках да кажа... Магьосникът не му обърна внимание.

– Можеш ли да се изправиш? – попита рязко.

– Аз... да, мисля, че мога – поколеба се Карамон. – Не можеш ли... да използваш това нещо, за да ни измъкнеш отгук? – Той посочи кълбото.

– Мога, но пътуването няма да ти хареса. Пък и нима си забравил онези, с които дойде?

– Тика! Тас! – възкликна Карамон. Той сграбчи мокрите скали и успя да се изправи. – И Танис! Какво стана...

– Танис ще се оправи сам. Отплатих му се десетократно. Но може би мога да уредя дълга си с останалите.

В края на тунела се чуваха викове и крясъци, множество войници нагазиха в тъмната вода, подчинявайки се на последната заповед ли Кралицата.

Карамон уморено сложи ръка на дръжката на меча, но докосването на студените пръсти на брат му го спря.

– Недей – прошепна той и тънките му устни се разтеглиха в мрачна усмивка. – Нямам нужда от теб. Вече няма да имам нужда от теб... никога! Внимавай!

Внезапно в подземната пещера стана светло като ден от могъщата му магия. С меч в ръка Карамон застана до него и с ужас загледа как враг след враг падат под заклинанията му. От пръстите му излизаха светкавици, от дланите – пламъци. На онези, които гледаха към тях, се явяваха ужасяващи фантазии, които така ги плашиха, че можеха да умрат от страх.

Таласъми падаха с крясъци, пронизани от копията на легион рицари, които изпълниха пещерата с бойните си песни. Те бяха призовани от Райстлин, а после изчезнаха. Дракончетата в ужас побягнаха към тъмните тайни места, където се бяха излюпили. Черни жреци, които се спускаха по стълбите да изпълнят последна заповед на Кралицата, бяха пронизани от хиляди летящи копия и молитвите им преминаха в хленчещи

агонизиращи ругатни.

Накрая се появиха Черните магьосници, най-висшите в ордена, за да унищожат младия си съперник. Но откриха, че колкото и да са стари, по някакъв мистериозен начин Райстлин е по-стар от тях а силата му бе феноменална. Те разбраха, че не могат да го победят и изчезнаха така бързо, както бяха дошли. Мнозина дори се поклониха с огромно уважение пред Райстлин, докато отлитаха на крилето на желанията си.

После настъпи тишина, нарушавана само от капещата вода. На всеки няколко секунди Храмът се разтърсваше и Карамон поглеждаше нагоре с тревога. Очевидно битката беше продължила съвсем кратко, въпреки че според трескавия му ум, той и брат му бяха прекарвали в това ужасно място целия си живот.

Когато и последният маг се стопи в мрака, Райстлин се обърна към него.

– Виждаш ли, Карамон? – попита той студено.

Едрият мъж кимна безмълвно.

Земята под тях отново се разтъресе и водата в потока се разплиска върху скалите. В края на пещерата инкрустираната колона потрепери и се разцепи. Шепа каменен прах полепна по лицето на Карамон, докато гледеше пропукващия се таван.

– Какво значи това? Какво става? – попита тревожно той.

– Това е краят – заяви Райстлин, уви се в робата си и раздражено го погледна. – Трябва да се махнем оттук. Имаш ли достатъчно сила?

– Да, дай ми само миг.

Отдръпвайки се от скалите, той пристъпи напред, залитна и едва не падна.

– По-слаб съм, отколкото си мислех – промърмори воинът и притисна ранената си ръка. – Нека само... си поема дъх.

Той се изправи с усилие и пристъпи напред. Устните му бяха побледнели и по лицето му се стичаше пот.

Райстлин го наблюдаваше, усмихвайки се мрачно, как се запрепъва към него. Накрая протегна ръка.

– Облегни се на мен, братко – каза тихо.

Сводестият таван на Залата за Аудиенции се разцепи и огромни каменни блокове се сгромолясаха на пода, унищожавайки всичко под себе си. Хаосът премина в паника. Без да обръщат внимание на командирите си, които ги биеха с камшици и ги мушкаха с мечове, драконяните се мъчеха да избягат от рушания се Храм, убивайки всеки, който им се изпечеше на пътя. Понякога някой много силен Господар успяваше да

задържи телохранителя си и да избяга, но неколцина паднаха, убити от собствените си войници, смазани от падащите камъни или сгазени до смърт.

Танис си пробиваше път през хаоса, когато внезапно видя онова, за което се молеше на боговете – златиста коса, която проблясваше на светлината на Солинари като пламък на свещ.

– Лорана! – изкрещя той, макар да знаеше, че не може да го чуе в олелията и си запробива път към нея. Летящ каменен къс се заби в бузата му. Танис почувства как кръвта му се стича по врата, но нито тя, нито болката можеха да го спрат и той скоро забрави за тях, докато удряте, промушаваше и риташе борещите се драконяни, за да стигне до нея. От време на време я приближаваше, но тълпата го отнасяше.

Лорана стоеше близо до вратата на едно от преддверията, размахвайки меча на Китиара с умение, придобито през дългите месеци на войната. Той почти стигна до нея, когато, победила враговете си, тя за миг остана сама.

– Лорана, стой! – извиси той глас над хаоса.

Тя погледна към него през осветената от луната стая и Танис видя, че очите ѝ са спокойни, а погледът – нетрепващ.

– Сбогом, Танис – извика тя на езика на елфите. – Дълга ти живота си, но не и душата си.

Лорана се обърна и излезе в преддверието и изчезна в мрака.

Парче от тавана на Храма се разби на пода, обсипвайки с парчета Танис. Кръв се стичаше в едното му око. Разсеяно я избърса и внезапно се разсмя. Смя се, докато сълзите му се смесиха с кръвта. Накрая се овладя и стискайки окървавения си меч, потъна в мрака след нея.

Това е коридорът, по който тръгнаха, Райст... – Карамон се запъна на името на брат си.

Детският прякор никак не подхождаше на тази облечена в черна роба мълчалива фигура.

Стояха до масата на тъмничаря близо до тялото му. Около тях стените се държах странны – издигаха се, ронеха се, изминаха се, променяха формата си. Гледката изпълни Карамон със смътен ужас като кошмар, който не можеше да си спомни, затова беше приковал поглед в брат си и ръката му с благодарност стискаше неговата. Тя поне беше нещо реално в света на този ужасен сън.

– Това е коридорът, по който тръгнаха, Райст... – Карамон се запъна на името на брат си.

Детският прякор някак не подхождаше на тази облечена в черна роба мълчалива фигура.

Стояха до масата на тъмничаря близо до тялото му. Около тях стените се държаха странно – издигаха се, ронеха се, изминаха се, променяха формата си. Гледката изпълни Карамон със смътен ужас като кошмар, който не можеше да си спомни, затова беше приковал поглед в брат си и ръката му с благодарност стискаше неговата. Тя поне беше нещо реално в света на този ужасен сън.

– Знаеш ли накъде води! – попита Карамон, загледан в коридора.

– Да – отвърна Райстлин безизразно. Брат му се уплаши и го стисна.

– Ти знаеш... нещо се е случило с тях.

– Постъпили са глупаво. Сънят ги предупреди, както и останалите. Все пак може да стигна навреме, но трябва да побързаме... Слушай!

Карамон погледна нагоре по стълбището. Над себе си чуваше звуци от ноктести крака, които се опитваха да спрат бягството на стотиците затворници, освободени от срутилите се тъмници. Той сложи ръка на меча си.

– Престани! – заповяда брат му. – Помисли малко! Още носиш броня. Ние не ги интересуваме. Кралицата на Мрака я няма и те вече не са й подчинени. Търсят само плячка. Върви до мен, все едно знаеш къде отиваш.

Карамон си възвърна част от силата и вече можеше да върви и сам. Без да обръщат внимание на драконяните, които профучаха край тях, те тръгнаха по коридора. Тук стените още променяха формата си, таванът се тресеше, подът се надигаше. Зад себе си чуваха ужасни крясъци – затворниците се бореха за свободата си.

– Поне никой няма да пази вратата – отбеляза Райстлин и посочи напред.

– Какво искаш да кажеш? – попита Карамон, спря и разтревожено го погледна.

– Това е капан. Не си ли спомниш съня?

Карамон пребледня и хукна по коридора към вратата. Райстлин бавно го последва, поклащайки глава. Когато зави зад ъгъла, видя брат си надвесен над два тела на пода.

– Тика! – изстена Карамон, отметна червените къдри от неподвижното, бледо лице и потърси пулса на шията ѝ. След това се протегна към кендера. – Тас... Не!

Дочул името си, Тас бавно отвори очи, сякаш клепачите толкова му

тежаха, че не можеше ги вдигне.

– Карамон... Съжалявам...

– Тас! – Воинът нежно прегърна малкото трескаво тяло, притисна го към себе си и го залюля. – Шшшт, не говори.

Телцето му се загърчи в конвулсии. Карамон се огледа и видя торбите му да лежат на пода, а съдържанието им беше разхвърляно като играчки в детска стая. Сълзи изпълниха очите му.

– Опитих се да я спася... – прошепна Тас, потръпващ от болка, – но не успях...

– Спасил си я, Тас! – каза Карамон със задавен от сълзи глас. – Не е умряла, само е ранена. Ще се оправи.

– Наистина ли? – Трескавите очи на Тас просветнаха, после се замъглиха. Боя се... че не съм добре. Но... няма нищо. Ще отида при Флинт. Той ме чака. Не трябва да остава самичък. Не знам как... изобщо можа да тръгне без мен...

– Какво му е? – попита Карамон брат си.

– Отрова – отвърна магьосникът, загледан в златната игла, която блестеше на светлината на факлите.

Той леко дръпна вратата, ключалката поддаде и вратата се отвори.

Отвън се чуваха писъците на войниците и робите, които бягаха от рушация се Храм. Небето над тях кънтеше от рева на драконите. Господарите се биеха помежду си, за да решат кой ще застане начело на новия свят. Заслушан, Райстлин се усмихна на себе си.

Мислите му бяха прекъснати от една ръка, която го сграбчи.

– Можеш ли да му помогнеш? – попита Карамон. Магьосникът хвърли поглед на умиращия кендер.

– Отишъл е много далеч – каза студено той. – Ще ми отнеме доста сили, а още не сме се измъкнали, братко.

– Но можеш ли да го спасиш? Имаш ли достатъчно сила?

– Разбира се – сви рамене Райстлин.

Тика се размърда и седна, стиснала главата си с ръце.

– Карамон! – извика щастливо, после погледът ѝ погледна на Тас. – О, не...

Забравила болката си, тя сложи окървавената си ръка на челото му. Очите на кендера се отвориха при докосването ѝ, но той не я позна и извика в агония.

Райстлин погледна брат си. Той държеше Тас в огромните си ръце, които можеха да бъдат толкова нежни.

„Така държеше и мен“, помисли си магьосникът. Ярки спомени от

младостта им, от безгрижните приключения с Флинт... вече мъртъв. Стърм, мъртъв. Дни на ярко слънце, на зелени напъпили листа върху валеновите гори на Солас... Нощи в хана „Последния дом“... сега обгорял и опустошен като валеновите гори.

– Това е последният ми дълг – каза той. – Изплатих се. – И без да обръща внимание на благодарността, която се изписа на лицето на Карамон той продължи: – Остави го на земята. Трябва да се справиш с драконяните. Заклинанието ще изисква да се концентрирам, затова не им позволявай да ме прекъснат.

Карамон нежно положи Тас на пода. Очите на кендера бяха хлътна-ли, телцето му се гърчеше в конвулсии. Дъхът хриптеше в гърлото му.

– И помни, братко – каза студено магьосникът, като бръкна в един от многобройните тайни джобове на черната си роба, – облечен си като офицер от драконовата армия. Ако можеш, не се бий.

– Добре. – Карамон погледна за последен път Тас и си пое дълбоко дъх. – Тика, преструвай се, че си в безсъзнание.

Момичето кимна и отново легна, послушно затваряйки очи. Райстлин чу тежките стъпки на Карамон по коридора, после забрави за него, за драконяните и всичко останало, погълнат от заклинанието си.

Извади блестяща бяла перла от джоба си и силно я стисна, докато с другата държеше сивозелено листо. Разтвори челюстите на кендера и го сложи под езика му. След това огледа перлата, припомняйки си думите на заклинанието, и правилно произнася всяка от тях. Щеше да има само една възможност. Ако се провалеше, не само кендерът щеше да умре, но може би и той.

Райстлин сложи перлата върху гърдите си над сърцето, затвори очи и повтори думите на заклинанието, напъвайки всеки ред по шест пъти, като променяше интонацията всеки път. С тръпка на екстаз почувства как магията залива тялото му, изсмуквайки част от жизнената му сила и съсредоточавайки я в перлата. Когато приключи с първата част от заклинанието, той задържа перлата над сърцето на кендера. Затвори отново очи и произнесе цялото заклинание, този път отзад напред. След това смачка перлата в ръцете си и поръси с блестящия прах вкочаненото тяло. Уморено отвори очи и тържествуващо загледа как болката изчезва от лицето на кендера и то се изпълва с покой.

Очите на Тас се отвориха.

– Райстлин! Аз... пфу! – Той изплю зеленото листо. – Ама че гадост! Какво беше това и как попадна в устата ми? – Тас седна замаян и видя торбите си. – Ей, кой ми е разпилял нещата? – Той погледна

обвиняващо към магьосника и се опули. – Райстлин! Ти си с Черна роба! Страхотно! Мога ли да я пипна? Добре, добре, не е нужно да ме гледаш така. Просто изглежда толкова мека. Ей, това значи ли, че вече си наистина лош? Можеш ли да направиш нещо лошо пред мен, за да мога да гледам? Веднъж видях един магьосник да призовава демон. Можеш ли го и ти? Само едно малко демонче? После ще го върнеш обратно. Не? – Тас въздъхна разочарован. – Ей, Карамон, какво правят с теб тези драконяни? И какво ѝ е на Тика? О, аз...

– Млъкни! – изрева Карамон, навъси се и се обърна към драконяните: – Райстлин и аз точно водехме тези затворници при нашата Господарка, когато ни нападнаха. Те са ценни роби, особено момичето. А кендерът е опитен крадец, не искаме да ги изгубим. Ще им вземем добри пари на пазара в Санктион. Щом Кралицата на Мрака я няма, вече всеки се оправя самостоятелно, нали?

Карамон сръга един от драконяните в ребрата. Създанието изръмжа в знак на съгласие и черните му очи похотливо се спряха на Тика.

– Крадец? – извика Тас възмутено и пискливият му глас отекна в коридора. – Аз съм... – Той внезапно млъкна, когато припадналата Тика го смушка в ребрата.

– Аз ще помогна на момичето – продължи Карамон, впил поглед в похотливия драконянин. – Ти наглеждай кендера, а ти помогни на магьосника, отслабнал е заради магията. Като се поклонил е уважение пред Райстлин, драконянинът му помогна да се изправи.

– Вие двамата! – нареди Карамон на останалите войници. – Вървете пред нас и се погрижете да нямаме проблеми с изливането от града. Може да дойдете с нас и до Санктион. Тика разтърси глава и се престори, че току-що идва в съзнание.

Драконяните закимаха в знак на съгласие, единият сграбчи Тас за яката и го повлече към вратата.

– Ей, ами нещата ми! – изхленчи кендерът и се задърпа.

– Мърдай! – изрева Карамон.

– Добре де! – въздъхна Тас и очите му е копнеж се спряха на безценните му вещи, които лежаха разпилани на окървавения под. – Това сигурно не е краят на приключенията ми. В края на краищата, празните джобове побират повече, както обичаше да казва майка ми.

Препъвайки се след двамата драконяни, той погледна към звездното небе.

– Съжалявам, Флинт. Ще трябва да ме почакаш още малко.

Глава 13 Китиара.

Когато Танис влезе в преддверието, промяната беше толкова изненадваща, че за известно време не можеше да я възприеме. Преди миг се бореше да се закрепни прав сред тълпата, а сега стоеше в хладно тъмно помещение, подобно на онова, в което заедно с Китиара и армията ѝ бяха чакали преди да влязат в Залата за аудиенции.

Огледа се бързо и видя, че е сам. Макар инстинктът му да го подтикваше да се махне възможно най-бързо и да продължи трескавото си търсене, той си наложи да спре, да си поеме дъх и да изтрие кръвта, която слепяше окото му. Опита се да си спомни какво беше видял при влизането си в Храма. Преддверията, подредени в кръг около главната зала, бяха свързани с предната му част със серия лъкатушещи коридори. Някога, много отдавна, тези коридори сигурно са били проектирани в някакъв логичен ред. Но деформацията на Храма ги беше превърнала в объркан лабиринт. Някои от тях свършваха рязко, тъкмо когато очакваш да продължат, докато онези, които очевидно не водеха никъде, продължаваха до безкрайност.

Земята се люлееше под краката му, а от тавана се сипеше прах. Една картина падна от стената с трясък. Танис нямаше представа къде може да е Лорана. Само видя, че влиза тук. Знаеше, че е била затворница в Храма, но под земята, и се зачуди дали е успяла да огледа обстановката, когато са я довели и има ли представа как да се измъкне. Тогава осъзна, че самият той имаше смътна идея къде се намира. Намери една още горяща факла, грабна я и освети помещението. Една закрыта с гоблен врата рязко се отвори и увисна на счупената си панта. Той надникна през нея и видя, че води към слабо осветен коридор.

Танис затаи дъх. Сега вече знаеше как да я намери. В коридора имаше течение – свеж лъх, изпълнен с аромат на пролет, хладен от благословения покой на нощта докосна лицето му. Лорана сигурно го е усетила и е предположила, че оттук се излиза навън. Той хукна по коридора без да обръща внимание на болката в главата си, насилвайки уморените си мускули да се подчиняват на командите му.

Група драконяни внезапно се появи пред него, излизайки от друго помещение. Танис си спомни, че още е облечен с униформа и ги спря.

– Елфата! – изкрещя той. – Не бива да избяга. Виждали ли сте я?

Доколкото разбра от ръмженето им, очевидно не бяха. Нито

следващата група, с която се сблъска. Но двама драконяни, които бродеха по коридорите в търсене на плячка, казаха, че са я видели и посочиха коридора по който вървеше Танис. Духът му се повдигна.

Битката в залата вече завършила. Оцелелите Господари бяха успели да се измъкнат и сега се намираха сред войските си, разположени извън стените на Храма. Някои продължаваха да се бият. Други отстъпиха, за да видят кой ще победи. Два въпроса вълнуваха всички. Първият, ще останат ли драконите тук или ще изчезнат със своята Кралица, както след Втората Драконова Война? И вторият, ако останат, кой ще бъде техен властелин?

Танис осъзна, че си повтаря тези въпроси, докато тичаше из коридорите. Понякога завиваше в погрешна посока и ругаеше, когато се изправеше пред стена и трябваше да се връща. Накрая така се умори, че не можеше да мисли за нищо. Краката му натежаха и всяка стъпка му костваше огромно усилие. Главата му бучеше, раната над окото му отново започна да кърви, а земята продължаваше да се тресе под краката му. Започна да губи надежда. Макар да беше сигурен, че върви във вярната посока, малцината драконяни, които срещна, не бяха виждали Лорана. Какво е станало? Беше ли тя... Не, не искаше да мисли за това. Продължи да върви, като усещаше ту свеж въздух, ту дима, който се виеше зад него.

Факлите бяха подпалили пожари и Храмът щеше да изгори.

Изведнъж, докато се опитваше да мине през един тесен проход, чу някакъв звук. Спря, затаил дъх. Да, ето го отново, точно отпред. Той се взря през дима и праха и стисна меча си. Последната група драконяни, които беше срещнал, бяха пияни и склонни към убийства. Самотният офицер им се беше сторил лесна плячка, но един от тях си спомни, че го е виждал с Черната дама. Но този път можеше да няма такъв късмет.

Пред него коридорът беше разрушен, а част от тавана – пропаднала. Беше много тъмно. Единствената светлина идваше от факлата, която носеше. Танис се бореше между необходимостта от светлина и страха да не бъде забелязан. Реши да рискува и да я остави да гори. Никога нямаше да намери Лорана, ако продължи да обикаля в мрака. Трябваше още веднъж да се довери на маскировката си.

– Кой е там? – изрева той с дрезгав глас и освети разрушения коридор.

Видя проблясък на броня и тичаща фигура, но тя бягаше от него, а не към него. Веднага разпозна фигурата – гъвкава, стройна и тичаща твърде бързо...

– Лорана! – извика той, после премина на елфски. – Кисалас!

Като ругаеше ступените колони и мраморните блокове, които препречваха пътя му, Танис се препъваше, тичаше, падаше, докато най-после я настигна. Хвана ръката ѝ и я прегърна здраво, опрял се на стената. Всеки път, когато си поемеше въздух, го пронизваше остра болка. Беше толкова замаян, че за миг помисли, че ще изгуби съзнание. Той я стисна силно, задържайки я не само с ръце, но и с очи. Чак сега разбра защо драконяните не са я видели. Беше заменила сребърната си броня с драконянска, взета от някой убит войник. За малко да го прониеже с меча си, но я спря само думата кисалас, любима, както и мъката върху бледото му лице.

– Лорана! – прошепна Танис с глас, пресекаващ като на Райстлин. – Не си тръгвай. Чакай... изслушай ме.

Тя се дръпна рязко, освободи се от хватката му, но остана. Започна да говори, но нов трус я накара да млъкне. Когато върху тях се посипаха прах и отломки, Танис я придърпа и я закри с тялото си, докато всичко свърши.

– Трябва да се измъкнем оттук – прошепна той с треперещ глас.

– Ранен ли си? – попита тя студено, като се опитваше да се освободи от прегръдката му. – Ако е така, ще ти помогна, ако не, предлагам да пропуснем по-нататъшните сбогувания.

– Лорана, не те моля да разбереш, самият аз не разбирам. Не те моля и за прошка, защото и аз не мога да си простя. Мога да ти кажа, че те обичам и винаги съм те обичал. Но любовта трябва да идва от човек, който обича себе си, а сега не мога да понасям дори отражението.

– Шшт! – прошепна Лорана и сложи ръка на устата му. – Чух нещо.

Известно време стояха притиснати един към друг в мрака и се ослушваха. Отначало не чуваха нищо освен звука на собственото си дишане, а после ги заслепи светлината на факла и един познат глас попита:

– Какво искаше да ѝ кажеш, Танис? Продължавай.

В ръката на Китиара блестеше меч, изцапан с прясна кръв – червена и зелена. Лицето ѝ беше побеляло от прах, а струйка кръв се стичаше по брадичката от наранената ѝ устна. Очите ѝ бяха замъглени от умора, но усмивката ѝ беше очарователна както винаги. Тя прибра меча си, изтри ръце в разкъсаната си наметка и разсеяно ги прокара през къдравата си коса.

Очите на Танис се затваряха от изтощение. Лицето му изглеждаше състарено от болката, изтощението и скръбта, които винаги щяха да

оставят отпечатъка си върху вечната му младост.

– Остави я, Китиара – каза тихо и притисна Лорана. – Ти изпълни обещанието си и аз ще изпълня своето. Остави ме да я изведа навън. После ще се върна...

– Знам, че ще го направиш. Но не ти ли е хрумвало, че мога да те целуна и да те убия веднага след това? Не, сигурно не. Мога да те убия и сега, защото това ще е най-лошото, което мога да й причиня. – Тя приближи пламтящата факла към Лорана. – Ето, виж лицето й! – изсъска тя подигравателно. – Любовта е слабост и безсилие... – Но сега нямам време. Нещата се раздвижват и се задават велики събития. Кралицата на Мрака падна, но друг ще се издигне на нейно място. Вече започнах да налагам авторитета си над останалите Господари. Ще притежавам огромна империя. Можем да управляваме заедно, Танис...

Тя рязко млъкна и погледна към коридора, от който току-що беше дошла. Макар че не можеше да види онова, което беше привлякло вниманието й, Танис почувства парализиращ мраз да изпълва коридора и разбра кой идва, още преди да види оранжевите очи, проблясващи над призрачната броня.

– Лорд Сот – промърмори Китиара. – Е, решавай бързо, Танис.

– Отдавна съм взел решение – каза спокойно Танис застана пред Лорана и я прикри колкото можеше с тялото си. – Твоят лорд ще трябва да ме убие, за да стигне до нея. И макар да знам, че смъртта ми няма да ви попречи да я убие, когато падна мъртъв, с последния си дъх ще се моля Паладин да защити душата й. Боговете са ми длъжници. Сигурен съм, че последната ми молитва ще бъде чута.

Той усети Лорана да опира глава на гърба му, хлипайки тихичко, и на сърцето му олекна, защото в гласа й нямаше страх, а любов, състрадание и мъка за него.

Лорд Сот се приближаваше по полусрутения коридор и очите му горяха като оранжеви въгленчета в мрака. Китиара сложи окървавената си ръка върху рамото на Танис.

– Вървете! Тичайте бързо по коридора! В края има врата, която ще ви отведе долу в тъмниците. Оттам можете да излезете.

Танис се втренчи в нея без да разбира.

– Бягай! – избута го Кит.

– Това е клопка! – прошепна Лорана.

– Не. Не и този път. Сбогом, Китиара.

– Сбогом, Танис – каза с тих, страстен глас. – Помни, че го правя, само защото те обичам. Сега върви!

Тя хвърли факлата далеч от себе си и изчезна в тъмнината, сякаш погълната от нея.

Танис примигна от внезапно настъпилия мрак и протегна ръка след нея. После хвана Лорана и те се запрепъваха през отломките, търсейки стената. Ужасът, който лъхаше от призрачния рицар смразяваше кръвта им. Танис виждаше как се приближава все по-близо, а очите му сякаш гледаха право в тях. Той напипа каменната стена и започна да търси вратата. Като усети, че камъкът премина в дърво, сграбчи желязната дръжка, натисна я и вратата се отвори. Те преминаха през нея и бяха заслепени от факлите, които осветяваха стъпалата.

Зад себе си чува Китиара да спира Лорд Сот. Танис се зачуди какво ли ще ѝ причини мъртвият рицар, лишен от плячката си, и сънят изплува в паметта му. Отново видя Лорана да пада... Китиара да пада... а той стоеше безпомощен, неспособен да спаси нито една от тях. После видението изчезна.

Лорана го чакаше на стълбището и светлината на факлите блестеше в златистата ѝ коса. Той бързо затвори вратата и изтича по стълбите след нея.

– Това бяха Лорана и Танис – констатира Лорд Сот, чиито пламтящи очи без затруднение проследиха двойката, която бягаше като подплашени мишки.

– Да – каза Китиара незаинтересовано, извади меча от ножницата и започна да трие кръвта от него с пеша на наметката си.

– Да тръгна ли след тях?

– Не. Имаме по-важна работа. – Тя го погледна и се усмихна с кривата си усмивка. – Лорана така или иначе никога нямаше да бъде твоя, дори в смъртта. Боговете я пазят.

Пламтящият му поглед я прониза. Бледите устни подигравателно се присвиха.

– Полуелфът е все още господар на сърцето ти, нали?

– Не мисля така – отвърна Китиара, обърна се и погледна след Танис в мига, когато вратата се затваряше. – Понякога в тихите часове на нощта, когато лежи в леглото до нея, той ще усети, че мисли за мен. Ще си спомни последните ми думи и ще бъде трогнат от тях. Аз им подарих щастието и тя ще трябва да живее със знанието, че винаги ще бъде жива в сърцето му. Колкото и да се обичат, аз ще троя любовта им. Моето отмъщение е свършено... А ти донесе ли онова, за което те изпратих?

– Да, лейди. – Лорд Сот произнесе магическа дума и в костеливата му ръка се появи нещо. Той почтително го положи в краката ѝ.

Китиара затаи дъх и очите ѝ заблестяха в мрака почти толкова ярко като тези на мъртвия рицар.

– Отлично! Върни се в крепостта Даргаард и събери войските. Ще завладеем летящата цитадела, която Апиакас изпрати в Каламан, после ще отстъпим, ще се прегрупираме и ще чакаме.

Лорд Сот се усмихна, когато посочи блестящия предмет.

– Сега тя по право е твоя. Онези, които ти се противопоставяха, или са мъртви, или избягаха, преди да успее да ги настигна.

– Просто са отложили съдбата си. – Китиара прибра меча си. – Ти ми служиш добре и ще бъдеш възнаграден. На този свят винаги ще има елфи.

– Онези, които заповядаш, ще умрат, а онези, на които позволиш да живеят – погледът на Сот припламна към вратата, – ще живеят. От всички, които ти служат, само аз мога да ти предложа неумираща вяност и го правя с радост. С войниците ми ще се върнем в крепостта Даргаард, както искаш, и ще чакаме заповедите ти.

Той се поклони и хвана ръката ѝ.

– Как се чувстваш, скъпа, като знаеш, че си доставила удоволствие на прокълнатите? Ти направи ужасяващия свят, в който живея интересен. Бих искал да съм те познавал, когато бях жив! – Бледото видение се усмихна. – Но моето време е вечността. Може би ще дочакам някого, който да сподели моя трон...

Студените му пръсти погалиха плътта ѝ и тя потръпна, представяйки си безсънните нощи, които ѝ предстояха. Видението беше толкова живо, че душата ѝ изкрещя от страх, когато Сот изчезна в мрака.

За миг се уплаши. Храмът се тресеше край нея и тя се подпря на стената, уплашена и сама. Толкова сама! Внезапно кракът ѝ докосна нещо на пода, тя се наведе, пръстите ѝ се сключиха около него с благодарност и го вдигна.

Сега факлите не осветяваха златната ѝ повърхност, нито се отразяваха от кървавочервените камъни, но Китиара нямаше нужда от тях, за да ѝ се възхищава.

Тя остана дълго в полусрутения коридор, а пръстите ѝ опипваха грубите метални ръбова на окървавената Корона.

Танис и Лорана тичаха по спираловидното каменно стълбище надолу към тъмниците. Спирайки за миг в стаята на тъмничаря, те погледнаха тялото на таласъма.

– Хайде! – настоя Лорана и посочи на изток, но като видя, че се

колебае и гледа на север, потръпна. – Не, не ходи там. Това е мястото, където... ме отведоха. – Лицето ѝ пребледня, когато чу виковете и кръсците от затворническите килии.

– Търся Карамон – промърмори Танис. – Вероятно са го довели тук.

– Карамон! – възкликна изненадана Лорана. – Какво...

– Той дойде с мен заедно с Тика, Тас и... Флинт. – Танис поклати глава. – Е, ако са били тук, вече ги няма. Хайде.

Лорана се изчерви. Погледна обратно към каменните стълби и пак към него.

– Танис... – започна тя, но той сложи ръка върху устата ѝ.

– По-късно ще поговорим. Сега трябва да намерим път, който води навън.

Нов трус разтърси Храма. Беше по-силен и разрушителен от предишните и запрати Лорана към стената. Лицето на Танис, пребледняло от умора и болка, стана още по-бледо, докато се мъчеше да запази равновесие.

Внезапно виковете от затворническите килии рязко секнаха, когато огромен облак прах и мръсотия нахлу в коридора. Танис и Лорана побягнаха, препъвайки се в тела и купчини паднали камъни.

Още един трус разтърси Храма, но този път не можаха да се задържат на крака и с ужас наблюдаваха как коридорът бавно се размества, огъвайки се като змия. Те пропълзяха под една паднала греда и се сгушиха един в друг. Над себе си чуваха странни звуци сякаш огромни камъни се триеха един в друг. После трусетъ премина и настъпи тишина.

Те се изправиха и отново затичаха. Старът придаваше неподозирана издръжливост на изтерзаните им тела. На всеки няколко минути нов трус разтърсваше основите на Храма. Полуелфът очакваше всеки момент покривът да се срути върху главите им, но той оставаше стабилен.

– Танис! – внезапно извика Лорана. – Въздух! Чист въздух!

Събрали сетни сили, двамата продължиха по лъкатушещия коридор, докато стигнаха една врата. Беше отворена. На пода имаше петно от кръв и...

– Торбите на Тас! – прошепна Танис.

Той коленичи и започна да рови из съкровищата на кендера, които бяха разхвърлени навсякъде. Лорана отиде при него и сложи ръка на рамото му.

– Поне е бил тук, Танис. Стигнал е толкова далеч и сигурно се е спасил.

– Тас никога не би изоставил съкровищата си.

Той се отпусна върху тресящия се под и се загледа навън към Нерака.

– Виж – каза дрезгаво и посочи. – Това е краят точно какъвто беше сънят на кендера. Виж! – ядоса се Танис като видя, че тя упорито отказва да се признае за победена.

Лорана погледна.

Хладният бриз върху лицето ѝ сега ѝ се струваше като подигравка, защото носеше мирис на дим, кръв и изтерзани писъци на умиращите. Огнени пламъци озаряваха небето, където драконите се бореха и загиваха, докато Господарите им се опитваха да избягат или се биеха за надмощие. Нощният въздух блестеше от светкавици, изпълнен с пламъци.

Драконяни бродеха по улиците и убиваха, всичко, което се движеше, избиваха се и помежду си, обхванати от злото.

– Така злото се обръща срещу себе си – прошепна Лорана, облегна глава на рамото му.

– Какво беше това?

– Нещо, което Елистан каза.

Храмът за пореден път се разтърси.

– Елистан! – горчиво се разсмя Танис. – Къде са сега неговите богове? Сигурно гледат от замъците си между звездите и се наслаждават на гледката! Кралицата на Мрака изчезна, Храмът е унищожен, а ние сме в капан – няма да оцелеем и три минути на улицата.

Внезапно дъхът му заседна в гърлото. Той леко избута Лорана от себе си и ръката му започна да рови из разпилените съкровища на кендера – блестящо парче син кристал, треска от валеново дърво, изумруд, бяло птиче перце, повехнала черна роза, драконов зъб и парче дърво, издълбано така, че наподобяваше на кендера. Между тях имаше някакъв златен предмет, който блестеше в трепкащата светлина на пожарите отвън.

Танис го взе и очите му се напълниха със сълзи. Стисна го здраво и усети острият ръбове да се забиват в плътта му.

– Какво е това? – попита Лорана неразбиращо.

– Прости ми, Паладин – прошепна Танис. Той протегна ръка и разтвори дланта си.

В нея имаше изящен златен пръстен от припокриващи се бръшлянови листа, а около него, все още унесен в омагьосания си сън, лежеше златният дракон.

Глава 14

Краят за добро или за зло.

– Вече сме извън стените на града – прошепна Карамон на Райстлин и прикова очи в драконяните, които го гледаха с очакване. – Остани с Тика и Тас. Аз ще се върна да потърся Танис. Ще взема и войниците с мен.

– Не, братко мой. Не можеш да му помогнеш. Съдбата е в собствените му ръце. – Магьосникът махна с ръка към пламтящите, изпълнени с дракони небеса. – Самият ти още си в опасност, както и онези, които разчитат на теб.

Тика уморено стоеше до Карамон с изпито от болка лице Тас се усмихваше весело както обикновено, но лицето му беше бледо, а в очите му се четеше мъка, която я нямаше преди. Лицето на Карамон потъмня, докато ги гледаше.

– Добре – каза той. – Къде отиваме сега?

– На онзи рид се вижда светлина – посочи Райстлин.

Черната роба блестеше и ръката му изпъкваше на фона на нощното небе, бледа като оголена кост.

Всички се обърнаха натам, дори драконяните. Далеч сред голата равнина видяха тъмната сянка на хълм, издигащ се от обляната в лунна светлина пустош. На върха му блестеше чиста бяла светлина, ярка като звезда.

– Някой ви чака там – каза магьосникът.

– Кой? Танис ли? – нетърпеливо попита Карамон. Райстлин погледна Тас, който не можеше да откъсне поглед от светлината.

– Физбан – прошепна кендерът.

– Да – кимна Райстлин. – А сега трябва да тръгвам.

– Какво? – заекна Карамон. – Ела с мен... с нас... трябва да дойдеш! Да видиш Физбан...

– Срещата между нас няма да е приятна – поклати глава магьосникът и черната роба се развя около него.

– Ами те? – Карамон посочи драконяните. Райстлин с въздишка се обърна към тях, вдигна ръка и изговори няколко странни думи. Те отстъпиха и лицата им се разкривиха от страх и ужас. Светкавица изскочи от пръстите му и крещейки в агония, драконяните избухнаха в пламъци и се загърчиха на земята. Когато смъртта ги покоси, телата им се превърнаха в камък.

– Не беше нужно да го правиш, Райст – обади се Тика с треперещ глас. – Те нямаше да ни нападнат.

– Войната свърши – добави сурово Карамон.

– Нима? – саркастично попита магьосникът и извади черна торбичка от един от многобройните си джобове. – Заради такива сантиментални бръщолевения войните продължават. Тези създания не са от Крия. Създадени са посредством най-черния от всички ритуали. Знам го, защото присъствах на него. Те нямаше да ви оставят на мира. – Той изтънни гласа си, имитирайки Тика.

Карамон се изчерви. Опита се да каже нещо, но замълча като видя, че брат му е потънал в магията си.

Райстлин вдигна драконово кълбо, затвори очи и започна да припява тихичко. Цветовете в кристала избухнаха и той заблестя с ярка, силна светлина.

Магьосникът отвори очи и огледа небето. След малко луните и звездите се скриха зад гигантска сянка. Тика отстъпи в ужас. Карамон успокояващо я прегърна, макар и неговото тяло да трепереше.

– Дракон! – извика Тас със страхопочитание. – Колко е огромен! Никога не съм виждал толкова голям... или съм виждал? Струва ми се познат.

– Виждал си – каза хладно Райстлин и прибра потъмнялото кълбо в черната торбичка. – В съня. Това е Сиан Кървавото проклетие, драконът, който измъчваше нещастния Лорак, Краля на елфите.

– Защо е тук? – ахна Карамон.

– Дойде по моя заповед, за да ме отведе у дома. Драконът кръжеше все по-ниско и огромните му криле разпръскваха смразяващия мрак. Дори Тас (макар после да отричаше) се вкопчи треперещ в Карамон, когато чудовището кацна на земята.

Сиан се взря с омраза в жалката група хора, скупчени заедно. После, подчинен от воля по-силна от неговата, отмести поглед, изпълнен с гняв и негодувание към черния магьосник.

Райстлин му даде сигнал и драконът отпусна огромната си глава на пясъка. Подпирайки се уморено на Жезъла на Магиус, Райст отиде до него и се покатери по змиевидната шия.

Карамон погледна дракона, борейки се със страха, който го заливаше. Тика и Тас се бяха вкопчили в него и трепереха от ужас. С дрезгав вик той ги избута и затича към чудовището.

– Чакай! Райстлин! – извика дрезгаво Карамон. – Ще дойда с теб!

Сиан вдигна главата си тревожно и изгледа човека с пламтящ

поглед.

– Нима? – попита тихичко брат му и сложи успокояващо ръка на шията на дракона. – Ще дойдеш ли с мен в мрака?

Карамон се поколеба, устните му пресъхнаха, страх сграбчи гърлото му. Тъй като не можеше да говори, кимна два пъти, прехапвайки устни в агония, защото чуваше зад себе си плача на Тика.

– Райстлин го погледна втренчено. Очите му приличаха на златистиезера сред дълбокия мрак.

– Искрено вярвам, че би го направил – каза по-скоро на себе си. Един миг остана замислен, после решително поклати глава. – Не, братко, не можеш да ме последваш там, където отивам. Колкото и да си силен, това ще причини смъртта ти. Най-после сме такива, каквито са ни създали боговете – две отделни личности – и тук пътищата ни се разделят. Трябва да се научиш да следваш своя път. – За миг сянка от усмивка премина по лицето му, осветено от жезъла – Да бъдеш с онези, които искат да вървят с теб. Сбогом, братко.

По заповед на господаря си Сиан разпери криле и се издигна във въздуха. Блясъкът на жезъла приличаше на дребна звездичка сред дълбокия мрак на драконовите криле. След малко примигна и тъмнината го погълна.

– Онези, които чакаш, идват – каза меко старецът. Танис вдигна глава.

В светлината на огъни се появиха трима души – огромен воин, облечен в броня от драконови люспи, който държеше за ръка къдрокоса млада жена, а след тях, препъвайки се от умора, се влачеше кендер.

– Карамон! – Танис скочи на крака.

Воинът вдигна глава и лицето му просветна. Той разтвори ръце и го притисна до гърдите си с ридание. Тика, която стоеше встрани, наблюдаваше срещата на двамата приятели със сълзи в очите. След това видя някакво раздвижване край огъня.

– Лорана? – понита тя колебливо.

Елфата пристъпи в светлината на огъня и златистата ѝ коса пламна като слънце. Макар облечена в окървавена и очукана броня, тя се държеше като принцесата, която Тика беше срещнала в Куалиности преди толкова месеци.

Червенокосото момиче притеснено докосна мръсната си коса, слепнала от кръв. Бялата ѝ блуза висеше на парцали и само твърде голямата ѝ броня я придържаше да не се разпадне. Грозни белези набраздяваха хубавите ѝ крака Лорана се приближи и двете се прегърнаха. Лорана се

приблужи и двете се прегърнаха.

Останал сам, кендерът прикова очи в стареца застанал на границата между светлината на огъня и мрака. До него спеше огромен златен дракон, изтегнат на земята и хълбоците му се издигаха в ритъм с хъркането. Старецът направи знак на Тас да се приближи.

Кендерът въздъхна дълбоко и влачейки крака, застана пред него.

– Как е името ми? – попита го старецът и посегна към немирния му кичур.

– Не е Физбан – каза нещастно Тас без да го поглежда. Старецът се усмихна и го погали по главата. После го привлече към себе си, но кендерът се отдръпна и малкото му телце се скова.

– Досега беше.

– А сега?

– Имам много имена. Между елфите съм познат като Е'ли. Джуджетата ме наричат Тхак. Хората говорят за мен като за Небесното острие. Но винаги съм обичал най-много името, което ми дадоха Рицарите на Соламния – драконът Паладин.

– Знаех си! – изстена Тас и се хвърли на земята. – Ти си бог! Изгубих всички! Всички! – и той горчиво заплака.

Старецът го погледа с обич и очите му се напълниха със сълзи. Той ги изтри със съсухрената си ръка, коленичи до кендера и успокояващо го прегърна.

– Слушай, момчето ми – каза той, сложи пръст под брадичката на Тас и повдигна лицето му към небето, – виждащо ли онази червена звезда, която свети над нас? Знаеш ли на кой бог е посветена?

– Реорке – промълви Тас, като преглъщаше сълзите си.

– Тя е червена като огньовете на ковачницата му – каза старецът, загледан в нея. – Червена е като искрите, които излитат от чука му, докато кове нажежения свят върху наковалнята си. До ковачницата има изключително красиво дърво, каквото никой смъртен не е виждал. Под него седи едно прегърбено старо джудже и си почива след тежкия труд. До него има кана студен ейл, а огънят от ковачницата грее костите му. Прекарва цял ден, излегнато под дървото като дялка фигурки. Всеки ден някой се опитва да седне при него, но джуджето го поглежда с омраза, така страшно се навъсва, че човекът бързо става. „Това място е запазено, избоботва то. – Има един неразумен топчест кендер, който скитосва някъде и забърква себе си и онези, които имат нещастieto да са с него, в безкрайни каша. Помнете ми думите, един ден ще се появи тук, ще се възхити на дървото ми и ще каже: «Флинт, уморих се. Мисля да си

почина малко при теб». После ще седне и ще попита: «Флинт, чу ли за последното ми приключение? Бяхме един магьосник с черна роба, брат му и аз и пътувахме във времето. Да ти кажа само какво стана...» И аз ще трябва да изслушам някоя фантастична история...“

Така говори джуджето. Тогава онези, които са искали да седнат под дървото, прикриват усмивките си и го оставят на спокойствие.

– Значи... не е самотен? – попита Тас, трийки очи с ръка.

– Не, дете. Флинт е търпелив. Знае, че имаш още много неща да постигнеш в живота си. Освен това е чул всичките ти истории. Ще трябва да натрупаш нови, които да разказваш.

– Тази още не е чул... Физбан, беше страхотно! За малко не умрях отново! Отворих очи и видях Райстлин в Черна роба! – Той потръпна от удоволствие. – Изглеждаше много... зъл! Но ми спаси живота! И... о! – Кендерът млъкна ужасен и увеси глава. – Съжалявам, забравих. Сигурно вече не бива да те наричам Физбан.

Старецът се изправи и леко го потупа по рамото.

– Наричай ме Физбан. Отсега-нататък това ще бъде името ми сред кендерите. – Гласът му стана замислен – Честно казано, започна да ми харесва.

Той отиде при Танис и Карамон и за момент остана до тях, заслушан в разговора им.

– Райст си отиде, Танис – каза тъжно воинът – Не знам къде. Още е крехък, но не е слаб. Ужасната му кашлица е преминала. Гласът е неговият и същевременно не е. Той е...

– Фистандантилус – обади се старецът.

Танис и Карамон се обърнаха. Като го видяха, се поклониха с благоговение.

– Я стига! – ядоса се Физбан. – Не мога да понасям тези поклони. И двамата сте ужасни лицемери. Чух какво си говорите зад гърба ми... – Танис и Карамон виновно се изчервиха. – Няма значение – усмихна се старецът. – Вярвахте онова, което исках да вярвате... А сега за брат ти. Прав си. Той е себе си и същевременно не е. Както беше предсказано, Райстлин е господар на настоящето и миналото.

– Не разбирам – поклати глава Карамон. – Драконовото кълбо ли го направи такъв? Ако е така, можем да го счупим...

– Нищо не го е направило такъв Брат ти сам избра съдбата си.

– Не мога да повярвам! Как? Кой е този Фистан... как му беше името? Искам отговори...

– Не мога да ти дам отговорите, които търсиш. – Гласът на Физбан

беше още мек, но в тона му се усещаше метална нотка, която възспря Карамон. – Пази се от тези отговори, младежо, и гледай да не задаваш повече въпроси.

Карамон дълго мълча, загледан в небето след зеления дракон, макар той отдавна да беше изчезнал.

– Какво ще стане с него сега? – попита накрая.

– Не знам – сви рамене Физбан. – Той създава своята съдба, както ти своята. Но знам със сигурност, че трябва да го оставиш да си отиде. – Очите му се спряха на Тика, която стоеше до тях. – Райстлин беше прав, когато ти каза, че пътищата ви се разделят. Започни спокойно новия си живот.

Тика се усмихна и се сгуши в Карамон. Той я прегърна и целуна червените ѝ къдрици. Но дори когато ѝ се усмихна и разроши косата ѝ, погледът му блуждаеше в нощното небе над Нерака, където драконите още водеха огнените си битки за контрол над рушащата се империя.

– Значи това е краят? – попита Танис. – Доброто възтържествува?

– Добро? Възтържествува? – повтори Физбан и го погледна проникателно. – Не, полуелфе. Само балансът е възстановен. Лошите дракони няма да бъдат прогонени. Те ще останат тук, както и добрите. Махалото отново се люлее свободно.

– И за какво бяха всички тези страдания? – попита Лорана и застана до Танис. – Защо не може добрите да победят и да прогонят мрака завинаги?

– Нищо ли не научи, момиче? – сгълча я Физбан, размахвайки костеливия си пръст пред лицето ѝ. – Имаше време, когато доброто беше на власт. И знаеш ли кога е било това? Точно преди Катаклизма! Да – продължи той, забелязал учудването им, – Главният жрец на Ишар беше добър човек. Изненадва ли ви това? Не би трябвало, защото и двамата сте виждали до какво може да доведе подобно добро. Видяхте го при елфите, древното възплъщение на доброто! То подбужда към нетолерантност и непреклонност, към убеждението, че щом аз съм добър, онези, които не мислят като мен, грешат. Ние, боговете, видяхме опасността за света от това самодоволство. Видяхме, че много добри неща бяха унищожени, само защото не бяха разбрани. Видяхме и Кралицата на Мрака, която чакаше своето време, тъй като това не можеше да продължи вечно. Претоварените везни трябваше да се преобърнат и паднат, тогава тя щеше да се завърне и над света бързо щеше да се спусне мрак... Така настъпи Катаклизмът. Тъгувахме за невинните, тъгувахме и за виновните. Но светът трябваше да бъде готов, защото мракът, който падна, можеше

никога да не се разпръсне. – Физбан видя, че Таселхоф се прозява. – Но, стига с лекциите.

Трябва да вървя. Предстои ми тежка нощ.

Той се обърна рязко и се затътри към хъркащия златен дракон.

– Чакай! – извика Танис. – Физбан... Паладин, бил ли си някога в хана „Последен дом“ в Солас?

– Хан? В Солас? – Старецът спря и погледа брадата си.

– Хан... толкова са много. Но май си спомням за пикантни картопки... Така е! – Той погледна Танис с блеснали очи. – Разказвах приказки на децата там. Много вълнуващо място е този хан. Спомням си как една нощ влезе красива млада жена. Беше варварка със златиста коса. Изпя една песен за синия кристален жезъл, която предизвика бунт.

– Ти извика стражата! – възкликна Танис. – Ти ни забърка в това!

– Аз подготвих сцената, момко – каза Физбан лукаво, – но не съм ви давал сценария. Вие сами измислихте диалозите. – Той погледна Лорана, после отново Танис и поклати глава. – Бих ги поправил тук-там, но... карай! – И като се обърна отново, закрепва на дракона: – Събуди се, мързелив, бърлив звяр!

– Бърлив ли?! – Очите на Пайрит рязко се отвориха. – Грохнал стар магьосник! Не можеш да превърнеш водата в лед дори през зимата!

– Така ли? – извика вбесен Физбан, смущвайки го с жезъла си. – Сега ще ти покажа... – Той измъкна отнякъде овехтяла книга със заклинания и започна да прелиства страниците. – Огнена топка... Огнена топка... Знаем, че е някъде тук...

И като мърмореше разсеяно, старият магьосник се качи на гърба на Пайрит.

– Готов ли си? – попита ледено древният дракон и без да дочака отговор разпери вдървените си криле. Като пляскаше болезнено, за да ги раздвижи, той се приготви да излети.

– Чакай! Шапката ми! – извика трескаво Физбан. Твърде късно. Размахал яростно криле, драконът се заклати нестабилно на ръба на хълма, улови нощния бриз и се издигна в нощното небе.

– Спри! Откачен...

– Физбан! – извика Тас.

– Шапката ми! – изхленчи магьосникът.

– Физбан! Тя е...

Но двамата вече бяха далеч. Скоро изглеждаха само като ситни златни искри, които проблясваха на светлината на Солинали.

– ... на главата ти – промърмори кендерът с въздишка. Приятелите

наблюдаваха мълчаливо отлитането, и когато се скриха от погледите им се обърнаха.

– Ще ми помогнеш ли да се освободя от това, Карамон – попита Танис. Той развърза бронята си и я хвърли парче по парче през ръба на хълма. – Ами твоята?

– Мисля да я запазя още известно време. Предстои ни дълъг път – труден и опасен. – Карамон махна с ръка към горящия град. – Райстлин беше прав. Драконяните няма да престанат да вършат злини, дори Кралицата им да я няма.

– Къде ще отидеш? – попита Танис и въздъхна дълбоко. Нощният въздух беше мек и топъл, изпълнен с обещание за нов живот.

Доволен, че се е отървал от омразната броня, той седна уморено под дърветата, които растяха на хълма от страната на Храма. Лорана седна наблизо, но не до него, и подпря брадичка на коленете си. Очите ѝ бяха замислени, докато се взираше в равнините.

Тика и Карамон седнаха до Танис и се спогледаха. На никой не му се искаше да го каже. Накрая Карамон прочисти гърлото си:

– Ние говорихме за това. Връщаме се в Солас. Така че трябва да се разделим – той млькна, неспособен да продължи.

– Знаем, че вие ще се върнете в Каламан – добави тихо Тика, поглеждайки Лорана. – Говорихме си дали да не дойдем с вас. Все пак онази ужасна цитадела още лети над него, а има толкова драконяни-ренега-ти. Мислехме да видим Речен вятър и Златна Луна, Гилтанас. Но...

– Искам да си ида у дома, Танис – прекъсна я Карамон. – Знам, че няма да е лесно да се върна и да видя Солас изгорен и унищожен – добави той, изпреварвайки възраженията му, – но си мислех за Алхана и елфите и какво ги очаква в Силванести.

Благодарен съм, че домът ми не е ужасяващ кошмар. В Солас имат нужда от мен, за да го възстановят. Трябва им силата им. Свикнал съм... да помагам...

Тика се облегна на рамото му и той нежно разроши косата ѝ. Танис разбиращо кимна. Той също искаше отново да види Солас, но това не беше домът му. Не и сега когато Флинт и Стърм вече ги няма... и другите.

– Ами ти, Тас? – попита го с усмивка, когато кендерът препъвайки се приближи, влачейки мях, напълнен от близкия поток. – Ще дойдеш ли с нас в Каламан?

Кендерът се изчерви.

– Не, Танис. Мисля да отида в родината си. Убихме Драконов

Господар съвсем сами. – Той гордо вдигна глава. – Сега хората ще ни уважават. Водачът ни, Кронин, вероятно ще стане герой от легендите на Крин.

Танис почеса брада, за да скрие усмивката си и не каза на Тас, че Господаря, когото кендерите бяха убили, е дебелият, страхлив ефрейтор Тоде.

– Мисля, че един кендер наистина ще стане герой – сериозно каза Лорана, – и това ще е кендерът, който ступи драконовото кълбо, който се би при обсадата на Високата Кула на Клерикалите и който плени Бакарис, рискувайки всичко, за да спаси един приятел от Кралицата на Мрака.

– Кой е той? – попита нетърпеливо Тас. После, когато осъзна какво е казал, порозовя до връхчетата на ушите си и се плъосна на земята разочустван.

Карамон и Тика се облегнаха на един дънер и в този миг лицата им бяха изпълнени с покой. Танис, който ги наблюдаваше, им завидя. Чудеше се дали някога би могъл да постигне същото. Обърна се към Лорана, която се беше изправила и гледаше горящото небе с отсъстващ поглед.

– Лорана – започна неуверено той, но гласът му секна, когато красивите ѝ очи го погледнаха. – Веднъж ти ми даде това – той ѝ показва златния пръстен – преди някой от нас да разбере какво означава истинска любов или всеотдайност. Сега за мен той означава много. В съня този пръстен ме върна от тъмнината на кошмарите, също както любовта ти ме спаси от мрака в собствената ми душа. – Танис замълча, усещайки болезнено съжаление, дори докато го казваше. – Бих искал да го запазя, ако още държиш на това. В замяна ще ти дам друг, който да му подхожда.

Лорана дълго време се взира в пръстена без да проговори, после го взе от дланта му и с внезапно движение го хвърли от хълма. Пръстенът проблясна в червената светлина на Лунитари и изчезна в мрака. Полуелфът ахна и понечи да се изправи.

– Предполагам, че това е отговорът – поклати глава той. – Не те виня.

Тя се обърна към него със спокойно лице.

– Когато ти дадох този пръстен, ти бе първата любов на непокорното ми сърце. Беше прав да ми го върнеш, сега разбирам това. Трябваше да порасна, за да разбера какво е истинска любов. Преминах през пламъци и мрак, убивах дракони, плаках над телата на онези, които обичах. Бях предводител. Имах отговорности. Флинт ми го напомни, но аз

захвърлих всичко. Твърде късно разбрах колко безполезна е любовта ми. Чувствата на Речен вятър и Златна Луна донесоха надежда на света, а нашата младежка любов едва не го унищожи.

– Лорана... – прошепна Танис с кървящо сърце. Ръката ѝ хвана неговата.

– Помълчи още малко – прошепна тя. – Обичам те. Танис. Обичам те, защото сега те разбирам. Обичам те заради светлината и мрака в теб. Затова хвърлих пръстена. Може би някой ден любовта ни ще бъде достатъчно здрава основа, на която да градим. Тогава ще ти дам друг пръстен и ще приема твоя. Но той няма да бъде с бръшлянови листа.

– Не – усмихна се Танис и я прегърна. – Ще бъде пръстен наполовина от злато, наполовина от стомана.

Тя погледна в очите му, усмихна се и отстъпи. Седна до него и облегна глава на рамото му.

– Може би трябва да се обръсна – той почеса брадата си.

– Недей! – промърмори Лорана и се зави с наметката му. – Вече свикнах.

Цяла нощ приятелите не спаха в очакване на зората, защото знаеха, че опасността не е отминала. От наблюдателницата си виждаха банди драконяни, бягащи от пределите на Храма. Освободени от водачите си, те скоро щяха да започнат да крадат и убиват, за да осигурят съществуването си. Още имаше и драконови Господари. Макар никой да не беше споменал името ѝ всеки от приятелите знаеше кой със сигурност е оцелял от хаоса, който бушуваше край Храма. Навярно предстоеше да се преборят и с други злини, по-могъщи и ужасяващи отколкото можеха да си представят. Но засега имаха няколко мига спокойствие и не им се искаше те да свършват.

Защото с идването на зората трябваше да се сбогуват.

Никой не говореше, дори Таселхоф. А и нямаше нужда от думи. Всичко беше казано. Не искаха да развалят миналото, нито да прибързват с бъдещето. Само помолеха времето да спре за малко, за да си починат. И може би то ги чу.

Точно преди разсъмване, когато небето на изток изсветля в очакване на слънцето, Храмът на Такхисис, Кралица на Мрака, избухна. Светлината беше ярка и заслепяваща сякаш се раждаше нова звезда. Заради нея те не можеха да виждат ясно, но останаха с впечатлението, че блестящите останки от Храма се понесоха във въздуха от силна небесна вихрушка. Все по-сияйни те се издигаха в звездния мрак, докато заблестяха като звезди.

И наистина бяха звезди. Една по една отломките от Храма заеха мястото си в небето, запълвайки двете черни дупки, които Райстлин беше видял миналата есен, когато погледна към небето от лодката в езерото Кристалмир.

Съзвездията отново светеха в небето.

Храбрият воин Паладин – Платиненият дракон – зае мястото си в едната половина на нощното небе, а срещу него се появи Кралицата на Мрака, Такхиеис, петоглавият многоцветен дракон. И те продължиха вечния си кръговрат, всеки дебнеш другия, докато обикаляха Гилеан, богът на Неопределеността, Везните на равновесието.

Завръщане у дома.

Нямаше кой да го приветства, когато влезе в града, защото пристигна в пустотата на тихата, черна нощ. Беше отпратил зеления дракон да очаква нарежданията му. Не мина през градските врати, затова никой от пазачите не видя пристигането му.

Но нямаше и нужда да влиза през портите. Границите, създадени за обикновените смъртни, вече не го засягаха. Невидим и неизвестен той вървеше по тихите, спящи улици.

Все пак имаше един, който усети присъствието му. В голямата библиотека Астинус, както винаги прилежен в работата си, спря да пише и вдигна глава. Писалката му за миг увисна над пергамента, после той сви рамене и продължи отново хрониките си.

Мъжът вървеше бързо по тъмните улици, подпирайки се на жезъл, украсен с кристална топка, стисната в златна драконова лапа. Кристалът беше тъмен. Нямаше нужда от светлина, за да вижда пътя си. Знаеше къде отива. Беше изминавал този път в ума си столетия наред. Черната роба леко шумолеше около глезените му, докато вървеше, а златистите очи, светещи изпод черната качулка сякаш бяха единствените искри светлина в спящия град.

Той не спря, когато стигна центъра. Дори не погледна изоставените сгради, чиито тъмни прозорци изглеждаха като очни кухни на череп. Стъпките му не се разколебаха, когато тръгна между студените сенки на високите дъбови дървета, макар те да плашеха дори кендери. Безплътните бдителни ръце, които се протягаха към него, паднаха в праха под краката му и той ги прегази без да се замисля.

Пред него изникна висока кула, черна на фона на небето, като прозорец, издълбан в мрака. Тук мъжът спря, застана пред вратите и погледна кулата. Очите му попиваха всичко и мълчаливо се възхищаваха на срутените кули и полирания мрамор, който блестеше в студената, проливаща светлина на звездите. След това доволно кимна с глава.

Златистите очи се обърнаха към портите на Кулата и към ужасяващата роба, която се развяваше от тях. Никой смъртен не би могъл да застане пред тези ужасни врати без да полудее от безименен ужас. Никой смъртен не би могъл да премине невредим през дъбовете-пазачи.

Но Райстлин беше там. Стоеше спокоен, не изпитваше страх. Вдигна тънката си ръка, хвана разкъсаната черна роба, още изцапана с

кръвта на онзи, който я беше носил, и я свали от вратите.

В същия миг пронизващ гневен писък прозвуча от дъното Бездната. Беше толкова силен и страховит, че всички граждани на Палантас се пробудиха треперещи и се свиха в леглата парализирани от страх, очаквайки края на света. Пазачите на градските стени не можеха да помръднат нито ръка, нито крак. Затворили очи, те се спотайваха в сенките, очаквайки смъртта.

Писъкът отново прозвуча и едно призрачно лице, изкривено от гняв, заплува във влажния въздух.

Райстлин не помръдна.

Лицето обещаваще безкрайни мъчения в ада, където щеше да бъде отведен заради глупостта си да се опълчи срещу проклятието на Кулата. Костелива ръка докосна сърцето му, но внезапно спря.

– Знайте – каза спокойно Райстлин, гледайки Кулата, и повиши глас, за да бъде чул от онези вътре, – че аз съм господарят на миналото и настоящето. Идването ми беше предсказано. За мен вратите ще се отворят.

Ръката се отдръпна и с бавен подканващ жест се отдалечи в мрака. Вратите се отвориха на безшумните си панти. Райстлин премина през тях без да погледне към ръката или бледото видение, което се кланяше почтително. Когато влезе, всички черни и безформени, мрачни и сенчести създания, които обитаваха Кулата му се поклониха в знак на почит. Той спря и се огледа. – У дома съм.

Покой се спусна отново над Палантас.

Било е сън, шепнеха хората. И като се обърнаха в леглата си, те отново потънаха в съня, благословен от тъмнината, която носи покой преди зората.

СБОГУВАНЕТО НА РАЙСТЛИН

О, Каралите, боговете заблудиха ни
с лишения и дарове – и всички ние
невинни жертви сме на тяхната жестокост.
От двама ни те надариха с разум мене,
затова долавям ясно как проблясва
на Тика погледа, когато гледа другаде,
и на Лорана трепета в гласа,
когато с Танис разговаря или грациозното движение, с което
косите си отлята Златна Луна, щом Речен вятър към нея приближи се.

Но даже с твоя ум пак бих усетил
как се променят, щом погледнат мене –
да, аз съм с кости крехки като пиле.
В замяна боговете се опитаха
да ни дарят със състрадание и милост.
Понякога успявах, защото помня
как ме засипвах с клевети
страхливци, непосмели да се срещнат
със братята си във открита битка
за щастие или пък за любов.
Но тази болка закаляваше душата ми.
Аз им съчувствах също като теб,
но се издигах над негодните в котилото.
Ти, братко мой в безсмисления си живот
в затворения свят,
където само десницата чертае арката на най-високите
амбиции, а зорът ти насочва безпогрешно
твърдата ръка не можеш да ме следваш
и да видиш разбитите огледала във моята душа
и мъката, че нямам твърда в бой ръка.
И все пак ти при ме и обикна тъй естествено,
както тече потокът буен на общата ни кръв,
както свисти в снега нажеженият меч.
Рождената ни връзка те обърква –
в кръвта от вените ти тя е заредена
Ала когато в боен танц се впуснеш
и щит пред своя брат държиш,
изпълва те щастливо задоволство.
Когато вече няма да ме има
къде ще търсиш силата на общата ни кръв
във лабиринта на сърцето?
Далеч е времето, когато слушах
на нежната царица песента –
магия звучна, галеща нощта.
И с призива за бой, унесен в нея,
въздигнах се до трона й трънлив,
дълбоко в безсърдечното й кралство.
Но Господарите ми, вешали светлина
почерниха и утрините, и луните –
изчезна всяка чистота! Сега във чувствения мрак намерих истината
В последния й грациозен танц.
Но не за теб е той! Не можеш да ме следваш

в нощта из лабиринта на насладата!
Защото ти стоиш, огрян от слънцето
на твърдата земя,
без да очакваш нищо и изгубен,
преди да стане пътят ти неопишемо!
Защото той не подлежи на обяснения.
Във думите ще се препънеш само.
Но Танис, малкото сираче, ще ти обяснява
това, което зърнете на сянката в следата.
защото той познава Китиара и сиянието
на Черната луна над тъмните ѝ кичури.
Но даже той не е заплаха, защото тази нощ
издиша влажен вятър върху чакащото ми лице.

КРАЙ

© 1985 Маргарет Вайс
© 1985 Трейси Хикман

Margaret Weis, Tracy Hickman
Dragons of Spring Dawning, 1985

Сканиране и разпознаване: DarkGarden

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9408>]